

JAIME BAYLY
escrocul sentimental

Jaime Bayly

Escrocul sentimental

Titlul original: *La noche es virgen*

Traducere din limba spaniolă de
Mihai Gruia Novac

EDITURA NEMIRA

— 2010 —

Născut în 1965 în Lima, Perú, Jaime Bayly și-a început studiile la Pontificia Universidad Católica del Perú. După abandonarea studiilor, a devenit încă de la optsprezece ani jurnalist și animator de televiziune. Primul său roman, *No se lo digas a nadie* (1994), autobiografia unui tânăr bisexual, a provocat în Perú un enorm scandal. Acest bestseller a devenit în 1998 un film de succes. A mai publicat romanele: *Fue ayer y no me acuerdo* (1995), *Los últimos días de La Prensa* (1996), *La noche es virgen* (Premio Herralde, 1997), *Yo amo a mi mami* (1999), *Los amigos que perdí* (2000), *Aquí no hay poesía* (2001), *La mujer de mi hermano* (2002) (ecranizat în 2004), *El huracán lleva tu nombre* (2004), *Y de repente, un ángel* (2005, finalist al Premiului Planeta – *Pe neașteptate, un înger*, Editura Nemira, 2007), *El cojo y el loco* (2009). În romanele sale autobiografice, Jaime Bayly denunță cu umor ipocrizia, falsa religiozitate și homofobia societății peruane. Criticii literari spanioli îl consideră un reprezentant de marcă al noii literaturi sud-americane.

Povestea începe la Miami. Este februarie și un frig neobișnuit pentru acest oraș, merg la televiziune în fiecare seară, sunt captivat de televiziuni, întrucât nu am suficient talent pentru a-mi câștiga existența ca scriitor sau din cauză că nu am destul curaj pentru a duce o viață marcată de lipsuri ca scriitor.

Camila, fiica mea cea mare, care este în vacanță împreună cu Sofía, mama ei, pe o plajă din Lima, îmi trimite o listă cu lucrurile pe care dorește să i le cumpăr. Pentru că îi place să-și pregătească bine cererile, reușește să copieze și să adauge la poșta electronică imaginile produselor pe care îmi pretinde să i le cumpăr, astfel încât eu, văzând clar ce dorește, să nu greșesc atunci când voi merge să le achiziționez. E vorba despre îmbrăcăminte și lucruri de care are nevoie la colegiu.

Camila încearcă să-mi trimită acea listă prin poșta electronică, dar în ciuda faptului că face mai multe tentative, ea nu îmi parvine, poate pentru că nu-i permite căsuța de Hotmail să trimită o corespondență atât de voluminoasă, ori pentru că nimic din ce se trimite de la Lima nu ajunge vreodată la destinatar, ori pentru că hazardul conspiră împotriva noastră. După ce trec două sau trei zile și după ce îi confirm că nu am primit-o, încearcă să mi-o trimită prin Gmail, dar ceva neprecizat o împiedică din nou să ajungă la calculatorul meu.

Nerăbdător, îi sugerez să intre pe contul meu de poșta electronică și să mi-o remită la o altă adresă de-a mea de pe același server, care permite trimiterea unei corespondențe voluminoase, cu imagini de rezoluție mare. Îi spun la telefon parola. Ea și-o notează și îmi zice că va intra pe adresa mea și îmi va trimite lista.

După ce închei convorbirea, mă întreb dacă va avea curiozitatea de a-mi citi corespondența, iar pentru că am unele îndoieli, șterg o anumită parte din ea, de natură amoroasă, pe care prefer să nu o citească.

Din fericire, primesc lista de cumpărături, o tipăresc, mă duc la magazinele pe care le-a ales Camila și îi iau lucrurile pe care mi le-a cerut. Peste câteva zile merg la Lima și îi dau sacoșa în care le-am pus.

Camila și Lola, fiicele mele, rămân în grija bunicii lor, fosta mea soacră, deoarece Sofía se duce la Berlin, iar eu, la Buenos Aires. În timp ce fetele sunt la colegiu, fosta mea soacră găsește în masa de scris a Camilei o hârtie pe care fiica mea își notase adresa mea de poștă electronică și parola pe care i-o spusese la telefon.

Fosta mea soacră nu mă iubește și are motive întemeiate pentru a nu mă iubi. Vede hârtia cu adresa poștei mele electronice și parola mea; nu ezită să deschidă calculatorul și să-mi spioneze corespondența. Nu o acuz. Și eu aș fi făcut la fel.

Ceea ce dorește mai mult este să găsească o epistolă în care eu să o vorbesc de rău pe fiica ei Sofía, fosta mea soție, dar nu reușește să descopere așa ceva pentru că nu am motive să o vorbesc de rău, ci doar de bine.

Fosta mea soacră ar dori să găsească o corespondență plină de venin împotriva Sofiei pentru a i-o arăta și a-i spune încă o dată cât sunt eu de netrebnic și demn de dispreț, pentru a-i dovedi că nu o iubesc, că nu am iubit-o niciodată. Dar nu o găsește.

Citește însă câteva scrisori pe care ni le-am trimis Martín și cu mine, din care este evident că prietenia noastră a devenit o formă de iubire care frizează mai mult complicitatea fraternă decât servituțile convenționale ale vieții de cuplu. Se scandalizează din cauza frazelor duioase și drăgăstoase pe care ni le adresăm, a

diminutivelor de prost-gust, pline de afecțiune, din cauza aluziilor la jocurile amoroase cărora spunem că le ducem dorul, și poate chiar ne invidiază.

Oricum, nu se așteaptă să găsească ceea ce i se deschide deodată în fața ochilor: fierbinți scrisori de dragoste nu de la una, ci de la patru femei care îmi scriu din orașe diferite și cărora le răspund la fel de pasional. Una se numește Lucía, este o spaniolă foarte frumoasă, are douăzeci de ani, vrea să fie scriitoare și locuiește în Vigo. Alta, Gabriela, este uruguayană, căsătorită cu un fotbalist încă în activitate (care este portar) și spune că nu l-a înșelat niciodată, dar nu vrea să-și trăiască viața fără a avea relații intime cu alt bărbat (portarii rezistă totdeauna). Cea mai îndrăzneță se numește Claudia, este argentiniană, căsătorită, trăiește la Mar del Plata și își iubește soțul, dar își permite să aibă amanți pe ascuns (poate de aceea își iubește atât de mult soțul). Ana locuiește în Liniers și are pe spate un tatuaj cu numele meu.

Fosta mea soacră citește consternată aceste rânduri pline de iubire (sau de promisiuni amoroase) și poate se gândește: Acest homosexual nu este atât de homosexual cum îl credeam eu.

Ceea ce nu știe este că niciuna dintre aceste femei nu a avut relații intime cu mine, ci doar mi-a scris promițându-mi că le va avea, dar e posibil ca asta să nu se întâmple niciodată, iar nevoia pe care o resimțeau era doar cea de a trimite o astfel de scrisoare, de a-și permite această mică și secretă infidelitate.

Fosta mea soacră retrimite toată corespondența amoroasă (ori mincinoasă – nu este încă limpede) pe adresa electronică a Sofiei, care se află la Berlin. Trebuie să presupunem că dorește să-i demonstreze cât sunt de pervertit, un om de o desfrânare fără saț, care are relații intime cu bărbați și femei de diferite naționalități (acuzatii care poate că nu sunt lipsite de temei și a căror dovadă

evidentă se află, după opinia ei, în romanele pe care le-am publicat).

Sofia citește scrisorile prietenelor mele și în mod sigur se gândește: Jaime este un caz incurabil, bine că am divorțat de el. Oricum, are bunul-simț de a nu-mi spune nimic și își continuă existența în care muncește neîncetat. După cum se poate constata, este o femeie încântătoare.

Pentru că nu se mulțumește cu atât, fosta mea soacră trimite acestor femei o scrisoare redactată cu majuscule (ceva neobișnuit la mine) care sună astfel: NU ÎMI PLACI PENTRU CĂ SUNT HOMOSEXUAL ȘI AM UN SOT ARGENTINIAN. ADIO.

Citește apoi alte scrisori, de la editori sau agenți literari, de la oameni de televiziune care îmi sugerează să fac cutare sau cutare program, supărându-se atunci când constată că încă mai muncesc și că îmi place munca mea (pentru că numai muncă nu poate fi numită), iar drept răzbunare le trimite și respectivelor persoane tot o scrisoare cu majuscule (un lucru pe care l-am considerat întotdeauna atroce), în care spune: NU CONTAȚI PE MINE, AM SIDA ȘI SUNT PE MOARTE. ADIO. Fosta mea soacră pare să dorească de mulți ani ca eu să contractez această boală, pentru că atunci când mi-am publicat primul roman mi-a spus la telefon: „Unde-i norocul să mori de SIDA pe străzile din Miami.” Spre dezamăgirea ei, am avut alte necazuri în acest ultim deceniu, în primul rând obezitatea și oboseala cronică, dar nu și cel pe care ea mi-l dorește cu atâta ardoare.

Ziua următoare primesc scrisori de la iubite cibernetice, editori, agenți literari și oameni de televiziune care îmi cer explicații pentru rândurile nepoliticoase pe care le-au primit din partea mea prin poșta electronică și abia atunci îmi dau seama că a pătruns

cineva în teritoriul intim și a scris lucruri îngrozitoare în numele meu.

Fac niște investigații sumare și îmi dau seama că fosta mea soacră i-a înspăimântat într-o manieră atât de pitorească pe puținii oameni care încă mă apreciază sau fac eforturi riscante pentru a mă iubi.

Imediat încerc să îmi schimb parola, dar, din motive de securitate, sunt întrebat care este filmul meu favorit, iar eu nu știu ce să răspund. Scriu opt, zece titluri de filme care mi-au plăcut mult, dar niciunul nu reprezintă răspunsul corect, iar din acest motiv nu mi se permite să-mi schimb parola. Tastez atunci *Less than zero* și descopăr că acesta este sau era filmul meu favorit.

În cele din urmă le scriu Luciei, Gabrielei, Claudiei și Anei, cerându-mi scuze, explicându-le spionajul căruia i-am căzut victimă și rugându-le să trimită câteva rânduri fostei mele soacre, în care să-i spună că sunt un amant memorabil, cel mai bun pe care l-au avut vreodată.

La căderea întinericului, mă duc la video club și închiriez *Less than zero*.

E toamnă în Buenos Aires. Înregistrez interviuri pentru un canal de televiziune. Mă plătesc în bani gheață. Pentru că nu am încredere în bănci, mă hotărâsc să ascund banii în casă.

Cu toate că nu e foarte frig, port în continuare patru perechi de șosete. Nu sunt unele obișnuite, ci din acelea care se poartă în zonele polare, foarte rezistente la frig. Am multe șosete, noi și folosite, răspândite prin cameră. Bag bancnotele într-un ciorap destinat zonelor polare și îl arunc din nou pe podea. Mă gândesc: Un hoț nu va căuta niciodată într-un ciorap. Mă gândesc: Sunt un om isteț. Continui să-mi trăiesc viața și uit de această treabă.

Cu trecerea zilelor, cantitatea de rufe murdare ajunge să fie excesivă. Toți ciorapii sunt folosiți, aruncați pe podea. Trebuie să-i spăl.

Nu am mașină de spălat în casă. Aș putea să cumpăr, dar lenea mă împiedică să fac asta. Dacă nu reușesc să-mi adun puterile pentru a merge la supermarket (niște chinezi încântători îmi aduc cumpărăturile cu bicicleta), cu atât mai puține șanse aș avea să mă duc pentru a cumpăra o mașină de spălat. Dacă într-o zi chinezii vor hotărî să-mi aducă o mașină de spălat cu bicicleta, le voi plăti atât cât îmi vor cere. Până atunci duc rufele la o spălătorie din apropiere, spălătoria artizanală Alchimistul, de pe strada 25 de Mayo.

Tipul de la spălătorie este gras și vorbăreț. Nu încearcă să ascundă că e gras (poartă un maiou alb) și nici că e limbut (pentru că de îndată ce intru în localul său începe să-și povestească viața). Cel mai mult îi place să-mi povestească despre perioada în care a trăit în Italia. Se căiește că s-a întors în Argentina. Spune că acolo putea trăi bine, putea călători din când în când, putea să mai aibă noroc câteodată. Aici totul e putred, nu îi ajung banii să cumpere nimic.

Îi las sacoșa roșie cu rufele murdare și aștept să-mi spună cât îi datorez. Tipul îmi ia sacoșa, o cântărește din ochi și calculează fără drept de apel că sunt două măsuri, adică doisprezece pesos. O lasă apoi jos și continuă să-mi spună că într-o zi se va întoarce în Italia și că s-a săturat de munca pe care o face.

Mai târziu, acasă, uitându-mă la televizor, unde se vorbește de fotbal de parcă eu aș vrea să văd Campionatul Mondial de la Buenos Aires, îmi aduc aminte, speriat, că am lăsat banii într-un ciorap. Sar din pat, caut prin cameră, dar nu mai găsesc nimic.

Disperat, răscolesc totul, dar nu reușesc să dau de el. Este evident că l-am dus la spălătorie, odată cu celelalte rufe murdare.

Ies agitat și merg cu toată viteza. Mă gândesc că nu sunt deloc foarte isteț, ci de fapt un imbecil. Tipul de la spălătorie se arată mirat atunci când mă vede. „Încă nu sunt gata ale tale. Abia le-am pus la uscat”, îmi spune. Îl întreb dacă nu a găsit un teanc de dolari în unul dintre ciorapi. Scărpinându-se pe un braț păros, îmi spune că nu. „Dolarii sunt într-un ciorap”, insist eu, „putem să oprim uscătorul și să ne uităm?” Mă privește neîncrezător și mă întreabă dacă sunt mulți bani. Îi spun suma. Își duce mâinile la cap. „O avere”, răspunde, în timp ce oprește uscătorul. „Cu banii ăștia mă întorc în Italia.”

Tipul deschide uscătorul și începe să scoată rufele umede. Îmi dă șosetele una câte una. Bag mâna în fiecare ciorap umed și constat că banii nu sunt acolo. Când mi-l dă pe ultimul, îmi dau seama după aspectul lui că nu voi găsi banii. „Nu mai sunt ciorapi”, îmi spune. Bagă apoi capul în uscător ca să vadă dacă mai e vreun ciorap, dar nu mai e niciunul. „Uită-te în sacoșă”, îmi sugerează. Deschid plasa roșie, bag mâna înăuntru, dar nici acolo nu mai e nimic. Tipul mă privește necăjit, iar eu îl privesc la rândul meu, gândindu-mă că el a furat banii pentru a se întoarce în Italia. Dacă a făcut-o, merit să plătesc așa ceva pentru prostia de care am dat dovadă. Mă gândesc că el va ști să-i folosească mai bine. „Nu contează”, îmi spun. „Vor apărea ei. Iar dacă nu apar, atunci va ști altcineva să-i cheltuiască mai bine decât mine.” Fără să mă întrebe de ce naiba mi-a venit ideea să bag atâtea bani într-un ciorap, îmi spune să nu mă dau bătut și să caut în continuare. „Dacă îi găsești printr-o minime, îți dau jumătate din ei ție.” El îmi spune însă: „Ești nebun, nu accept, sunt sigur că nu se află aici.”

Umblu abătut. Bănuiam că s-ar putea să fiu un prost, iar aceasta este confirmarea definitivă. Mă dor picioarele. Perechile de șosete pe care le port fac ca pantofii să mă strângă atât de rău, încât una dintre unghii mi-a pătruns în carne, făcându-mi o rană.

Intru într-un salon de înfrumusețare și întreb dacă mi se poate face o *pedicure*. Sunt preluat imediat. Fata se numește Roșă. În timp ce încălzește apa și își pregătește ustensilele, îmi scot pantofii luați în perioada de reduceri (care sunt cu trei numere mai mari decât măsura mea, deoarece numai astfel pot să mă încălzesc purtând atâtea perechi de ciorapi) și, cu greutate, îmi dau jos ciorapii foarte groși care mă strâng atât de mult.

Atunci, sub privirile mirate ale Rositei, îmi mai scot o șosetă și din ea cad toți dolarii pierduți. Atunci îmi amintesc că, într-un anumit moment al dimineții, m-am trezit din cauza unui coșmar și cu picioarele înghețate, am pornit-o zăpăcit prin cameră, am luat de pe podea o pereche de ciorapi murdari, mi i-am pus și apoi am adormit iarăși.

Rosita râde atunci când îi povestesc toate acestea, nu-i vine să creadă, îmi spune că sunt nebun. Eu închid ochii, ea îmi masează picioarele, iar eu mă gândesc: Sunt un idiot, dar am noroc.

Merg apoi la spălătorie și îi dau vestea bună tipului gras și vorbăreț. El se bucură, iar eu îi dau o bancnotă, poate pentru a-mi ispăși păcatul de a-l fi crezut hoț. Atunci el îmi spune că îi mai lipsește puțin pentru a-și cumpăra un televizor la care să vadă Campionatul Mondial de fotbal, iar eu îl întreb cât îi mai lipsește. Îmi spune fără prea multă jenă și, pentru că nu e o sumă prea mare, îi mai dau două bancnote, întrucât simt că acești bani mi-au fost făcuți de cineva cadou și nu îmi aparțin pe de-a-ntregul. El se bucură atât de mult încât mă îmbrățișează, mă ametește cu mirosurile tari pe care le emană și îmi spune că trebuie să vedem

împreună jocul de debut al Argentinei în această ediție a Mondialului la noul său televizor, aici, la spălătorie.

Un magnat al muzicii de la Miami îmi dă telefon și îmi cere să-i fac o vizită la birou. Întrucât nu știu să cânt și nici nu am chef să învăț, îl întreb despre ce e vorba, ce are în minte. Îmi spune:

— Îți voi propune ceva ce te va interesa.

Îi pun o singură condiție: ca întâlnirea noastră să aibă loc mai târziu de ora cinci după-amiaza, pentru a nu pierde niciun meci din Campionatul Mondial de fotbal. De la nouă dimineața sunt un ostatic al televiziunii, un sclav al acelui virus incurabil care este fotbalul, o victimă a transmisiunilor stridente ale crainicilor din Miami.

Magnatul muzicii râde, îmi spune că nu se uită la Campionatul Mondial (ceea ce nu prea îmi inspiră încredere) și îmi dă întâlnire la ora șase după-amiaza, în biroul său.

Când sosește ziua întâlnirii, nu trebuie să mă gândesc prea mult la felul în care să mă îmbrac, pentru că mă îmbrac în fiecare zi la fel: niște pantaloni albaștri, un tricou cu mâneci lungi, o flanelă de cașmir neagră și o jachetă cafenie din piele de căprioară. Nu par îmbrăcat corespunzător pentru Miami.

Cum ajung la birou, un conac pe malul oceanului liniștit, pe care uneori îl tulbură uraganele, un asistent al magnatului mă salută cu amabilitate și imediat mă surprinde:

— Te voi ruga să-ți scoți pantofii.

Sunt năucit. Îmi privesc pantofii. Nu sunt noi și nici nu strălucesc. Nici măcar nu sunt decenți sau prezentabili, sunt niște pantofi vechi, uzați, pătați, niște pantofi luați la reduceri, făcuți de o firmă oarecare, roși de vreme, de umezeală, de numeroșii

kilometri parcurși și de emanațiile mirosurilor aspre ale picioarelor mele peruane.

Surprins, îl întreb de ce trebuie să mi-i scot. Asistentul magnatului îmi răspunde:

— Pentru că șefului meu nu-i place să intre porcării în biroul său.

— În acest caz, nu ar trebui să mă primească. Numai că el nu se amuză și mă privește cu seriozitatea unui ministrant.

Mă văd obligat să-mi scot bătrânii mei pantofi cafenii, care m-au purtat prin atâtea orașe și cu care am dormit încălțat în atâtea camere reci. Ies atunci la iveală ciorapii mei cenușii, foarte groși, din lână pură, făcuți pentru schiat, cumpărați într-un butic din San Isidro; niște ciorapi vechi și găuriți, care, spre norocul meu, acoperă alte două perechi de aceeași culoare și textură, ceea ce împiedică oarecum observarea găurilor și nu lasă la vedere degetele jucăușe ale picioarelor mele.

Asistentul magnatului aruncă o privire surprinsă ciorapilor de iarnă, se abține să facă vreun comentariu (deși nu încapă îndoială că și-a făcut o părere) și, ascultător, își scoate sandalele, rămânând în picioarele goale, pregătit să apară în fața șefului său ascetic, acel guru al muzicii latino.

Urcăm pe o scară acoperită cu un covor. Ne primește o secretară foarte frumoasă, care vorbește spaniola. Ne conduce printr-un coridor ai cărui pereți sunt acoperiți de trofee, fotografiile unor celebrități, reproduceri ale unor articole laudative, coperte de reviste. Este limpede că modestia nu face casă bună cu acei pereți.

Magnatul muzicii mă primește îmbrăcat complet în negru, cu picioarele goale pe un covor atât de alb, imaculat, încât pare un strat de zăpadă. Ne îmbrățișăm. Ne așezăm în niște fotolii la fel de albe, imaculate. Asistentul rămâne cu noi. Ne facem complimente.

Râdem de toate câte puțin. Suntem oameni de succes. Suntem foarte isteți. Suntem nemaipomeniți. Suntem încântați să fim cine suntem. Asistentul este încântat că e asistent. Totul este minunat. Totul este foarte fals și vulgar.

Magnatul îmi spune cât l-a costat acel conac și cât < ele două automobile pe care le are în garaj, cât câștigă lunar cu discurile și cu drepturile de autor. Micșorat sub apăsarea obscenității acestor cifre, îl felicit, îi spun că e mare, dar nu îi acord prea multă atenție, deoarece îi privesc picioarele, niște picioare scurte și grăsuțe, deși nu ca acelea ale asistentului său.

Se ridică apoi, scoate un disc pe care îl introduce într-un echipament magnific (despre care îmi spune, bineînțeles, și cât a costat) și îmi cere să ascult cu atenție, pentru că e vorba despre noua sa descoperire, un cântăreț care va face furori în muzica latino, zeul păgân pe care masele îl vor adora. Muzica începe să se audă. Magnatul pune volumul la maximum. Ritmurile sunt odioase, vocea e tânguitoare, textul e de prost-gust, totul sună previzibil, repetat, în falset, prostesc.

— E o splendoare, strigă magnatul.

— Un succes sigur, îl secondează asistentul.

— Formidabil, mint eu.

Mă uit însă doar la picioarele magnatului și la cele ale asistentului său, care își mișcă degetele grăsuțe cu obscenă veselie tropicală, după acordurile acelor note muzicale pe care le-au încercat cu sete de câștig. Este o scenă greu de uitat: biroul înțesat de premii, freamătul atroce pe care îl degajă vorbitorii, degetelele optimiste ale picioarelor care se mișcă de parcă ar dansa, veselia de nesuportat de a fi ceea ce suntem.

Când se termină melodia, magnatul îmi cere să iau un interviu aceluși cântăreț descoperit de el, care va fi, cu siguranță, noua stea a

muzicii latino. Îi spun că sunt încântat să fac acest lucru, că e o plăcere pentru mine.

— Nu vrei să-ți scoți ciorapii? mă întreabă el.

— Nu, mulțumesc, mă simt bine așa, îi răspund temându-mă că a observat găurile din șosete.

— Nu ți-e cald? mă întreabă el.

— Nu, îi răspund. Mie totdeauna mi-e frig.

Pune apoi altă melodie la același volum asurzitor și îmi vine să o iau la goană de acolo, dar mă abțin, sufăr, mă umplu de ranchiună, mint, îi laud acea hărmălaie și îmi ofer colaborarea în măsura posibilităților.

Magnatul îmi dăruiește o copie a discului, spune că mă admiră, îmi promite că mă va căuta cât de curând pentru a-mi oferi o plimbare cu iahtul său. Eu spun că îl admir cu atât mai mult, că aștept să mă sune, că ar fi minunat să navigăm împreună. Bineînțeles, totul e o minciună.

Asistentul iese din birou împreună cu mine. O recepționeră îmi înapoiază pantofii, destul de scârbită. Asistentul mă întreabă:

— Cât te-au costat?

Îi răspund, mândru:

— Douăzeci și nouă de dolari, la reduceri.

— Un artist ca tine nu poate umbla cu asemenea pantofi îmi spune el bătându-mă pe umeri cu milă. Îți iac un cadou, adaugă și îmi dă niște sandale la fel cu cele pe care le poartă.

— Mulțumesc, îi spun, simulând că sunt emoționat de gestul său.

Apoi vreau să-mi încălț pantofii, dar el îmi sugerează să-mi pun sandalele. Niciodată nu am știut să spun „nu”, așa că pentru a-i face plăcere, îmi bag picioarele cu trei perechi de șosete în

sandalele oribile. Mă simt atât de caraghios, încât asistentul îmi spune:

— Trebuie să-ți scoți ciorapii.

— Asta chiar că nu pot să fac. Nu vreau să mor de pneumonie.

Asistentul mă privește consternat, neînțelegând lipsa mea de gust în ceea ce privește încălțăminte, lini iau la revedere în grabă, urc în camionetă și, în timp ce accelerez cu sandalele primite cadou, simt nevoia de a fugi de această după-amiază falsă, de a fi altul, de a mă întoarce la Buenos Aires. Poate de aceea mă opresc la o intersecție, îmi scot sandalele și le arunc în stradă.

Ajung la studiourile de televiziune, într-un cartier din nordul orașului Miami, și îl salut pe Guillermo, paznicul columbian în uniformă cafenie și pălărie cu boruri largi. Cobor din camionetă, îi salut și pe paznicii afroamericani, cu aceleași uniforme ca ale poliției călare, și trec prin salonul VIP, unde au obiceiul să aștepte invitații programului. Încă nu a sosit nimeni. Scot o banană și un baton de *granola*¹. Deodată aud niște zgomote ciudate, ca acelea pe care le face un animal care zgârie pereții sau care umblă pe acoperiș. Mă gândesc. Probabil că sunt pisici care viețuiesc pe acoperișuri ori rozătoare care sunt atrase de mâncare.

Mă duc la camera de machiaj. Mora, o cubaneză încântătoare, venită cu o ambarcațiune improvizată și care fusese în închisoarea de la Guantánamo, mă machiază cu grijă, foarte ușor. Este cea mai bună parte a unei apariții la televizor – cineva îți mângâie obrazul cu delicatețe, cum nimeni nu o face în viața de zi cu zi, în timp ce

---

¹ Amestec de cereale, orez și miere (n. tr.).

Îți spune bârfe răutăcioase despre celebritățile pe care le-a cunoscut ori afirmă că le-a cunoscut.

Puțin mai târziu sosește și invitata. Este o femeie frumoasă și faimoasă. Cântăreață și actriță. O însoțește un alai de asistenți, coafori, publiciști și responsabili pentru tot felul de fleacuri. Unul dintre ei duce mai multe rochii de parcă ar duce o comoară neprețuită. Când va sosi momentul, diva va alege pe care dintre ele și-o va pune în acea seară pentru programul meu. Incertitudinea asta generează o tensiune care se simte în aer. Cineva ar putea să se întrebe de ce nu a ales doamna rochia respectivă încă de acasă ori din apartamentul de hotel. Răspunsul pare evident: «Iacă nu ar avea pe cineva care să-i ducă rochiile cu un devotament atât de mișcător, poate că nu ar fi o divă sau nu ar părea că este, ceea ce este la fel de important ca și a fi într-adevăr una.

O salut pe frumoasa doamnă. Îi spun că o admir mult. Poate că e o exagerare. Ea îmi spune același lucru. Bănuiesc că exagerează la rândul ei. Asta e televiziunea. Totul e minciună. Însăși esența întâlnirii este de o falsitate incontestabilă. Atât ea, cât și eu simulăm un interes considerabil pentru viața celuilalt, dar adevăratul scop care susține întâlnirea este unul foarte diferit de afecțiune sau de curiozitatea jurnalistică: al ei este să-și facă reclamă, să o vadă cât mai multă lume, să i se vândă discul, iar al meu, desigur, să primesc bani. Dacă nu am fi în fața camerelor, dacă nu aș fi plătit pentru emisiune, ne-ar face oare plăcere să discutăm despre aceleași lucruri într-o cafenea, singuri? Ne-am lauda atât de mult reciproc? Ne-am promite o nouă întâlnire, convinși fiind că aceasta nu va avea niciodată loc?

Oricum, invitata e încântătoare, și astfel nu mai este nevoie să recurg la ofilitele mele talente histrionice pentru a o face să creadă

că îmi face plăcere să lucrez cu ea. Poate că vreodată aş bea o cafea cu ea şi aş râde fără să mă prefac.

Acum ne aflăm în salonul VIP. Servim lucruri cu multă grăsime, în ciuda faptului că s-a servit şi multă mâncare japoneză, la cererea divei şi a reprezentanţilor ei, care par mai avizi de mâncare şi băutură decât protectoarea lor. În timp ce mestecăm cartofi prăjiţi, diva şi cu mine ne spunem minciuni dulci, convenţionale. În mod îngrijorător, persistă zgomotul pe care l-ar putea produce doar un animal aproape tot atât de flămând precum ataşatele de presă ale divei. Puţin mai târziu, ea, frumoasa doamnă la care ne referim, steaua serii, se află în faţa hotărârii cruciale, singura care pare să o preocupe cu adevărat: ce rochie să îmbrace, cu ce fel de cercei să o asorteze, care va fi nuanţa de ruj potrivită. Cei care roiesc în jurul ei aşteaptă momentul cu o emoţie uşor de înţeles. Cu toate acestea, ceva se interpune între ea şi rochiile sale strălucitoare (şi fără cea mai neînsemnată cută).

Este un şobolan, care a ieşit din vizuina sa, de sub fotoliul vechi de piele, şi o priveşte ţintă pe divă fără afecţiunea sau devoţiunea pe care i-o arătăm noi. E un şobolan mare, gras, obraznic, sfidător. Poate că nici nu e un şobolan, ci doar vreun specimen înrudit, vreo creatură perversă din familia rozătoarelor.

Cum era de aşteptat, diva scoate un urlet de spaimă şi lasă să-i cadă o bucată din mâncarea japoneză (avocado, brânză topită, creveţi), îngrozită de apariţia impresionantului animal. Şobolanul chiţăie, dar nu fuge. De bună seamă flămând, se apropie de mâncare şi o miroase. Asistenţii strigă, înspăimântaţi, şi ies în fugă cu rochiile fâlfâind, poate, şifonându-le. Într-un moment de furie, îmi pierd stăpânirea de sine şi arunc cu o cutie de coca-cola în intrus. Spre ghinionul meu, nu îl nimeresc. Văzându-se atacat, şobolanul ne priveşte cum nu o mai făcuse niciodată un şobolan,

adică având un aer de superioritate fizică și chiar morală, și se hotărăște să ne atace. Desigur, pentru că e un animal și pentru că urăște frumusețea, se repede la divă, mușcând-o de glezna descoperită. Diva nu poate suporta imaginea înfiorătoare a unui șobolan gras și păros înfigându-și dinții în pielea atât de gingașă a picioarelor sale, de care ea a avut grijă cu atâta minuțiozitate.

Apoi șobolanul fuge, iar diva leșină în fotoliul de piele uzat, în timp ce este chemat urgent un medic.

Puțin mai târziu, când diva își recapătă cunoștința, suferința îi este alinată de ajutoarele sale, iar delicatul alai de eunuci o întremează cu fluturări de evantaie, ea pronunță câteva cuvinte seci și memorabile:

— Un șobolan de rahat n-o să-mi strice mie cariera. Aduceți-mi rochiile!

Pe când termin emisiunea, sună mobilul. Este un prieten argentinian. Mă invită în casa unui cântăreț faimos, să mănânc o friptură. Îi spun că e târziu, că unt încă machiat și în costum. Insistă să trec măcar puțin. Îi promit că voi fi acolo în jumătate de oră.

Intru apoi într-o farmacie, cumpăr șervețele umede, mă demachiez în camionetă (cel mai indicat, pentru a apărea la televiziune, este să îți pună fond de ten și pudră pe față, un pic de ruj pe buze, puțin roșu în obraji și creion pe sprâncene) și mă îndrept spre casa cântărețului.

Apăs pe butonul soneriei. Îmi spun numele. Sunt întrebat dacă sunt așteptat. Spun că da. Mi se deschide. O cărare mărginită de arbori mă duce spre casă, pe malul golfului. Am mai fost acolo în câteva seri și știu că va fi greu să plec înainte de a se crăpa de ziuă,

deoarece casa respectivă atrage spirite neliniștite și favorizează petreceri de neuitat și confesiuni în zori.

Îmi salut prietenii, pe cântăreț, pe prietena lui, pe prietenele acesteia, apoi mă așez la masă, dar nimeni nu-mi dă nimic de mâncare, toți fumează și beau bere, pentru că au mâncat deja. Deși mi-e foame, nu spun nimic, cineva îmi dă o sticlă cu apă de la gheață, iar câțiva se supără că nu vreau să fumez și să beau bere, așa că le spun că am îmbătrânit, că ziua următoare am de lucru, dar nu vor să audă, mă consideră un laș, un trădător, spun că trișez pentru că particip la petrecere, dar nu cu trup și suflet, iar eu mă mulțumesc să zâmbesc și să le spun că au dreptate, apoi înghit în sec cu speranța că uneia dintre fete i se va face milă de mine și îmi va oferi o friptură.

Faimosul cântăreț, care este un cuceritor, un vrăjitor care farmecă din priviri și seduce tot ce mișcă, spune deodată că se duce să picteze, iar noi să facem ce ne trece prin minte. Apoi dispare imediat, fără să-și ia rămas-bun de la cineva. Eu spun că e cazul să plecăm, că s-a dus deja la culcare, dar nimeni nu-mi dă atenție și adevărul este că și cu alte ocazii amfitrionul a făcut la fel, adică a dispărut în mod misterios câteva ceasuri, pentru a reapărea încântat, zâmbitor, de parcă tocmai a tras un pui de somn ori a făcut dragoste, ori a compus un cântec, ori a pictat un tablou. Prietenii mă duc pe terasa ce dă spre golf, deschid alte sticle cu bere, aprind și trag în piept orice se poate fuma, dau mai tare muzica odioasă, iar eu nu spun nimic, nu le zic că mor de foame, că mă deranjează fumul pe care nu încetează să-l scoată frumoasele lor guri cosmopolite, că muzica nu este demnă de această noapte, de priveliștea splendidă a lunii pline care se reflectă în apele calde ale golfului.

Deodată, o portorică foarte frumoasă îmi spune că nu a mâncat nimic, că este carne care mă așteaptă la bucatărie. „Dumnezeu să te binecuvânteze”, îi zic, iar ea fuge să-mi aducă o tavă enormă, pe care se amestecă bucăți arse de carne de vițel, de pui, de porc, de cârnați, care împrăștie un miros îmbătător și-l deșteaptă din somnolența în care era cufundat pe un cățeluș pufos, foarte cochet, de culoare albă, unul dintre aceia pe care îi poartă în geantă fetele faimoase. Cățelușul se apropie dând din coadă și se postează sub masă, privindu-mă cu lăcomie, în speranța că îi voi arunca și lui câteva bucăți de carne.

Fără să mă gândesc la consecințe, fac un gest ce pare firesc, adică îi arunc o bucată mare de cânat, pe care cățelușul o înghite cu destulă dificultate, dar fără întârziere. Prietenii continuă să vorbească despre femei, dragoste, călătorii, afaceri, iar eu mănânc extaziat, carnea aceea cam rece, apoi văd cățelușul, care mă imploră din priviri să-i mai dau un pic de cânat. Sărman nenorocit înfometat, mă gândesc eu și îi arunc o bucată mare de cotlet, pe care el o rupe lacom cu dinții, deoarece se pare că nu îi încapă în gură. Are nevoie de ceva vreme și de destule eforturi, dar reușește să o înghită pe toată în cele din urmă. Face apoi câțiva pași și se întinde pe podea, s-ar spune satisfăcut, dar nu și recunoscător, pentru că nici nu se uită la mine.

Puțin mai târziu sosesc prietenele, logodnica și mângâie cățelușul, dar acesta pare năucit, absent. Le întreb cum se numește, iar ele îmi spun că este cățea, că se numește Paquita. Le întreb ce mănâncă Paquita, iar ele îmi răspund că nu mănâncă decât biluțe. Le întreb „biluțe din ce, pentru că e extrem de slabă” și îmi răspund că „biluțe din alimente bine stabilite, deoarece câinii fini nu mănâncă decât alimente bine echilibrate”. Mă gândesc: Noroc

că nu m-au văzut stricându-i dieta cu un cârnat, un cotlet de porc și jumătate de grătar de vacă bine fript.

Cum greșelile se plătesc, Paquita suferă atunci consecințele ghiftuirii sale. Încă întinsă pe podea, începe să tușească, ca și cum ar fi vrut să elimine ceva. Fetele se alarmează, una dintre ele se apleacă spre ea și o întreabă „Paquita, frumoaso, ce e cu tine?”, iar Paquita, în loc de răspuns, începe să vomite bucăți din groaznicul cârnat pe care l-a înfulecat. Atunci fetele se agită, prietenii întreabă ce se întâmplă; una dintre fete spune „Paquita a mâncat carne. Cine i-a dat carne?” Se lasă o tăcere cât o eternitate, precum arta ce se păstrează în muzica faimosului cântăreț care ne-a părăsit, iar Paquita întrerupe liniștea cu spasmele, vomităriile și convulsiile sale. Eu spun că mi-a căzut un cârnat pe podea și Paquita s-a repezit la el. Fetele mă privesc de parcă aș fi fost o bestie, un ignorant, iar una dintre ele, cea mai îndurerată, îmi spune „la naiba cum ți-a trecut prin cap așa ceva, când Paquita nu mănâncă decât biluțe!”

Atunci este luată în brațe, în timp ce ea vomită, luptându-se să elimine bucățile de carne pe care stomacul ei nu le poate digera. Aud apoi cum este chemat cu strigăte șoferul, deoarece Paquita trebuie dusă de urgență la Mount Sinai pentru a i se salva viața. Este transportată acolo fără întârziere, pe brațe, sfârșită, lăsându-și viața în urmă într-o dâră de vomă și rahat cu care stropește cărarea mărginită de arbori a conacului cântărețului, cel care nici nu știe de toată agonia pentru că pictează în acest timp. Prietenii râd, sunt niște scumpi, li se pare genial că am ucis-o pe Paquita cu o supradoză de cârnați, dar eu nu mă amuz, eu știu că este ultima noapte petrecută în casa faimosului cântăreț dacă Paquita este adusă moartă de la spital. De aceea mă plimb pe marginea piscinei, mă opresc pentru a contempla luna plină, apele liniștite, iahtul pe

care nu voi mai urca, apoi mint că trebuie să merg la baie, că revin imediat, însă, îngrozit de gândul că va veni cântărețul și va afla că i-am omorât-o pe Paquita, cea care nu mânca decât biluțe, mă îndepărtez pe cărarea străjuită de arbori, știind că plec și că nu mă voi mai întoarce vreodată.

Nu ar fi trebuit să-mi dau adresa de e-mail în timpul emisiunii de televiziune. Am făcut-o pentru că doream ca publicul să poată merge la studiouri pentru a o vedea în direct. Spaniola a citit mesajul, mi-a scris și mi-a spus că stăm pe aceeași stradă, că îmi citise cărțile, că mă vedea mergând seara spre sala de gimnastică și că dorea să mă cunoască. Mi-a zis numărul casei în care locuia și m-a invitat la un ceai. Nu am răspuns. În acea după-amiază însă, în drum spre sala de gimnastică, am trecut prin fața clădirii sale, aflată doar la vreo cincizeci de metri de a mea, și am aruncat o privire. Avea două etaje, un aspect decadent și combina cu o anumită temeritate nuanțe opace de roșu și albastru. Ferestrele erau deschise și briza iernii mișca perdelele transparente. M-a surprins că erau atâtea mașini în garaj, cinci, toate sport, decapotabile și viu colorate. Locul avea ceva straniu. La prima vedere, era o discordanță între aspectul vetust, neîngrijit al casei și cel modern al mașinilor.

În fiecare seară după ce mă întorceam acasă, destul de târziu, mă așezam să citesc poșta electronică și găseam invariabil un mesaj de la spaniolă, în care îmi spunea ce nume îi plăcuse și nu îi plăcuse din emisiunea mea, care invitați i se păruseră încântători, plictisitori sau respingători. Erau texte scurte, bine scrise, presărate cu observații ironice, cu tonul violent și nemilos pe care cineva și-l poate permite atunci când este un critic anonim. În general, eram de acord cu ea. Personajele pe care spaniola le găsea odioase,

mincinoase ori lașe mi se păreau la fel și mie, deși eu, evident, nu puteam să spun asta la televiziune. Niciuna dintre femeile care apăreau în programul meu nu îi era pe plac. Îmi cerea să fiu nemilos cu ele. Era cumplită. „Sunt foarte afurisită”, mi-a spus într-una dintre scrisori. „De aceea îmi plăci, pentru că ești tot așa de afurisit ca mine.”

Aveam obiceiul de a-i răspunde într-o manieră concisă și afectuoasă, în două sau trei rânduri, de exemplu „mulțumesc, m-ai făcut să râd, ești drăguță”, ori „ești nebună, ești genială, să-mi scrii în continuare”, ori „sunt absolut de acord cu tine, îmi place că ești atât de afurisită”, asemenea lucruri, pe care le scriam doar pentru a o măguli.

Într-o seară mi-a trimis o fotografie și mi-a cerut să-i spun dacă o găseam atrăgătoare. „Știu că ai un iubit.” „Dar știi și că ți-au plăcut câteva femei, iar eu vreau să știu dacă aș putea să-ți plac.” Am privit fotografia. Era foarte frumoasă, tânără, surprinzător de tânără, de vreo treizeci de ani și de o frumusețe oarecum gitană, cu părul negru și lung, ochii visători, migdalați, obrazul înfiorat de o melancolie ciudată, care nu se putea ghici din scrisorile ei atât de categorice. I-am scris de îndată: „Ești foarte frumoasă. Am crezut că ești mult mai în vârstă. Nu pari afurisită. Știi să pozezi.” Ea a răspuns: „Sunt căsătorită și îmi iubesc soțul. Știu că ai un iubit argentinian, te-am văzut cu el, dar într-o zi aș dori să încalc regulile și să mă joc cu tine.” Am replicat imediat: „Totdeauna mi-a plăcut să încalc regulile.” În mod ciudat, ea a încetat să-mi scrie câteva zile. M-am gândit că s-o fi speriat, că nu voia decât să flirteze, iar în fața iminenței unei întâlniri se repliase, temătoare pentru că, la urma urmelor, era o femeie căsătorită și trebuia să dea dovadă de prudență.

Curând, spaniola a revenit brusc în viața mea. Dimineața am găsit un mesaj de la ea: „Trebuie să mărturisesc că am trișat. Fotografia pe care ți-am trimis-o a fost făcută acum douăzeci de ani. Mă ierți? Tot mai dorești să mă cunoști?” Nu i-am răspuns. Nu mi-a plăcut că m-a mințit. M-am gândit că nu ar trebui să-i mai scriu, că era o nebună periculoasă.

Supărată că nu îi răspundeam, a continuat să-mi trimită în fiecare seară scrisorile ei afurisite. Nu mă mai distrau. Era, în mod evident, plină de resentimente și ura oricare altă femeie mai tânără sau mai frumoasă decât ea. Spaniola era o femeie bogată, nebună, nefericită în căsnicie, cu o grămadă de timp liber și de frustrări, la fel ca multe dintre vecinele mele.

A trebuit să-mi schimb ruta spre sala de gimnastică. Am fost însă prost și m-am lăsat prins într-o ambuscadă. Într-o după-amiază am trecut prin fața casei sale, iar ea a ieșit în fugă, a traversat strada, s-a proțăpăit în fața mea și mi-a spus că trăiește zile cumplite din cauza mea. Am întrebat-o de ce mă învinuiește de nenorocirea ei. Mi-a spus: „Pentru că nu mi-ai scris de când ți-am spus că acea fotografie fusese făcută cu douăzeci de ani în urmă.” În timp ce rostea aceste cuvinte, eu mă gândeam că fotografia ar fi putut să dateze la fel de bine de acum treizeci de ani și nu de acum douăzeci, deoarece spaniola avea o față distrusă de operațiile inutile de chirurgie estetică, care o transformaseră într-o figură cu grimase, încordată, într-o copie imperfectă a ceea ce fusese, în caricatura desfigurată a fotografiei în care încă mai avea un chip adevărat și nu masca de acum. „Îmi pare rău, nu am avut timp să-ți scriu.” „M-ai făcut să sufăr mult”, mi-a reproșat ea. „Ești un om rău. Așa ceva nu se face unei doamne.” M-am gândit: Pentru că nici nu ești o doamnă. Dar n-am rostit-o. Mi-am luat o înfățișare

serioasă și am spus cu o voce tăioasă: „Nu am timp de așa ceva. Sunt grăbit.” Și mi-am continuat drumul spre sala de gimnastică.

La sfârșitul după-amiezii, m-am întins să-mi fac siesta. M-am trezit speriat. Cineva bătea la poarta dinspre stradă. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de scară. Nu o puteam vedea, dar o auzeam strigându-mă pe nume. Era vecina spaniolă. M-am întors în pat și m-am gândit că se va sătura să tot bată. Am greșit. Deodată, poarta s-a deschis și i-am auzit vocea în casă, strigându-mă. Nu am înțeles cum a putut intra. Probabil că nu încuiasem. Spaniola continua să strige în propria-mi casă, iar eu mă ascundeam în întunericul etajului al doilea. „Nu te ascunde, știu că ești sus, nu mă obliga să urc.” Un fior de teamă m-a străbătut din cap până în picioare. M-am gândit că a venit să mă omoare sau, mai rău, să mă violeze. Atunci mi-a sărit țandăra, ceea ce m-a făcut să aprind lumina de pe scară și să strig: „Ce faci în casa mea, băbăția dracului? Șterge-o imediat, că de nu, chem poliția.” Ea a apărut pe scară și, spre surprinderea mea, mi-a arătat niște cărți pe care le avea în mână și mi-a spus printre lacrimi: „Voiam doar să-mi dai un autograf pe ele.” Nu mi-a inspirat milă. „Nu am chef să-ți dau nimic, pentru că nu ai dreptul să intri astfel în casa mea.” A rămas ținută, cu o față de victimă. „Nu-ți plac?”, m-a întrebat cu o voce spartă, înăbușindu-și plânsul. „Nu, deloc.” Dintr-odată și-a recăpătat aerul seniorial, s-a uitat urât la mine și a spus sentențios: „Știi de ce nu îți plac? Pentru că nu îți plac femeile. Tu ești homosexual. Eu nu cred povestea ta că ai fi bisexual. Tu ești homosexual și îți place calea dosnică.” Acum spaniola striga și mă privea cu o ranchiună veche parcă de secole. Apoi mi-a trântit cărțile pe podea și a strigat: „Și cărțile astea sunt un mare rahat.” Și a plecat în păcănitul tocurilor, lăsând ușa deschisă, știind că poliția nu va veni niciodată și nici eu nu mă voi duce să o denunț.

Martín se află în Buenos Aires pentru că sora lui, Candy, este foarte bolnavă. Spune că-mi simte lipsa. Nu m-a mai văzut demult. Nu știe când mă va revedea. Pentru că îmi duce dorul, îmi scrie numele pe Google și citește lucrurile care s-au publicat despre mine (mai mult insinuări decât elogii). Intră apoi pe YouTube și iarăși îmi scrie numele și pierde timpul uitându-se la înregistrări video ale programelor pe care le fac la Miami și Lima.

Într-unul dintre aceste filmulețe din programul pe care îl fac la Miami, anunț că, pentru a sparge rutina, nu voi lua interviu nimănui, întrucât mă voi supune tirului de întrebări al publicului care, într-un număr nu mai mare de cincizeci de persoane, a venit la studiouri. Ceea ce nu spun (iar acest lucru îl știe Martín) este că în seara respectivă am rămas, în ultimul moment, fără invitat și de aceea m-am resemnat să fiu eu intervievat de spectatori, conștient de faptul că întrebările vor fi periculoase și vor atinge subiectul vieții mele amoroase și al sexualității mele.

Așezat în fața calculatorului din apartamentul său aflat în San Isidro, Martín contemplă surprins scena care s-a consumat cu puțin timp în urmă la televiziunea din Miami: o femeie înaltă, obeză, cu un pronunțat accent venezuelean, a cărei față nu se poate distinge pentru că este filmată prudent din spate, se ridică în picioare și mă întreabă:

— Care a fost relația ce te-a marcat cel mai mult în viață?

Răspund, aparent fără să am îndoieli:

— Marea iubire a vieții mele a fost și este Sofía, mama fiicelor mele. Nu mai trăiesc cu ea, dar o iubesc și acum și o voi iubi totdeauna.

Femeia venezueleană refuză să lase microfonul și să se așeze pe scaunul de metal care îi provoacă dureri de fese. Întrucât a adus o

sticlă de vin alb și un jambon pe care ea însăși l-a pregătit pentru mine, se simte îndreptățită să continue:

— Ți-ar plăcea să te întorci la ea?

Răspund, aparent fără să am îndoieli (pentru că nu am obiceiul să ezit atunci când vorbesc la televiziune sau, cel puțin, reușesc să dau această impresie):

— Niciodată să nu spui niciodată. Sofía este marea iubire a vieții mele și așa va rămâne mereu.

Publicul, format din doamne cubaneze și venezuelene de o anumită vârstă, aplaudă emoționat.

Martín însă se simte trădat. Fără să stea pe gânduri, pune mâna pe telefon și, furios, mă sună la Miami și îmi spune:

— Așadar, Sofía este marea iubire a vieții tale? Întoarce-te atunci la ea, dacă o iubești atât, tâmpitule. Nu vreau să te mai văd. Ești un mincinos și un laș. Nu ai curaj să spui public că ești o târfă masculină și că ai un iubit. Faci pe masculul ca să te aplaude cubaneze bătrâne. Ești patetic.

Martín întrerupe convorbirea, aprinde o țigară cu marijuana și izbucnește în plâns pentru că mă iubește și mă consideră un mincinos și un laș.

Eu nu înțeleg nimic, pentru că nu știu că Martín tocmai a vizionat acest filmuleț pe YouTube (nici măcar nu știu că scena se poate vedea pe YouTube) și pentru că am uitat deja acea seară în care m-am supus întrebărilor publicului și am spus acele lucruri despre Sofía. Pentru că apar la televizor în fiecare seară și, cum o fac doar pentru bani, am obiceiul să uit cu o ușurință foarte convenabilă lucrurile pe care le spun în emisiunile mele.

Aproape în același timp în care Martín vede filmul, se supără și se întristează, Sofía – care se află pe aeroportul din Miami așteptând un zbor spre New York – intră într-o librărie și din

curiozitate, pentru a face timpul să treacă mai ușor, citește un titlu dintr-o revistă de scandal, care sună astfel: „Jaime Baylys, sex-simbol gay.” Sofía face atunci ceea ce știe că nu ar trebui: deschide revista, caută articolul care pomenește de mine și citește, iritată, lucrurile scrise acolo, din care nu-l recunoaște nici măcar vag pe bărbatul pe care l-a iubit cu ani în urmă. Reporterul revistei de scandal mă întreabă:

— Ești îndrăgostit?

Răspund, aparent fără să am îndoieli:

— Da. Îl iubesc pe Martín, prietenul meu argentinian. Suntem împreună de mulți ani.

Reporterul insistă, deoarece pentru asta este plătit:

— Martín este marea iubire a vieții tale?

Eu răspund:

— Da. Martín este marea iubire a vieții mele.

Reporterul îmi elogiază onestitatea și amintește că pentru aceasta voi primi un premiu la Miami, premiul pentru „transparență gay”.

Sofía nu se bucură însă pentru premiu, deoarece se simte trădată de declarațiile mele. Furioasă, îndurerată (mai curând îndurerată decât furioasă), se gândește: Ce ironie că este ales simbol sexual cineva atât de puțin sexual. Apoi scoate telefonul mobil, formează numărul meu și îmi spune:

— Mai bine nu veni la aeroport. Nu am chef să te văd.

Surprins, eram în drum spre aeroport pentru a-i fi alături cât așteaptă (întrucât zborul spre New York este amânat din cauza timpului nefavorabil) și o întreb.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Sofía răspunde sec:

— Pentru că ești un simbol sexual gay. Și pentru că marea iubire a vieții tale este un bărbat.

Întrerupe convorbirea, se retrage într-o parte și plânge discret, pentru că mai ține la mine și acum, în ciuda lucrurilor imprudente pe care le mai spun uneori în presă.

Eu nu înțeleg nimic, pentru că nu am citit revista de scandal de la Miami în care mi se atribuie niște declarații pe care de fapt nu le-am făcut niciodată (pentru că reporterul s-a hotărât să inventeze interviul cu grație, dat fiind că eu am preferat să nu i-l acord).

Când mă întorc acasă, fac ceea ce am obiceiul să fac atunci când sunt abătut: îmi scot hainele, intru gol în piscină și rămân liniștit, tăcut, uitându-mă la păsările așezate pe cablurile electrice, la șopârlele neastâmpărate.

Îmi organizez viața, activitățile, treburile de familie, precarele mele obligații de tot felul, în jurul unei idei capitale, care nu este negociabilă și care constituie stâlpul de susținere al supraviețuirii mele: trebuie să dorm cel puțin opt ore, dar mai bine zece.

De teamă să nu mi se întrerupă ceasurile sacre, dorm cu telefoanele închise. Sofia mi-a spus că este un act infam să deconectezi telefoanele atâta vreme, că s-ar putea ca un apropiat al familiei să moară, iar ea nu ar putea să-mi comunice trista veste. Eu consider însă, lucru pe care i l-am și precizat, că dacă moare cineva, chiar dacă ar fi vorba de ea, e mai bine să aflu câteva ore mai târziu, odihnit.

Mi-am pierdut orice interes pentru dragoste și sex. Mi se pare obositor să seduc pe cineva – un proces laborios, în care nu pot evita să nu mint, să nu simulez că sunt mai bun decât în realitate, să nu ascund trăsătura evidentă a felului meu de a fi, lenea – și cu atât mai mult să trăiesc cu persoana respectivă, să trebuiască să-i

accept cele mai mici capricii. Am încercat deja o dată, când am fost căsătorit, și știu că iubirea este un efort continuu și absolut inutil.

Atunci când simt nevoia de sex – ceea ce, la cei peste patruzeci de ani ai mei, se întâmplă rar – prefer să mă satisfac singur, gândindu-mă la un trup care se oferă și se supune capriciilor mele, iar apoi pleacă fără a spune un cuvânt sau a cere ceva. Desigur, e mai bine să mă ofer lui Martín, dar pe el îl văd doar câteva zile pe lună, atunci când merg la Buenos Aires sau când vine el la Miami.

Muncesc, dar detest acest lucru și îl fac doar însuflețit de o iluzie secretă, cea de a aduna destui bani pentru a nu trebui să o mai fac. Așa că nu muncesc cu poftă, bucurându-mă de activitatea mea sau găsind în ea vreo formă de demnitate ori noblețe care să mă salveze din copleșitoarea mea mediocritate. Muncesc cu resemnare, pentru că nu am încotro, pentru că zăresc la orizont un premiu încă nedeslușit: să trăiesc din rente, să petrec o zi întreagă în casă, singur, scriind și citind.

Sunt înscris la o sală de gimnastică. Am o legitimație cu fotografie. Când mă trezesc din somnul de după-amiază (pentru că încerc să-mi fac și somnul de după-amiază chiar dacă am dormit zece ore, ca și cum mi-ar lipsi etapa finală a singurei preocupări căreia mă dedic cu multă trudă: cea de a dormi), ies și merg două sute de metri, distanța dintre casa mea și moderna sală de gimnastică, plină de oameni optimiști (care mă irită) și înfiorat de acele ritmuri gălăgioase pe care le scuipe difuzoarele (ce mă irită și mai mult). Uneori ajung în fața ușii, arunc o privire temătoare și mă hotărâsc să nu intru, să nu mă contaminez de vitalitatea lor transpirată, să mă întorc acasă târându-mi lenea, ceea ce în ochii mei este un mod de a-mi păstra demnitatea.

În fiecare săptămână fac drumul între Miami, Lima și Buenos Aires. Din cauza ritmului amețitor cu care mă deplasez, s-ar putea

să par orice altceva decât un trândav. Ar fi o impresie înșelătoare. Deși nu este deloc un efort mic, o fac pentru că mă însuflețește dorința ascunsă de a economisi destui bani pentru a nu mai trebui să muncesc și să călătoresc niciodată, iar numai deplasându-mă atât acum cred că voi putea ajunge curând la acea oază de odihnă absolută care este, în mintea mea adormită, definiția cea mai pură a fericirii. În afară de aceasta, știu că în avion, legănat de zgomotul motoarelor și acoperit cu trei păături, voi dormi atât de adânc cum nu reușesc să o fac pe pământ, în vreunul dintre adăposturile mele vremelnice. De aceea, atunci când mă îndrept spre un aeroport, mă gândesc, plin de speranță, la orele de somn de care voi avea parte în avion, ceea ce îndulcește în oarecare măsură efortul de a ieși din casă.

Nu vreau să mă perfecționez, să vorbesc limbi străine sau să cunosc istoria omenirii. Înainte citeam eseuri, cărți de istorie, biografii politice pentru a ști cine a guvernat de la un anumit an la altul, ce idei politice au precumpănit, cine a câștigat și cine a pierdut în lupta perpetuă pentru glorie și putere. Acum nu mă mai interesează nimic din toate acestea. Nu mai citesc pentru a învăța, ci pentru a obține satisfacerea unor plăceri. De aceea am obiceiul să lecturez romane care povestesc viețile unor oameni obișnuiți ca mine. Nu încerc niciodată să continui să citesc și atunci când mi se închid ochii. Nu există plăcere mai mare decât cea de a evada din realitate, dar nu citind, ci dormind și așteptând, plin de curiozitate, lucrurile care mi se vor arăta în vis, în care sunt de obicei un bărbat seducător, aventurier, curajos, întreprinzător, cu totul altfel decât sunt în realitate.

Sunt tatăl a două fiice – dăruite de Sofía, care a vrut să facă din mine un om harnic, dar a eșuat –, pe care însă nu încerc să le educ ori să le învăț ceva, ori să le transmit principii de disciplină sau

probitate morală, chestiuni despre care nu am nici cea mai vagă idee. Când sunt cu ele, încerc să le fac să râdă spunând glume tâmpite – ceea ce nu-mi cere niciun efort –, vorbind cu accente pitorești, mai ales așa cum vorbesc cubanezii, făcând pe cretinul – ceea ce îmi iese foarte bine – și lăsându-le să facă ce le trece prin minte (chiar dacă asta presupune a minți, a păcăli sau a deranja pe cineva).

Constat, cu o anumită perplexitate, că o pasiune din tinerețe, cea de a vedea la televizor meciuri de fotbal, a revenit în viața mea și mi s-a instalat în rutină cu o surprinzătoare rapiditate. În afară de a dormi, nimic nu mă interesează mai mult decât să mă instalez într-un fotoliu rabatabil pentru a urmări un meci de fotbal, de preferință din campionatul argentinian sau spaniol, dar și din cupele europene ori sud-americane, din liga engleză, italiană sau chiliană, ori, în momentele mele cele mai abjecte – care îmi produc o senzație de dezgust pentru ceea ce sunt: un om fleșcăit care se uită la o minge – meciuri din dantescul campionat peruan.

Am vrut să mă fac politician în tinerețe, dar acum îmi produce oroare ideea de a-i servi pe ceilalți când este mult mai rațional și mai satisfăcător să te servești pe tine însuși, întrucât ceilalți sfârșesc prin a se supăra, a fi nemulțumiți și a-i învinui pentru defectele lor pe cei care au încercat să-i servească. În schimb, cel care învață să se servească pe el însuși așa cum se cuvine reușește de obicei să fie satisfăcut, să trăiască în pace și fără dorința ca acela care l-a servit să-i dea explicații sau să meargă la închisoare. Am vrut apoi să mă fac scriitor – și poate că sunt încă stăpânit de acea formă elegantă de a-ți exercita vanitatea –, dar acum consider că sunt dispus doar să public în continuare ficțiuni de valoare îndoielnică dacă nimeni nu mă obligă să le apăr ori să le explic, să dau interminabile interviuri inutile, să mă las fotografiat, să particip la congrese,

forumuri și seminarii, din care nu țin minte decât vanitatea puerilă a celor care se flatează sau se dușmănesc acolo, să merg în turnee de promovare și să fiu sclavul mediatic al editurii. Prefer să rămân acasă, să aprind una dintre numeroasele sobe – pe care, fără niciun motiv, le numesc „fanfaroni” –, să mă trântesc în pat cu telefoanele închise și să aștept momentul izbăvitor al somnului în timp ce mă uit vlăguit la un meci de fotbal din Argentina și mă mir când un picior mi se mișcă singur, ca și cum ar vrea să lovească mingea.

Ajung la Buenos Aires într-o luni, care este, din fericire, zi nelucrătoare. Soarele apare la orizont. Ceva se neliniștește plăcut în mine în timp ce ies din aeroport, atunci când trag în piept prima gură de aer argentinian. Este ora opt dimineața sau puțin mai mult. Taxiul lasă în urmă peisajul împădurit, ușor ascuns de ceață, și înaintează fără opriri pe General Paz. Binecuvântează ziua nelucrătoare fără să știu cui o datorez. În fiecare lună, atunci când sosesc în acest oraș pe care îl iubesc în mod inexplicabil, pierd o oră și jumătate în giganticele ambuteiaje de pe autostrada General Paz, timp în care citesc ziarele așezat comod pe bancheta din spate. În dimineața respectivă taxiul înaintează cu o sută de kilometri pe oră, iar eu cu șoferul vorbesc despre fotbal sau el vorbește despre fotbal și eu îl ascult. Fiecare luni ar trebui să fie zi nelucrătoare în cinstea vreunui sfânt, a vreunui erou, a vreunui proxenet sau a vreunei târfe. Toate zilele de luni, fără excepție. Ar fi mai puține războaie și aș ajunge acasă mai bine dispus.

Am venit la Buenos Aires să văd Campionatul Mondial de fotbal. Știu că nu se joacă aici, dar eu vreau să-l văd aici și nu în Germania, stând ca un dement în fața televizorului, suferind, vociferând, ovaționând și blestemând, molipsit de febra incurabilă care îi cuprinde pe toți locuitorii orașului, ațâțat de trupa itinerantă

de crainici și comentatori argentinieni care se deplasează uitând de somn prin geografia germană, adus la euforie de atâtea scandări, steaguri, refrene și pancarte care se agită pe străzi, din automobile și balcoane din cartierul meu San Isidro, emoționat ca un copil chiar și când văd la televizor reclamele la bere, telefoane mobile și aparate electrice de uz casnic, care apelează cu istețime, între valurile de confeti, la dragostea pentru tot ce e argentinian, acest sentiment ciudat care sălășluiește în mine și care generează adesea glume, fiind batjocorit în țara mea de origine, Perú.

Sunt foarte puțini argentinieni care nu se lasă vrăjiți. Martín, care detestă fotbalul în general și urăște campionatele mondiale de fotbal în special, a plecat la Madrid pentru a scăpa tocmai de ceea ce m-a adus pe mine la Buenos Aires: frenezia gălăgioasă care invadează străzile, paralizarea orașului în ziua în care joacă naționala, ecoul glorios al strigătelor care îl străbat și îl înfioară, ca și de faptul că nu se vorbește decât de visul ca Argentina să câștige cupa pentru a treia oară. Fotbalul, care este un act de credință, a produs un fericit schimb reciproc de naționalități pentru o lună: Martín este un apatrid în exil, care dorește eliminarea rapidă din competiție a selecționatei țării sale, iar eu, un argentinian prin adopție (sau denaturat, în funcție de morala după care sunt judecat).

Cu puțin timp înainte de meci, încă adormit, îmi îmbrac tricoul alb-azuriu, cumpărat de curând, cu numărul zece pe spate, și ies să cumpăr ziare, fructe și băuturi. E puțină lume pe bulevardul 25 de Mayo, iar rarii trecători par să se grăbească spre casă. Walter, frizerul meu, iese în ușa localului său și mă întreabă dacă vreau să pariez. Dau cinci pesos, îi spun scorul cu care va câștiga Argentina în acea seară, iar el și-l notează într-un carnet. Când plec mă

întâmpină un soare strălucitor, care nu poate fi decât un semn de victorie.

Mă întorc în clădirea în care locuiesc, intru în lift, închid ușa acestuia cu dificultate, întrucât sunt stânjenit de sacoșe, trag grilajul metalic și apăs pe butonul cu numărul trei. Mă uit la ceas: mai sunt puține minute până la începerea partidei. Liftul pornește și urcă doar câteva clipe, iar apoi, între două etaje, se oprește brusc. Apăs iarăși pe butonul cu numărul trei. Deschid și închid grilajul. Apăs pe butonul pentru etajul întâi. Apăs pe toate butoanele. Eforturile mele sunt zadarnice. Liftul este blocat. Nu se mișcă. Nu știu ce să fac pentru a porni din nou. Întrucât nu am la mine un telefon mobil, nu-mi rămâne decât să strig, să cer ajutor din partea portarului ori a vreunui vecin atent, care să mă salveze din capcană. Nu mă aude însă nimeni, pentru că meciul a început deja, iar în timp ce eu strig disperat, și toți ceilalți strigă cu disperare în locuințele lor, în fața televizoarelor din care, pe deasupra, adăugându-se corului de urlete, strigă cu disperare crainicii sportivi. Așadar, e un moment caracterizat de zgomot și disperare, a mea fiind, în mod sigur, cea mai rea dintre toate stările de disperare din acea clădire veche de pe strada Sáenz Peña.

Liftul e și el foarte vechi, de mici dimensiuni, întrucât nu încap în el mai mult de două sau trei persoane adulte. Covorul este dintr-o țesătură de o culoare care bate în gri, refractară la orice tentativă de curățare, are oglinzi pe toți pereții și e luminat slab de o lampă fluorescentă, care se stinge dintr-odată, cufundându-mă în penumbra neliniștitoare a zonei dintre două etaje.

După multe strigăte și bătăi în pereți, blestemându-mi soarta și de acum resemnat la gândul că nimeni nu-mi va auzi strigătele de ajutor pe durata meciului, mă așez pe covorul alb-cenușiu, de culoarea cerului din Lima, și râd sau plâng gândindu-mă că am

venit până la Buenos Aires pentru a vedea un meci de fotbal la televizor doar pentru a sfârși blocat într-un lift tocmai când partida era în desfășurare.

Din când în când, ecoul îndepărtat al unor strigăte, despre care nu îmi dau seama dacă sunt sau nu de bucurie și care provin din apartamente sau din stradă, ajunge la lift și îmi îndulcește, dacă așa ceva e posibil, singurătatea recluziunii. Nu știu dacă ele înseamnă goluri marcate sau ratări, lovituri de la unsprezece metri neacordate sau eliminări nejustificate, faze spectaculoase sau cine știe ce altceva. Nu știu și nici nu am cum să aflu, deoarece acest lift blestemat de un metru pătrat a rămas nemișcat în momentul cel mai nepotrivit din ultimii patru ani ai vieții mele.

După aproape jumătate de oră de când stau în lift pe întuneric, încercând să interpretez strigătele vecinilor și continuând să-l strig pe blestematul de portar surd, se produce un miracol: aud zgomotul unei uși trântite și de îndată liftul se cabrează, face un salt, se trezește din letargie și începe să coboare. Fără ca eu să fi atins vreun buton, am coborât înapoi în vestibulul clădirii. Trag grilajul, în sfârșit liber, iar o bătrână mă așteaptă cu ușa deschisă, gata să urce.

— Am rămas blocat jumătate de oră – îi spun, gata să izbucnesc în plâns. Vă mulțumesc că m-ați salvat.

— Nu s-a închis bine ușa. Când ușa nu se închide bine, ascensorul se blochează. Și mie mi s-a întâmplat o dată.

— Am strigat ca un nebun, dar nu m-a auzit nimeni. Toți se uită la fotbal.

— Fotbalul, desigur, spune ea cu un gest aproape imperceptibil de nemulțumire.

— Știți care e scorul? o întreb, nerăbdător să urc scările și să mă așez în fața televizorului.

— Nu știu și nici nu mă interesează. De când a murit soțul meu, nimeni nu se mai uită la fotbal în casa mea.

Intră în lift și mă invită să o însoțesc.

— Nu, mulțumesc, prefer să urc pe scări, mă scuz eu.

Își ia rămas-bun și închide bine ușa.

Acum urc scările. Mi se rupe o pungă de plastic. Din ea cad și se rostogolesc băuturile și fructele. Mă opresc să le adun de pe jos. În clipa aceea un cor de voci euforice năvălesc în coridor. Nu încap în doială că Argentina a marcat un gol. Las lucrurile pe podea, alerg spre televizor și reușesc să văd reluarea.

Mă aflu la Buenos Aires pentru a sărbători aniversarea zilei de naștere a lui Martín, care împlinește douăzeci și nouă de ani, cu treisprezece mai puțin decât mine. Martín s-a întors de la Madrid. Ne-am cunoscut cu cinci ani în urmă. Când ne aflăm între oameni de încredere, afirmă că este soțul meu. Eu prefer să spun că este iubitul meu și cel mai bun prieten. Nu trăim împreună, dar ne vedem des, iar ocazional permitem ca prietenia să se reverse spre teritoriul mai periculos al intimității.

Martín nu vrea să-și sărbătorească ziua de naștere. Continuă să fie foarte trist, pentru că sora lui, Candy, are un cancer deosebit de agresiv. I se pare că nu trebuie să se bucure doar pentru că e în viață și e martor al înaintării sale în vârstă (ceea ce, pe de altă parte, argumentează el, nu constituie niciun merit). Totuși, după multe insistențe, îl conving să-și invite la prânz prietenii cei mai buni, într-un hotel din oraș. Martín acceptă pentru că îi place hotelul.

De ziua lui nu îi fac niciun cadou, pentru că, având atâtea pe cap, am uitat să-i cumpăr ceva. Martín îmi spune că nu are importanță, că îi e totuna, dar l-am rănit și, cu toate că încearcă să

ascundă acest lucru, poate se gândește că e o neglijență inacceptabilă, că ar fi trebuit să primească un cadou de la mine, omul pe care îl numește soțul său.

Poate că drept răzbunare pentru afrontul a cărui victimă se consideră, îmi spune, atunci când ne îndreptăm spre hotel, că ar fi trebuit să-mi tai firele de păr din nas, că este foarte neplăcut pentru el să vadă firele de păr care își fac apariția, impertinente, odioase, din orificiile mele nazale (orificii pe care, cu ani în urmă, când eram tânăr, le-am folosit pentru a aspira un praf care mă făcea să uit ceea ce acum accept cu o anumită seninătate: că soarta mi-a hărăzit să cunosc iubirea în persoana unui bărbat).

Detest asemenea comentarii: „Ce scârbos, ți se văd firele de păr din nas”; „Ce rușine, te-ai îmbrăcat cu aceleași haine pe care le-ai purtat ieri, „Ar trebui să te tunzi, pari un fotbalist cu pletele acelea de băiat de cartier.” Mă simt atacat. Consider că exagerează, că nu e atât de grav să ai două sau trei fire de păr care să îți iasă puțin din nas. Mă gândesc să-i spun: „Eu urăsc faptul că te machiezi pentru a lua prânzul cu prietenii, dar nu îți reproșez nimic. Dacă te deranjează că nu îmi tai firele de păr care îmi ies din nas, ai putea avea delicatețea de a nu mi-o spune.” Cu toate acestea, nu zic nimic, pentru că nu vreau să ne certăm. Este ziua de naștere a lui Martín. Vreau să-l fac fericit.

La un moment dat opresc mașina închiriată în fața unei farmacii, cobor fără să fiu ostentativ, cumpăr o foarfecă pentru părul din ureche și din nas, mă întorc în mașină, glumesc cu Martín (prefăcându-mă că nu m-au deranjat criticile la adresa înfățișării mele) și reiau drumul spre hotel.

Ajungând, intrăm pe ușa turnantă (un moment pe care Martín îl adoră, pentru că îi amintește de după-amiezile în care bunica lui îl aducea aici pentru a bea un ceai) și merg la toaletă. Acum mă aflu

În fața oglinzii, singur. Sunt un bărbat gras, obosit, cu cearcăne. Scot foarfecă de treizeci de pesos, scormonesc delicat cu ea în cavitățile obosite ale nasului meu și încerc să elimin firele de păr pe care Martín le consideră respingătoare. Operațiunea nu e simplă și de aceea o fac cu cea mai mare grijă. Deodată, introduc prea mult foarfecă și mă rănesc. Mă doare. Strig: „La naiba!” îmi curge sânge. Îmi dau cu apă pe nas, îl șterg cu greutate, dar sângerez în continuare. Fără fire de păr care să-mi iasă din nas, dar sângerând ușor, mă întorc la masă, unde iubitul meu mă așteaptă. Încerc să ascund incidentul, dar el nu e bleg, observă rana pe care o am la nas, se simte vinovat și îmi cere scuze.

Mă laud că sunt o persoană calmă și de aceea mă prefac că totul e în regulă, dar, în realitate, mă gândesc că nu îmi convine să fiu implicat într-o relație intimă cu un bărbat care se machiază când iese în oraș și care îmi face scandal atunci când nu îmi tai firele de păr din nas.

Prietenii sosesc aducând daruri (cărți, discuri, obiecte de îmbrăcăminte), chelnerii destupă sticle cu șampanie, reuniunea se animă. Toți părem fericiți. Îmi exercit farmecele de bun amfitrion, mă prefac că mă bucur de după-amiaza ploioasă. Cu toate acestea, ceva mă irită în secret: nasul continuă să îmi sângereze, iar un țânțar, unul din mulțimea care au invadat orașul în acele zile de ploaie neîntreruptă, se așază pe el, atras, pare-se, de firișorul de sânge care se prelinge din nara dreaptă. Deși îl alung, revine de mai multe ori pentru a suge din sângele vărsat prostește în numele dragostei. Disperat, strivesc țânțarul, dar astfel îmi rănesc din nou nasul, care începe iarăși să sângereze, atât de mult încât mă obligă să merg la toaletă, urându-l în secret pe Martín.

Întors la masă, alung alți țânțari, cer o cupă cu șampanie și încerc să spun istorioare nostime.

Deodată, o femeie de vârstă mijlocie se apropie de masă și mă salută cu o familiaritate ce pare excesivă, dar pe care mă văd obligat să o scuz, dat fiind faptul că îmi câștig existența în televiziune. Femeia, care a băut și poate că de aceea vorbește atât de tare încât aproape că strigă, îmi spune că este o admiratoare a mea, că mă iubește, că sunt un idol, lucruri pe care le consider de prost-gust. Îl privește apoi pe Martín, care suferă în tăcere, pentru că îi detestă pe cei care mă salută zgomotos, și mă întreabă:

— Este fiul tău?

— Da, este fiul meu.

Femeia spune:

— Seamănă cu dumneata. Câți ani are?

Răspund:

— Douăzeci.

Martín are douăzeci și nouă, dar ar putea să pară de douăzeci, datorită feței sale (machiate) de bebeluș, încântat de conversația neverosimilă, Martín îmi spune, cu o voce afectată de copil:

— Tăticule, pot să cer o înghețată de ciocolată?

— Da, fiule.

Apoi, pentru a mă răzbuna pe femeie, îi spun:

— Mi se pare că ai un țânțar pe față.

— Unde? Întreabă ea, alarmată.

— Acolo, sub gură, îi spun eu.

Ea se atinge și spune, foarte serioasă:

— Nu e un țânțar, este o aluniță.

Îi spun:

— Mii de scuze, pe zi ce trece văd tot mai prost.

Martín nu se mai poate stăpâni și izbucnește în râs. Femeia pleacă, ofensată. Mă uit la prietenul meu, râd împreună cu el și, în acel moment, uit de incidentul cu nasul, de firele de păr, de sânge

și țânțar și îmi amintesc motivul pentru care sunt acolo, pentru care mă întorc mereu în acest oraș: pentru că sunt fericit când îl văd zâmbind pe acest bărbat cu față de copil.

Se lasă seara, e duminică și simt nevoia să beau un suc de portocale natural. Când spun „natural” vreau să spun unul dintr-o portocală recent stoarsă și nu una dintre acele orori la cutie, care conține mai mulți conservanți decât zeamă de fructe și care, pentru un amator de suc cum sunt eu, e o înșelăciune. Merg pe străzile pietruite din San Isidro, căutând sucul revigorant, dar cum e duminică, peste tot e închis, în afară de catedrală, de care nu îndrăznesc să mă apropii, pentru a nu tulbura liniștea credincioșilor.

La întoarcerea acasă, setos și prost dispus, trec prin intersecția dintre străzile Alem și Acassuso, și observ că un arbore a înverzit a doua oară, umplându-se de mandarine. Rămân uimit, contemplând mandarinele mari și apetisante, și mă întristez văzând că unele dintre ele au fost strivite după ce au căzut pe trotuar. Fără să pierd vremea, intru în apartament, iau o mătură și o sacoșă și îi cer lui Martín să mă însoțească la cules de mandarine.

— Nici să nu te gândești, spune el. Eu nu merg să fur fructe, ca un amărât.

— Nu furăm nimic, mă apăr eu. Pomul se află pe stradă. Cineva trebuie să mănânce mandarinele.

— Chiar ai de gând să culegi mandarine cu mătura?

— Bineînțeles. Și apoi îmi fac din ele un suc delicios.

— Nu ești în regulă cu căpățâna, nebunule.

Ies cu mătura și sacoșa. Portarul mă privește surprins. Poate se întreabă: Oare peruanul acesta cu reputație proastă o fi dintre cei care fac curățenie prin case?

Puțin mai târziu mă opresc în fața pomului, privesc mandarinele, îmi imaginez ce suc bun voi scoate din ele și încep să le lovesc cu mătura, pentru a le face să cadă. Treaba se dovedește mult mai grea decât mi-o închipuisem, deoarece mandarinele nu se desprind după prima lovitură, dar în schimb îmi cad în cap frunze, ramuri și un praf fin care mă face să strănut. Când reușesc, în sfârșit, să dobor una, atunci ori crapă în două, ori se rostogolește pe stradă și o calcă o mașină, ori zboară câțiva metri și aterizează la picioarele vreunui pieton.

În ciuda dificultăților, reușesc să strâng vreo zece, douăsprezece mandarine, când o femeie care trecea pe lângă mine se oprește să mă privească, în timp ce eu agit mătura căutând încă o mandarină.

— Eu te cunosc pe tine de undeva, îmi spune ea.

Zâmbesc, făcând pe dezorientatul, și nu spun o vorbă, convins că va pleca mai departe.

— Nu ești peruanul de la interviuri? insistă ea.

— Nu, doamnă, spun eu. Sunt fratele lui.

— Da, se vede, fratele tău, cel de la televizor, e mai slab, adaugă ea. Peruanii ăștia, ce rușine, cât pot fi de nemâncați.

Femeia pleacă, iar eu dobor în continuare mandarine cu o satisfacție pe care nu pot să mi-o explic, de parcă m-aș fi întors iarăși în copilărie, când culegeam smochine în casa părinților mei de la Lima.

Totul se strică atunci când aud sirena. În acel moment adunasem în sacoșă mai mult de douăzeci de mandarine. O mașină a poliției rupe tăcerea după-amiezii și se oprește lângă mine. Cu mătura în mână, încerc să zâmbesc.

— Bine, dar ce faceți aici? mă întrebă un polițist, coborând din mașină.

— Nimic, domnule ofițer, îi răspund. Culeg niște mandarine pentru a-mi face un suc.

— Nu, nu, nu, spune el, încruntându-se și încrucișându-și brațele pe pântecu-i proeminent. Nu culegeți mandarine. Furați mandarine, domnule.

Celălalt polițist privește apatic din scaunul mașinii, în timp ce ascultă transmisiunea unui meci de fotbal.

— Dar de la cine le fur, domnule ofițer? mă apăr eu. Odată ce copacul se află pe stradă, presupun că oricine poate mânca aceste mandarine, nu?

— Dumneata nu ești din partea locului, nu-i așa? întreabă polițistul, cu o privire condescendentă.

— Nu, spun eu.

— De unde ești?

— Din Perú.

— Peruan, desigur, spune el. Domnule, te voi lămuri cum stau lucrurile. Acest arbore aparține administrației cartierului San Isidro. La fel și fructele sale. Dumneata le furi cartierului San Isidro. Ceea ce faci este un delict.

— Nu se poate, domnule ofițer, protestez eu. Aceste mandarine cad pe stradă și nu le mănâncă nimeni. Eu nu provoc nicio pagubă cuiva.

— Ești surd? spune el, de acum supărat. Vrei să-ți repet?

— Nu, nu e nevoie.

— Atunci să mergem, ordonă el, sec.

— Unde să mergem, domnule ofițer?

— Unde crezi? La meci? Mergem la secție. Trebuie să te rețin pentru furt în spațiul public.

Îngrozit, recurg atunci la vechea întrebare:

— Putem rezolva problema pe cale amiabilă?

Individul mă privește zâmbind și zice:

— Ce vrei să spui?

Mă hotărâsc să risc:

— Nu știi, poate un pateu, o băutură răcoritoare.

— Bine, dă-mi ceva și rămânem prieteni, spune el.

Îi strecor discret patruzeci de pesos și u mulțumesc.

— Mai bine întoarce-te în Perú, îmi zice, cu un zâmbet ironic. Dacă ți-e foame, întoarce-te acolo. Înainte de a pleca, mă avertizează: Și nu mânca mandarinele alea că faci o pântecăraie nasoală.

Mă întorc acasă pe înserat. Scot mandarinele, le storc una câte una și beau acel suc surprinzător de amar. Polițistul avea dreptate: îmi petrec noaptea la baie.

Sofía și cu mine ne-am căsătorit cu ani în urmă la Washington, D.C., la oficiul stării civile din acel oraș, într-o ceremonie prezidată de un judecător de origine dominicană, care știa engleza mai prost decât mine. După oficializarea căsătoriei, judecătorul, pe care îl chema Diosdado, m-a luat de braț, m-a condus într-un colț și mi-a spus la ureche:

— Prietene Baylys, nu vreau să te necăjesc, dar este de datoria mea să-ți comunic, cu cel mai mare respect pentru persoana dumitale, că, matematic, tradiția acestor ceremonii cere ca tânărul proaspăt căsătorit să-i dea un bacșiș judecătorului care a legalizat legătura respectivă.

Nu m-a surprins că a folosit termenul, „matematic”, deoarece în numeroasele mele vizite în Santo Domingo, unde am prezentat timp de câțiva ani un program de televiziune, observasem că era un lucru obișnuit ca anumite persoane vorbărește, de exemplu

șoferul care mă lua de la aeroport ori machieuză care îmi pudra obrazul înainte de emisiuni, să spună:

— Matematic, astăzi va ploua.

Ori pe un ton mai sumbru:

— Matematic, insula asta se duce de răpă.

Ori cu o veselie tipic caraibiană:

— În seara asta mă îmbăt matematic.

M-a surprins faptul că Diosdado a cerut bacșiș, deoarece plătisem toate costurile căsătoriei și nimeni nu mă avertizase că va trebui să-l recompensez și pe acest funcționar scund, cu păr negru cârlionțat și cu buze senzuale, de cântăreț de merengue.

— Nu vă faceți griji, domnia voastră, i-am spus. Vă voi da bacșișul cu multă plăcere.

— Mulțumesc, prietene, a replicat el, umflându-se în pene și ridicându-se pe vârfuri în pantofii săi cu tocuri înalte, măgulit că i-am spus „domnia voastră. În insula noastră binecuvântată vă iubim foarte mult pe dumneavoastră pentru felul în care știți să vă apropiați oamenii, pentru calitățile de scriitor, pentru calitățile de umanist și pentru calitatea de...

A rămas apoi tăcut, fără să știe cum să încheie onctuoasa frază în care se lansase.

— ...de a zâmbi oriunde s-ar afla, i-am sărit eu în ajutor, iar el a repetat, ușurat:

— Oriunde s-ar afla.

— Cât vă datorez, domnia voastră? I-am întrebat fără multe ocolișuri.

Judecătorul și-a dres un pic glasul, mi-a evitat privirea și a spus:

— Două sute de dolari, dacă binevoiți.

Nu am putut să-mi ascund surpriza, și ca să protestez timid l-am întrebat:

— Atât de mult? Două sute de dolari?

Coborând tonul și luându-mă de braț cu autoritate, Diosdado a spus:

— Așa se obișnuiește, matematic. Bacșișul nu este însă stabilit prin lege.

— Adică pot să vă dau cât cred de cuviință? l-am întrebat eu.

— Cât dorește sufletul dumitale de creștin, a răspuns el.

Evitând privirile întrebătoare ale Sofiei și ale mamei sale, care nu înțelegeau de ce m-am retras într-un colț pentru a conspira pe un ton coborât cu judecătorul incert, am scos portofelul, m-am uitat în el și am constatat că nu îmi ajungeau banii.

— O rog pe domnia voastră să mă ierte, dar nu am la mine două sute de dolari, am spus, rușinat.

— Nu-ți face griji, mi-a zis el pe un ton patern. Dar lasă-mă să-ți spun că ai un ceas foarte frumos.

Surprins de lăcomia lui și ferm în hotărârea mea de a nu-i da ceasul pe care mi-l dăruise răposatul meu bunic, am spus:

— Vă promit că vă voi da chiar mâine un bacșiș generos.

La auzul cuvântului „generos”, ochii lui mici au strălucit ca niște focuri de artificii.

— Aici te aștept, prietene Baylys, mi-a spus el, strângându-mi mâna. Mă încred în dumneata pentru că ești un om de bine, un om dintr-o bucată, un om moral și un om...

A rămas apoi tăcut, fără să știe cum să finalizeze măgulirea excesivă.

— ...un om căsătorit, am spus eu.

— Un om căsătorit, a repetat el, râzând.

Bineînțeles, ziua următoare am uitat să-i duc bacșișul: am plecat cu Sofia la Paris în luna de miere, invitați de socrii mei, care au fost

pe punctul de a se despărți, pentru că el a insistat să ne ia bilet de clasa întâi, iar ea, mai puțin darnică, de clasa a doua.

O lună mai târziu, la întoarcerea din luna noastră de miere, am descoperit acasă trei mesaje telefonice din partea judecătorului. Primul suna, pe un ton afectuos: „Ilustre prieten și coleg, te aștept aici cu brațele deschise pentru a discuta despre afacerile noastre neîncheiate.” Al doilea, ceva mai emoțional, spunea: „Amice Baylys, te rog din suflet să nu uiți de bani. Îți voi mulțumi mult, atât eu, cât și măicuța mea, care se află la Puerto Plaza, cu sănătatea șubredă și având nevoie de acea sumă pentru tratament medical.” Al treilea nu ascundea de acum o anumită asprime: „Ascultă, domnule, eu credeam că ești un om de cuvânt, dar se pare că m-am înșelat. Ce decepție, ce tristețe, ce surpriză neplăcută și ce...” Apoi rămânea tăcut și se auzea doar șuieratul robotului.

Sofía și cu mine râdeam ascultând mesajele și am hotărât că Diosdado nu merita un bacșiș. Din fericire, nu a mai sunat acasă și nici nu ne-am mai întâlnit cu el cât am locuit în oraș.

Câțiva ani mai târziu, trăiam deja la Miami, prezentam un program de televiziune și am deschis o linie telefonică pentru ca telespectatorii să poată pune întrebări. Atunci a pătruns pe neașteptate în studio o voce familiară:

— Vezi, domnule Jaime Baylys, eu am să-ți spun ceva foarte important, cu cel mai mare respect pentru persoana dumitale.

— Spuneți-mi, vă rog, i-am zis eu.

— Dumneata îmi datorezi două sute de dolari, domnule, a spus omul, cu o indignare în voce pe care orice ureche atentă putea să o perceapă.

Am zâmbit, crezând că era o glumă, și am întrebat:

— Vorbiți serios?

— Matematic, domnule. Două sute de dolari.

Cum a spus „matematic”, mi-am și dat seama că el era, Diosdado. Un rictus mi-a apărut pe față și abia am reușit să spun:

— Fir-ar să fie, ce rău îmi pare, mii de scuze.

— Să nu-ți pară rău, domnule! a răspuns el exasperat. Dă-mi banii, nu-ți exprima regretele. Eu am fost judecătorul care te-a căsătorit și dumneata nu m-ai plătit până în ziua de azi! Îmi datorezi banii pentru oficierea căsătoriei, domnule! Aceasta este o batjocură, o lipsă de respect, o ticăloșie și o...!

Apoi s-a cufundat în una dintre obișnuitele sale tăceri, iar eu i-am completat protestul:

— ...o cruzime.

— Da, domnule, o cruzime! a strigat el.

— Păi, uite, iubite prieten Diosdado, trebuie să știi că eu ți-am trimis banii de la Lima, dar se pare că nu au ajuns niciodată în mâinile dumitale, am spus eu și cred că l-am surprins pronunțându-i numele la televiziune. Știi doar că poșta funcționează catastrofal în țările noastre.

— Haotic, haotic, a spus judecătorul, mai liniștit.

— Îți promit însă că îți voi trimite din nou, chiar mâine, cecul și voi regla socotelile cu dumneata.

— Multe mulțumiri, domnule Baylys, a spus el. Aștept să vă îndepliniți promisiunea.

Ziua următoare m-am dus la poștă și am trimis cecul, însoțit de un roman de-al meu drept cadou. După câteva săptămâni, Diosdado mi-a returnat romanul, împreună cu un bilet care suna așa: „Prietene, matematic nu citesc opere de desfrâu, concupiscentă, morbiditate... etc.”

Revin la Georgetown după ani de zile. E august și o căldură plăcută se simte pe străzile străbătute de atâtea ori. Aici am stat trei

ani, atunci când am sosit scăpând de un uragan, pentru a pica într-o furtună chiar mai puternică. Aici, pe strada 35, la câteva sute de metri de universitatea iezuiților, unde studia Sofia, femeia după care venisem, mi-am scris primele romane. Aici am aflat, într-o zi cu ninsoare, că Seix Barral își va asuma riscul de a-mi publica prima carte. Aici m-am căsătorit cu Sofia, plin de îndoieli, dar și plin de iubire. Aici, la spitalul universității, într-o zi de august, s-a născut Camila, fiica mea cea mare, care a început curând să se minuneze de vechețile care săreau pe ramurile arborelui bătrân ce rezistase atâtea ierni în fața apartamentului de la etajul doi, la intersecția dintre strada 35 și N.

Mă întorc pe strada 35, liniștită, cu o frizerie de modă veche și o cafenea a unor coreeni, care au rezistat și în care clienții sunt tratați cu o răbdare neobișnuită în aceste vremuri caracterizate de grabă și agitație. Mă uit la clădirea în care am locuit, la ferestrele de la etajul al doilea, prin care lasam imaginația să-și ia zborul, la nebuna casei, ținută care mă însoțea cu încăpățănare când mă întorceam la Lima, la poveștile turbulente pe care le trăisem, și mă las pătruns de amintiri, de unele frumoase, și mă invadează o nostalgie caraghioasă, copleșitoare, și mă întreb cine locuiește acum acolo, cine doarme oare în camera în care ne-am făcut atâtea jurăminte de dragoste, cine se așază să privească de la fereastra care era a mea și unde eu mă umpleam de pace în timp ce mă încăpățănăm să scriu. Ar fi trebuit să fi rămas acolo, mă gândesc. Ar fi trebuit să fi cumpărat acel apartament. Ar fi trebuit să fi rămas în acel cartier liniștit, departe de haos. Acum însă este prea târziu. Viața nu s-a organizat în altă parte, tocmai acolo, în orașul cenușiu de care am vrut totdeauna să fug și în care, ironia sortii, revin acum în fiecare lună, urmând femeile din viața mea.

Apăs cu mult curaj pe butonul soneriei fără să știu cine locuiește acolo, în teritoriul în care am învățat să fiu tată și scriitor, unde am simțit că înnebunesc lucrând la un roman, în timp ce fiica mea îmi zâmbea din cărucior. O voce amabilă îmi răspunde. Mă întreabă cine sunt, ce doresc. Îi spun, scuzaându-mă, că sunt scriitor, că sunt în trecere, că am locuit în acel apartament câțiva ani, că acolo am scris niște cărți și că, scuzați-mi îndrăzneala, mi-ar plăcea să urc pentru scurtă vreme și să arunc o privire. Vocea tace, apoi aud: „O clipă.” Scoate capul pe fereastră și mă privește. Este o femeie tânără. Mă observă cu neîncredere. Încerc să-i zâmbesc. Se retrage și îmi zice prin interfon: „Mai bine așteptați-mă jos.”

Acum femeia îmi dă mâna în poarta clădirii, încă destul de reticentă, și îmi spune că se numește Thilippa. „Încă nu am auzit acest nume.” „Da, este un nume rar”, spune ea, cu accent britanic. Apoi îmi pune câteva întrebări, iar eu îi povestesc unele lucruri despre mine. Pare să nu mai fie atât de neîncrezătoare, poate chiar mă crede. Thilippa mă privește cu o anumită milă și îmi spune că putem să urcăm, dar numai o clipă, pentru că se pregătea să se ducă la universitate. Pe scări îmi spune că e din Londra, că trăiește de câțiva ani în acest apartament și că acum predă la Georgetown. O întreb dacă știe cine locuia aici înainte de venirea ei. „Nu știu, cred că două fete de la Berkeley. Dar nu le-am cunoscut.”

„Intrați”, îmi spune Thilippa. Este blondă, frumoasă, cu ochi de culoare deschisă, nu foarte înaltă. Rămâne la oarecare distanță de mine, ca și cum i-ar fi fost încă puțină teamă de mine. Peste tot sunt mai multe decorațiuni interioare decât erau când locuiam eu acolo, deși nu știu dacă aș putea spune că erau mai bune. Unde era canapeaua-pat e acum un fotoliu alb, de piele. Acolo unde îmi pusesem cărțile, lângă șemineu, e acum un televizor. Acolo unde mă așezam să scriu, în fața ferestrei, Thilippa a plasat o masă

rotundă, cu patru scaune. Simt că locul acestor piese de mobilier nu este aici, că totul ar fi trebuit să rămână cum a fost. O întreb dacă folosește șemineul și îmi spune că nu, că e foarte complicat. Îi povestesc că o dată l-am aprins și am umplut apartamentul de fum. Au venit pompierii, iar jumătate din locatari au ieșit în stradă în fugă, crezând că totul va fi mistuit de flăcări. Începe să râdă și mi se pare că abia atunci se convinge că nu sunt un hoț, ci doar un tont, prizonier al propriului său trecut.

Când văd patul și îmi amintesc de bătăliile amoroase, plăcute și mai puțin plăcute, pe care le-am dat între acești pereți, mă emoționez. „Aici am trăit o poveste de dragoste”, îi mărturisesc. Ea mă privește tăcută, ca și cum s-ar căi că l-a lăsat să intre pe tipul care nu înțelege că nu mai locuiește aici, că nu va mai trăi niciodată aici. „Aici am devenit tată pentru întâia oară”, îi spun, fără să-mi pese că mă vede emoționat. Deodată, ea își așază ușor mâna pe umărul meu și zice:

— Ce ciudat, sunt însărcinată.

O felicit și o întreb dacă tatăl copilului locuiește acolo, cu ea. Îmi spune că da, că s-au cunoscut la Londra, dar el e nord-american, din Virginia, și că ea a venit aici să stea împreună cu el, iar peste șase luni, în plină iarnă, vor fi părinți pentru întâia oară. Îi povestesc că fiica mea s-a născut la spitalul universității, iar ea îmi spune că tot acolo se va naște și copilul ei. „Totul va fi bine”, îi spun, iar deodată descopăr la ea nervozitatea și speranța pe care le vedeam și în privirea femeii care, cu un curaj admirabil, m-a făcut tată în ciuda tuturor piedicilor.

Thilippa și cu mine coborâm scările și ne despărțim în poarta clădirii. O îmbrățișez și se lasă îmbrățișată, îi urez noroc și îi dau o carte de vizită cu adresa mea de e-mail. Îi spun:

— Dacă vreodată o să ai de gând să vinzi apartamentul, te rog să-mi scrii.

Știu însă că de acum e târziu și că nu îmi va scrie. Mă opresc și privesc o clipă clădirea. De la fereastră, ea îmi face semn de rămas-bun, așa cum îmi făcea și femeia pe care o iubeam atunci când plecam de acasă. Umblu fără țință, căutând umbrele. Acum știu că, oricât de mult m-aș rătăci, voi reveni mereu în locul în care mă așteaptă ele, femeile din viața mea.

La unsprezece dimineața, Ritva mă așteaptă în locuința sa din strada 32 R, în Georgetown, nu foarte departe de universitate. Cum am citit anunțul din ziar, am sunat-o și mi-a spus că este dispusă să-mi închirieze casa pentru o lună. Plec din hotel mergând agale, cu fața acoperită de un dispozitiv de protecție împotriva soarelui, întrucât vara nu cedează încă și își încearcă puterile pe nasul meu. Când ajung la adresă, am confirmarea că edificiul e vechi, cu două etaje, în stil englezesc, iar strada 32 pare liniștită și potrivită. O plăcuță de bronz mă avertizează să am grijă cu pisicile. Seara trecută, în programul lui Leno, un actor gras a spus că dacă un bărbat trăiește singur și are pisici, atunci ori este gay, ori este un mitocan. M-a făcut să râd. Apăs pe butonul soneriei. O femeie în vârstă, poate trecută de șaptezeci de ani, cu părul alb și adusă de spate, deschide ușa. Are în mână o mătură și pare agitată. Ne salutăm. Intru. Îi spun Rita, dar ea mă corectează și mă lămurește că nu se numește Rita, ci Ritva. Vorbește o engleză cu accent, este amabilă, dar nu prea exagerat, și răspândește un iz puternic de alcool. În timp ce îmi arată casa cu o prudență excesivă, observ că totul miroase a alcool și că există sticle cu lichior peste tot, la îndemână, ceea ce explică fără îndoială aroma puternică pe care o degajă când deschide gura. De asemenea, sunt multe cărți în salon,

În birou și sus, în cele două camere. Mult lichior și multe cărți, un loc bun pentru a petrece o lună scriind, mă gândesc eu, încercând să păstrez o distanță rezonabilă față de Ritva și mirosul ei puternic, acru. După ce am vizitat casa și mica grădină de iarnă, o întreb de pisicile despre care se atrage atenția vizitatorilor la intrarea în casă. „Am avut două, dar au murit”, îmi spune, și nu știu dacă simt tristețe sau ușurare în vocea ei. Probabil din cauza vreunei afecțiuni hepatice, mă gândesc eu, apoi îi spun cât de rău îmi pare. Deși casa este cu adevărat veche ori tocmai din acest motiv, îi spun că vreau să o închiriez și ne punem de acord în privința banilor. Ziua următoare îi dau un cec, îmi dă cheile și pleacă în California, pentru a petrece câteva luni împreună cu fiica sa, care e cineastă ori dorește să fie. În aceeași după-amiază îmi aduc bagajul și mă instalez în casă. Deschid frigiderul și descopăr uimit că nu se află în el decât sticle de șampanie și niciun fel de fructe, sucuri ori înghețată, ci doar șampanie. Nu deschid sticlele, cel puțin nu deocamdată. Îmi petrec ceasuri întregi cercetând plin de curiozitate biblioteca. Cea mai mare parte a cărților simt în engleză, dar mai sunt și altele, nu puține, care îmi sunt de neînțeles, întrucât sunt scrise într-o limbă necunoscută mie. Îmi vine în minte senzația de perplexitate care m-a cuprins atunci când am avut în mâini traducerea în chineza mandarină a unui roman de-al meu, tipărit la Hong Kong: pentru că nu apărea o fotografie a autorului, nu aveam cum să știu dacă scrisesem eu acel roman ori, poate mai degrabă, un opioman febril. Mă întreb unde s-o fi născut Ritva, de unde o fi venit. Poate că e daneză sau norvegiană, pentru că are multe cărți de autori scandinavi. Sus, într-una dintre băi, încerc să descifrez inscripțiile de pe o sticlă de săpun lichid, iar singurul lucru pe care reușesc să-l înțeleg este că pare să fi fost fabricată la Helsinki. În cele două camere are mai multe cărți, iar printre ele

găsesc două de Vargas Llosa și una de García Márquez, toate în engleză. Mă întind pe pat. Salteaua se afundă, scoate un sunet puternic și mă face să râd. Nu m-am culcat niciodată într-un pat atât de zgomotos. Nu e incomod, dar țipă ca un animal rănit. Lângă pat, la loc vizibil, e o bâta de baseball. Mi-o închipui pe Ritva, băută, în cămașă de noapte, urmărind intruși ori, mai probabil, fantome cu bâta de baseball și râd la gândul că aceasta este casa perfectă în care să mă încui o lună pentru a scrie o carte. Nu e nevoie să știu decât zilele în care trebuie să scot gunoiul, ce ar trebui să fac cu corespondența sosită pentru Ritva și dacă pot să scot din dulap hainele lăsate de ea, pentru a le pune acolo pe ale mele. Pentru aceasta o sun pe Ritva în California, într-o seară. Întrucât telefonul din casă este foarte vechi și miroase cumplit a zeci de conversații alcoolice, m-am văzut obligat să cumpăr unul nou. Ritva îmi spune cu amabilitate că trebuie să duc gunoiul zilnic, că pot arunca scrisorile care sosesc pe numele ei și să fac ce doresc cu hainele sale, deoarece nu le mai poartă. „Dacă vrei, poartă-le sau dă-le prietenelor tale”, îmi spune ea, râzând și tușind. Se pare că e beată și nu simte lipsa acelei case decrepite și încântătoare. „Doresc să aflu de unde ești, Ritva. M-am tot gândit, dar nu știu dacă ești daneză, finlandeză sau norvegiană”, spun eu. Ea râde, poate măgulită de curiozitatea mea, apoi îmi spune că este finlandeză, dar nu din Helsinki, ci din Lohja, o localitate din sud, că a venit în această țară când era tânără și că a rămas aici. Îi spun că singurele lucruri pe care le știu despre Finlanda sunt că acolo se bea mult alcool și că se înregistrează mai multe sinucideri decât în alte locuri. „Ei bine, eu nu sunt sinucigașă”, spune ea și râde. Mă întreabă apoi dacă am deschis deja șampania din frigider și îi spun că nu, încă nu. „Nu știu ce mai aștepți”, mă încurajează ea. „Dacă ești cu adevărat un scriitor, nu știu ce mai aștepți”. Îi spun că o voi

mai căuta într-o seară și ne luăm rămas-bun. Pun un disc de Mozart, deschid șampania și mă plimb prin casă cu bâta de baseball în mână. În dimineața următoare sună telefonul. O femeie îmi spune că este fiica lui Ritva și că mama ei a murit. „Nu vă faceți însă griji, puteți rămâne în casă, o vom înmormânta aici, în California”, adaugă ea. Acum Ritva e moartă, iar eu stau culcat în patul ei fără a ști ce să fac. Poate că ar trebui să iau un avion și să merg la înmormântarea ei. Poate voi bea șampania din frigider în onoarea ei.

Nu pot să fiu împreună cu un bărbat care face dragoste cu mine în colanți și nu își schimbă chiloții zilnic, se gândește Martín. Încă îl mai iubesc, dar nu mai pot continua relația cu el, își spune. Suntem prea diferiți, conchide.

Când Martín m-a cunoscut și ne-am îndrăgostit, îmi schimbam chiloții zilnic și, cu toate că dormeam deja cu colanți, mi-i scoteam totdeauna atunci când făceam dragoste cu el. Odată cu trecerea anilor însă, fără nicio explicație, poate pentru că m-am obișnuit cu ideea că nu voi ajunge bărbatul de succes la care visasem în tinerețea mea, am început să îmi neglijez obișnuințele de igienă, iar un frig permanent, pe care îl simțeam doar eu, iar ceilalți îl considerau comic, absurd, imaginar, a început să pună stăpânire pe întregul meu corp, dar mai ales pe picioare, care îmi erau mereu reci ca gheața.

Acum folosesc aceiași chiloți două zile la rând, sunt în stare să port aceiași pantaloni și aceleași tricouri vechi și găurite o săptămână întreagă, nu-mi schimb niciodată cearșaful, nu fac baie zilnic și, ca întotdeauna, mi-e frig, mai ales noaptea, când mă trezesc tremurând și având coșmaruri, pe care mi le notez într-un

caiet, folosesc trei perechi de colanți și trei sau chiar patru tricouri, care îmi dau un aer înșelător, de grăsan.

Martín tot mă mai iubește, dar i se pare respingător că folosesc atâtea tricouri vechi, că îmi pun patru perechi de colanți urât mirositori pe care nu mă preocup să-i spăl, că nu mă deranjează să port două zile la rând chiloți vechi de ani de zile și că, în general, sunt atât de murdar și de friguros. Poate că altădată ar fi râs de aceste extravagante, dar acum și-a pierdut răbdarea și le consideră pur și simplu vulgare, insuportabile.

Ceea ce îl deranjează însă cel mai mult nu e faptul că nu fac baie zilnic, că nu îmi schimb chiloții zilnic ori că folosesc aceleași haine vechi pe care le îmbrăcam și atunci când ne-am cunoscut. Ceea ce îl irită cu adevărat este că scuip peste tot prin casă – pe covor, pe pereți sau pe ziare vechi – și că, uneori, fără vreun motiv, doar din răsfăț sau din lenea de a merge la baie, urinez în ghivecele în care cresc plantele pe care el le îngrijește cu atâta atenție.

Dacă aș fi știut că era atât de mizerabil, nu m-aș fi îndrăgostit de el, se gândește Martín. Dar când l-am cunoscut nu era atât de murdar. Era normal. Era curat. Nu scuipa toată ziua și nici nu urina în ghivecele de flori.

— Nu te recunosc, îmi spune el. Nu știu cum ai ajuns să fii atât de murdar.

— Nu exagera, Martincito, îi replic eu, continuând să citesc și fără să-i dau prea multă atenție.

Asta îl irită și mai mult, că nu-mi dau seama de propria-mi decadere, de delăsarea mea tot mai accentuată în privința igienei, a îngrijirii corpului. Martín crede că obiceiurile mele sunt un semnal al faptului că am devenit un cinic, un înfrânt lipsit de ambiții, resemnat cu o existență mediocră. Se gândește că nu poate fi fericit

alături de un astfel de bărbat. Trebuie să-l părăsesc, îşi aduce aminte. Nu merit așa ceva.

Martín se laudă că e riguros în privința îngrijirii corporale, a îmbrăcămintei, a aspectului. Face baie în fiecare dimineață, poartă haine noi, impecabile, la modă, îl fascinează parfumurile și cremele, niciodată nu ar purta aceiași chiloți două zile la rând și detestă, pur și simplu detestă să doarmă cu colanți, să facă dragoste purtând așa ceva, folosind atâtea deodată, cum fac eu.

Martín mi-a cerut să-mi scot ciorapii atunci când facem dragoste, dar eu refuz, argumentând că în cazul în care rămân desculț îmi îngheață picioarele, răcesc și nu mai pot să mă simt bine în acele momente de intimitate, iar el simte că nu îi mai face plăcere să facă sex cu mine pentru că simpla imagine a acelui bărbat în colanți, în atâtea colanți, cu atâtea colanți pe care nu i-a mai schimbat de atâtea zile îi face pur și simplu silă, îi repugnă.

Acum lucrurile s-au înrăutățit, dacă așa ceva mai era posibil, pentru că am fost invitat să țin niște cursuri la universitatea din Georgetown, și astfel m-am mutat la Washington timp de o lună și am închiriat o casă veche, care mi se pare încântătoare și pe care Martín o găsește oribilă, de nelocuit. Lui Martín îi este silă să facă duș, să se așeze pe closet, să intre în casă și să simtă acele mirosuri râncede, de vechi, grețoase. Nu încetează să îmi spună că dacă l-aș cunoaște, dacă l-aș iubi un pic, nu aș fi închiriat niciodată acea casă care stă să cadă și pute îngrozitor. „Cum îți închipui că eu pot să stau o lună într-o astfel de cocină, Jaime? Cum poți fi atât de mizerabil, cum e posibil să nu-ți dai seama că această casă e infectă?” „Liniștește-te, Martincito! Nu merită să te agiți așa. Măine îți cumpăr niște cearșafuri frumoase, un paravan de plastic pentru duș și niște învelitoare de hârtie pentru closet, ca să nu atingi colacul.” Noaptea dorm, sforăi, asud, mă lupt cu frigul pe care

doar eu îl simt și mă trezesc tremurând, cu coșmaruri, și îmi pun încă o pereche de colanți, deși mă strâng atât de tare încât mă dor degetele. Martín nu poate dormi și se întreabă dacă îl mai iubește încă pe acel bărbat care îi produce acum scârbă și care l-a adus în casa pe care o urăște, acum, din tot sufletul. Nu pot trăi cu un bărbat care scuipe tot timpul și care face dragoste purtând colanți (atunci când o face, pentru că nici măcar nu mai are putere pentru asta), se gândește Martín. Nu merit asta. Nu vreau decât să trăiesc cu un bărbat care să-și schimbe zilnic chiloții și să facă dragoste fără să poarte colanți.

Ajung la Lima extenuat și alerg să-mi văd fiicele. Cum intru, dau peste doi iepuri în grădină, unul urcat pe celălalt, agitându-se frenetic. După ce îmi îmbrățișez fiicele și le dau cadourile, le spun:

— Iepurii și-o trag în grădină. Pregătiți-vă, casa vi se va umple de iepurași.

— Nu vor avea pui, îmi spune Lola, care își iubește iepurii mai mult decât pe orice ființă omenească și aproape tot atât de mult ca pe pisicile ei.

— Nu fi așa de sigură.

— E imposibil, tăticule, îmi spune Camila, cu o siguranță care mă descumpănește. Cei doi sunt masculi.

Râd și spun:

— Glumești?

— Nu, zice Camila, râzând și ea. Ți-o jur. Cei doi iepuri sunt masculi.

— Și fac sex la fel? întreb eu, mirat.

— Zilnic, spune Lola. În fiecare zi cel alb îl încalecă pe cel cafeniu.

Râdem toți trei.

— Iepurii noștri sunt homosexuali, tăticule, îmi spune Camila. Sunt masculi și sunt îndrăgostiți.

— Nu sunt homosexuali, consideră Lola. Se încălecă pentru că nu au o iepuroaică. Nu au încotro. Sărăcuții.

— Crezi? o întreb eu.

— Sunt sigură, spune ea. Dacă aducem o iepuroaică, pun rămașag că nu vor mai fi homosexuali.

— S-ar putea, spune Camila. Dar să nu fii așa sigură. Dintr-odată s-au obișnuit și le-a plăcut.

Ori dintr-odată sunt homosexuali din naștere, spun eu.

— Nu mai vorbi prostii, tăticule, spune Lola. Nu sunt homosexuali. Sunt iepurii mei și îi cunosc. Pun pariu că dacă vine o iepuroaică, amândoi o vor încăleca toată ziua.

— Bine, să aducem o iepuroaică, spun eu.

— Da! exclamă Lola.

— Nu contează că se va umple casa de iepurași? întreb eu.

— Nu contează! spune Camila.

Fără să pierdem timpul, chemăm veterinara, cea care îi vaccinează lunar pe iepurii, câinii și pisicile din casă, îi spală cu șampon, le dă cu balsam de păr și le usucă apoi blana cu föhnul, încât sunt mai curați și mai sănătoși decât mine, și îi cerem să ne aducă o iepuroaică, dispusă să se împerecheze cu iepurii noștri. Veterinara acceptă, încântată, și promite că ne va aduce imediat iepuroaică. Când o întreb de preț, îmi cere optzeci de dolari. (Toate angajatele casei o urăsc pe veterinară, pentru că o consideră o „speculantă” și pentru că într-o singură zi de vaccinare și șamponare câștigă tot atât cât ele în jumătate de lună.

„Nu e drept, tinere. Neobrăzata asta precis că le injectează apă oxigenată iepurilor și spune că sunt injecții contra varicelei și artritei. Unde s-a mai pomenit iepure cu varicelă, tinere?”) îi spun

că e mult, o întreb dacă îmi poate face o reducere, îi amintesc că aş putea să angajez un iepuraş de la Playboy cu banii aceştia. Nu râde şi îmi spune foarte serioasă că, fiind vorba de mine, mi-o lasă cu şaizeci de dolari. Accept de nevoie. O fac doar de dragul fetelor şi pentru a risipi îndoielile în legătură cu tendinţele sexuale ale iepurilor.

Nu trece multă vreme şi soseşte veterinara cu o iepuroaică albă, pe care fetele o îmbrăţişează cu entuziasm şi o acoperă cu pupături. În timp ce iepuroaica aleargă prin casă fără să ştie că a fost cumpărată pentru a face parte dintr-un triumphi amoros, îi dau veterinarei banii, iar ea îmi cere permisiunea de a vaccina iepurii.

— Când i-ai vaccinat ultima oară? o întreb, neîncrezător, deoarece ştiu că vrea să mă jupoaie.

— Cam cu două săptămâni în urmă, îmi spune, încruntându-se.

— Aşa des trebuie vaccinaţi? Eu nu mă vaccinez cu anii. Nu ştiam că iepurii trebuie vaccinaţi din două în două săptămâni.

— Mă gândesc la fiicele dumitale, tinere, spune ea, o femeie obeză, cu braţe durdulii, care m-ar scoate din luptă dintr-o singură lovitură. Nu vreau să le dea acarieni.

— Ce sunt acarienii? o întreb eu.

— O arahnidă ce poate da iepurilor prin înţepături o boală care se transmite foarte uşor copiilor, spune ea, scărpînându-şi un braţ adipos în timp ce eu mă gândesc: La naiba, acarianul! Adaugă apoi cu o voce sumbră: Dacă fetele dumitale sunt înţepate de acarieni, pot orbi.

Nu cred o iotă din ce-mi spune, dar, pentru orice eventualitate, îi zic:

— Bine, fie, vaccinează-i.

Veterinara iese în grădină şi, cu ajutorul fiicelor mele, îi înţeapă pe sărmanii iepuraşi, în timp ce Aydeé, Rocío şi Gisela, fetele

iubitoare care au grijă de fiicele mele, îmi spun în bucătărie, spionând-o cu mânie pe această intrusă aprovizionată cu medicamente îndoielnice:

— E o nemernică, tinere. Treaba asta cu acarienii e o minciună. Nu le dă nimic. Le injectează apă cu zahăr și atâta tot. Totul e o minciună.

— Nu știu, spun eu, resemnat. E posibil ca iepurii să fi fost înțepați de acarieni și să fi orbit. Poate din acest motiv și-o trag cât e ziua de mare, pentru că nu-și dau seama că amândoi sunt masculi.

Fetele râd. Ies în grădină, o plătesc pe veterinară și o las să plece. De îndată ce iese, fiicele mele o scot pe iepuroaică în grădină și o lasă acolo, după care ne întoarcem cu toții în casă. Ne așezăm în fața ferestrei pentru a vedea dacă iepuroii sunt interesați, din punct de vedere sexual, de noua lor tovarășă.

— Acușica se urcă pe ea, spun eu.

Cei doi iepuroi se apropie de femelă și o miros curioși.

— Sărăcuții, spune Lola. Și ce se întâmplă dacă se îndrăgostesc amândoi de ea?

— Iepurii nu se îndrăgostesc. Se împerechează, și-o trag, se călăresc, dar nu se îndrăgostesc.

— Ba se îndrăgostesc! mă corectează ea.

— Cum spui tu, iubito!

Spre surpriza noastră, cei doi iepuroi se plictisesc să o miroasă pe vizitatoare și amândoi se retrag. Puțin mai târziu cel alb îl încalecă pe cel cafeniu și se lasă în voia unor spasme, convulsii și fiori care s-ar zice că arată plăcere dacă ne luăm după înfățișarea sa, pe când celălalt, senin, stoic, nu pare să simtă plăcere din asalturile focosului său partener, dar, pentru a fi sincer, nici nu pare să sufere de pe urma lor: asta e și trebuie să rămân liniștit,

pare să spună înfățișarea sa cuprinsă de o înțeleaptă resemnare. Fiicele mele râd în hohote văzându-i cum copulează veseli, fără să arate nici cel mai mic interes pentru iepuroaică. Aceasta, decepționată și nu prea, ronțăie o bucată de morcov.

— Sunt homosexuali, tăticule! exclamă Camila, încântată. Avem iepuri homosexuali!

— Nu sunt homosexuali, spune Lola foarte tăios. De abia au cunoscut-o pe iepuroaică. Dă-le timp.

Continuăm să ne amuzăm, în timp ce iepurii se distrează în voie. Se întâmplă însă ceva neașteptat: iepuroiul alb, neobosit, coboară de pe partenerul său, și desfrânat aleargă și încalecă iepuroaică de curând venită, începând să tremure de plăcere.

— Nu e homosexual, tată, nu e homosexual! strigă Lola, încântată.

— E bisexual! hotărăște Camila. Avem iepuri bisexuali!

Îmi îmbrățișez fiicele și râd împreună cu ele, în timp ce privim uluiți ardoarea libidinoasă a iepurilor noștri bisexuali.

Sofia mă întreabă zâmbind, în salonul casei sale din Lima, în timp ce bea un ceai de mandarine:

— Pleci mâine la Miami?

— Da, îi răspund eu.

— Cu ce avion?

— Cu cel de dimineață.

Ea râde și anunță:

— Vei merge cu mama.

— Nu se poate!

— Ba da, spune ea, râzând. Veți călători cu același avion.

Dau telefon de îndată la compania aviatică și le cer să mă programeze pentru alt zbor, dar mi se spune că nu mai există alte

curse spre Miami în ziua respectivă, iar eu nu îmi pot amâna plecarea.

— Ești sigură că mama ta și cu mine vom călători în același avion? o întreb pe Sofía.

— Foarte sigură.

— Știi dacă merge la clasa întâi?

— Da. Am întrebat-o.

— Fir-ar să fie!

Mi-e teamă să mă întâlnesc cu fosta mea soacră, deoarece s-a înfuriat pe mine după ce am publicat un anumit roman, m-a acuzat că am descris-o ca pe o harpie și m-a alungat din casa ei cu strigăte de mânie. Nu am mai văzut-o de atunci.

În noaptea aceea nu pot dormi. Sar din pat foarte devreme, mă îmbrac în grabă și fug la aeroport cu speranța că fosta mea soacră va întârzia și va pierde avionul.

Pe când sosesc la ghișeul companiei aeriene, o rog pe domnișoara în uniformă să îmi dea un loc cât mai depărtat de cel al fostei mele soacre, la cea mai mare distanță posibilă. Îi explic că acea doamnă nu manifestă simpatie pentru mine și că mă tem ca întâlnirea noastră în avion să nu fie cam tensionată. Ea râde, îmi promite că o va plasa departe de mine și îmi spune:

— Vai, Jaimito, tu intri mereu în încurcături.

Trec prin controalele de imigrare atât de neliniștit și paranoic încât un polițist mă întreabă:

— De ce ești așa de nervos, Jaimito?

— Pentru că voi călători în același avion cu fosta mea soacră.

Tipul râde, dar nu e o glumă.

Mă refugiez apoi în clubul de la clasa întâi, nu înainte de a o ruga pe recepționeră ca, atunci când sosește fosta mea soacră, să

mă anunțe înainte de-a o lăsa să intre, pentru a-mi da timp să mă refugiez în baie. Ea râde, dar nu e o glumă.

Imediat după ce suntem chemați să ne imbarcăm, îi cer recepționerei să mă anunțe când au urcat toți pasagerii în avion. Vreau să mă imbarc ultimul, întrucât nutresc speranța că fosta mea soacră este în spate, la clasa a doua.

Cincisprezece minute mai târziu mi se spune că dacă nu alerg la poarta de îmbarcare voi pierde avionul.

Intru speriat în avion și cum arunc o privire temătoare o și văd: e acolo, imperială, frumoasă, splendidă, sfidând trecerea anilor, frunzărind o revistă frivolă, bând șampanie, întâmpinându-mă cu un zâmbet.

O salut și mă cufund în fotoliul meu, nu foarte departe de ea. Nu ne despart decât trei rânduri de scaune.

După ce avionul decolează și ni se permite să ne scoatem centurile de siguranță, vine să se așeze alături de mine.

În acel moment aștept să înceapă să strige, să-mi spună cuvinte perfide, să-mi aducă aminte cât de rău îi pare că m-am îndrăgostit de fiica ei, cât de mult îmi detestă cărțile.

Însă ea zâmbește, ușoară ca un fulg și splendidă, după care spune:

— Tunsoarea asta îți vine groaznic.

Fac fețe-fețe. Ea continuă:

— Nu trebuie să ai un breton atât de lung. Ți dai un aer prea *nerd*.

Încuviințez tăcut.

— Ți-ar sta bine dacă ți-ai tăia bretonul și onduleurile de la ceafă, care nu se mai poartă. Parcă ai fi fotbalist sau actor de telenovele.

— Mulțumesc, spun eu, timid.

— Mai e ceva, continuă ea. Ai un vârtej la spate, așa că nu te poți tunde așa, pentru că iese prea mult în evidență. Trebuie să te tunzi în scări pentru a sta mai ordonat, pentru că altfel dai impresia că ai un coteț de găini pe cap.

— Voi ține seama de toate acestea, spun eu.

Se lasă tăcere. Dacă ar ști că m-a tuns la Washington o franțuzoaică și mi-a luat o avere, mă gândesc eu.

— De mult timp vreau să-ți spun ceva, mi se adresează ea, privindu-mă cu o intensitate arzătoare.

Îmi închipui în acel moment că îmi va zice lucruri teribile.

— Nu poți continua astfel, îmi zice, luându-mă de braț cu compasiune.

Mă aștept să-mi spună că trebuie să merg la psihiatru, că sunt bolnav, că nu e posibil să mai scriu astfel de cărți.

— Nu suport să te văd așa. Trebuie să te schimbi.

O ascult în continuare, spășit.

— Trebuie să-ți albești dinții, pentru numele lui Dumnezeu!

Rămân uluit.

— Este o suferință atroce să te văd așa, cu dinții îngălbeniți, adaugă ea și mă obligă să zâmbesc, să-i arăt dinții. Se dă înapoi cu o grimasă de dezgust. Tu, care apari așa des la televizor și e nevoie să zâmbești în permanență, trebuie să ai un surâs perfect, nu poți avea dinții aceștia îngălbeniți, de fumător înrăit.

— Mii de mulțumiri pentru sfat, spun eu.

Își trece apoi mâinile prin părul meu, răvășindu-l, aranjându-l pe gustul ei, dându-l pe spate, făcându-l să se onduleze într-un mod potrivit, apoi zice.

— Vezi? Așa, cu un mic val, arată mult mai bine. Apoi adaugă: Ai părut prea gras.

— Nu l-am spălat azi-dimineață, mărturisesc eu.

— Oribil. Trebuie să-l speli în fiecare zi. Își trece apoi mâna peste Sicile mele și peste pielea care atârnă din ele. Ai Scut gușă, e prea mare. Asta chiar că e ceva serios.

— Da, așa e, m-am îngrășat un pic, admit eu.

— Nu poți umbla cu gușa asta de curcan, e o rușine, spune ea, fără a înceta să mă atingă ușor. Trebuie să nu mai mănânci brânză de Brie. Pierzania ta este brânza. Gata cu brânzeturile. Gata și cu ciocolata. Toată grăsimea asta ajunge aici, în gușă.

— Bun sfat, spun eu.

— Ai o lamă de ras? mă întreabă ea.

— Da, spun eu. În bagaj.

— Dă-mi-o, te rog. Am nevoie de ea.

Mă ridic în picioare, deschid valiza, scot lama detașabilă și i-o dau.

— Închide ochii, spune ea.

Mă gândesc că mă va tăia pe față sau va încerca să-mi ia beregata. Clipa atât de temută a sosit: cu această lamă de ras, fosta mea soacră va răzbuna toate neplăcerile pe care i le-am pricinuit. Închid ochii și aștept răzbunarea. Ea începe însă, cu delicatețe, să-mi taie perișorii crescuți între sprâncene.

— Pari să fii omul-lup, spune ea, iar eu îi simt mâinile delicate netezindu-mi sprâncenele. Apoi adaugă: Să nu te miști, că voi încerca să-ți tai firele de păr care îți ies din nas.

Acum un an sau ceva mai mult, doctorii i-au spus lui Candy că avea un cancer foarte avansat la stomac, de gradul patru, și că nu mai avea de trăit decât trei luni dacă nu va face chimioterapie intensivă, fără ca aceasta să-i garanteze că se va însănătoși.

Candy avea atunci douăzeci și nouă de ani și o fiică de doi ani, Catalina. Cu o tărie pe care nu i-ai fi putut-o bănuî, a trecut fără să

se plângă prin coșmarul multiplelor ședințe de chimioterapie, trei operații și numeroase internări în clinici din Buenos Aires, însoțită de Inés, mama ei, care nu a lăsat-o să doarmă singură nici măcar o noapte.

După o a patra operație făcută pentru a se examina progresele înregistrate după acea crudă sarabandă de injecții veninoase, ce o cufundau în crize severe de grețuri și deprimare, doctorii i-au spus că, deocamdată, este salvată, că reușiseră să extirpe și cele mai mici urme ale bolii. Era vindecată, ori cel puțin așa i-au zis, deși cancerul putea reveni în orice moment.

Dorind să sărbătorească vestea bună (care era în același timp o binecuvântare și o amenințare latentă), Martín a invitat-o la Rio, pentru a încerca să o facă să uite de calvarul pe care îl îndurase cu stoicism. Au plecat la jumătatea lui decembrie, un moment prost pentru a face călătorii, fiind obligați să accepte serviciile nemulțumitoare ale unei companii aeriene braziliene cu cost redus. În ciuda acestui fapt, au petrecut o săptămână destul de fericită. S-au scăldat în Marea Buzios, au făcut fotografiile pe plajă (Candy nu putea folosi decât costume de baie întregi, din cauza cicatricelor rămase de pe urma atâtor operații), au colindat centrele comerciale, nu li s-a furat nimic și, partea cea mai bună a călătoriei, după cum povestea Martín, au putut vorbi de viețile lor, de familia lor, de copilăria lor, când se adora, nu fără ca sora lui să se emoționeze, să plângă și să regrete faptul că anumite lucruri nu au ieșit atât de bine cum se așteptase atunci când era o copilă și nu știa ce știe acum prea bine, că viața era o succesiune de ambuscade, capcane și căderi din care nimeni nu-și revenea complet.

În primele zile ale lui ianuarie s-a întors la munca ei: administra un butic de îmbrăcăminte în San Isidro, îi era greu să stea în picioare, să-i servească pe clienți, să zâmbească în orice situație,

dar voia să simtă că putea să ducă iarăși o viață normală. Martín s-a dus la Miami. Directoarea unei reviste de modă îi oferise un post la publicația respectivă. După ce a trecut diferite probe și a susținut mai multe interviuri, după o lungă așteptare pe care a știut să o suporte cu răbdare, Martín a fost anunțat că a primit postul la care visase de atâta vreme. Ajunsesse editor al acelei reviste luxoase, pe care o citea cu devoțiune de când era foarte tânăr și ale cărei ediții în diferite limbi le păstra în salonul apartamentului său din Buenos Aires ca și cum ar fi fost vorba de o comoară cu o valoare incalculabilă.

Erau zile fericite. Candy se simțea mai bine, se putea juca acum cu fiica ei, putea să meargă cu ea la piscina clubului, putea să aibă grijă de problemele buticului. Martín pleca de acasă foarte devreme, îmbrăcat impecabil, bine dispus, plăcându-i munca pe care o făcea în calitate de mic dictator la acea revistă cu hârtie lucioasă, biblia modei și a traiului bun (deși uneori aveam discuții în contradictoriu, întrucât nu tot ce susținea publicația lui mi se părea că promovează un mod bun de a trăi).

Într-o după-amiază, fără ca nimic să fi prevestit că acea precară fericire de-o vară va fi atât de scurtă, Candy a avut niște dureri cumplite, a leșinat și a fost dusă de urgență la spital. A fost operată fără întârziere și s-a descoperit că revenise cancerul, se generalizase și îi punea în pericol viața. Inés l-a sunat pe Martín la Miami și i-a spus plângând că medicii îi mai dau lui Candy doar patruzeci și opt de ore de viață. Martín a vrut să plece chiar în acea noapte, dar nu a găsit bilet de avion. Când a cerut învoire de la serviciu i s-a spus că era perioada de închidere a ediției și că îi dădeau voie să lipsească doar trei zile, nimic mai mult. Surprins și decepționat, Martín a spus că se va duce la Buenos Aires pentru o perioadă nedefinită, căci dorea să fie alături de sora sa atât timp cât

va fi nevoie. Directoarea i-a replicat: „Singura divă a acestei reviste sunt eu și nu pot tolera alte dive.” Martín a renunțat și a fost pe punctul de a o arunca pe fereastră pe directoare.

Întrucât trebuia să aștepte o zi pentru a pleca, iar furia și neputința îl devorau, Martín s-a dus la un centru comercial și a cumpărat haine pentru Catita, fiica lui Candy, căreia îi era naș. A umplut o valiză cu haine, tricouri, papuci, ciorapi, pantalonași, costume de baie și tot felul de combinații de vară și iarnă pentru fina sa. A făcut-o din dragoste pentru ea, bineînțeles, dar și pentru că presimțea că, dacă ajungea la timp și o mai găsea pe Candy în viață, aceasta va fi foarte mulțumită să vadă toate hainele atât de frumoase, cumpărate pentru fiica ei.

Odată sosit la Buenos Aires, năucit de somniferele care i-au făcut călătoria mai scurtă, Martín a alergat la clinica din Belgrano unde și-a găsit sora încă respirând, conștientă, luptând să supraviețuiască. Medicii au refuzat să o mai opereze o dată, considerând că bătălia fusese deja pierdută. Atunci Martín a deschis valiza și a început să-i arate fiecare haină, fiecare compleu, fiecare rochiță delicată dintre cele pe care le cumpărase pentru Catita, fina lui. Candy s-a însuflețit, imaginându-și fiica purtând haine atât de frumoase. Apoi Martín i-a spus că va rămâne la Buenos Aires cu ea, că nu va mai pleca niciodată, că vor fi iarăși intimi, nedespărțiți, cum au fost când erau copii.

În mod inexplicabil, ziua următoare rănille interne care o otrăveau au început să se vindece. Spre uimirea medicilor, Candy și-a revenit, a început să se refacă încet-încet, să mănânce, iar după o săptămână a putut părăsi clinica. Unii au crezut că s-a produs un mic miracol, făcut de preotul vindecător care o vizitase pe Candy la spital în ajunul sosirii lui Martín, fiind chemat de Inés într-un moment de disperare. Alții, mai puțin încrezători în puterile

preoților vindecători (printre care trebuie să mă numărați și pe mine), au bănuț că miracolul s-a produs atunci când Candy, din patul său, intubată și în agonie, și-a văzut frumoasa fiică făcând parada modei în camera de spital, îmbrăcând, o dată și încă o dată, fericită indiferentă în fața morții și a umbrelor sale, hainele delicate, luminoase, promițătoare, pe care i le adusese nașul Martín.

Sunt agnostic, dar spun rugăciuni când călătoresc cu avionul. Sunt optimist, dar nu mă aștept la nimic bun. Sunt materialist, dar nu-mi place să fac cumpărături. Sunt pacifist, dar îmi place să văd oameni bătându-se. Sunt leneș, dar perseverent. Sunt romantic, dar dorm singur. Sunt amabil, dar insuportabil. Sunt onest, dar mitoman. Sunt curat, dar miros urât. Mă iubesc, dar sunt autodistructiv. Sunt incoruptibil, dar dau mită. Sunt narcisist, dar am impulsuri sinucigașe. Țin regim de slăbire, dar mă îngraș în continuare. Sunt liberal, dar nu permit să se fumeze în preajma mea. Sunt libertin, dar nu-mi place sexul. Sunt libertar, dar nu știu ce înseamnă. Cred în democrație, dar nu-mi place să merg la vot. Cred în libera concurență, dar nu-mi place să concurez cu nimeni. Cred în importanța pieței, dar urăsc să merg la piață. Nu sunt bârfitor, dar cumpăr reviste de scandal. Sunt intelectual, dar nu sunt inteligent. Sunt vanitos, dar nu-mi tai firișoarele de păr care îmi ies din nas. Cred în superioritatea Occidentului, dar nu cunosc Orientul. Iubesc animalele, dar urăsc pisicile. Urăsc pisicile, dar nu și pe cele ale fiicelor mele. Îmi iubesc părinții, dar nu-i văd cu anii. Îmi iubesc frații, dar nu știu unde locuiesc. Cred în sexul protejat, dar sunt nesigur din punct de vedere sexual. Sunt înțelegător, dar nu știu să iert. Recunosc legile, dar prefer să le încalc. Sunt umanist, dar nu cred în umanitate. Sunt timid, dar nu pudic. Sunt

impudic, dar nu-mi place să umblu gol. Îmi place să economisesc, dar nu să merg la bancă. Sunt bisexual, dar asexuat. Îmi place să citesc, dar nu să mă citesc. Îmi place să scriu, dar nu să mi se scrie. Îmi place să vorbesc la telefon, dar nu și să sune telefonul. Cred în capitalism, dar nu am capitaluri. Sunt în favoarea globalizării, dar nu și în cea a corpului meu. Vreau să mă globalizez, dar zburând în balon². Cred în conviețuire, dar nu și în conviețuirea cu mine însumi. Sunt provocator, dar nu mă mai provoacă ideea de a fi astfel. Nu sunt bogat, dar am avere. Vorbesc despre viața mea privată, dar niciodată despre viața mea publică. Sunt coerent, dar inconsecvent. Am principii, dar îmi place să se termine³. Cred în Fecioara din Carmen, dar nu și în cea din Guadalupe. Nu cred în Dumnezeu, dar cred în schimb în Iisus Hristos, singurul său fiu. Sunt frivol, dar în mod profund. Nu consum droguri, dar le duc dorul. Cred în dezincriminarea avortului, dar mă doare. Nu îmi place să fumez marijuana, dar îmi place să fie filmată de cei din jurul meu. Sunt intolerant cu cei care nu mă tolerează. Îmi place arta, dar nu îmi plac muzeele. Mă plictisesc muzeele, dar îmi place să fiu văzut în ele. Nu îmi place să fiu furat, dar în schimb îmi place să mi se pirateze cărțile. Cred în dragostea la prima vedere, dar sunt miop. Sunt cetățean al lumii, dar nu mi se dau vize. Nu am o locuință proprie, dar am în schimb amor propriu. Îmi place să merg contra curentului, dar numai dacă acest lucru este în folosul contului meu curent. Sunt un scriitor prost, dar un om cumsecade. Sunt un om cumsecade, dar nu și atunci când scriu.

---

² În limba spaniolă, cuvântul românesc „balon” se traduce prin *globo* (n. tr.).

³ În limba spaniolă, cuvântul *principio* înseamnă atât „principiu”, cât și „început” (n. tr.).

Casa de pe plajă e albă, imaculată, cu un singur etaj, în fața unui ocean rece și agitat, Pacificul, care nu face onoare numelui său, întrucât un steag roșu, ridicat printre numeroșii pescăruși flămânzi care dansează deasupra nisipului, ne avertizează că marea e furioasă și nu e bine să te scalzi acolo. Clădirea se ascunde într-o comunitate de lux, o oază de palmieri eleganți, plante multicolore și agățătoare, grădini desenate minuțios, un miracol în mijlocul unei întinderi de nisip nemărginite de pe coasta peruană. Persoanele care locuiesc în acest frumos și fortificat club de pe plajă par să fie extrem de timide sau cel puțin se arată a fi așa față de mine, deoarece evită să mă privească ori să mă salute atunci când mă văd trecând și se închid în casele lor albe și imaculate pentru a se lăsa în voia celui mai delicios viciu, lenea, cea care ne-a adunat pe toți aici, pe această plajă taciturnă. Doar copiii sparg foarte rar admirabila tăcere care domnește în aceste peisaje marine, dar membrii personalului în uniformă care au grijă de ei cu multă atenție se grăbesc să-i potolească, fără să ridice glasul, și să le facă pe voie, iar dacă e nevoie, să le mai astupe gura cu încă o înghețată. O trupă neobosită de paznici cu cămăși și bonete albastre străbate condominiul pe niște biciclete mai puțin strălucitoare decât cele ale copiilor pe care îi păzesc fără teamă. Grădinari și irigatori, distribuitori de ziare și chifle, vânzători de înghețată cu cărucioarele lor pe roți, de culoare galbenă, bucătari, șoferi, băieți buni la toate ce repară biciclete, curăță camionete și încarcă sacoșe, se plimbă pe cărările pietruite ale oazei, împărțind noroc și fericire locuitorilor ei și cerând totdeauna prețuri modice, să nu-i deranjeze pe domnii și pe doamnele care vor atât de mult să se odihnească după viața deja odihnită care le-a fost dată. Paznicii pe biciclete mă salută în schimb cu drag, îmi pun întrebări, îmi cer autografe și chiar îmi aduc cadouri. Par să nu fie atât de

timizi și discreți precum proprietarii caselor pe care le păzesc, iar eu mă bucur că nu sunt așa. Într-o dimineață mă scol mai târziu și-l întâlnesc pe un paznic instalat în bucătăria casei, cu o sticlă de rachiu și un pepene verde gigantic. „Sărbători fericite”, îmi spune el și mă îmbrățișează. Soția sa este o angajată care gătește extraordinar și se numește Isabel, Isabel Catolica, cum îi spun eu. Și ea mă îmbrățișează cu ocazia Zilei Prieteniei și a Iubirii, iar eu nu încerc decât să rămân tăcut, pentru a nu-i pedepsi cu cruzimea răsuflării mele urât mirositoare de dimineață. La plajă prefer să nu mă duc indiferent de oră, pentru că soarele îmi umple nasul de pete oribile și pentru că mă tem ca vreo notabilitate din consiliul de conducere să nu-mi dea vreo amendă pentru că urâtesc aspectul plajei cu burta mea de neiertat și nasul plin de pete, așa că rămân în casă încercând să scriu, citind lucruri mai mult sau mai puțin frivole, acele reviste în care poți afla de toate evenimentele la care nu ești invitat, vorbind la telefonul mobil pentru că nu există telefoane fixe și internet în case, ceea ce îmi dă senzația că mi s-a amputat un organ vital, intrând în piscină și observând strania, dar mereu exemplara conduită a celor care sunt rezidenți pe plajă. Cu toate acestea, nimic nu este perfect: în ciuda faptului că eforturile omenești făcute pentru ca totul să fie frumos și strălucitor sunt, fără îndoială, monumentale, întrucât angajatele și angajații nu încetează să curețe, să aranjeze, să stropească, să frece și să lustruiască, natura, mereu capricioasă, a umplut casa de muște, toate casele, toate aceste case perfecte, albe și imaculate, multe muște, o armată nesfârșită de muște, niște muște negre, zumzăitoare, încăpățânate, înfometate, prost-crescute, niște nenorocite și intruse, care ne amintesc într-un mod impertinent că toți, oricât de frumoși și nemuritori ar părea să fie pe această plajă, în cele din urmă vor muri, vor putrezi și vor sfârși răspândind o

duhoare cumplită. Muștele se găsesc în bucătărie, mai ales în bucătărie, dar și în salon, în camere, în băi, în jurul piscinei, peste tot, precum Dumnezeu, care le-a conceput și creat, așa cum spun cei care îl cunosc pe Dumnezeu. Nu e rău că sunt atâtea muște, consider eu, care în mod sigur cunosc muștele mai bine decât pe Dumnezeu. Pentru un vânător de muște acesta este un dar al zeilor, o binecuvântare care nu încetează niciodată. Pentru că, în loc să mă întind pe nisip pentru a mă bronză sau a mă dedica artei bărfitului, pe care o practică, cu atâta drăgălășenie și talent, doamnele impunătoare de pe plajă, alerg prin casă înarmat cu o paletă de plastic pentru omorât muște, de culoare roșie, zdrobind murdarele ticăloase, bucurându-mă atunci când le nimeresc, necăjindu-mă atunci când le scap, pândindu-le cu răbdare și plăcere, întrebându-mă dacă, la urma urmei, nu este aceasta adevărata mea vocație, cea a unui ucigaș de muște tont, leneș și fericit. De fiecare dată când vânez o muscă și o văd agonizând, îmi amintesc de toată tenacitatea de care a dat dovadă tatăl meu în tentativa sa donquijotească de a face din mine ce a fost el, adică un vânător de animale sălbatice, un bărbat adevărat și nemilos, un vânător de pume, cerbi și cincile, și îmi spun că dacă am eșuat în această încercare, pentru că niciodată curajul nu a fost una dintre virtuțile mele, sunt triumfător cel puțin în această formă inferioară de vânătoare, în lenta exterminare a muștelor care intră fără să fie invitate în casele de plajă. Dacă tatăl meu m-ar vedea omorând aceste muște cu atâta ferocitate, dacă ar ști că azi am ucis deja mai mult de treizeci, dacă ar auzi strigătele mele de satisfacție când le fac zob, poate ar fi mândru de mine, de fiul său vânător, de fiul său vânător de muște. Ori, cel puțin, la asta vreau să mă gândesc acum, înainte de a mai omorî o muscă.

Aydeé și cu mine am rămas singuri în casa de pe plajă, departe de oraș. Aydeé are douăzeci de ani, tocmai i-a împlinit (bineînțeles că am uitat să o felicit și să-i fac un cadou), studiază să devină asistentă sanitară și lucrează îngrijindu-mi fiicele cu o răbdare și o afecțiune admirabile. S-a născut într-un sat izolat din regiunea muntoasă din Sud, un sat pe care nu-l știu și bănuiesc că nici nu-l voi vedea vreodată. Este o femeie senină, bună, amabilă, zâmbitoare și cu o privire curată.

Aydeé și cu mine privim marea agitată, parcă răutăcioasă, care scuipă niște valuri zgomotoase la o sută de kilometri sud de Lima și îmi aduce aminte de un prieten de liceu care a murit înecat în asemenea ape înșelătoare, într-o duminică seara, pe când se întorcea din pădure împreună cu întreaga echipă de fotbal în care juca. Aydeé privește marea cu neîncredere, nu vrea să se scalde în ea, nu permite nici măcar ca valurile să-i atingă picioarele, nu vrea să se apropie de mare, manifestă față de ea o teamă veche, de neînțeles. Când o întreb de ce îi este atât de frică de mare, îmi spune că nu vrea să vorbească despre asta și se cufundă într-o tăcere încordată. „Corpul meu se sperie”, îmi spune ea. „Povestește-mi”, îi spun eu.

Era octombrie, Aydeé avea doisprezece ani și învăța într-un liceu din localitatea în care s-a născut. Clasa ei a plecat într-o excursie, la o distanță de patru ore de mers cu mașina. Erau douăzeci și trei de elevi de cele mai diferite vârste, între doisprezece și douăzeci și ceva de ani, „pentru că în regiunile muntoase se absolvă liceul la orice vârstă”, îmi spune Aydeé cu un zâmbet timid, care este de fapt singurul fel în care știe să zâmbească, pentru că ea este timidă, amabilă, delicată.

În acea dimineață, foarte devreme, înainte de a pleca spre lac, Delia, mama lui Aydeé, o doamnă foarte religioasă, evanghelică,

mamă a zece copii, i-a cerut din tot sufletul fiicei sale să nu se ducă pe lac, să nu suie pe vaporeș pentru nimic în lume, să rămână tot timpul pe mal. „Am o presimțire urâtă”, i-a spus ea. Aydeé o ascultase totdeauna pe mama sa, iar când i-a auzit cuvintele, a știut că o va asculta și în acea zi.

Când au ajuns la lac, erau douăzeci și trei de elevi, doi profesori și doi copii ai profesorilor. Toți erau fericiți, nespun de bucuroși, entuziasmați. Toți, în afară de Aydeé, care știa că nu trebuia să se aventureze pe lac.

În timp ce se pregătea vaporeșul, proprietara unui mic restaurant de pe mal le-a strigat:

— Nu urcați. Lacului îi este foame. Nu urcați.

Toți au râs, nimeni nu i-a dat atenție, doar Aydeé a interpretat aceste cuvinte ca un alt avertisment al destinului și a simțit cum o trece un fior.

— Lacul a strigat toată noaptea, a insistat doamna cu restaurantul. Când strigă înseamnă că îi este foame și vrea să înghită oameni. Vă spun, ascultați-mă, nu urcați.

Nimeni nu i-a dat atenție, în afară de Aydeé, care a rămas singură, tristă, pe mal, pentru că nu a vrut să iasă din cuvântul mamei sale.

Cei douăzeci și doi de colegi ai ei, cu toții tineri, optimiști, radiind de fericire, au urcat împreună cu profesorii și copiii acestora pe un vaporeș de lemn, condus de un om mai în vârstă. Nu era ieftin pentru ei să străbată lacul cu vaporeșul. Au făcut calcule și au constatat că le ajungeau bani doar pentru două tururi. Aydeé și-a luat rămas-bun de la ei. Abia a plecat vaporeșul și un tânăr, pus pe ghidușii, a căzut în apă, a ieșit la mal și s-a hotărât să rămână cu Aydeé.

Vaporașul a făcut două tururi lungi, pentru că lacul era foarte mare, într-atât încât Aydeé și tovarășul ei, încă ud, l-au pierdut din vedere, apoi s-a întors. Atunci ar fi trebuit ca pasagerii să coboare, dar elevii și elevele, euforizați, au cerut să mai facă un tur. Întrucât nu le ajungeau banii, s-au împrumutat de la profesori, l-au plătit pe ghid sau căpitan și au pornit să mai facă un ultim tur. Aydeé a avut chef să meargă și ea, chiar a fost pe punctul de a urca pe vaporaș, dar s-a gândit la mama ei, la presimțirea rea, și a preferat să rămână și doar să-i privească pe prietenii și prietenele ei cum se distrează, în timp ce ea se plictisea, dar își asculta mama.

La un moment dat, când se afla aproape de mijlocul lacului, astfel încât Aydeé nu-l mai putea vedea, vaporașul s-a răsturnat și toți cei care erau pe el au căzut în apă.

Când doamna cu restaurantul a observat că nu se mai întorceau, a chemat poliția, care a ajuns cu o întârziere de aproape o oră. Era însă prea târziu. Au intrat în lac și au scos douăzeci și cinci de cadavre. Corpul ghidului nu a fost găsit niciodată.

Părinții victimelor au venit disperați la lac și au văzut cum fiii lor erau scoși din apă înghețați, paralizați pentru totdeauna. Părinții lui Aydeé au avut norocul să o găsească în viață. „Știam, știam”, i-a spus mama ei, Delia, strângând-o în brațe. „Să nu intri niciodată în apă rea, niciodată”, a rugat-o ea, plângând.

„Eu le-am spus, eu le-am spus”, striga ca o nebună doamna cu restaurantul. „Nu m-au ascultat, dar eu le-am spus că lacului îi era foame.”

Ziua următoare, Aydeé s-a dus la școală pentru a-și lua adio de la cei douăzeci și unu de colegi ai săi și de la cei doi profesori înecați, ale căror trupuri au fost privegheate chiar acolo, în austerul salon al colegiului. Nu s-a mai întors niciodată în acel liceu.

Acum, anii au trecut, iar Aydeé privește marea cu ochii ei mari, triști, melancolici, de fetiță mare, dar speriată încă. E șase și jumătate după-amiaza și soarele portocaliu se cufundă în acele ape rele, cărora uneori le este foame. Mergând pe plajă, îi spun lui Aydeé să-și înmoaie picioarele în mare, să nu se teamă. Ea își amintește însă de mama sa și îi dă ascultare încă o dată, depărtându-se de apa rea. „Mai bine nu”, îmi spune ea. „Corpul meu se sperie”, adaugă zâmbind. Eu o îmbrățișez și mă gândesc că Aydeé este un miracol.

Mă trezesc prost dispus, urând câinele care nu mai încetează să latre și gândindu-mă că trebuie să găsesc o modalitate de a-l omorî, fără ca fiicele mele să afle că eu am făcut-o. Merg în bucătărie, dar câinele continuă să latre și mă întreb dacă nu ar trebui să-l duc la veterinar, nu ca să-l omoare acesta, ci pentru a-i extirpa coardele vocale și a-l lăsa mut pe mizerabilul care mă trezește noaptea de atâtea ori. Bineînțeles, în noaptea în care hoții au pătruns în casă nenorocitul nu a lătrat, deoarece se pare că hoții i-au dat să mănânce ceva foarte gustos, iar el, perfidul, i-a îndrăgit îndată, de parcă noi nu i-am fi dat de mâncare, într-o astfel de dispoziție sumbră și mânioasă mă aflu, târându-mi picioarele cu greutate înspre bucătărie, când dintr-odată o descopăr în salon pe mama mea, foarte demnă, toată în negru, picior peste picior, cu brațele încrucișate, cu siguranță rugându-se sau încredințându-se Sfântului Expedito, postind, practicând vreo abstenență sau un sacrificiu pentru mine, fiul ei agnostic. Rămân uluit, mă frec la ochi, pentru că nu am văzut-o și nici nu am vorbit cu ea de patru ani, de când am fost la Barcelona și i-am dat un sărut televizat prietenului meu Boris Izaguirre, căci pe atunci Boris era celibatar, nu se căsătorise încă cu Rubén. Cu acea ocazie, mama mea,

rușinată de enervanta și nemiloasa reluare cu încetinitorul a sărutului în emisiunile de știri ale televiziunii peruane (eveniment însoțit de un cor de preoți și psihologi care avertizau asupra daunelor ireparabile pe care acel sărut le va provoca tineretului) și umilită de comentariile scandalizate ale prietenelor sale bigote, s-a declarat în doliu (lucru pe care mi l-a comunicat printr-un e-mail sobru), a spus că m-a pierdut ca fiu, i-a instigat pe câțiva dintre frații mei, cei mai homofobi, să-mi trimită o scrisoare în care îmi spuneau lucruri îngrozitoare, de exemplu că le era rușine să fie frați cu mine și că așteptau să-mi cer scuze public, și i-a dat ordin tatălui meu să recurgă la anumite represalii economice împotriva mea. De atunci, copleșit de acele represalii, pe care le-am considerat absolut nedrepte și pe care nu am stat la îndoială să le atribui veninoșilor ghizi spirituali ai lui Opus Dei cărora mama mea își încredințase sufletul, întreaga viață și toate economiile, am încetat să-i mai văd pe mama, pe tata și pe frații mei. Au trecut lunile, au trecut anii și nimeni nu a mai căutat pe nimeni, iar lucrurile stăteau bine astfel, cel puțin pentru mine. Acum însă, când tocmai mă trezisem din cauza câinelui zgomotos, iat-o pe mama așezată în salon, îmbrăcată complet în negru și cu niște mătănii în mâini, fără să mă anunțe în prealabil. Desigur, ne-am salutat cu afecțiune și nu am ezitat să o servesc cu limonadă și migdale confiate, pe care le luasem de la E picture, magazinul gourmet din Miami Beach, vinovat pentru kilogramele în plus pe care le aveam, și cu niște bomboane de ciocolată și marțipan pe care mi le dăruise Sofia. M-am așezat alături de mama și nu am făcut nici cea mai mică aluzie la incidentul vechii noastre dispute de familie, la sărutul cu Boris care a cufundat-o într-un doliu atât de adânc și sfâșietor, nu am vorbit nici despre scrisoarea colerică pe care mi-au trimis-o frații mei și nici despre represaliile

pecuniare la care m-au supus sau de acea convorbire telefonică în care ne-am luat la harță mama și cu mine cu ani în urmă, înainte de sărutul care a provocat scandalul, când i-am cerut strigând să nu le mai viziteze pe fiicele mele și să nu le mai dea icoane cu sfântul ei Escrivá de Balaguer, iar ea mi-a răspuns că va continua să le vadă și să le educe pe fiicele mele în privința aspectelor morale ale vieții, chiar și în cazul în care eu îi voi interzice acest lucru, pentru că eu am apucat pe căi greșite, iar ea trebuie să evite să se întâmple așa și cu fiicele mele. Nu am vorbit de niciunul dintre aceste lucruri, se înțelege, pentru că trecuseră patru ani de când nu ne văzuserăm și eram atât de emoționați să împărțim canapeaua albă din salon și migdalele albe confiate – mult mai albe decât canapeaua, ca să fiu sincer încât ni s-a părut potrivit și firesc să vorbim de frații mei și de tatăl meu, de bârfe, zvonuri și noutăți din viața familiei pe care nu le aflasem în toți acești ani de ostracizare sau exil voluntar. Și astfel am aflat de indispozițiile și bolile de care suferea tatăl meu, de sărbătorirea discretă a celor șaptezeci de ani împliniți, de accidentul de mașină pe care l-au avut sora mea și fiul ei, de dragostea pe care cealaltă soră a mea o găsisese în persoana unui domn avut și care călătorește mult, care o ducea în țări arabe, unde avea afaceri despre care nu se cuvenea să se pună întrebări, despre progresele făcute de frații mei mai bine plasați în probleme de impresariat, despre căsătorii, botezuri și onomastici pe care le-am pierdut (păcat că mama nu mi-a păstrat dulciuri luate de la aceste ocazii, ascunse în poșetă, cum făcea când eram mic), despre fratele care lucra pentru un cuplu de banchere lesbiene (o adevărată ironie a sorții, fiind vorba de cel care a declarat odată la televiziune că nu îmi citise cărțile pentru că nu citea „cărți cu poponari”), despre cât de bine le merge fraților mei, băieți sportivi, sănătoși, probabil heterosexuali. Eu continuam să mestec migdale confiate și

să o ascult pe mama povestind istorioare de familie și gândindu-mă că nimic pe lume, nicio morală, niciun principiu și nicio idee de demnitate nu justifică privarea de acea plăcere extraordinară de a mă pune la curent cu bârfele din familie și de a-i vorbi (de rău) pe ceilalți membri, întrucât pentru aceasta s-a inventat, desigur, familia, pentru a vorbi (de rău) despre ea, mai ales când este vorba de una numeroasă, ceea ce mărește obligația de a stimula liberul trafic de bârfe mai mult sau mai puțin insidioase despre ea, bârfe impregnate, în aparență, de iubire, afecțiune sau interes sincer, dar determinate în fapt de nevoia lesne de înțeles de a ști că ceilalți nu le merge chiar așa de bine și, dacă e posibil, că le merge chiar mai rău decât ție. Și astfel au trecut vreo două ore, mama și cu mine amuzându-ne copios de restul familiei, bârfind cu grație, în timp ce draga de Aydeé ne tot aducea migdale, bomboane de ciocolată, marțipan și tot felul de lucruri delicioase pe care Sofía le ținea încuiate în cămară, în așteptarea unei ocazii minunate precum aceasta. Înainte de a pleca, mama m-a îmbrățișat, nu mi-a făcut nici cel mai mic reproș pentru tăcerea acută din atâția ani, mi-a făcut cadou trei cămăși englezești, pe care din momentul în care le-am văzut am știut că nu le voi purta niciodată, pentru că erau perfecte pentru un preceptor sever al lui Opus sau pentru bărbatul heterosexual care nu am putut fi. Mi-a mai spus să o sun, că nu vrea să mă piardă, că trebuie să ne mai vedem pentru a bea un ceai. După ce a plecat, pe când îi făceam semne de despărțire, am simțit că nu mă interesa să am o mamă homofobă de la Opus, dar că puteam să-i iert asta pentru măiestria cu care stăpânea arta de a spune bârfe atât de distractive despre familie și cu care mă făcea să râd atât de mult și cu maniere atât de alese.

Mă aflu la Lima, unde petrec sărbătorile de sfârșit de an împreună cu Sofía și fiicele mele. Un prieten mă roagă să-i dăruiesc

ultimul meu roman. Nu am la mine nici măcar un exemplar. Mă duc la o librărie pentru a-mi cumpăra romanul. Mă grăbesc, cine nu se grăbește în aceste zile? Trec pe roșu, oare de câte ori am făcut așa ceva la Lima? Făcând bine socoteala, este probabil că în timpul activității mele de conducător auto la Lima, am trecut de mai multe ori pe culoarea roșie a semaforului decât pe cea verde. Niciodată nu se întâmplă nimic, nu sunt un șofer atipic în acest oraș, dar de data această, spre ghinionul meu, apare de după colț o mașină a poliției, declanșează sirena și mă obligă să opresc. Sunt în culpă: am trecut pe roșu ziua în amiaza mare și nu am permisul de conducere pentru că mi-a fost furat cu câteva zile în urmă, împreună cu portofelul, cu ocazia prezentării ultimului meu roman în parcul Miraflores, așa că, știindu-mă vinovat, aștept cu aplomb. Se apropie cu pași înceți un polițist de vârstă mijlocie, cu uniformă verde și bonetă. Îi întind mâna. „Mii de scuze, domnule ofițer”, îi spun eu. Mă privește și mă recunoaște imediat. „Jaimito, frate, ce plăcere”, spune el zâmbind, apoi adaugă: „Azi e ziua mea norocoasă. Cu ce câștig de la tine îmi fac Crăciunul.” Zâmbesc și spun, supus: „Norocul e al meu, domnule ofițer.” Nu îi spun „domnu’ șef”, cum avea obiceiul să facă mama cu polițiștii care o opreau, ci „domnule ofițer”. Polițistul scoate un walkie-talkie și spune: „Palomino, vino, grăbește-te, sunt aici cu Copilul Teribil, care ne va finanța Crăciunul.” După câteva secunde apare alt agent, tot în verde, cam supraponderal, care afișează un zâmbet larg și îmi întinde mâna. Depart de a-mi reproșa ceva sau de a face aluzie la infracțiunea mea, spune, încântat: „Ne-am pricopsit, Jaimito.” În acel moment mă hotărâsc să recurg la vechea stratagemă a șoferului la strâmtoare: „Ce am putea face pentru a rezolva situația pe cale amiabilă, domnilor?” Unul dintre ei înaintează însă și trece la subiect: „Ei bine, Jaimito, pentru că e

Crăciunul și trebuie să cumpărăm cozonaci, asta te va costa numai cincizeci de soli.” Zâmbesc satisfăcut și întreb: „Cincizeci amândoi sau cincizeci fiecare?” Cel mai grasuț râde și spune: „Cincizeci pentru amândoi nu ajunge, Jaimito. E Crăciun. Nu întrece măsura.” Mă grăbesc să-i dau dreptate: „Cum să nu, încântat, cincizeci de căciulă.” Scot portofelul și pentru a risipi îndoielile, întreb: „Cum vă dau banii?” Palomino tranșează chestiunea: „Așa, simplu, Jaimito, cât mai natural, nu fi timid.” Își întind mâinile ca niște milogi oameni loiali ai legii și își iau bancnotele atât de meritate. „Vă mulțumesc, băieți, sărbători fericite”, le spun eu. „Auzi, Jaimito, dă tu un autograf”, îmi spune unul din ei. „Cu cea mai mare plăcere, domnule ofițer”, îi spun eu. Scoate un carnet și un stilou, mi le întinde și spune: „Dă-mi două. Unul pentru Shirley Marlene și altul pentru Britney Emmanuel.” În timp ce scriu numele, întreb: „Cine sunt Shirley și Britney?” Polițistul răspunde: „Fiicele mele, Jaimito. Una de doi ani, cealaltă de patru luni.” Îi spun: „Felicitări, ce norocos ești.” Ofițerul adaugă: „O binecuvântare a lui Dumnezeu.” Apoi celălalt polițist îmi cere și el două autografe: „Unul pentru Gloria, altul pentru Magaly.” „Încântat”, îi spun eu. „Sunt fiicele tale?” „Nu, nu, Gloria e soția, iar Magaly e iubita mea”, îmi răspunde el. „Ei drăcie, să-ți fie de bine”, îi spun eu, iar el râde, mândru. Apoi ne despărțim cu o strângere de mână, iar cel de-al doilea ofițer, cel cu iubita, se însuflețește: „Jaimito, nu ai ceva în plus pentru mine? Frate, ce mi-ai dat îmi ajunge numai pentru nevastă, dar și iubitei mele trebuie să-i duc cozonacul și șampania, iar cincizeci de soli nu ajung decât pentru una.” Scot portmoneul, îi mai dau ceva în plus și îi spun: „Să le fie cu noroc fetelor, să se distreze bine.” „Multe mulțumiri, Jaimito, că foarte înțeleghător ești.” „Sărbători fericite, băieți”, le zic eu. „Noroc, Jaimito”, îmi spun ei cu un zâmbet amabil,

recunoscător. Apoi fac câțiva pași, îndepărtându-se, dar cel mai grasuț se întoarce: „Auzi, Jaimito, e adevărat ce se spune?” Mă fac că nu înțeleg: „Ce se spune?” El insistă: „Păi, că mergi cu amândouă picioarele.” Și pleacă, râzând de curajul de care a dat dovadă, de vorba lui de duh, iar eu mă gândesc că poliția peruană e cea mai prietenoasă și îndatoritoare din lume și că nu există un oraș mai potrivit pentru a trece pe culoarea roșie a semaforului decât Lima, orașul în care m-am născut și în care, cu siguranță, voi muri trecând pe roșu.

Am venit împreună cu fiicele mele să-mi petrec vacanța într-o casă din împrejurimile orașului Buenos Aires. Într-o zi e o căldură foarte plăcută, în alta plouă fără încetare. Fetele se ceartă pe jocurile de pe calculator, pe patul cel mai comod, pe programele de la televizor, pe locul din față când mergem cu camioneta. E firesc. Surorile se ceartă mereu, presupun că este chiar sănătos să facă așa. Încerc să rezolv conflictele drept, dar e un efort zadarnic și ajung la concluzia că e firesc ca surorile să nu se suporte și că e ciudat când nu se ceartă, când nu se iau la întrecere, când nu sunt geloase una pe alta. Sofía ne vizitează câteva zile. De multă vreme nu am mai fost toți patru singuri într-o casă, fără să se amestece vreun membru al familiei ei, fără servitori, fără ca telefonul să sune în permanență. E bine să simți că dragostea care ne-a unit și ne-a dat două fiice nu s-a pierdut de tot și că acum ne iubim într-un mod diferit, mai senin și mai grijuliu. Nu vorbim despre anumite chestiuni ce țin de intimitatea noastră, nu facem niciun fel de aluzii la viețile noastre amoroase, evităm teme spinoase, care dor un pic. Sofía merge la cumpărături cu fetițele, într-un centru comercial. Eu mă abțin să le însoțesc, însăși ideea de vacanță mi se pare în contradicție cu obiceiul extenuant de a merge la

cumpărături. De altfel nu avem nevoie de nimic, nu avem nimic de cumpărat, singurul lucru pe care sunt interesat să-l cumpăr sunt astfel de zile, de liniște absolută, repaus și libertate, iar din acest motiv mă eschivez de la vizitele prădătoare la centrele comerciale. Rămân întins pe terasă, lângă piscină, ascultând muzică, citind ziare, reviste, romane ale unor prieteni și ale unor dușmani. Soarele coboară cu o cruzime minuțioasă, iar din acest motiv rămân la umbră, privindu-mi burta proeminentă, gândindu-mă că trebuie să fac iarăși gimnastică, să mănânc mai puțin, mai multe fructe, să suprim dulciurile, să alerg, dar știind într-un mod obscur și categoric că toate acestea sunt minciuni, că burta mea placidă nu se va micșora, că mă va întovărăși până în ultima clipă a vieții și, foarte probabil, se va umfla și mai mult. Nu mă alarmează. Am peste patruzeci de ani și mi-am pierdut orice interes pentru cuceririle amoroase și escapadele sexuale. De altfel, plăcerile sexului sunt supraestimate. O asemenea zi – de tăcere și cult pentru lene, de arest voluntar la domiciliu – poate provoca plăceri mai mari și mai îndelungi decât cele provocate de sex. Nimeni nu te învață asta când ești tânăr: că dacă dormi mult și citești, privești, gândești, evitând orice formă de contact uman, orice formă de comerț verbal, îți vei găsi, cu noroc, echilibrul pierdut. Tolănit la umbră, contemplând de departe apa liniștită a piscinei, observ că niște insecte au căzut în apă și luptă să scape cu viață. De îndată ce intru în piscină văd că sunt greieri și încep să-i scot unul câte unul cu mâna, pentru a-i arunca apoi pe gazon. Ies din apă și în timp ce mă usuc la umbră, văd cu perplexitate că acei greieri pe care tocmai îi salvasem încep iarăși, autiști, încăpățânați, să sară până cad toți în apa din care i-am salvat. Nu înțeleg această perseverență autodistructivă. Poate că fug de căldură, fără să știe că se duc spre o moarte sigură, poate că razele soarelui care se reflectă în piscină

Îi farmecă într-un mod irezistibil, poate că sunt obosiți și își doresc să moară. Sunt zece, doisprezece greieri care se aruncă iarăși în piscină. În fiecare dimineață găsesc în ea o mulțime de insecte – păianjeni, scarabei, gândaci de bucătărie, licurici, greieri – care au murit înecați în timpul nopții. Mă întorc la piscină, îi scot iarăși pe greieri din apă și îi arunc pe iarbă. Sper că nu vor mai insista să sară spre moarte. Zadarnică speranță: puțin mai târziu unul dintre ei, poate liderul sau ghidul lor, face câteva salturi și ajunge în apă, urmat de vreo zece sau doisprezece greieri de Buenos Aires cu evidente înclinații sinucigașe. De această dată nu îi voi mai salva. Am înțeles că sunt greieri sinucigași și că dorința lor trebuie respectată. Fiicele mele și Sofia se întorc încărcate cu sacoșe și îmi arată cu o euforie pe care o invidiez lucrurile cumpărate. Le probează, se privesc în oglindă și se bucură fără să o spună, doar privindu-se, cât de bine arată, cât sunt de frumoase. Mă roagă să le duc să bea ceai la un hotel. Le spun că mai bine nu, că e foarte departe, că nu e cazul să ieșim din casă. Trebuie să știi cum să stai liniștit. Întrucât ele știu că eu cultiv orice formă de lene, nu insistă, își iau costumele de baie și se aruncă în piscină. Se distrează apoi salvând greieri, în timp ce îmi reproșează că nu m-am ocupat de asta. Nu le mărturisesc că greierii fac parte dintr-o sectă sinucigașă: sper să descopere chiar ele acest lucru. În mod curios însă greierii salvați de fiicele mele nu se aruncă însă iarăși în apă și se depărtează de piscină. Poate că nu voiau să moară, ci doar să facă o baie răcoritoare. Ori poate că doreau atât de mult să facă o baie încât nu le păsa că ar fi putut muri. Mai târziu, fiicele mele și Sofia mă conving să le duc la hotel. Privindu-le pe toate trei, atât de surprinzător de frumoase și grațioase bându-și ceaiul, îmi spun în tăcere că e un moment de fericire extremă, pe care nu-l voi uita. La

Întoarcerea acasă, în lumina portocalie a asfințitului, îi găsim pe greieri morți în piscină.

Sofía pleacă la aeroport. Rămân singur cu fetele. Câteva ore mai târziu, ne sună de la aeroport și ne spune că zborul a fost amânat. Între timp, a venit Martín să ne viziteze. Sofía nu îl cunoaște, nu vrea să-l cunoască, spune că e un om rău, care nu le iubește pe fiicele noastre. Martín intră în camera oaspeților, își ia costumul de baie și ni se alătură piscină. Fetele se joacă încântate cu el. Îl îndrăgesc, știu că mama lor nu îl iubește, dar ele îl iubesc oricum, realizează că el a scris un roman scandalos, dar nu le pasă, chiar li se pare distractiv. Mai târziu, Martín vine în apartamentul nostru din centrul San Isidro. Când deja s-a făcut întuneric, se aude soneria de la intrare. Este Sofía. O primim cu afecțiune. Zborul ei s-a anulat. Compania aeriană s-a oferit să-i plătească hotelul, dar ea, dând dovadă de discernământ, a preferat să se întoarcă la noi. Va pleca ziua următoare, de dimineață. Abia dacă are timp să se odihnească șase sau șapte ore. Cinăm împreună. Ne uităm un pic la televizor. La cinci dimineața sună ceasul deșteptător și mă duc să o trezesc din somn, ca să nu piardă avionul. O găsesc trează. Mă privește furioasă. Îmi arată niște chiloți bărbătești de culoare cenușie. Îmi spune: „Ce e cu ăștia?” Surprins, îi spun: „Cred că sunt niște chiloți.” Mă întrebă: „Ai cui?” Îi spun: „Presupun că ai mei.” „Nu sunt ai tăi, nu minți. Sunt foarte mici, nu încapi în ei.” Îi zic, mințind cu bună știință: „Sunt ai mei.” Îmi spune: „Încearcă-i.” Îi zic: „Te rog, nu le da atâta importanță.” Îmi spune: „Încearcă-i.” Îi încerc. Nu încap în ei. Sunt foarte mici. Este evident că nu îmi aparțin. Este evident că sunt ai amantului meu. Îmi spune: „E o lipsă de respect faptul că bombonelul tău își lasă chiloții în această casă, unde sunt copile.” Îi zic: „Nu e ceva atât de grav. S-a

schimbat aici, și-a luat chiloții de baie, iar pe aceștia i-a uitat aici.” Îmi spune: „Nu mă minți, nu te cred, știi tu de ce se află aici acești chiloți.” Îi zic: „Nu știu, nu știu la ce te gândești.” Aruncă chiloții pe covor și mă repede: „Ar trebui să-ți fie rușine.” Adaugă apoi cu un gest plin de crispă și cu vocea tăioasă: „Și spune-i micuțului tău prieten că nu-mi place ca fiicele mele să-i vadă chiloții.” Puțin mai târziu pleacă supărată la aeroport. O îmbrățișez, dar continuă să stea supărată. Nu mi-a iertat incidentul cu chiloții. În dimineața următoare se întoarce Martín. Îi povestesc totul, se simte foarte vinovat, îmi cere scuze. Fetele râd în piscină. Îmi citesc corespondența electronică. Sună telefonul. Ridic receptorul fără niciun chef. Este o ziaristă uruguayană care vrea să-mi ia un interviu. Îmi spune că m-a căutat de multe ori la Miami și Buenos Aires, mă roagă să-i acord zece minute, căci trebuie să închidă ediția în acea seară. Mă resemnez, o rog să se limiteze la zece minute, nu mai mult de atât. Îi spun aceleași lucruri dintotdeauna. Deodată îl văd pe Martín alergând prin grădină, cu o sacoșă în mână. Părăsește brusc casa. Las telefonul, plec în urmărirea lui, strig după el, dar nu răspunde. Nu înțeleg de ce a plecat așa. De îndată ce termin interviul, îl sun pe mobil. Nu răspunde. Mă gândesc că, poate, mama ori sora lui au avut un accident. Le întreb pe fete dacă știu de ce a plecat așa brusc, îmi spun că nu știu. Mă duc la calculator. Găsesc pe tastatură un bilet pe care scrie „Trădătorule”. Abia atunci înțeleg totul. Martín mi-a citit corespondența în timp ce eu vorbeam la telefon. A citit o scrisoare de la un actor chilian care îmi spune că m-a visat, a visat că făceam împreună un film și ne amuzam copios. Nu este o corespondență cu tentă sexuală, ci doar una prietenească, jucăușă, complice. Martín știe însă că acel actor îmi place și că doresc să-l văd cât mai curând, realizează asta pentru că l-am cunoscut la o petrecere în

Santiago, la care a fost și el. Îl caut iarăși pe mobil. Nu răspunde. Mă duc la piscină. Le spun fetelor că Martín a plecat pentru că mama lui se simțea rău, dar că nu e nimic grav, că va reveni mai târziu sau mâine. Sofía și Martín au plecat furioși din această casă, acuzându-mă de mici crime domestice. Rămân singur cu fetele. Încerc să mă amuz împreună cu ele la piscină, dar nu e ușor. Oricum, fetele reușesc să mă facă să râd.

E iarnă la Madrid. Noaptea e geroasă, ninge în împrejurimile orașului. Pun în funcțiune încălzirea centrală, dar în loc de aer cald obțin aer rece. Mă plâng la recepție. Le zic că nu pot să dorm, că mi-au înghețat picioarele. Mi se spune că încălzirea centrală a hotelului nu funcționează pentru că se face economie de energie. Le cer să-i dea drumul. Nu pot să facă asta, nu vor sau nu e vina lor, ci cea a administratorului, care nu e în hotel, niciodată nu e în hotel. Dorm groaznic de prost. Am coșmaruri. Mă scol răcit. Mă doare în gât. Articulez cu mari eforturi, iar din nefericire trebuie să vorbesc mult, ceea ce este un lucru neplăcut oricum și, în plus, trebuie să vorbesc despre mine însumi, ceea ce este insuportabil pentru toată lumea. În seara următoare chem un angajat al hotelului și îl rog să-mi facă rost de un radiator. Îmi spune că nu au așa ceva, că e foarte periculos întrucât hotelul ar putea lua foc, că au avut deja neplăceri cu alți oaspeți. Îi ofer un bacșiș gras. După zece minute îmi aduce unul de culoare albă. Îl pornesc lângă picioare. Dorm ceva mai bine. Dimineața, încă foarte răcit, plec în călătorie. Ascund radiatorul în valiză. Merg prin Spania, din oraș în oraș, cu radiatorul furat. În niciun hotel încălzirea centrală nu funcționează, se face economie de energie, nu contează că oaspeți ca mine se congelează în timpul nopții, important este să se facă economie sau cel puțin așa a decis administratorul, care,

bineînțeleș, lipsește. Dau drumul la radiatorul meu furat și supraviețuiesc cu chiu, cu vai. Timp de aproape o lună urc și cobor din avioane, din trenuri, din autocare și taxiuri, cărând sacoșa cu radiatorul furat. În unele aeroporturi, atunci când îl detectează cu ajutorul razelor X, mă întreabă pentru ce car cu mine așa ceva, iar eu spun: „Pentru că mi-e frig, pentru că mi-e mereu frig.” O lună mai târziu ajung în Mexic. Bineînțeleș că mi-e frig. Încerc să bag în priză radiatorul furat, dar nu pot dormi pentru că sunt alte tipuri de prize. Cer un adaptor. Nu au. Ofer un bacșiș important. Ca prin minune îmi găsesc unul. Îl conectez. Miroase a ars. Radiatorul s-a stricat, era alt voltaj. Lumea s-a globalizat, dar au uitat să globalizeze și prizele. Sigur e faptul că soba nu mai funcționează. Petrec noaptea înghețat, sub numeroase plăpumi și pături care nu reușesc să mă dezmoștească. Ziua următoare merg tușind la un târg de carte. Nu mă interesează să cumpăr cărți, ci doresc doar să găsesc o sobă, un radiator, ceva cu care să mă încălzesc noaptea. Merg prin magazine până când găsesc un calorifer electric cu ulei. Dorm mai bine. În zori plec din acel hotel și îl las acolo, întrucât nu încap în valiză. Las și radiatorul pe care l-am furat la Madrid: sunt două aparate de încălzit pe care le abandonez. Când ies din cameră le privesc cu durere, mă despart de ele ca și cum ar fi niște animăluțe de casă, o familie adoptivă. Trec prin Lima. Din fericire, la Lima nu e prea frig. Mă duc câteva zile la Zapallar, unde nu reușesc să dorm din cauza frigului. Îmi pun trei perechi de ciorapi, patru tricouri, două jerseuri și două perechi de pantaloni de scafandru, dar continuă să-mi fie frig. La miezul nopții descopăr originea frigului. O rafală de aer înghețat ce vine din Patagonia se strecoară pe horn și continuă să se strecoare perfid până la patul meu. Urc pe terasa casei închiriate și acopăr orificiul hornului cu niște perne groase. Cobor apoi și blochez șemineul din cameră cu

alte perne. Ajută un pic la diminuarea senzației de frig, dar nu complet. Dorm prost în continuare. Am coșmaruri. Nu sunt medic, dar aş putea jura că am coșmaruri doar când sufăr de frig. Mă resemnez și cumpăr un alt calorifer cu ulei la Renaca. Și tot nu pot dormi, ori dorm prost, ori îl visez pe tata, care este doar o altă variantă de a dormi prost. Când plec din casa închiriată, las acolo radiatorul, îl mângâi cu tristețe, îi doresc noroc. În avion sufăr de un frig ucigător. Mă înfofolesc atât de mult încât mă pot mișca doar cu mare greutate. Lumea mă întreabă de ce mă îmbrac atât de gros, că doar e vară. Le spun adevărul, că mi-e frig. În avioane totdeauna mi-e frig. Îl rog pe pilot să urce puțin temperatura din cabină. Nu-mi dă atenție. Îmi spune că anumite reglementări ale companiei aeriene îl obligă să mențină temperatura la un nivel standard, pe care nu-l poate schimba pentru a face pe plac unui pasager. Ajung bolnav la Miami. Pun televizorul. Se anunță apropierea unui val de frig. Alerg la magazin și cumpăr un calorifer cu ulei, încă unul. Acum mă aflu la Miami și sunt cincisprezece grade Celsius. Simt cum frigul se strecoară prin ferestre, pornesc caloriferul la maximum și mă îmbrac ceva mai gros, dar oricum mi-e frig. Acoperit cu o plapumă de puf alb care nu-mi folosește la nimic, rămân treaz, fără să pot adormi, jinduind după Martín.

Fiicele mele petrec o săptămână la Miami. Zilele seamănă destul de mult: vedem filme proaste, stăm prea mult la soare, cumpărăm lucruri de care nu avem nevoie, care se pierd ulterior sau sunt obiectul unor certuri feroce, petrecem ore întregi la piscină cu jocuri distractive, dăm de mâncare pisicilor din vecini, ne uităm prea mult la televizor și mâncăm prea multă înghețată. În aceasta constă vacanța, să nu facem nimic care să ne transforme în oameni

mai buni, ci doar tot ce ne face să devenim mai răi (dar mai fericiți).

Cu toate acestea, Lola nu e fericită. Nu este pentru că vrea să cumpere un dihor. Cineva i-a spus că dihorul este cel mai bun animal de casă din lume, cel pe care îl recomandă veterinarii și profesorii, cel mai curat și mai nobil. Loial, jucăuș și discret. Când Lola îmi spune că vrea un dihor (de fapt îi spune numele în engleză, *ferret*), eu nu-mi dau seama despre ce îmi vorbește. Îi spun că nu știu nimic despre acest animal, că nu am văzut niciodată vreunul. Ea îmi precizează că îl știe, că e un animal mic și foarte drăguț, ce apare într-un film pe care l-am văzut împreună, *Along came Polly*, cu Jennifer Anniston și Ben Stiller. Îi spun că îmi amintesc că în acel film Jennifer Anniston avea un animăluț orb, care se lovea de mobilă și de pereți. „Acela este un dihor”, îmi spune ea.

Într-un pet shop de pe Alton Road, în mijlocul duhorii care e inevitabilă atunci când atâtea animale simt ținute în cuști într-un spațiu așa de mic și încălzit, proprietarul, un chilian care transpiră permanent ne conduce printre șerpi, șoareci și canari până la colțul puturos în care un dihor canadian doarme cu picioarele în sus, cu botul întredeschis, de parcă ar fi fost dopat sau ar fi fost o rudă de-a mea. Nu am văzut niciodată un animal dormind într-o poziție atât de umană. Dihorul costă o sută cincizeci de dolari. E vaccinat și în perfectă stare de sănătate. Nu trebuie expus la căldură vară, pentru că ar muri din cauza deshidratării. Trebuie să rămână într-o casă cu aer condiționat, de preferință la umbră. Nu mușcă. Este prietenos. Mănâncă hrană procesată, asemănătoare cu cea pentru câini sau iepuri. Poate fi lăsat liber prin casă, dar niciodată în grădină, pentru că se pierde cu ușurință și nu se mai poate întoarce. E leneș și își face nevoile des, mai ales prin colțurile casei.

Când plătesc pentru dihor, pentru cușcă, mâncare, căruciorul roz pentru transport, șamponul, îmbrăcămintea contra frigului și lesa pentru plimbare mă asaltează certitudinea că fac o greșeală pentru care mă voi căi destul de curând. Lola este însă fericită cu dihorul achiziționat și mă sărută de multe ori, aproape tot de atâtea ori de câte ori îl sărută pe acest rozător alb, lung, subțire și năsos.

Camila, care face repede socoteli, îmi cere să-i cumpăr și ei un alt iPod, drept compensație pentru cheltuielile oneroase provocate de sora sa prin achiziționarea dihorului și a accesoriilor acestuia. Spre norocul meu, Lola nu-mi cere să-i cumpăr dihorului un iPod Nano, deși asta se poate întâmpla în orice clipă.

Odată ajunși acasă, Lola suferă pentru că dihorul este în captivitate, ceea ce i se pare un abuz, o cruzime, o încălcare a libertății sale și a dreptului de a fi fericit. De aceea, fără să-mi ceară voie, fără să mă anunțe măcar, deschide ușa cuștii, dă drumul dihorului și îi permite să pună stăpânire pe casă și să se deplaseze, agil și curios, prin toate camerele, în timp ce ea merge pe urmele lui, îl ia în brațe, îl mângâie și îi dă de mâncare. Eu protestez, îi spun că rozătorul ne va transmite diverse boli și ne va murdări casa, dar ea, care iubește animalele cu o pasiune pe care, fără nicio îndoială, nu a moștenit-o de la mine, îmi amintește că e cel mai bun animal din lume și mă asigură că nu se va întâmpla nimic rău.

În dimineața următoare merg prin casă pentru a aduna fecalele dihorului canadian, urându-mă pentru că l-am cumpărat și gândindu-mă că ideea mea în legătură cu o vacanță liniștită nu a fost niciodată cea de a mă apleca în fiecare colțișor pentru a aduna rahatul unui animal incontinent, dar consolându-mă atunci când o vedeam pe Lola îmbrățișând cu atâta duioșie noua ei pasiune.

Chiar în acea seară am ieșit să mâncăm ceva, dar Lola nu vrea să-și lase animăluțul singur în casă, așa că îi pune o lesă rozalie la gât și îl urcă în camionetă lângă noi. Dihorul pare încântat că iese din casă.

Când ajungem la băcănie, Lola leagă lesa de volanul camionetei, lasă dihorul pe scaunul din față și închide toate geamurile ca să nu intre prea multă căldură. Pentru orice eventualitate, pune un disc de reggaeton la volum maxim, pentru ca animăluțul să nu se simtă prea singur.

Din prăvălie luăm lucrurile obișnuite, pentru că nu știu să gătesc și e mai ușor să cumperi mâncare gata pregătită. Nu zăbovim mai mult de zece minute, maximum cincisprezece. Când ieșim, Lola scoate un strigăt: dihorul atâră în afara camionetei, legănându-se ușor. În lipsa noastră a vrut să scape, a sărit pe fereastră, dar lesa fiind legată de volan, a rămas spânzurat. Fiicele mele aleargă, îi scot lesa, dar e prea târziu: săracuțul a murit spânzurat pentru că a vrut să scape.

Lola nu se mai oprește din plâns. Eu mă gândesc că, poate, fiind atât de isteț, dihorul a înțeles că, sărind pe fereastră, își va pierde viața și a ales plin de curaj să se sinucidă pentru a nu mai auzi reggaeton, dar nu îndrăznesc să i-o spun, întrucât o văd dezolată.

Ajunși acasă, îngropăm dihorul. Nu am asistat niciodată la niște funeralii mai triste.

Înainte de a ieși la cumpărături, Camila organizează totul cu o admirabilă minuțiozitate, pe care nu știu de la cine a moștenit-o, dar în mod sigur nu de la mine. Se așază la calculator, intră pe internet, tipărește harta centrului comercial la care mergem (câte o foaie pentru fiecare etaj, ca să nu fie probleme), selectează magazinele care o interesează cel mai mult, trasează itinerarul

exact pe care îl vom urma ghidați de ea și alege restaurantul în care vom mânca. Uneori, atunci când are timp (iar ea găsește totdeauna momentele necesare pentru a planifica orice mic eveniment familial), tipărește și câteva foi cu fotografiile sau desenele articolelor pe care dorește să le cumpere și calculează cât o să cheltuiască (să cheltuim). Câteodată, sosind în sfârșit la centrul comercial pe care urmează să-l vizităm în acea zi, își dă seama, deranjată, că și-a uitat hârtiile, hărțile, planul ei amănunțit de cumpărături și activități, dar, revenindu-și din surpriza neplăcută (pentru că nimic nu o irită mai mult decât să piardă ceva), a preluat iarăși controlul și ne-a ghidat încrezându-se în memoria ei, care nu încetează să mă uimească.

Doar cu doi ani mai mică decât sora sa, Lola se arată puțin sau chiar deloc interesată să cumpere îmbrăcăminte, exact contrariul Camilei, care urmărește fascinată lumea modei și caută mereu combinații îndrăznețe și originale care să-i pună în valoare frumusețea adolescentină. Lola intră într-un magazin de îmbrăcăminte, aruncă priviri indifferente, se arată curioasă doar pentru a-mi face plăcere (eu cerându-i să se uite bine, doar-doar va găsi ceva care să-i placă) și declară fără nicio tristețe, s-ar zice chiar ușurată, că nu îi place nimic, că oricum nu i se potrivește nimic, că nu sunt haine pentru talia ei în acel magazin și nici în altul din oraș. În realitate, pe Lola și pe mine, hainele ne plictisesc și ei îi este indiferent ce pune pe ea, deși nu îi este indiferent dacă sora sa își pune o haină de-a ei. Asta o înfurie și o face să plângă, deoarece Camila îi mai ia câte o haină fără să-i ceară voie, iar Lola spune că nu e drept, deoarece ea are mult mai puține articole de îmbrăcăminte decât sora ei și, cu toate acestea, i le ia și pe alea pe care le are. Desigur, eu îi iau apărarea și îi sugerez să-și cumpere mai multe veșminte, dar ea nu vrea, se plictisește, preferă să

meargă la o cofetărie cu mine și să-și ia un croasant, în timp ce sora ei continuă să probeze lucruri drăguțe în fața oglinzii.

Lola dorește de fapt să cumpere haine pentru animalele sale dintr-un magazin care se numește Petco și care o face mai fericită decât oricare altul din acest oraș. Acolo da, se entuziasmează, se trezește, sare și dansează de bucurie, în timp ce alege, aruncând în căruciorul metalic haine, pătuțuri, cărucioare, jocuri, mâncare, vitamine și tot felul de fleacuri surprinzătoare pentru pisicile sale, pentru câini, iepuri, pentru broasca-țestoasă și papagalii dresați, pe care încearcă să-i învețe noi obscenități.

În casă, Camila manifestă o plăcere deosebită să aranjeze și să probeze haine, având grijă de toate articolele de îmbrăcăminte – ale ei și ale noastre –, spălându-le, uscându-le și punându-le cu deosebită grijă și delicatețe în sertarele garderobelor. De asemenea, pare să-i facă plăcere pregătirea lenjeriei de pat, curățenia în bucătărie, așezarea fiecărui lucru exact în același loc în care ea consideră că trebuie pus. Eu admir pasiunea ei pentru ordine și curățenie, grija de a face totul cu atâta acuratețe, și îmi spun că de la mine nu a moștenit aceste abilități domestice formidabile (pentru că nu fac niciodată curățenie în casă) și că este o minune să o am, în viața mea. Între timp, Lola se dedică uneia dintre neliniștile ei persistente: să măsoare temperatura. Ascultă buletinele meteorologice (tatălui meu îi plăcea să facă asta, să știe cum e vremea în principalele orașe ale lumii), scoate termometrele pe care le-a cumpărat, le așază în locuri strategice, iar după minute în care le studiază nerăbdătoare, află ce temperatură este în casă, pe terasă, în grădină, la soare, la umbră și în piscină. Apoi conchide (pentru că ajunge mereu la aceeași concluzie, fără să aibă importanță dacă e mai frig sau mai cald) că trebuie să intrăm în piscină cât mai curând. Cum apa din piscină e rece când o încerc cu

picioarele, Lola își multiplică eforturile pentru a mă convinge să intrăm împreună atunci, pentru că singură nu îi face nicio plăcere. În cele din urmă reușește să mă împingă în apă. Acolo, ea pare mai fericită. Între timp Camila se uită la filme, citește o carte ori își face planuri pentru ziua următoare. Pe Lola nu o interesează nimic din toate acestea, nici viitorul, nici studiile, nici serviciul comunitar, pe care sora sa vrea să-l îndeplinească, dând dovadă de o admirabilă generozitate, pentru a ajuta cartierul nostru să fie mai curat și mai ordonat. Ceea ce dorește Lola este să se bălăcească, să se scufunde în apă, să înoate, să sară în apă, să scoată din adâncul piscinei lucrurile pe care mă obligă să le arunc. Lola găsește în apă (a piscinei, a mării, a dușurilor pe care le face de mai multe ori pe zi) forme ale fericirii, ale euforiei, care mă uimesc și pe care, fără îndoială, nu le-a învățat de la mine.

Se ceartă foarte rar (iar când se întâmplă asta, originea conflictului consistă de obicei în faptul că una a folosit ceva care aparține celeilalte fără să ceară voie, în general haine). Când le găsesc discutând, ciupindu-se sau aruncând cu ceva una în alta, încerc să le despart și să le distrag atenția cu un film, fiecare în camera ei, nu le întreb cine are dreptate și nu iau partea niciuneia dintre ele, deși, când este inevitabil, am obiceiul să o apăr pe Lola, chiar dacă se pare că nu ar avea dreptate, și asta doar pentru că e cea mai mică și este și va fi mai scundă decât Camila și pentru că nu are note la fel de bune ca sora ei, pentru că e mai vulnerabilă, iar când este umilită se deprimă și plânge în tăcere într-un fel care mă emoționează, așa cum a plâns aseară la restaurantul mexican, pentru că nu găsește în tot orașul un magazin care să aibă haine pe placul și pe măsura ei.

Nu știu dacă Lola și Camila sunt prietene sau vor fi în viitor, când se vor face mari, iar eu nu voi mai fi. Câteodată mi se pare că

se iubesc și au nevoie una de alta, în ciuda faptului că sunt atât de diferite. Noaptea, Camila merge în patul surorii sale și dorm aproape îmbrățișate, Lola spunând atunci când e pe jumătate adormită niște lucruri pe care încerc să le descifrez, căci rostește scrâșnind din dinți, plângându-se de ceva, afișând o mină îndurerată, iar Camila se trezește din somn câteodată, aprinde lumini, căci vede păianjeni în umbră și vine în camera mea pentru a mă întreba dacă nu am auzit zgomote ciudate, oare nu cumva se apropia o furtună mare, care va smulge acoperișul casei și ne va lua pe sus. Dimineăta, când se trezesc, le sărut îndelung, atât cât mă lasă, trag în piept mirosul gâtului lor, al obrazilor lor, apoi ele îmi spun să mă mai culc un pic, pentru că ne așteaptă o zi lungă de cumpărături.

Fiicele mele și cu mine ne aventurăm într-un centru comercial numit Sawgrass, departe de casă. Pentru că e așa departe și am putea să ne rătăcim, luăm cu noi o hartă și o lanternă.

Străbătând culoarele din Sawgrass, ticsite de oameni care își împing cărucioarele metalice cu o determinare teribilă, ne dăm seama că trebuie să acționăm cu repeziciune și sagacitate pentru a câștiga acest război necruțător pentru cea mai bună ofertă, pentru ultima soldare, pentru prețul cel mai mic. Nu știm ce vrem, dar ne însuflețește iluzia că ne cumpărăm multe lucruri la prețuri foarte scăzute, de necrezut, că înfrângem acea armată de prădători, care, stimulată de frecvente doze de cofeină, înaintează fără milă către orice lucru suspectat de a fi ieftin. Deodată, intrăm într-un magazin, iar Lola strigă:

— Tăticule, o sobă foarte ieftină, nu costă decât nouăsprezece dolari!

— Cumpăr-o, grăbește-te! mă îndeamnă Camila.

— Bine, dar e cald, spun eu.

— Nu contează! spune Lola. Costă doar nouăsprezece dolari!

— Profită de ocazie, tăticule! mă îndeamnă Camila.

Cumpărăm soba. Puțin mai încolo, Lola se repede la niște papuci cu preț redus. O întreb dacă îi plac.

— Nu, sunt oribili.

— Atunci renunță la ei, îi sugerez eu.

— Nu, costă o nimica toată! spune ea.

— Dar nu îți plac, îi amintesc eu.

— Nu contează, trebuie să profităm că sunt la solduri!

Bineînțeles că i-am cumpărat și continuăm să căutăm orice lucru inutil, dar irezistibil de ieftin. Într-un pet shop, fetele găsesc haine pentru pisici.

— Reducere 80%! anunță vânzătorii, arătând o căciuliță, niște ciorapi lungi și un tricou.

— Bine, dar nu avem pisici la Miami, le spun eu.

— Nu are importanță! spune Lola. Ori facem rost după aceea, ori ducem hainele pisicilor noastre din Lima.

Nu mai am nicio îndoială și pun mâna pe pradă. Ne croim apoi drum prin mulțimea cumpărătorilor și ajungem la alt magazin.

— Tăticule, chiloți de trei dolari! strigă Camila.

— Nu am nevoie, scumpo.

— Doar trei dolari, tăticule! Cumpără-i!

Aleg câțiva chiloți și merg cu ei la casă.

— Dacă luați șase, primiți unul cadou, spune vânzătoarea.

— Nu, atâtea sunt destui, spun eu.

— O pereche ți se face cadou, tăticule!

— Bine, dă-mi șase.

Imediat după aceea alergăm la alt magazin sau alt câmp de bătaie.

— Hăinuțe de sugari cu șase dolari! strigă Lola.

— Dar nu avem sugari, iubito, spun eu.

— Nu contează! strigă Camila.

— Cincizeci la sută reducere la haine pentru gravide! anunță Lola.

— Le luăm! strig eu.

— Dar mămica nu e însărcinată, spune Lola.

— Le luăm, insist eu. Nu se știe niciodată când apare o sarcină.

— Zece dolari șorturile de camuflaj, tăticule!

— Pune-l în cărucior, scumpo!

— Îți place camuflajul, tăticule?

— Nu, îl detest, dar prețul mă încântă.

După câteva ceasuri, extenuați, ne întoarcem acasă cu zeci de obiecte de care nu avem nevoie și nu ne plac, dar fericiți că le-am obținut la acele prețuri de necrezut.

Dimineața următoare citesc că în acea zi nu se percep taxele pe vânzări și alerg să le dau fiicelor mele vestea cea bună. De îndată ce o aud, Lola strigă:

— Mergem la Sawgrass, tăticule!

— Mergem! strig eu.

— Dar ce cumpărăm? întreabă Camila.

— Orice, spun eu. Trebuie să profităm de faptul că nu se plătesc taxe!

— Mergem! strigă amândouă, fericite.

În camionetă, îndreptându-ne spre Sawgrass, o strălucire ciudată ne luminează privirile.

Mă consider un om de succes pentru că nu am petrecut nicio noapte la închisoare. Cea mai mare ambiție a mea este să nu mă aresteze poliția.

Sunt scriitor pentru că nu îmi vine în minte alt mod de a câștiga bani de acasă.

Ideea mea de fericire se reduce la a-mi face totdeauna nevoile în closetul locuinței mele. Acest lucru mă obligă să-mi petrec cea mai mare parte din timp în casă. De aceea m-am făcut scriitor.

Apar la televiziune nu din dragoste pentru public, ci pentru a câștiga suficienți bani ca să pot să stau departe de el.

Dușmanii mei nu sunt foarte diferiți de mine. Mă recunosc în ei. Sunt și ei mediocri. Știu că nu pot fi prietenii mei și se resemnează să mă urască.

Meseria mea este să vorbesc. Sunt plătit să vorbesc. Sunt plătit și când tac. E cea mai bună meserie din lume. Te așezi, zâmbești și vorbești un ceas sau două. Nici măcar nu trebuie să știi bine ce spui. Trebuie doar să vorbești ca și cum ai avea dreptate.

Nu-mi place să port discuții la telefon, deoarece de acum m-am obișnuit să fiu plătit pentru a vorbi. Când vorbesc la telefon simt că îmi rămâne cineva dator.

Nu pun întrebări la televiziune pentru că aș fi curios din fire, ci pentru că trebuie să umplu tăcerile. Dacă m-ar plăti cineva pentru a rămâne tăcut, aș înceta să mai pun întrebări.

Am devenit pasiv din punct de vedere sexual nu pentru că mi-ar face plăcere, ci pentru faptul că a fi activ este o responsabilitate histrionică pe care o consider copleșitoare.

Mi-e indiferent dacă sunt mai gras ori mai puțin gras, pentru că nu aspir la a fi atins de cineva. Prefer să mă ating eu însumi.

Nu știu dacă m-ar îndurera să fiu impotent. Nu mi-ar schimba prea mult viața.

În cazul meu, colegiul și universitatea nu au folosit la nimic. Nu îmi amintesc nici măcar vag lucrurile pe care le-am învățat acolo. Le-am uitat pentru că erau nefolositoare ori pentru că eu sunt un

om inutil. Mă bucur când cineva pierde la bursa de valori, mai ales dacă face parte din familia mea și are mai mulți bani decât mine.

Când voi muri, nu doresc decât să nu las în urma mea datorii și să nu vină niciun preot la funeralii.

Nu știu de ce ar trebui să iubesc în mod special persoanele care s-au născut în țara în care m-am născut și eu, dacă ele nu mă iubesc tot din acest motiv și nici pentru altul.

Am economisit ceva bani pentru că a cumpăra lucruri sau a face afaceri cere un efort de care mă simt incapabil.

Planurile mele de viitor sunt să dorm cât mai mult posibil, să călătoresc cât mai puțin posibil și să scriu doar ceea ce este inevitabil.

Ura mea față de pisici își are originea în bănuiala că ele sunt mai inteligente decât mine.

Ies din casă cu două spray-uri contra țânțarilor, câte unul în fiecare mână, gata să trag în inamic. Unul e de culoare portocalie, altul verde. Niciodată nu ies fără ele. Această micuță insulă de lângă Miami se umple de țânțari din când în când și e necesar să umblu înarmat. Țânțarii sunt peste tot și atacă cu ferocitate, pe neașteptate. Fiicele mele, prevăzătoare ca mine, au și ele spray-uri, cu care pulverizează în toate părțile, încercând să-i împiedice pe iuții atacatori să-și înfigă lăncile de război în pielea noastră, să ne sugă sângele și să ne lase plini de înțepături, mâncărimi, umflături și nervi, așa cum suntem acum.

— Fugiți, fetelor, trageți cu pistoalele! le strig, în timp ce, ușor aplecat, privind în toate părțile, împrășc otrava în jurul meu, alungând țânțarii.

Fiicele mele se deplasează rapid și anihilează fără milă aceste creaturi mânioase, care se apropie de ele cu cele mai rele intenții.

De îndată ce intrăm în camionetă, închidem portierele, amuțim și observăm cu grijă dacă vreo insectă zburătoare a reușit să pătrundă cu intenția de a ne înțepa. Deodată, surprind un țânțar în zbor și folosesc spray-ul. Reușesc să-l omor, dar Lola îmi strigă:

— Tăticule, ai grijă, nu da spre mine!

— Mii de scuze, scumpo, nu mi-am dat seama, îi răspund eu.

În familie, spray-urilor contra țânțarilor le spunem pistoale. Nimeni nu iese din casă fără așa ceva. În mod curios, în această privință am ajuns până la urmă să semăn cu tatăl meu. În copilărie văzusem cu mirare că tata avea mereu un pistol încărcat la centură, chiar și când mergea la biserică ori, cu atât mai mult, la o reuniune de familie. Abia acum, la peste patruzeci de ani, înțeleg că, așa cum se prezintă lucrurile, trebuie să ieși pe stradă cu o armă în mână. Dacă tatăl meu avea un Smith & Wesson calibrul 38 cu șase gloanțe de plumb, eu port un spray contra țânțarilor Off verde cu miros de lemn și altul de culoare portocalie, cu arome primăvăratice. De îndată ce ajungem la restaurantul insulei, coborâm din camionetă, alergăm trăgând cu pistoalele, trecem de ușă și, cu fețe încordate, cerem o masă chelneriței, care își permite o grimasă de dezgust atunci când simte mirosul de insecticid care s-a impregnat în hainele noastre și ne însoțește oriunde mergem, speriiind uneori țânțarii și aproape totdeauna ființele umane.

— Există țânțari aici, înăuntru? o întreb, în timp ce ne conduce la masă.

— Sunt mai mulți țânțari decât clienți, scumpule! râde ea, cubaneza încântătoare.

Ne ia apoi comanda și pleacă fredonând un cântec la modă, în timp ce fiicele mele și cu mine începem să auzim zumzăitul neliniștitor al acelor kamikaze care se apropie. Când vreo șase sau

opt ne-au înconjurat și își planifică atacul, mă ridic brusc, scot pistolul portocaliu și strig:

— Trageți!

Fiicele mele scot pistoalele și le descarcă împotriva țăntarilor care vor să le înțepe, în timp ce eu dobor doi dintre ei și simt acel extaz pe care îl simțea, poate, și tatăl meu când vâna animale pe o proprietate din nordul peruan.

— Să moară, blestemații! strigă Camila, împrôșcându-i cu otravă pe intrușii care zboară în zigzag, deplasându-se printre mese cu o abilitate de necrezut.

Mai calmi, ne așezăm la masă, dar atunci se apropie chelnerița și mi se adresează, supărată:

— Ia ascultă, băiete, ești nebun?

— Da, răspunde Lola.

Chelnerița o ignoră și mă muștruluiește:

— Nu poți împrăști otravă aici, scumpule. E interzis. Nu e casa ta, mă înțelegi?

— Mii de scuze, spun eu, dar fără să o privesc în ochi, pentru că observ cum un țăntar o înțeapă în picior și mă întreb dacă ar trebui să fac ceva, dacă ar trebui să trag asupra ei. Dar nu puteți avea un restaurant plin de țăntari.

— Vorbește cu administratorul, scumpul meu, îmi spune ea. Eu am obosit de când îi cer să facă ceva.

În clipa aceea, cu o iuțeală uimitoare, Camila îl vede pe inamic cum o înțeapă pe chelnerița în picior, scoate pistolul și îl descarcă asupra lui, atingând în trecere și piciorul cubanezei.

— Tocmai te înțeapa în picior! îi zice ea, mândră că l-a omorât.

— Dar chiar ești nebună! strigă, furioasă, chelnerița. V-am spus că este interzis să pulverizați otrava aceea aici!

— Bine, dar am făcut-o în folosul tău, replic eu, sărind în apărarea fiicei mele.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plecați, anunță chelnerița, ștergându-se cu un șervețel de hârtie pe piciorul durduliu.

Fiicele mele și cu mine ne ridicăm și ieșim cu pistoalele în mână. Nimeni nu are curajul să ne ațină calea. Ajunși în camionetă, le spun:

— Sunt mândru de voi, fetelor.

Camila îmi răspunde:

— Taci, nu deschide gura. Cred că a intrat un țânțar.

Când Sofía și cu mine ne-am îndrăgostit unul de altul, ea l-a părăsit pe prietenul ei francez, Michel, cu care trăise doi ani la Paris.

Michel, un dentist tânăr care practica sporturi extreme, nu s-a resemnat cu pierderea și a mers la Washington pentru a încerca să o recâștige.

Într-o seară, la Washington, Sofía mi-a spus că va merge să cineze cu Michel pentru a-i mărturisi că e îndrăgostită de mine și că nu mai vrea să fie iarăși prietena lui. I-am sugerat să-i spună acest lucru la telefon. Îmi era teamă că o voi pierde, că Michel o va seduce printr-o încercare disperată. Mi-a zis că trebuie să i-o declare personal. Mi-a cerut să îi împrumut jacheta, pentru că era frig. A îmbrăcat-o și s-a dus să-l întâlnească. Când am văzut-o ieșind cu jacheta mea, care îi era prea mare, am știut că se va întoarce la mine.

După câțva timp, mama lui Michel a sunat-o pe Sofía și i-a spus plângând că fiul ei este internat la spital, într-o stare foarte gravă, pentru că își tăiasse venele, întrucât nu putea suporta despărțirea de ea. „Din cauza ta fiul meu este pe moarte”, i-a strigat ea. Sofía a

Înterupt convorbirea și mi-a spus că trebuia să mergă la Paris. Am dus-o la aeroport. Mi-a promis că va avea grijă de Michel până își va reveni, și se va întoarce. S-a ținut de cuvânt. S-a întors după o lună și mi-a spus că nu-l mai suporta, că nu putea sta cu un om care o amenința că se sinucide dacă îl părăsea.

Sofía l-a lăsat pe Michel, s-a căsătorit cu mine, am avut o fiică, dar Michel nu a renunțat niciodată definitiv la Sofía. În fiecare săptămână poștaşul aducea corespondență scrisă în franceză. Sofía o citea și o puneă într-o casetă în care mai avea multe alte scrisori de la el în franceză. Eu eram disperat, pentru că încercam să le citesc, dar nu pricepeam nimic. Într-o zi, în timp ce Sofía se afla la universitatea din Georgetown, a venit la mine un prieten care putea citi în franceză și mi-a tradus scrisorile lui Michel. Îi spunea Sofíei că o iubește, că nu putea trăi fără ea. O asigura că eu nu o voi iubi niciodată ca el. O ruga să mă lase și să mergă la el, la Paris. Îi spunea că și-a deschis un cabinet la Paris și altul la Geneva și câștigă mulți bani. Îi promitea că se va purta cu fiica noastră ca și cum ar fi fost a lui.

N-am aflat niciodată dacă Sofía îi răspundea la acele scrisori. Din când în când, Michel o căuta la telefon. Atunci ea se închidea în camera ei și vorbeau timp îndelungat. Uneori ea se impacienta și începea să strige, alteori îi vorbea pe un ton mai blând și afectuos, iar eu mă îngrijoram. Când ne certam, când își pierdeă încrederea în mine, ea îl chema uneori și cred că se gândea în mod serios să mă lase și să ia avionul spre Paris împreună cu fiica noastră, dar nu a făcut-o niciodată.

După absolvire i-am spus Sofíei că vreau să merg singur la Miami, pentru că nu mai suportam frigul din Washington. Am fost laș să o las cu fiica noastră înainte ca ea să-și fi găsit o slujbă. Sofía nu a vrut să rămână singură acolo cu fetița. S-a săturat să tot spere

ca eu să ajung bărbatul care nu puteam să fiu și s-a întors la Lima. Totdeauna conștiința mea va fi apăsată de certitudinea că dacă aș fi rămas la Washington și aș fi fost generos cu ea nu aș fi obligat-o să se întoarcă la Lima.

De îndată ce a aflat că Sofía și cu mine ne-am despărțit, Michel a mers la Lima, unde a petrecut două săptămâni încercând să o convingă să meargă cu el la Paris. Nu a stat la hotel, ci a dormit în camera de oaspeți a splendidului căsoi al mamei Sofíei, care, cu un instinct sigur, l-a îndrăgit totdeauna pe Michel mai mult decât pe mine. Sofía și Michel s-au dus la plajă. Era vară. Michel a cunoscut-o pe fiica noastră și s-a fotografiat cu ea. Nu știu cât de aproape a fost Sofía să se hotărască să meargă la Paris. Cred că a fost gata să o facă, dar în cele din urmă, nu știu de ce, a decis să rămână la Lima. Michel a plecat, învins încă o dată, dar eu știam că nu se va da bătut.

După o vreme, în timpul unei vizite de-a mea la Lima, Sofía a venit pe neașteptate în apartament. Eu o așteptam pe Gabriela, o prietenă. Când am auzit soneria, am spus imprudent: „Intră, Gabriela.” Nu era însă Gabriela, ci Sofía. Ea a crezut că Gabriela era amanta mea. Nu era, era doar prietena mea. În urma acestei neînțelegeri, a discuției și împăcării care au urmat, ca și a inexplicabilei urgențe pe care am simțit-o amândoi în a face dragoste, Sofía a rămas însărcinată. Am rugat-o să se întoarcă la mine, să vină la Miami pentru a avea o sarcină liniștită. Spre norocul meu, mi-a dat o a doua șansă.

Când Michel a aflat că Sofía se întorsese lângă mine și era iarăși însărcinată, a sunat-o la Miami (nu știu cum a obținut numărul, probabil avea un aliat la Lima) și i-a spus strigând că era o nebună, o proastă, că se va căi, că nu voia să o mai vadă. Pentru câțiva ani,

a încetat să o mai caute și să-i mai scrie. M-am gândit că își acceptase, în sfârșit, înfrângerea.

La un moment dat, Sofía a avut luciditatea de a înțelege că nu îi convenea să trăiască în continuare cu mine. M-a lăsat la Miami și s-a întors cu fiicele noastre la Lima. Am rugat-o să rămână în Miami, dar ea renunțase să mai creadă în mine și știa că fericirea ei se afla în altă parte.

Au trecut ani întregi fără ca eu să mai aflu ceva de Michel. Uneori o întrebam pe Sofía de el, iar ea îmi spunea că nu știa nimic, că nu o mai căutase.

Nu cu mult timp în urmă am fost la Lima, iar Aydeé, angajata mea, a adus telefonul și i-a spus fiicei mele mai mari: „Te caută prietena ta Michelle.” Camila a răspuns și nu a priceput nimic. Nu era prietena ei Michelle. Era un bărbat care îi vorbea în franceză. Camila i-a răspuns în engleză. Era Michel. Dorea să discute cu Sofía. Camila i-a spus că mama ei nu era acolo. Michel a precizat că va reveni. Am știut atunci că se întorsese.

Când Sofía a venit acasă și i-am povestit neînțelegerea, am râs cu toții. Ea mi-a spus apoi că Michel se căsătorise, că avea doi fii, că reușise să câștige mulți bani și că o căuta la telefon în continuare. Nu am întrebat-o dacă avea chef să-l vadă. Nu am îndrăznit.

Cu puțin timp în urmă Sofía mi-a spus că va merge la Oslo pentru a o vizita pe sora ei. M-am bucurat pentru ea. I-am zis: „Du-te și la Paris o săptămână, te invit eu.” A fost surprinsă, dar mi-a mulțumit. Cu speranță și, în același timp, teamă m-am ocupat să-i găsesc un hotel la Paris și să-i rezerv bilete la avion.

În ajunul plecării i-am spus: „Ar fi distractiv să-l vezi pe Michel.” Mi-a răspuns: „Da, mi-ar plăcea, dar trebuie să merg la Geneva, pentru că el este acolo, împreună cu soția și fiii săi.” I-am zis: „Nu e bine pentru tine. Spune-i lui să vină la Paris, nu risca să

faci cunoștință cu soția lui, pentru că ești fosta lui prietenă și se va purta urât cu tine, așa că va fi mai distractiv să vă vedeți singuri la Paris.” Ea m-a privit surprinsă, a zâmbit și a spus: „Ai dreptate.” Am continuat: „Bineînțeles, să-i zică soției sale că e un congres al dentiștilor la Paris.” Ea a râs și cred că m-a iubit un pic mai mult.

La atâția ani după ce Sofía l-a lăsat pentru a sta cu mine, acum eu vorbeam la telefon pentru a-i căuta un hotel la Paris unde să se poată întâlni cu el. La urma urmelor, așa mi se părea drept.

Înainte de a încet, la volanul camionetei mele, pe un bulevard aglomerat din Lima. Mă opresc la culoarea roșie a unui semafor. Un vânzător ambulant mă salută cu afecțiune, bate în geam, îmi face semn să deschid fereastra. Mă resemnez să fiu amabil.

— Ce cumperi, Jaimito? mă întreabă el, în timp ce îmi arată, agățate de o placă de lemn, cărțile și discurile pe care cineva le-a copiat ilegal și pe care el le oferă, fără vreo remușcare vizibilă, la a patra sau a cincea parte din prețul cu care se vând în magazine.

— Nimic, mulțumesc.

— Haide, Jaimito, cumpără ceva, nu fi așa, insistă el zâmbind.

Îmi arată apoi o copie a ultimului meu roman. E o reproducere atât de exactă și îngrijită, încât în primul moment mă îndoiesc că ar fi vorba despre o versiune pirat.

— Cât costă? îl întreb.

— Cincisprezece soli, îmi spune el întinzându-mi cartea. Cum o iau în mână și arunc o privire asupra ei îmi dau seama că e vorba de o copie ilegală. Dar ție, pentru că ești autorul, ți-o las cu doisprezece soli, adaugă el, șmecher.

— Omule, îți mulțumesc.

— Așadar o iei? se entuziasmează el.

Spre norocul lui, traficul nu se reia, deși semaforul e acum verde, deoarece câteva autobuze ale transportului în comun sunt oprite ca să coboare și să urce călătorii, și nimeni nu reușește să treacă de ele (presupun că nici în interiorul lor).

— Nu, mulțumesc, îi zic eu.

— Bine, dar se spune că romanul e drăguț, insistă vânzătorul.

— Asta nu se știe niciodată, despre asta există păreri diferite, fac eu pe umilul.

— Bine, atunci ți-l las cu zece soli, mă presează el.

— Nu pot, mulțumesc mult, mă apăr eu fără prea multă convingere.

— De ce nu poți, Jaimito? spune surprins bărbatul tânăr și brunet. Cum să nu poți, dacă ești gros la pungă?

— Pentru că acea carte e una piratată, îmi adun eu curajul. Se presupune că mă furi. Dacă ți-aș cumpăra-o, aș fi complice la un furt îndreptat împotriva propriei mele persoane.

Tipul mă privește uimit, gândindu-se cu siguranță că sunt nebun sau că am filmat ceva iarbă. Dă din cap în semn de compătimire și comentează, cu un aer melancolic:

— Țasta e Jaimito, copilul teribil. Exagerezi, cumetre. Ia-ți cartea, nu face pe zgârcitul.

Aud acum claxoanele unor șoferi pe bună dreptate indignați, care își pierd răbdarea pentru că semaforul e din nou pe verde, iar de această dată eu încurc circulația, tocmindu-mă cu un vânzător ambulant.

— Hai, cumpără-ți cartea, Jaimito, mă roagă vânzătorul.

— Păi, eu sunt autorul ei. Nu am nevoie de ea. Am citit-o deja.

— Nu contează, îmi spune el. Mai citește-o o dată, slăbuțule. Fă-o cadou cuiva. Sau, chiar dacă tu ești autorul, fă-o pentru a sprijini cultura.

Învins, îi dau bancnota de zece soli și rămân cu acea copie grosolană, prost legată, din hârtie ieftină, cu coperta cam ștearsă, a ultimului meu roman. Accelerez, dar nu reușesc să avansez decât câțiva metri, pentru că traficul este foarte dens, iar semaforul a revenit la culoarea roșie. Vânzătorul face câțiva pași și rămâne alături de mine, fără să-și piardă dispoziția surâzătoare:

— Jaimito, aici, la semafor, toți suntem suporteri de-ai tăi, spune el, în timp ce alți vânzători ambulanți se apropie, mă salută și fac glume. Toți am făcut un bănuț cu cărțile tale. Uite, cumătrul meu Wilberto și-a făcut acoperișul casei cu banii pe care i-a câștigat din vânzarea cărților tale. Wilberto, salută-l pe tânărul Jaimito de la televiziune!

Un om având o vârstă greu de precizat, poate patruzeci, poate șaizeci de ani, brunet, cu ochii migdalați, părul cărunț și cearcăne proeminente, mă privește zâmbind larg și îmi spune:

— Jaimito, mulțumită ție am putut face rost de calamină. Ție îți datorez, cumetre, acoperișul casei mele.

— Mă bucur mult, Wilberto, îi spun eu.

Alt vânzător îmi arată cu mândrie copia pirat a romanului meu.

— Se vinde nemaipomenit, îmi spune el, ca și cum mi-ar comunica o veste bună, fără să se gândească la chestiuni atât de abstracte precum proprietatea intelectuală sau drepturile de autor. Încă mai ai lipici.

— Vă mulțumesc, băieți, le zic eu, emoționat de uriașa afecțiune cu care acei peruani încântători mă fură în fiecare zi la acest semafor tumultuos din Lima, dar incapabil să-i consider hoți, criminali ori dușmani, întrucât nu reușesc să văd în ei decât ființe curajoase, care luptă cu disperare pentru a supraviețui, promotori neînțeleși ai culturii, cititorii mei cei mai recunoscători și fervenți. Vă mulțumesc pentru ajutorul dat la vânzarea cărților.

— Când apare următoarea, Jaimito? mă întreabă cel care mi-a vândut cartea pirat și care e liderul tacit al grupului.

— Mai e până atunci, îi spun.

— Cam cât? insistă el spre surprinderea mea.

— Nu știu, niciodată nu se știe cu precizie, fac eu pe misteriosul. După calculele mele, va apărea într-un an sau doi, dacă am noroc.

— E mult, Jaimito! se plânge el, supărat.

— Trebuie să o scoți mai repede! îmi cere alt infractor, prinzând curaj.

— Ca să scrii un roman e nevoie de timp, mă apăr eu.

Semaforul e pe verde. Conduc încet, în ritmul copleșitor al aceluși ocean de automobile mai mult sau mai puțin rablagite. Ei, un pumn de braconieri nevinovați, aleargă alături de mine și continuă să-mi vorbească strigând, cu o veselie de nepotolit.

— Nu fi leneș, Jaimito! strigă unul dintre prietenii mei pirați. Publică mai repede, nu întârzia atât!

— Suntem suporterii tăi! mă încurajează altul. Avem nevoie de noua ta carte!

— Criza e dură, frate! strigă al treilea. Colaborează cu noi! Scoate rapid cartea!

— Așa voi face, băieți, le promit, copleșit, încercând să-mi fac loc printre mașinile vechi și autobuzele transportului în comun, care scot mult fum și se cufundă în gropi milenare. Voi lucra repede pentru a scoate cartea cât mai curând.

Mă depărtez apoi de ei, dar îmi mai ajunge la urechi îndemnul unuia dintre pirați:

— Scrie, Jaimito! Doamna mea e gravidă! Nu fi trândav, slăbuțule!

De ani de zile nu mă mai vedeam cu tatăl meu. Ultima dintre certurile noastre a fost pentru o chestiune minoră, pentru bani, dar probabil că își avea originea în sărutul pe care i l-am dat prietenului meu Boris Izaguirre la televiziunea spaniolă, ceea ce a provocat un scandal de proporții la Lima, acolo unde locuia el și unde a locuit întreaga sa viață. Acum mă gândesc că acea dispută pe teme financiare, izbucnită la câteva luni după sărutul filmat cu încetinitorul, a fost doar o ramificație penibilă a necazului copleșitor pe care tatăl meu l-a simțit încă o dată văzându-și fiul mai mare, acela care îi poartă și numele, sărutându-se cu alt bărbat la televizor, rușine care s-a concretizat în sobra corespondență electronică pe care am purtat-o: „Dumnezeu iartă păcatul, dar nu și scandalul”, la care eu am răspuns:

„Ar fi mai onest dacă ai fi spus: Eu iert păcatul, dar nu și scandalul.”

Este drept că, în anii în care nu ne-am mai văzut, tatăl meu mi-a trimis câteva e-mailuri, la care nu am vrut ori nu am îndrăznit să răspund, ca atunci când m-a invitat în călătoria organizată pentru familie la Paracas pentru a sărbători cea de-a șaptezecă sa aniversare, ori când, dintr-un ciudat patriotism, mi-a urat „28 fericit” cu ocazia zilei independenței peruane.

Știam de la Sofía, care ținea legătura cu mama și cu câțiva din frații mei, că tata era bolnav de cancer și că era foarte slăbit din cauza chimioterapiei. Nu mă așteptam însă ca într-o zi de furtună cumplită la Miami, în care legăturile telefonice se întrerupseseră, să primesc cinci e-mailuri, de la sora și de la frații mei, prin care eram anunțat că tata era într-o stare foarte gravă și eram rugat să vin la clinica în care era internat înainte de a fi prea târziu. Le-am răspuns spunându-le că voi ajunge la Lima în dimineața zilei de sâmbătă și în aceeași după-amiază voi merge la clinică să-l vizitez.

Chiar scriind acele rânduri, m-am gândit că, fidel unei îndelungate tradiții personale, promiteam ceva ce, în sinea mea, știam că nu voi îndeplini.

Puținele persoane pe care le-am consultat în legătură cu o chestiune atât de neliniștitoare m-au sfătuit să-mi adun curajul și să-mi îndeplinesc promisiunea, cu excepția prietenei mele Ana, care mi-a zis: „Să nu o faci din obligație. Nu te duce dacă nu ai chef. Nu spune ceea ce nu simți cu adevărat.”

Sâmbătă, ajuns la Lima, o întâmplare a favorizat sufletul meu milostiv și împăciuitor: după o călătorie cumplită, de altfel previzibilă, am reușit să dorm cum nu o mai făcusem demult. Când m-am trezit am știut că voi merge să-l văd pe tata. Dacă aș fi dormit rău, poate nu aș fi avut curajul să-l vizitez. Clinica Americana se află la câteva sute de metri de casa părinților mei, în cartierul Miraflores, iar în jurul ei mișună vânzători de haine vechi, cu care obișnuiam să întrețin intense relații comerciale în anii în care mă drogăm. În timp ce treceam conducând mașina încet, arunc o privire acestor fețe neliniștite care mă îndeamnă să mă opresc, dar nu recunosc pe niciunul dintre cei care îmi cumpărau acum douăzeci de ani pantalonii, sacourile, cravatele și pantofii (haine care, uneori, nu erau ale mele, ci ale tatălui meu), pentru ca apoi, cu câteva sute de metri mai încolo, pe bulevardul La Mar, să mă aprovizionez cu niște pungulițe care mă făceau să râd sau cu altele care mă făceau să fiu dur și să vorbesc toată noaptea.

Ușa salonului e închisă și mi-e frică să bat. Am Scut o promisiune fiicelor mele. Nu pot să le dezamănesc.

Mama mă îmbrățișează. Tatăl meu întinde mâna pentru a mă saluta, dar eu prefer să îl sărut pe frunte. Trecuseră mulți ani de când nu-l mai sărutasem. E slăbit, îmbătrânit, dar nu atât de rău pe

cât îmi imaginam. Îi spun: „Ești tare. Nu credeam că ești atât de tare.”

Vorbim apoi de orice lucru care să nu fie dureros: de petrecerea surpriză pe care o organizăm pentru Camila în acea seară, de lucrurile pe care mi le-au luat la controlul făcut în aeroportul din Miami, de dihorul sinucigaș al Lolei, de micile noutăți din familie.

La un moment dat, mama spune: „Te felicit pentru emisiunea ta, ne uităm la ea de fiecare dată.” Tata o corectează: „Eu nu mă uit. Este prea târziu pentru mine. Adorm.” Se lasă tăcerea. Mama intervine: „Da, dar ai văzut totuși câteva.” Tata răspunde: „Ei bine, așa e, dar nu mi-au plăcut întrebările pe care le-a pus, nu mi s-au părut la locul lor.” Se lasă iarăși tăcerea. Încerc să nu pun la suflet, așa cum am făcut, din nefericire, mereu și spun: „Mai bine că nu te uiți. E mult mai bine să dormi.” Schimb apoi subiectul pentru că ceea ce fac la televiziune a fost totdeauna un izvor nesecat de conflicte cu părinții mei și nu pare momentul potrivit pentru a le reaprinde.

Înainte de a mă despărți de ei îl sărut pe tatăl meu pe frunte și îi spun: „Măine plec, dar când mă voi reîntoarce la Lima voi veni să te văd.” Tata mă corectează: „Să nu mai vii la clinică. Luni mă întorc acasă. Te așteptăm acolo.” Îi spun: „Mă bucur să te văd atât de lucid și de tare.” Nu îndrăznesc să rostesc însă ce mi-aș fi dorit: „Nu trebuia să fi trecut atât de mult timp fără să te văd. Nu e loc de ranchiună. Fiecare a făcut ce a putut. Totul e în regulă.”

În noaptea aceea, în timp ce încercam să adorm, îmi amintesc cea mai fericită clipă petrecută cu tatăl meu. Eu aveam nouă sau zece ani. Tata m-a luat la plimbare cu mașina lui nouă, americană, doar noi doi, o călătorie între bărbați. Eu număram bornele care indicau kilometrii. Tata asculta cântece populare. La un moment

dat, am cântat împreună o melodie, iar el m-a privit, cred că a făcut-o cu iubire.

E ora patru dimineața. Avionul zboară în cerc. Cei din jurul meu dorm sau încearcă să doarmă. Căpitanul anunță cu un accent centro-american că nu putem ateriza la Buenos Aires pentru că o ceață deasă a pus stăpânire pe aeroportul Ezeiza, motiv pentru care va devia zborul spre Rosario, unde vom ateriza în douăzeci de minute.

Câțiva pasageri protestează, îi cer căpitanului să coboare la sol la Aeroparque, se plâng că alte linii aeriene aterizează la Ezeiza și când e ceață, solicită o explicație, dar în zadar, întrucât cele două domnișoare centro-americane răspund cu accentul lor ciudat că ele nu știu nimic, că deja căpitanul a luat o decizie și că este spre binele tuturor.

În sfârșit avionul aterizează la Rosario, se deschid ușile, toți ne ridicăm în picioare, nerăbdători să ieșim, dar căpitanul ne informează că trebuie să rămânem în avion, deoarece nu există scară pentru coborârea pasagerilor, nu există oficialități de la imigrări care să ne poată primi la sol și nu s-a hotărât cât timp vom rămâne acolo, pentru că există posibilitatea ca în aproximativ o oră să ne întoarcem la Buenos Aires și să aterizăm la Aeroparque.

Câțiva pasageri sunt exasperați, protestează, blestemă compania aeriană centro-americană, cer o explicație rezonabilă sau scuze, dar cele două stewardese nu par capabile nici să-i calmeze, nici să-i convingă și de aceea căpitanul se vede obligat să iasă din cabină și să înfrunte răzmerița din ce în ce mai puternică de la bord. Argentinienii sunt cei care vociferează mai tare. Îi cer căpitanului să ne ducă la Aeroparque. Acesta răspunde evaziv: el dorește asta, dar nu poate, nu are voie. Este întrebat cine trebuie să-i dea voie. Răspunde că o persoană de la baza din San José,

Costa Rica. Nimeni nu pare să-l creadă. Este întrebat de ce alte companii aeriene aterizează la Ezeiza pe timp de ceață, iar această companie nu este în stare să o facă. Căpitanul răspunde că nu are echipamentul necesar ori asigurările ori instrucțiunile ori permisiunea, nimeni nu înțelege exact. I se spune că ar fi trebuit ca pasagerii să fi fost informați, înainte de a fi se vinde biletele, de faptul că există limitări tehnice, că nu se poate trece prin ceață. Căpitanul se enervează, se scuză și părăsește aeronava de îndată ce este adusă scara, ceea ce nu pare a fi un semn bun.

Puțin timp după aceea urcă un tip în sacou și cravată. Anunță că vom rămâne la Rosario patru sau cinci ore, până când ceața se va risipi la Buenos Aires. Pasagerii, mai ales cei argentinieni, protestează mândri, dar tipul, care pare antrenat pentru a suporta astfel de situații neplăcute, continuă să fie de un calm glaciatic, de nepătruns, și ne oferă bonuri pentru dejun, servit în incinta aeroportului.

Tipul de lângă mine, care protestează cu cea mai mare virulență și care anunță strigând că nu va mai urca niciodată într-un avion al acestei linii incompetente în asemenea situații, îmi spune că ne vor ține la Rosario până la amiază, că a mai pățit asta și cu două săptămâni în urmă, că va închiria o mașină și va merge la Buenos Aires, ceea ce, calculează el, nu îi va lua mai mult de trei ore. Pentru o clipă mă gândesc să-i propun să mergem împreună, dar îl văd atât de crispat și asudat, atât de supărat de renghiul jucat de destin, încât mi-l imaginez vorbind exaltat pe durata celor trei ore de condus, plângându-se de ceva sau de cineva, motiv pentru care rămân tăcut și mă limitez să-i doresc noroc.

Doamna sau domnișoara de la imigrări, care are părul vopsit blond, îmi ștampilează pașaportul, cască îndelung, mă întreabă

dacă e adevărat că vrea cineva să mă împuște în Perú, râde împreună cu mine și îmi spune „bun venit la Rosario”.

Nu am mai fost niciodată la Rosario. Un zbor deviat, un căpitan nepriceput sau un capriciu al vremii a reparat eroarea. Nu pare deloc rezonabil să aștept ore în șir în aeroport și să refuz invitația pe care hazardul mi-a făcut-o dimineată, cea de a cunoaște acest oraș despre care nu știu nimic.

E cinci dimineăta când arunc la gunoi bonul pentru micul dejun, urc într-un taxi și îi cer șoferului să mă ducă la un hotel liniștit, nu neapărat luxos, dar liniștit, în centrul orașului. Șoferul se numește Hugo. La fel ca aproape toți șoferii de taxi argentinieni, e simpatic și nu pare să se simtă bine atunci când se lasă un moment de tăcere.

Hugo o ia pe o autostradă, sună de pe mobil pe cineva, îi zice „Raúl, e timpul să te scoli. Trec pe la tine în cinci minute”, apoi întrerupe convorbirea și îmi spune că, în drum spre hotel, dacă nu mă deranjează, vom trece pe la el pe acasă pentru a-l lua pe fiul său, care învață la o facultate din apropierea hotelului la care mă va duce. Astfel Raul nu mai trebuie să cheltuiască bani pe biletul de autobuz și ajunge la timp, bineînțeles, dacă nu mă deranjează. Surprins, mă resemnez să-i spun că nu mă incomodează, ceea ce, bineînțeles, este o minciună. Hugo se oprește în fața unei case care poate fi a lui sau nu și apasă pe butonul soneriei ca să iasă Raul, care poate să fie fiul său sau poate să nu fie. Cartierul are case modeste, slab luminate. Un câine latră. Hugo coboară din mașină și strigă „Raul, băiatule, grăbește-te!” Mă gândesc că sunt în pericol, că ar fi trebuit să rămân în aeroport, că o succesiune de ghinioane m-au adus în acest cartier inospitalier din Rosario, iar acum sunt la cheremul lui Hugo și Raul, care s-ar putea să mă jefuiască sau s-ar putea să nu o facă, doar ei știu acest lucru.

În casă se aprinde o lumină. Pentru că nu sunt perdele, pot vedea un tânăr în chiloți care se îmbracă, apoi caută ceva, își pune o cămașă albă și își potrivește cureaua. Mă hotărâsc să nu opun nicio rezistență și să las totul în mâna destinului. Dacă sunt răufăcători, presupun că mă voi înțelege ușor cu ei. Nu cred că îmi vor face rău atunci când mă vor recunoaște ca pe unul de-al lor, de altă naționalitate însă și cu alt accent.

Raul iese însă din casă, își sărută tatăl pe obraz, se așază lângă mine pe bancheta din spate și atunci simt că sunt în siguranță. Raul este sau pare un băiat de ispravă, în mod sigur mult mai de ispravă decât mine.

Merg spre centru în timp ce se face deja ziuă în Rosario. Hugo și Raul îmi vorbesc despre fotbal, subiect despre care discut totdeauna cu șoferii de taxi din Argentina. Îmi spun că sunt suporterii ai lui Central⁴, că Pato Abbondanzieri a venit de la Central, că și Chelito Delgado a venit tot de la Central, că fotbaliștii cei mai mari provin de acolo, că dacă mă dau cu cei de la Newell's⁵ nu mai vorbesc cu mine.

Cobor în fața unui hotel vechi, mă înregistrez la recepție cu toate că nu am cameră rezervată, mă bag în pat deși s-a făcut ziuă deja. Mă gândesc că la ora aceea ar fi trebuit să dorm în camera mea din Buenos Aires, mă gândesc că nu ar fi rău să mai pierd o zi sau două prin Rosario, mă gândesc că nimic pe lume nu are sens, cu excepția hazardului. În mod ciudat, simt că a fost un incident norocos că zborul a fost deviat spre Rosario. Nu sunt deranjat, ci

---

⁴ Numele complet al echipei este Rosario Central (n. tr.).

⁵ Newell's Old Boys, cealaltă echipă importantă din Rosario (n. tr.).

sunt mulțumit, neliniștit, excitat, așa că nu pot dormi. De aceea cobor pentru a lua micul dejun.

Pe când beau un suc de portocale și citesc ziarul, văd că se apropie cineva a cărui figură îmi este ciudat de familiară. Mă salută, mă întreabă dacă îl recunosc, nu îi spun că detest să mi se pună această întrebare și îl rog să mă ajute să o fac. Îmi precizează că îl cheamă Coqui, Coqui Lara, Jorge Lara, și am fost colegi în ultima clasă de liceu, la Lima. Îmi amintesc de el îndată, cu toate că nu ne-am mai văzut de atunci. Ne îmbrățișăm. Îi spun că îmi aduc aminte cât de bine juca fotbal, că nimeni din clasă sau din promoție nu juca mai bine ca el. Acceptă mânguirea cu naturalețe, se așază, comandă o cafea, mă întreabă ce fac la Rosario, îi spun că de fapt nu știu ce fac acolo, îi povestesc pățania cu avionul care trebuia să mă ducă la Buenos Aires și m-a lăsat la Rosario, așa că mi-a spus să nu mai călătoresc niciodată cu acea companie din America Centrală, pentru că este un dezastru. Îl întreb ce face el la Rosario. Îmi zice că părinții săi sunt de aici, că au locuit un timp în Lima, la începutul anilor optzeci pentru că tatăl său era militar și a fost în misiune diplomatică, dar apoi s-au întors, iar el lucrează acum ca administrator la acel hotel. Îi spun că stau acolo din întâmplare, pentru că șoferul de taxi a hotărât pentru mine, iar el îmi precizează că nu există hotel mai bun în Rosario, că va avea grijă să mi se dea un apartament și să fiu tratat ca un prinț, dar eu nu vreau să se deranjeze, pentru că mi-e bine așa și mi-e lene să mă mut din cameră.

Coqui Lara și cu mine am vorbit despre colegii de liceu, despre cei care au murit, despre cei care au plecat în țări depărtate – lucru care poate fi considerat o altă formă de a muri despre cei care, spre deosebire de noi, nu au reușit niciodată să se lase de droguri, despre cei care au avut succes în mod neașteptat, de prietenul care

a ajuns să candideze la președinție. Apoi, inevitabil, am vorbit despre alegerile peruane, despre incertitudine, despre disperare, despre pesimism, despre lucrurile inevitabile într-o discuție referitoare la Perú. Mai cu seamă am vorbit despre fotbal, despre meciurile memorabile pe care le-am jucat, despre marile combinații pe care le-am urzit la mijlocul terenului liceului el, Ivo John Alzamendi și cu mine, despre cât am fost de fericiți la fiecare miuță din fiecare pauză din fiecare după-amiază din acel liceu religios din Lima, în care Coqui, în ciuda faptului că era argentinian, sau poate tocmai pentru că era argentinian, era idolul indiscutabil, cel mai bun stângaci care a călcat pe acele terenuri de iarbă și ciment, sub privirile uluite sau luxurioase – bănuiesc că luxurioase – ale unor anumiți preoți augustini, care ne învățau lucruri plicticoase pe care le uitam imediat. Dar fotbalul, pasiunea pentru fotbal, nu am uitat-o, din fericire. Pentru că, înainte de a pleca, întrucât era așteptat la administrație, Coqui îmi spune:

— Măine jucăm un fotbal cu prietenii. Ce zici, te încumeți?

Dorm toată după-amiaza, ies să mă plimb, intru într-un vechi cinematograful, cumpăr două cărți de Fontanarrosa, le sun pe fiicele mele la Buenos Aires, comand un taxi care să mă ducă ziua următoare la San Isidro. În noaptea aceea visez meciuri de fotbal, partidele din pauzele dintre ore, cu pasele precise, veninoase, insidioase pe care le dădea în mijlocul careului Coqui Lara, acolo unde eu așteptam mingea pentru a o trimite fără dificultate în poartă. Apoi alergam pentru a mă îmbrățișa cu el și a sărbători încă unul dintre acele goluri care erau mult mai puțin ale mele decât ale lui.

În dimineața următoare, stimulat de fazele frumoase pe care le inventasem în somn, de toate golurile surprinzătoare pe care nu știu dacă le-am dat în timpul liceului ori am visat că le-am dat,

anulez călătoria cu taxiul la Buenos Aires, îl sun pe Coqui pe mobil, îi confirm că vin să joc, mă duc la un magazin de articole sportive, cumpăr pantaloni scurți, ciorapi albi și ghete, apoi mă îmbrac cu ele pentru a juca fotbal după ani de riguroasă abținere, începând cu cea după-amiază de sâmbătă de la Lima când am jucat cu frații mei și am sfârșit accidentat atât de rău, încât nu am putut umbla aproape o lună. Am jurat atunci să nu mai joc niciodată, să mă retrag de pe terenurile de fotbal, să accept trecerea timpului, bruta, încetineala, imprecizia șutului, respirația gâfâitoare, dar acum hazardul mă prindea în mreje cu tentația de a juca din amintiri cu Coqui, să stau în zid lângă el și să aștept pasele lui de alchimist – la care nu puteam rezista.

Nu a fost o mare partidă, nu a fost nici măcar un meci bun, ci doar unul mediocru. Cei doisprezece bărbați în pantaloni scurți și pantofi de sport, împărțiți în două echipe de câte șase, erau toți argentinieni în afară de mine, deși, într-un fel, și eu am fost totdeauna așa, iar acum chiar mai mult. Aveam cu toții, fără excepție, peste patruzeci de ani sau pe aproape, burtoși sau pe aproape, greoi, prudenți, istoviți, uzați de viață, nefiind mai mereu câștigători așa cum am visat să fim, nici atât de bogați cum am fi dorit, nici atât de musculoși, atletici sau rapizi, ca acum douăzeci de ani, când ne ieșeau fazele pe care acum, în mod sistematic, stângăcia, propria stângăcie, ne împiedica de fiecare dată să le realizăm.

Eu nu eram cel mai bun de pe teren, pentru că acela era Coqui Lara, care, în ciuda ravagiilor anilor, ale decepțiilor și ale vieții îndeustulate, continua să facă minuni cu acel stâng sibilin, dar mă consolam să văd că nu eram nici cel mai rău, ceea ce, aflându-mă printre argentinieni, care sunt dotați de la natură pentru acest joc, era deja un mic triumf personal.

Totul se desfășura pe un făgaș previzibil de încetineală, mediocritate și o anumită abilitate rătăcită prin negura vremii, până când, deodată, ca acum douăzeci și cinci de ani la liceul din Lima, Coqui m-a căutat cu coada ochiului, s-a aprins, mi-a dat o pasă seacă, precisă, în așteptarea un-doi-ului, iar fenta mi-a ieșit perfect, vicleană și surprinzătoare. El s-a prefăcut atunci că vrea să șuteze, dar eu știam că este doar o păcăleală, că îmi va da mingea înapoi, că aceste fente duble ne reușeau întotdeauna la liceu și nici acum nu se putea să ratăm. Și într-adevăr, i-a păcălit pe apărători prin tentativa înșelătoare de a trage la poartă și mi-a pasat ușor, încet, scurt, cum o făcea – fără să mă privească – în meciurile de la liceu. Eu am băgat un spiț mișelesc, la vinclu, iar portarul a rămas stană de piatră, uitându-se uluit la minge cum intră în poartă. Coqui și cu mine ne-am contopit într-o îmbrățișare fără sfârșit, iar el mi-a spus ca totdeauna „ești Leopoldo Jacinto Luque, regele șuturilor cu spițul”. Eu i-am răspuns „ești Beto Alonso, maestru, poet al piciorului stâng” și dintr-odată parcă eram iarăși la liceu, parcă eram pentru o clipă cei doi prieteni de cincisprezece ani, ca și cum acest gol întârziat, nesperat, ne-ar fi izbăvit de toate eșecurile vieților noastre cenușii și de patruzeci de ani și ne-ar fi redat fericirea distrată a acelor ani pierduți.

Puțin mai târziu, în timp ce încercam să joc ca înainte – doar pentru a constata că nimic nu mai era ca înainte, că acum eram lent, stângaci, previzibil și burtos, pasele ieșeau pe dos, iar șuturile erau lipsite de curaj –, m-am întrebat dacă nu ar fi o idee bună să rămân un timp la Rosario, să găsesc o casă liniștită pentru a scrie și a juca fotbal în fiecare miercuri cu Coqui și prietenii săi, să văd dacă îmi va mai ieși o pasă dublată urmată de gol, precum cea care m-a făcut să strig în după-amiaza petrecută la Rosario cu o bucurie pe care nu credeam că aș putea să o mai am în mine.

Ajuns la Buenos Aires, merg să cinez cu Blanca la restaurantul german din San Isidro. În acea după-amiază, epuizat de călătorie, am dormit în timpul siestei și am visat-o pe ea. Deși a trecut destulă vreme fără să mă fi culcat cu o femeie, sau tocmai de aceea, am visat că Blanca și cu mine făceam dragoste, în realitate, nu am fost niciodată atât de intim cu ea și mă resemnez cu gândul că nici nu o să fiu vreodată.

Blanca este o prietenă splendidă, frumoasă, amuzantă. A fost căsătorită cu un bărbat foarte bogat, de care a divorțat (fără să-i fi cerut vreun ban, un detaliu care o face să crească în ochii mei) pentru că se plictisea cu el. Nu are copii, e blondă și subțire, veselă, încântătoare și tocmai a împlinit treizeci de ani. Eu nu știu dacă o doresc, dacă doresc să fiu ca ea sau dacă ambele lucruri sunt posibile în același timp.

Nu cu mult timp în urmă am fost cu ea la un restaurant elegant, de unde am ieșit flămând, pentru că porțiile erau microscopice, și i-am făcut cadou un roman de-al meu cu o dedicație de prost-gust, dar sinceră: „Pentru Blanca, femeia care nu am putut să fiu.”

Ascunde bine asta, dar Blanca e tristă pentru că prietenul ei a lăsat-o când deja cumpăraseră un apartament (de fapt ea l-a cumpărat) și aveau planuri de căsătorie. Cu două luni în urmă, Lucas, prietenul ei, un tânăr încântător, cu mult talent pentru afaceri (care merge la Campionatul Mondial de fotbal fără să aibă bilete și reușește să intre la meciurile pe care le joacă Argentina), a dispărut din viața ei fără a spune o vorbă, după câte se pare pentru că ea îi ceruse să-i promită că o ia în căsătorie, iar de atunci nu a mai sunat-o, nu i-a mai scris, nu a răspuns la scrisorile ei și nici măcar nu a mai trecut pe la apartament pentru a-și lua hainele.

Blanca a luat hotărârea de a se muta la Madrid. A închiriat deja un apartament. Spune că simte nevoia de a trăi o aventură spaniolă și a uita de Lucas. Există însă o problemă: nu știe ce să facă cu hainele pe care le-a lăsat Lucas, și nu sunt deloc puține. Eu nu îndrăznesc să-i spun că ar fi frumos din partea ei să mi le facă mie cadou, deși probabil că nu aș încăpea în ele, deoarece Lucas are o ținută athletică, în timp ce singurul exercițiu fizic pe care îl fac eu zilnic este acela de a mă sforța teribil să-mi pun ciorapii (un efort care, pentru mine, devine tot mai dificil de concretizat).

Cu o seninătate care provine, poate, de la nobilul ei sânge austriac ori, mai probabil, de la vinul îndoielnic pe care l-am băut amândoi, Blanca îmi spune că hainele lui Lucas vor rămâne frumos aranjate și atârdate în locuința ei, iar dacă el apare brusc și le cere, ea îi va răspunde – de la Madrid – că va trebui să o aștepte să se întoarcă pentru a și le recupera. Îi spun că, în orice caz, trebuie să evităm un eventual deznodământ tropical care constă din aruncarea hainelor pe geam, arderea, sfâșierea sau trimiterea lor în valize, însoțite de un bilet conținând câteva cuvinte furioase. Ea, care este atât de înțeleaptă și elegantă, nu putea să nu fie de acord.

După ce ieșim din restaurant îi spun că în acea după-amiază am visat-o. Ea râde, măgulită, și îmi destăinuie că o încântă să afle că reprezintă o parte din visele mele, dar când ajungem la ușa de intrare a clădirii și o întreb dacă vrea să urcăm ca să mai bem un pahar, ea, foarte prudentă, îmi spune că este deja târziu, că mai bine se duce acasă la ea, iar eu rămân fără frumoasa și reticenta Blanca, doar cu visele mele.

În seara următoare, Nico vine la mine să fumeze o țigară cu marijuana. Nico e un băiat nemaipomenit, îmi place când fumează tutun amestecat cu marijuana și îmi povestește viața lui. Eu nu fac la fel pentru că marijuana îmi dă dureri de cap ziua următoare,

deși, de fapt, orice îmi dă dureri de cap ziua următoare, chiar și când nu fac nimic.

Nico a renunțat la serviciu și se duce la Bariloche. Vrea să aibă o viață liniștită. Este îndurerat și furios pe Tamara, prietena lui, pentru că a descoperit că îl înșela. La început ea a negat, dar în fața evidenței a sfârșit prin a recunoaște. Spune că nu a putut evita relația, că a avut cu acel bărbat o „legătură mistică”. „Legătură mistică pe naiba”, comentează Nico și apoi îmi povestește cum s-a dus să-l înfrunte pe tipul care s-a culcat cu Tamara, deoarece îl cunoaște, lucrează la un chioșc din apropierea casei în care locuiește. Nico a luat toate monedele de zece centavos pe care le avea și care erau multe, vreo treizeci, le-a dat rivalului său și a cerut să-i vândă caramele, niște caramele micuțe, trei la zece centavos, după care l-a tot privit fix. „Dacă îmi spunea ceva, îi crăpăm capul”, îmi povestește el, cu ochi de metis, cu brațele pe care încă este tatuat numele femeii care l-a trădat. Tipul de la chioșc a numărat însă monedele și caramelele, i-a dat vreo nouăzeci și nu a spus un cuvânt. „L-am făcut de rahat”, punctează Nico.

Dar partea cea mai rea abia a urmat. Înainte de a se îndepărta cu caramelele, Nico a observat că rivalul său avea pe el un tricou pe care el îl pierduse. „Era tricoul meu. Tamara mi l-a furat și i l-a făcut lui cadou”, spune înfrânt. Îi sugerez că putea fi un tricou de același fel, că era, poate, doar o coincidență nefericită. „Imposibil. Era tricoul meu. Asta nu o să-i iert niciodată Tamarei”, se înfurie el.

În mod ciudat, Nico e furios pe Tamara și spune că nu o va ierta, dar, o dată pe săptămână, o duce la unul dintre acele hoteluri în stil rococo unde perechile fac dragoste pe furiș. Poate pentru a se răzbuna, poate pentru a o umili sau poate pentru că o mai iubește

Încă, se dedică unor ședințe de sex cu ea, în care se împletesc turbarea, dorința, necazul și ce a mai rămas din dragoste. Apoi rămân tăcuți și mănâncă din caramellele cumpărate câte trei la zece centavos, vândute de tipul de la chioșc care-i purta tricoul.

Câteva zile mai târziu mă plimb pe stradă și un bărbat mă salută, apoi îmi oferă niște tricouri pe care le-a întins pe o masă, chiar acolo, pe bulevardul 25 de Mayo, la ieșirea din farmacie. „Cele mai bune sunt cele de la Lacoste”, mă informează el. Costă treizeci de pesos. „Sunt Lacoste contrafăcute, dar de cea mai bună calitate” mă avertizează. Fără să ezit, cumpăr patru tricouri, două albastre și două verzi, gândindu-mă la Martín, care poate că m-a iertat, spre norocul meu. Dau mâna cu tipul și acesta îmi spune „te văd mereu la televizor”, ceea ce este evident o minciună, una amabilă. Ajung în apartament și îi spun lui Martín că am cumpărat patru tricouri foarte inimoase, imitație Lacoste, pentru a i le dăruia tatălui său, celor doi frați și cumnatului său, jucătorul de rugby. Martín se uită la tricouri și îmi spune, indignat: „Ai înnebunit? Chiar crezi că voi dăruia tricourile astea prăpădite celor din familia mea? Crezi că suntem inferiori celor din familia ta? Tu le faci cadou fraților tăi tricouri de-astea contrafăcute?” Îl rog să mă scuze, îi spun că nu mă pricep la îmbrăcăminte și nu știu niciodată ce să cumpăr, așa că manifest mereu tendința de a cumpăra haine ieftine, uzate, cu defecte, imitații sau de la solduri.

Descurajat, gândindu-mă că hainele nu aduc decât necazuri, mă duc în camera mea, îmi pun un tricou cu crocodilul ilegal și mă apuc de scris. Mă gândesc apoi că, poate, un scriitor nu ar trebui niciodată să poarte îmbrăcăminte care să coste mai mult decât una dintre cărțile sale.

În seara aceea, seara în care ne-am certat, Ana și cu mine am fost să mâncăm la un restaurant german de la intersecția între Libertador și Alem, în San Isidro, iar eu i-am povestit conflictele sentimentale pe care le-am avut cu Martín. Ea m-a ascultat în liniște, fără să-mi dau seama că se plictisea, apoi a mers cu mine pe jos până acasă, m-a îmbrățișat și a plecat cu un taxi. După o oră mi-a trimis un e-mail prin care îmi mulțumea că am invitat-o la cină pentru a o plictisi vorbindu-i despre Martín. Rănit în amorul propriu și rușinat de faptul că discutasem atât despre o chestiune care, așa cum trebuia să fi bănuțit, o interesa prea puțin sau deloc, i-am răspuns imediat, cerându-mi scuțe și spunându-i să nu se îngrijoreze, pentru că nu o voi mai plictisi întrucât nu o voi mai vedea niciodată.

Am încetat să ne mai întâlnim timp de mai multe luni, poate un an. Ana a continuat să lucreze la librărie, să se întâlnească pe ascuns cu amanții ei, având grijă de cățeaua ei cu mai multă dragoste decât cea pe care o avea pentru oricare dintre ibovnicii ei și ascunzând tatuajul cu numele meu pe care și-l făcuse pe spate cu puțin timp înainte de a ne fi certat. Apoi am început iarăși să ne scriem. Niciunul nu s-a scuțat și nici nu a făcut aluzie la seara nefericită. Ca întotdeauna, ea îmi vorbea de cărțile care îi plăcuseră, iar eu mă plângeam de ceva sau de cineva.

Într-o seară de vară, la Miami, Martín s-a așezat la calculator și mi-a citit corespondența, pe care o lăsasem din neglijență deschisă, printre care și ultimele scrisori pe care mi le trimisese Ana, în care, la sfârșit, în ciuda tuturor celor întâmplate, apărea un „te iubesc”. Martín s-a supărat. Mi-a zis că nu înțelegea acest „te iubesc” al ei și cu atât mai puțin de ce i-am răspuns eu spunându-i „te îndrăgesc” și promițându-i că o voi vedea când voi veni la Buenos Aires. „Nu înțeleg cum poți iubi atât pe cineva care mă urăște”, a spus el. I-am

replicat că Ana nu-l ura, dar a fost zadarnic, întrucât nu am reușit să-l conving.

Ana și Martín au fost totdeauna în relații proaste. Când mergeam tustrei să cinăm în Parcul Palermo, făceau un efort vizibil ca să se poată preface că nu se incomodau reciproc. Martín îmi spunea apoi că Ana era o nebună obsedată de mine, că era în stare să mă omoare dacă aș fi încetat să o mai văd. Îmi cerea să am grijă, îmi spunea că ea îi amintea de personajul Kathy Bates din *Misery*. Ana îmi zicea că Martín nu mă iubea cu adevărat, că era un oportunist, că era împreună cu mine numai pentru bani.

De atunci am început să mă întâlnesc cu Ana pe furiș, mințindu-l pe Martín, până în seara petrecută la restaurantul german, când am comis greșeala de a-i vorbi atât de mult despre el.

Acum însă au trecut lunile, iar eu eram iarăși la Buenos Aires. Ana îmi ceruse să ne întâlnim, pentru că avea ceva important să-mi povestească, ceva ce prefera să-mi spună personal. M-am hotărât să nu-l mint pe Martín: i-am spus că voi lua ceaiul cu Ana într-o cafenea aproape de casă și că mă voi întoarce după câteva ore.

Ana a venit târziu, alergând, foarte gros îmbrăcată, cu cărți pe care mi le aducea cadou. M-a îmbrățișat strâns, după aproape un an în care nu ne-am văzut, și a cerut un ceai, o coca-cola și două pateuri, iar după ce ne-am sărutat și ne-am împărtășit lucrurile banale care se spun în asemenea situații, am rugat-o, șoptindu-i la ureche, să-mi spună ceea ce nu dorise să-mi transmită prin e-mail.

„Sunt îndrăgostită de o fată”, mi-a spus ea.

Fata se numea Sol. Locuia în Belgrano, cu părinții ei. Era tânără, foarte frumoasă. Nu se mai culcase până atunci cu o fată, era pentru prima oară. Se considera bisexuală. Cumpăraseră deja bilete pentru a petrece o vacanță în Mexic.

S-a lăsat tăcerea și apoi Ana a mărturisit: „Există însă o problemă. M-am îndrăgostit de altă fată.”

Cealaltă fată se numește Paloma. Locuia singură, în San Telmo. Era foarte frumoasă, poate chiar mai frumoasă decât Sol. Își asuma condiția de lesbiană. Avusese și alte prietene. Fuma marijuana.

Am întrebat-o dacă îi plăcea mai mult să stea cu Sol decât cu Paloma. „Mă încântă să am grijă de Sol, să o protejez. E foarte sensibilă. Paloma e mai nebunatică, mai amuzantă”, a răspuns ea.

Am sfătuit-o să rămână cu amândouă, dacă nu se putea hotărî pentru una singură, fără ca vreuna să știe de existența celeilalte. Mi-a spus că acest lucru nu era posibil, pentru că suferea mult. Trebuia să nu le mai mintă. Trebuia să aleagă una. Nu voia să meargă în Mexic cu Sol, dar nici să-i frângă inima anulând călătoria. Dorea să trăiască în continuare cu Paloma în San Telmo. Nu era dispusă nici să renunțe la relațiile amoroase cu bărbați. Și pe Paloma o deranja că Ana se declara bisexuală: îi cerea să uite de bărbați și să rămână numai cu ea. „Tu știi că asta nu e posibil”, mi-a spus Ana.

La scurtă vreme i-a sunat mobilul. Era Sol, care plângea pentru că tatăl ei tocmai murise, după un infarct.

Ana a rămas foarte serioasă. Nu a plâns. I-am spus că trebuia să se ducă la ea imediat. Mi-a zis că se va duce în curând. I-am admirat seninătatea. I-am spus că partea cea mai rea a unei astfel de morți, atât de neașteptată, trebuia să fi fost tristețea sau remușcarea de a nu fi putut să te desparți de acea persoană și nici să-i spui anumite lucruri importante. „Să nu crezi așa ceva. Dacă nu i-ai mărturisit acele lucruri toată viața, de ce ar trebui să i le mărturisești pentru că urmează să moară?”

Mi-a povestit apoi ceva ce i-a spus tatăl ei cu câteva luni înainte de a muri, cu mult timp în urmă, când ea abia împlinise

nouăsprezece ani. Tatăl ei era matematician, profesor la universitate, iubitor al cărților. Ea l-a întrebat dacă există Dumnezeu. „Cred că nu, dar nu sunt sigur”, a spus el. Ea i-a reproșat că nu era sigur. Tatăl ei i-a zis: „Niciodată să nu fii foarte sigur de ceva. Îndoiește-te totdeauna. Nu înceta să te îndoiești.”

Ana mă îmbrățișează și merge să o vadă pe Sol.

Julieta îmi trimite un e-mail. Zice că lucrează pentru o revistă argentiniană. Îmi cere un interviu. Spune că mi-a citit cărțile și că îi plac. S-ar putea să mintă, dar e o minciună amabilă, din acelea pentru care mulțumești.

Îi spun că voi mai rămâne în Buenos Aires doar câteva zile și îi voi acorda interviul cu o singură condiție: să nu facă fotografiile. De fapt, cu două: vreau și să vină în San Isidro, unde locuiesc.

Julieta acceptă, nu fără să se plângă. Ne înțelegem să realizăm interviul la restaurantul german unde merg să iau masa în fiecare zi. Îmi cere să ne întâlnim la o oră târzie, la unsprezece noaptea. Sun la restaurant și rezerv o masă.

În ziua interviului, Julieta îmi trimite mai multe e-mailuri, povestindu-mi întâmplări din viața ei. Trăiește singură. Are treizeci de ani. Își urăște tatăl. Fumează marijuana. Are iubiți și iubite. Vrea să fie scriitoare, dar îi e prea lene. Folosește un cuvânt argentinian pentru „lene”: *fiaca*.

Îi spun să-mi trimită o fotografie de-a ei pentru a o recunoaște când ajunge la restaurant. Îmi trimite două. Este foarte frumoasă. Într-una din ele este întinsă pe o sofa plină de haine în dezordine, uitându-se la televizor, văzându-mă pe mine la televizor, în cealaltă este pe o plajă, cu părul umed, în costum de baie, dar cu sânii dezgoliți, privind în jos cu un aer trist. Are un corp superb, iar ea știe acest lucru.

Seara, intrigat de fotografiile ei și de ciudata duritate a scrisorilor, mă duc la restaurantul german. Din nefericire, e plin. E vineri, iar vinerea e totdeauna plin. Mă așez la masa pe care o ocup în fiecare după-amiază la ora trei și sunt servit ca de obicei: două sucuri de portocale proaspăt stoarse. Mi-am adus și câteva reviste, pentru cazul în care fata întârzie. San Isidro nu este aproape pentru ea, întrucât vine din cartierul Palermo.

Bine că mi-am adus de citit, pentru că Julieta nu apare, deși s-a făcut unsprezece și jumătate. Cer o supă de ceapă. O asigur pe Silvia, proprietara, o nemțoaică foarte subțire, încântătoare, neobosită, că prietena mea va sosi în curând. Însă Julieta, care de fapt nu este prietena mea, nu sosește, încă nu. Așa că răsfoiesc în continuare revistele și cer limbă cu capere.

Când văd că este deja douăsprezece noaptea, îmi dau seama că Julieta nu va veni. Nu am telefon mobil. Am o teorie (pe care nu o pot dovedi) că telefoanele mobile îmi dăunează, îmi dau dureri de cap, îmi scurtează viața. Dar cum e vorba de o urgență, o rog pe Silvia să-mi împrumute telefonul. Ea o face, încântată, deși mă privește cu oarecare milă. O sun pe Julieta. Îi aud vocea înregistrată pe robot. Are o voce tristă, așa cum bănuiam. Doar repetă numărul și spune: „Știi ce ai de făcut.” „Nu știu ce să fac, pentru că e ora douăsprezece și nu ai venit încă. Te rog să-mi trimiți un e-mail pentru a ști că nu ai pățit ceva. Nu vreau să citesc în ziarul de mâine că ți s-a întâmplat ceva rău.” Plătesc consumația, îmi cer scuze pentru că am ținut ocupată o masă mare singur și mă întorc acasă pe jos. Ascult mesajele de pe robot, citesc e-mailurile primite, dar nu am nicio veste de la Julieta. O sun din nou. Nu răspunde. Nu mai las mesaj.

În dimineața următoare citesc *Clarín* și *La Nación*, dar, din fericire, în relatările despre nenorocirile zilei (accidente din trafic,

răpiri, furturi, violuri) nu apare numele Julietei. E o ușurare să știu că nu i s-a întâmplat ceva rău, deși apoi îmi dau seama că, dacă ar fi pățit ceva rău, probabil că ziarele nu ar fi primit știrea decât după închiderea ediției.

În acea după-amiază, înainte de a pleca la aeroport, îmi citesc în grabă corespondența. Mi-a scris proprietarul unui canal de televiziune din Miami. Mi-a scris mama. Și mi-a scris Julieta. Deși sunt în întârziere, iar șoferul de taxi mă așteaptă pentru a mă duce la Ezeiza, stau și citesc. Julieta îmi spune: „Îți cer iertare. Sunt o lașă și o tarată. Nu am putut veni. Mi-a fost frică. Eram foarte tensionată. Am fumat o țigară cu marijuana, am vorbit mult la telefon, m-am dus la cinematograful și am uitat de tine. Presupun că nu îmi vei mai scrie.” Mama îmi spune: „Tăticul tău se simte mai rău. I-au apărut și alte tumori. Nu mai putem continua cu chimioterapia. Roagă-te la Fecioara din Guadalupe.” Proprietarul canalului de televiziune îmi scrie: „Te aștept marți la mine în birou pentru semnarea contractului.”

Trimit rapid răspunsurile. Omului de televiziune: „Ne vedem marți la Miami. Mulțumesc pentru încrederea acordată.” Mamei mele: „Îmi pare rău. Nu cred că Fecioara din Guadalupe îi poate salva viața.” Julietei: „Ceva nu e în regulă cu capul tău. Îmi placi din acest motiv. Ai un trup delicios.”

Plec în grabă spre aeroport. Stau la cozi și îndeplinesc formalitățile de rigoare. În sala de așteptare, după ce trec de controale, arunc o privire pe corespondență. Julieta îmi scrie: „Mă ameninți, peruan de rahat? De ce Fecioară îmi vorbești, tâmpitul?” Mama îmi scrie: „Ce drăguț, Jaimín al meu, îți mulțumesc pentru că m-ai invitat la Miami. Unde ne vedem marți, la aeroport? Dragul meu, eu voi avea totdeauna încredere în tine.” Proprietarul canalului de televiziune îmi scrie: „Nu știam că-ți

plac. Nu cred că te pot vedea în această săptămână. Plec la Cannes.”

Lola își sărbătorește în curând ziua de naștere și mă aflu la Lima pentru a fi alături de ea.

Veterinara care face vizite zilnic iubește animalele Lolei, dar probabil că o iubește mai mult pe Lola, pentru că mulțumită ei își câștigă pâinea. Veterinara le face baie câinilor, vaccinează iepurii, dă vitamine pisicilor, liniștește și educă șoarecii, iuțește pașii broaștelor-țestoase. Cu o autoritate incontestabilă, decide că un canar este deprimat, că o pisică își pierde vederea, că o broască-țestoasă are dureri în piept, iar un cacadu este constipat, convingând-o imediat pe Lola că trebuie să-l însănătoșească pe animalul suferind, în timp ce fiica mea, fără prea mult efort – cu un zâmbet, mă convinge să plătesc tratamentul.

Cum era de așteptat, veterinara i-a dăruit Lolei o cățea de ziua ei. Este un cadou și, în același timp, o investiție. Pare extrem de probabil ca animalul să aibă în următoarele zile o misterioasă problemă de sănătate, iar veterinara să-i salveze viața cu ajutorul unor injecții foarte costisitoare, dar cu un lichid transparent (despre care angajatele din casă și cu mine bănuim că e apă cu zahăr).

Nu este singurul animal pe care îl primește în dar cu ocazia aniversării zilei de naștere. Soneria de la intrare sună fără întrerupere și sosesc în cutii, colivii ori pungi de plastic pușori, șoareci, iepuri, pisici siameze, pești de toate culorile, o pereche de găini chiliene, un papagal vorbitor. Lola se entuziasmează, contemplă uimită animalele primite, le dă de mâncare și le primește în casă, în timp ce eu încerc să scriu.

Am încercat să iubesc animalele fiicei mele, dar nu prea reușesc. Nu iubesc decât iepurii, pentru că sunt animale frumoase, pașnice, inofensive, ce respectă liniștea și nu deranjează niciodată. Broaștele-țestoase și peștii nu fac nici ei zgomot, dar e neplăcut să le tot schimbi apa după un anumit timp, iar atunci când m-am hotărât să o fac, somat fiind de fiica mea, mi-au alunecat câțiva pești în chiuveta din bucătărie, în fața imposibilității de a-i salva din acea gaură neagră, nu mi-a rămas altă soluție decât să-i transform în salată de pește crud cu un dispozitiv de distrugere.

În timp ce Lola și prietenele ei se joacă în grădină, eu fac eforturi pentru a scrie, dar zadarnic, pentru că șoarecele din cușcă face un zgomot infernal învârtindu-se ca un dement pe roata lui metalică. Papagalul, care teoretic vorbește, nu rostește un cuvânt, dar scoate niște țipete care mă enervează, puișorii închiși într-o cutie pentru lapte găurită piuie încontinuu în căutarea unui ajutor sau a unei compasiuni pe care eu nu le pot oferi, cățelușa scâncește și încearcă să-și scoată hăinuța de lână cu care a fost îmbrăcată, iar găinile chilene, cu pene gălbui, se plimbă prin casă plângându-se ori protestând printr-un cotcodăcit neîncetat.

Îmi iubesc fiica și respect dragostea ei pentru animale, dar am dormit prost, mă doare capul, nu pot scrie, iar această grădină zoologică la domiciliu e prea mult pentru mine.

Atunci, se trezește în mine fiara din gene: disperat, eliberez puișorii ducându-i pe terasă, acolo unde se plimbă pisicile, scot șoarecele din cușcă, arunc cu apă rece în papagal și fugăresc găinile chilene până reușesc să le fac să se refugieze în grădina din spate – pradă câinilor. În ceea ce privește cățelușa plângăcioasă, o duc în camera angajatei și închid ușa.

O liniște glorioasă, îndelung jinduită, se instalează în casă. Din depărtare, de pe terasă, iepurii albi mă privesc, imperturbabili, fără să bănuiască cruzimea de care sunt în stare.

Puțin mai târziu, tăcerea este întreruptă pentru scurtă vreme, când găinile chiliene scot un ultim cârâit, înainte de a fi jumulite de câini. Iar eu nu simt vină, remușcare sau rușine, ci o euforie secretă atunci când constat că dușmancele mele au amuțit, că o anumită formă obscură de justiție a prevalat. Și îmi amintesc atunci acea dimineată de duminică, pe când eram copil și locuiam într-o casă foarte mare: tatăl meu, furios, deranjat, incapabil să mai suporte zgomotul pe care îl produceau zecile de porumbei care își făcuseră cuib pe acoperișul de țiglă al casei, apoi tot el cu o pușcă în mână, cu privirea tulbure, răzbunătoare, iar puțin mai târziu zgomotul puternic al împușcăturilor care au lăsat un covor de porumbei morți pe terasă.

Și îmi dau seama, cu întârziere, că, odată cu trecerea anilor, am sfârșit prin a semăna cu tatăl meu mult mai mult decât mi-aș fi dorit.

Luni dimineată. E zi nelucrătoare la Buenos Aires. Nu e trafic intens pe autostradă. Martín mă așteaptă treaz, deoarece a fost schimbată broasca de la intrarea în clădire. Coboară să-mi deschidă, îmbrăcat în pijama. Îmi spune că vecinul de deasupra s-a plâns iarăși de o scurgere de gaze din apartamentul nostru și a amenințat că ne dă în judecată dacă nu facem nimic pentru a rezolva problema. „Mă veți ucide, vom sări cu toții în aer dacă nu remediați scurgerea de gaze”, i-a spus vecinul, strigând. „N-ai decât”, i-a răspuns Martín și i-a închis ușa în nas.

Luni după-amiază. În timp ce îmi fac siesta, Martín cumpără un calefon⁶ și îl angajează pe Lucas să-l instaleze. Lucas demontează boilerul vechi, din cauza căruia se pierdea gaz și care astfel îl intoxica pe vecinul de la etajul de deasupra. Încercând să-l instaleze pe cel nou (o operațiune care se dovedește mai complicată decât crezusem), îi cade pe fereastră o piesă de metal, care sparge acoperișul de sticlă al grădinii de iarnă a vecinei de la etajul întâi. După câteva minute, vecina sună la ușă. E furioasă pentru că i-am stricat acoperișul de sticlă. Martín îi deschide. Femeia, cu ochii bulbucăți și nas acvilin, țipă că i-am distrus acoperișul. Martín îi cere să nu mai strige. Femeia nu-l ia în seamă și continuă să țipe. „Ești lipsit de maniere”, îi zice ea cu o strâmbătură dezgustată. „De unde ai mai ieșit și tu, necioplitul?” Martín se simte insultat și îi spune că nu are dreptul să strige așa la el. Femeia îi zice că el nu are dreptul să-i spargă acoperișul. „Ești un nebun, un needucat”, îi reproșează ea. „Needucată ești dumneata”, îi răspunde Martín. „De altfel, eu știu că grădina dumitale de iarnă este ilegală, pentru că ai construit-o fără a avea aprobare”, îi spune el, iar ea dă înapoi, simțindu-se cu musca pe căciulă. În acel moment apare și vecinul de deasupra, victima scurgerii de gaze. E în halat și papuci. O apără pe vecina de la etajul întâi, se plânge iarăși de scurgerea de gaze, spune că Martín este grosolan și iresponsabil, pentru că nu face nimic pentru a rezolva problema. Martín se apără strigând. Ies din camera mea. Le cer scuze. Le explic că a fost un accident. Îi spun femeii că vom plăti repararea acoperișului ei de sticlă. Vecinului de deasupra îi spun că vom schimba boilerul și vom rezolva astfel scurgerea de

---

⁶ Un fel de boiler cu gaz (n. tr.).

gaze. Le amintesc că din acest motiv s-a spart acoperișul de sticlă, pentru că tocmai se înlocuiește boilerul. Vecinul îmi spune cum se numește, accentuând că este licențiat. Observ că fumează. Îi spun: „Dacă e o scurgere de gaze, poate că s-ar cuveni să nu mai fumați.” Rămâne tăcut, fără a ști ce să spună. Se retrage câțiva pași și își stinge țigara.

Marti dimineață. Nu e apă caldă. Fac duș cu apă rece ca gheața. E o senzație dureroasă, dar reconfortantă.

Miercuri după-amiază. Lucas, tatăl și fratele său schimbă acoperișul de sticlă al vecinei de la etajul întâi. Vecina este încântată. Sună la ușă, se scuza față de Martín, îi spune că luni a avut o zi proastă. Martín îi acceptă scuzele, dar continuă să o urască. Nu o iartă pentru că i-a strigat: „Ești lipsit de maniere.” Își imaginează diferite moduri de a se răzbuna. Vrea să-i toarne ulei fierbinte pe sub ușă sau să-i strecoare niște gândaci de bucătărie. Mama lui Martín vrea să-i spună și ea câteva pentru că i-a insultat fiul.

Joi dimineață. Tot nu avem apă caldă. Fac duș cu apă rece ca gheața. E o senzație odioasă și stimulatoare. E singurul lucru viril pe care îl fac în acea zi și doar pentru că nu am încotro.

Joi după-amiază. Iau ceaiul la John Bull. Un porumbel își face nevoile în capul meu. Nu am curaj să mai fac un duș cu apă rece. Merg la hotelul Casco, plătesc o cameră și fac o baie îndelungată cu apă caldă.

Vineri dimineață. Las bomboane și bilete cu scuze la ușa apartamentului în care locuiește licențiatul și la cea a vecinei de la etajul întâi. Le explic că nu a fost rea intenție, că scurgerea de gaze și deteriorarea acoperișului de sticlă au fost doar niște accidente nefericite. Le promit că în câteva zile va fi rezolvată problema

scurgerii de gaze. Le cer scuze pentru zgomotul pe care îl face instalarea noului boiler.

Vineri seară. Pun apă la fiert, golesc ceainicul într-o găleată și mă spăl aruncând pe mine apă calduță cu o farfurie Starbucks pe care Martín a cumpărat-o la Washington.

Sâmbătă după-amiază. Lucas și tatăl său lovesc peretele pentru a instala noul boiler (o operațiune care se dovedește mai dificilă decât mi-am închipuit). Vecinul de deasupra, cunoscut de acum ca Licențiatul, sună la ușă. Îi deschid. Nu îmi mulțumește pentru bomboane și bilețel. E în halat și papuci, tot cei pe care îi purta și în luna nelucrătoare. Are o înfățișare amenințătoare. Îmi spune, strigând, că suntem lipsiți de considerație pentru că nu încetăm să facem zgomot tocmai sâmbătă după-amiază, o zi în care oamenii decenti (accentuează cuvântul *decenti*, ca și cum eu nu m-aș număra printre ei) se odihnesc. Îi explic, încercând să nu mă înfurii, că Lucas și tatăl său fac zgomot pentru că schimbă boilerul, tocmai pentru ca el să nu aibă de suferit de pe urma scurgerilor de gaze. Îmi spune, tot strigând, că este interzis să se facă zgomot sâmbăta și duminica, că regulamentul clădirii (pe care în mod sigur nu l-am citit) stabilește că nu se pot face lucrări la sfârșit de săptămână. Îi cer scuze, îi spun că nu mai durează mult, îi promit că în acea după-amiază lucrarea va fi gata și se va termina cu scurgerea de gaze care simte el că îi pune viața în pericol. Îmi spune că s-a săturat de gaze și de zgomot. Mă amenință că dacă nu terminăm ne va reclama. „Pentru ce să ne reclamați?” „Pentru că îmi puneți viața în pericol, pentru că atentați la viața mea”, îmi zice el, de parcă aş avea de gând să-l omor. Apoi își umflă cu o anumită mândrie burta pe care halatul nu reușește să o ascundă. „Cel care atentează la viața dumneavoastră sunteți chiar dumneavoastră, pentru că fumați”, îi spun eu, pentru că fumează și de data aceasta.

Aruncă țigara pe jos și o strivește cu papucul. Înainte de a pleca, îl întreb: „Domnule licențiat, în ce sunteți licențiat?” îmi răspunde cu gravitate: „în Arte și Litere.” Îi spun: „la te uită, ce onoare, vă invidiez.” în același timp mă gândesc: Nu prea se vede, dobitocule.

Sâmbătă seară. Lucas și tatăl său au terminat lucrarea. Am din nou apă caldă. Licențiatul vorbește foarte tare la telefon în apartamentul său, așa încât eu îl aud ca de obicei de la etajul de dedesubt. Deodată sună cineva la ușă. Tot el, tot în halat și papuci. Îmi cere scuze, spune că a avut o zi proastă, că a aruncat cineva cu pietre în mașina lui pe autostradă și i-a spart parbrizul, că a fost gata să moară într-un accident. Îi spun că totul e în regulă, că nu trebuie să-și facă griji.

Ne dăm mâinile. „La revedere, domnule Licențiat”, îi spun eu. El zâmbește mândru. Îi place să i se spună „domnule Licențiat”.

Sâmbătă noapte. Fac duș cu apă rece. Pot face și cu apă caldă, dar prefer să-l fac cu rece. Este un rar și plăcut moment de virilitate.

Camila vrea să meargă la o petrecere împreună cu prietenele ei de liceu. E sâmbătă.

— Poți să te duci, dar numai până la ora nouă seara, îi spune Sofía.

— E foarte devreme! protestează Camila. Toate prietenele mele stau până la douăsprezece.

— Sub nicio formă nu vei rămâne până la douăsprezece. Ai voie până la nouă.

— Atunci nu mă duc! se supără Camila. Dacă ele vin să mă ia la nouă, voi rămâne acasă ca o proastă.

— Nu ai decât treisprezece ani, îi zice Sofía. Nu poți rămâne până la douăsprezece.

— Sofía, nu mai fi atât de strictă, las-o până la unsprezece, intervin eu.

— Nu, spune Sofía. În niciun caz până la unsprezece. Maximum până la zece.

— Bine, atunci vin eu după tine la zece, îi spun Camilei.

— Nu! răspunde Camila, furioasă. Ori îmi dați voie până la douăsprezece, ori nu mă duc deloc!

Apoi, ca în filme, fuge în camera ei și trăneste ușa.

Încerc să o conving pe Sofía să-i dea voie până la unsprezece, dar în zadar.

Intru în camera Camilei. Plânge. Încerc să o fac să accepte ora zece, îi promit că atunci voi veni să o iau acasă, iar dacă se distrează bine, o voi convinge cumva pe mama ei să o mai lase să stea puțin la petrecere, dar e furioasă și îmi spune că nu va merge nicaieri, că nu vrea să discute cu nimeni, că dorește să o las în pace.

Mai târziu, Sofía se duce la o întâlnire cu prietenele ei. Iau mobilul Camilei, o sun pe Cristina, una dintre cele mai bune prietene ale ei, cerându-i să vină la fiica mea, fără să-i spună că eu am rugat-o să vină. Cristina, o scumpă, acceptă încântată. După o jumătate de oră sosește, intră în camera Camilei și o găsește uitându-se la televizor. O îmbrățișează, o încurajează și o convinge să meargă la petrecere. Le duc cu camioneta. Camila e fericită. Mă privește așa cum numai ea știe să o facă. Înainte de a coborî, mă sărută și îmi spune:

— Știi că tu ai chemat-o. Mulțumesc.

— Vin după tine la zece, îi zic eu. Dacă te plictisești, sună-mă și vin mai devreme.

Mă întorc acasă. E ora șase după-amiază. În jur de șapte sună Camila. Vrea să vin pentru a le lua de acolo. Se plictisesc. Vor

merge la altă petrecere. Doar că nu trebuie să-i povestesc nimic Sofiei. Îi spun că vin imediat.

— Vino repede, că ne-am plictisit, îmi zice ea.

Ies din casă fără întârziere. Conduc foarte grăbit pe un bulevard recent reabilitat. Dintr-odată, o mașină frânează brusc pentru că semaforul se face roșu fără să apară galbenul intermediar. Merg cu viteză prea mare. Apăs pe frână până la fund. Prea târziu. Camioneta țiuie, patinează puțin, se distrug pneurile și se ciocnește cu partea din spate a celeilalte mașini. Cobor supărat. E o mașină veche, de colecție. E o mașină pentru nunti. E o mireasă în mașină.

— Nu se poate, îmi spun. Ce ghinion. Am lovit mașina unei mirese.

Șoferul coboară, abătut, îmi aruncă niște reproșuri, dar mă recunoaște și se mai calmează un pic. Îi cer scuze și îi spun că voi plăti toate daunele.

— Cum poți să faci așa ceva unei mirese, omule, îmi spune el, foarte elegant, cu costum și cravată.

Mireasa bate în gemuleț. Face semne șoferului. Vrea să coboare. Mă tem de ce e mai rău.

Șoferul îi deschide portiera. Mireasa e singură. Mă privește, surprinsă. Plânge. Lacrimile îi alunecă pe machiaj precum niște peștișori.

— Îți cer mii de scuze, îi spun eu. Sunt un imbecil. Nu mi-am dat seama, nu am fost atent și am frânat cu întârziere.

Ea scoate o batistă și își șterge delicat nasul. Este o femeie tânără, frumoasă, cu părul negru și ochi migdalați, foarte subțire, cu un aer absent, melancolic, de parcă ar fi gata să leșine.

— Nu-ți face griji, Jaimito, îmi spune ea. Totul se întâmplă dintr-un anumit motiv.

Mă surprinde și mă ușurează faptul că mi se adresează așa, printr-un diminutiv, dar cel mai mult mă uluiește că încearcă să găsească un sens acelui accident atât de cumplit de inoportun. Apoi izbucnește în plâns, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Nu plânge, o consolez eu, și mă aplec spre ea, luând-o ușor de mână. Te rog, nu plânge. Totul va fi bine.

— Ce mizerie, cum i-ai putut strica seara miresei, domnule, comentează șoferul.

— Vezi dacă pornește mașina, îi spun eu.

Mireasa continuă să plângă, neconsolată. Nu înțeleg de ce plânge așa de tare. E doar o ciocnire minoră. Probabil e copleșită de împrejurări. E normal ca o mireasă să fie foarte nervoasă, îmi zic eu. Nu e un fleac.

Șoferul încearcă să pornească motorul, dar nu reușește. Își blesteamă soarta. Mă avertizează că reparația va costa o avere.

— Ei bine, atunci du-mă tu, îmi spune mireasa.

— Încântat, îi zic eu, surprins.

Ea coboară din mașină, o ajut cu pliurile interminabile ale rochiei și câțiva pietoni privesc curioși. Urcă în camionetă, dar nu pe bancheta din spate, ci în față, lângă mine. Îi dau șoferului cartea mea de vizită (din fericire am câteva cărți de vizită noi, pe care le-am tipărit cu puțin timp înainte), iau și eu datele lui și îi promit că-l voi suna. Tipul se tot plânge, nu pricepe nimic, vrea să sune pe cineva, dar îi dau o bancnotă și nu-i mai las timp pentru a spune ceva. Urc în camionetă, care pornește, din fericire, și mă depărtez.

— Unde mergem? o întreb pe mireasă, care acum pare mai liniștită.

— Nu știu, spune ea cu o voce pierdută.

— Nu știi unde te căsătorești? o întreb eu și o privesc, confirmându-mi că e frumoasă.

— Ba știu, spune ea fără să mă vadă. Dar nu știu dacă vreau să merg.

Se face tăcere. Ea stă cu capul plecat și începe să plângă iar. O iau de mână, mă uit la ochii ei umezi și îi spun:

— Dacă nu vrei, nu te duce.

— Nu știu ce să fac. Mi-e frică. Nu știu dacă într-adevăr trebuie să fac asta. Și deodată ne ciocnim. Este un semn. Totul se întâmplă dintr-un motiv. E un semn că nu trebuie să mă căsătoresc. Ai ciocnit mașina mea dintr-un motiv. Pentru că nu știu ce să-i spun, rămân tăcut, iar ea continuă să vorbească: El e bun, îl iubesc mult, dar a Scut presiuni asupra mea să ne căsătorim, iar eu sunt foarte tânără, nu mă simt pregătită. El vrea să ne căsătorim pentru că i s-a oferit un post în străinătate, la Caracas, și vrea să mergem acolo căsătoriți, dar eu nu știu dacă vreau să trăiesc la Caracas.

— Eu nu m-aș duce la Caracas nici legat.

— Eu i-am spus să se ducă el mai întâi, să vadă cum e și dacă îi place, apoi pot să merg și eu în vizită, dar el nu e de acord, așa că mă presează, vrea să ne căsătorim și să plecăm împreună, iar pentru mine încordarea a devenit prea mare, de mai multe nopți nu pot dormi – se plânge mireasa, iar machiajul continuă să i se deterioreze din cauza lacrimilor.

Se face tăcere. Dau drumul la muzică, apoi îi spun:

— Eu te duc acolo unde vrei.

Ea mă privește de parcă s-ar fi hotărât:

— La biserică să nu mă duci. Mi-ai ciocnit mașina dintr-un motiv. Ai venit să mă salvezi.

Încep să râd. Ea zâmbește, în sfârșit.

— Mă bucur dacă a folosit și accidentul la ceva, îi spun eu. Iartă-mă pentru momentele neplăcute.

— Nu trebuie să te scuzi, Jaimito. Mi-ai făcut o mare favoare.

Respiră mai liniștită. La semafoare, vânzătorii ambulanți mă salută și îmi fac semne de încurajare, presupunând că e mireasa mea și că ne așteaptă o noapte de plăceri nemăsurate.

— Știi unde mergem? o întreb eu.

— Nu, îmi răspunde ea. N-am idee. Alegerea e a ta.

Ne apucă râsul.

— Te deranjează dacă mergem mai întâi să o iau pe fiica mea, care mă așteaptă, și ne hotărâm după aceea? întreb eu.

— Nu, nicidecum, Jaimito. Sunt bucuroasă. Am astfel ocazia să o cunosc pe fiica ta.

Puțin mai târziu mă opresc pe o stradă liniștită, în fața unei case păzite de oameni înarmați, și o sun pe Camila de pe telefonul mobil.

— Vin imediat, îmi spune ea.

Camila iese singură, urcă în camionetă și se uită la mireasă fără să priceapă nimic.

— Salut, frumoaso, îi zic eu. Cum e petrecerea?

— O mizerie, îmi precizează, cu admirabilul ei accent de Lima.

— Ți-o prezint pe prietena mea. Mergem să ne căsătorim. Vii cu noi?

Mireasa, al cărei nume nu îl cunosc, izbucnește într-un hohot de râs. Camila mă privește mirată. Dar apoi începe să râdă și ea, deoarece își dă seama că glumesc.

— Ei bine, unde mergem? întreb eu.

— Nu știu, spune mireasa, care acum râde.

— Eu mă duc la cealaltă petrecere, zice Camila. Dumneavoastră, dacă vreți, mergeți, vă căsătoriți și apoi veniți să mă luați la ora douăsprezece.

Mireasa râde, încântată, iar eu o privesc pe Camila în retrovizor și îi spun din priviri că o iubesc pentru veșnicie. Mă uit apoi la

mireasă și mă gândesc că nu ar fi o idee rea să mă căsătoresc cu ea în această seară, pentru o noapte doar.

— Bine, spun eu. Mergem să ne căsătorim.

Mireasa râde iarăși, ușurată, știind că nu își va pierde libertatea și că nimeni nu o va duce să trăiască în Caracas.

Sosesc seara la Guayaquil. Am fost invitat să țin o conferință la târgul de carte. Sunt urcat într-o camionetă și e pus în funcțiune aerul condiționat. Deschid fereastra, trag în piept briza umedă și cer să fie oprită funcționarea aerului condiționat. Domnișoara care mă însoțește mă privește urât, reduce intensitatea aerului, dar nu îl oprește complet.

La hotel, epuizat, îl sun pe Martín și îi cer să-mi facă rost de un psihiatru, pentru că nu sunt în stare să spun „nu” și accept toate invitațiile pe care le primesc, oricât de pitorești și neverosimile ar părea, urcând în avion în fiecare săptămână, ceea ce mă distruge.

Mă trezesc într-o dispoziție minunată, după multe ore de somn, și încep să mă gândesc ce să spun în această după-amiază la conferință, dar nu îmi vine nimic în minte sau, în orice caz, nimic original sau nostim, așa că deschid televizorul.

Când se apropie momentul să merg la conferință fac un duș, mă gândesc la ce urmează să spun, dar tot nu îmi vine nimic în minte deocamdată. Îmi pun cămașa albă și costumul albastru, care s-au cam șifonat pe drum. Când să încalț papucii negri (pentru că m-am hotărât să nu port pantofi pentru a nu îngreuna prea mult valiza mea pe roțile), îmi dau seama că nu am ciorapi negri, ci doar două sau trei perechi de culoare gri, pentru zonele polare, pe care le port când dorm sau în timpul călătoriilor, dar pe care nu le pot folosi în niciun caz cu un costum de culoare închisă, pentru că ar arăta cumplit, deși, ca să fiu sincer, pentru asta e suficient faptul că port

costum și papuci. Alarmat de criza bruscă de șosete, îmi încalț papucii pe piciorul gol și cobor la recepția hotelului pregătit să cumpăr niște ciorapi lungi, de culoare neagră, care să mă scoată din încurcătură și să-mi permită să ajung îmbrăcat decent la sala în care este organizat târgul, chiar dacă nu am nimic de spus. Se poate să nu am idei, dar să nu am nici ciorapi ar fi deja prea mult.

La recepție, un băiat de serviciu foarte amabil mă servește cu un suc de ananas gratuit, pe care îl primesc, bineînțeles, și îl beau dintr-o singură înghițitură. Apoi mă conduce printr-un coridor până la galeria comercială, unde, spre norocul meu, îmi arată un magazin de galanterie pentru bărbați, elegant după toate aparențele, cu nume italianesc. Cum intru, întreb dacă au șosete negre. Vânzătoarea, care m-a recunoscut, mă salută cu plăcere, îmi face semne de bun venit și mă conduce la locul în care se află ciorapii. Sunt albaștri, vișinii, maro, dar nu negri. Fără să mai pierd timpul, fiind foarte grăbit, îi aleg pe cei albaștri. Mergem la casă, iar atunci ea mă surprinde:

— Costă treizeci și doi de dolari.

Rămân stupefiat. Ating ciorapii, îi privesc uluit, mă întreb dacă am auzit bine.

— Treizeci și doi de dolari?

— Da, domnule Baylys. Sunt ciorapi Bugatti, italienești, importați, din mătase naturală.

— Dar sunt foarte scumpi, mă plâng eu. Au oare în ei și un ceas? Încerc să glumesc eu, dar ea nu râde, așa că deschid portofelul și constat că nu am decât o bancnotă de o sută, pe care i-o dau, vrând-nevrând.

Foarte demnă, ea îmi spune că magazinul nu acceptă bancnota de o sută, pentru că s-au înregistrat deja multe cazuri în care persoane necinstite plătesc cu bancnote false. Eu, oarecum rănit în

demnitatea mea, îi spun că nu am altă bancnotă, iar atunci ea îmi sugerează să plătesc cu cardul. Neîncrezător, pentru că nu-mi place să dau nimănui cardul, mai ales în țări din America Latină, în care bănuiesc totdeauna că aș putea fi înșelat, i-l dau. Ea îl trece prin fantele negre ale unei mașinuțe, apoi se încruntă și îmi spune:

— Nu e acceptat. Nu există autorizație.

— Nu se poate! protestez eu.

— Este blocat din motive de siguranță, îmi precizează ea și îmi mai aruncă o privire despre care nu pot spune dacă exprimă părere de rău sau dispreț, ori amândouă în același timp. L-ați folosit mult în ultimul timp?

— Da, mărturisesc eu. Am fost la cumpărături împreună cu fiicele mele la Lima și l-am folosit zilnic.

— De aceea e blocat, îmi explică ea. Își închipuie, probabil, că vi l-a furat cineva.

Am nevoie de ciorapii aceia, fie ei cei mai scumpi pe care i-am cumpărat în viața mea, dar nu știu cum să-i plătesc.

— Și atunci ce facem? o întreb eu.

— Ei bine, dacă doriți îi luați și veniți mai târziu să-i plătiți. Cât mai rămâneți?

— Până mâine-dimineață, pentru că trebuie să plec devreme la Bogotá.

— Nu e nicio problemă, luați-i și aduceți banii mai târziu.

— Perfect, vă mulțumesc mult. Sunteți foarte amabilă.

Înainte de a ieși din magazin, vânzătoarea, pe care o cheamă Dora, îmi povestește că nu demult a făcut aici cumpărături un frate de-al meu și îmi arată o revistă în care apare respectivul frate. Mă roagă să mă fotografiez cu ea pentru ca poza să se publice în revistă. Nu îmi rămâne decât să accept și să zâmbesc ca un prost,

arătând ciorapii albaștri de mătase pe care nu i-am plătit și pe care îi voi achita mai târziu.

Mă întorc în fugă în cameră, îmi pun ciorapii, simt o plăcere inexplicabilă datorită faptului că nu i-am plătit și poate hotărâsc atunci că nu pare drept să plătesc un preț atât de oneros pentru acei ciorapi de mătase, dar, în sfârșit, vom vedea mai târziu. Ies din cameră, jos mă așteaptă amfitrionii mei, care mă duc să iau prânzul, apoi la o conferință de presă, urmată de o serie de interviuri individuale, iar finalmente, când noaptea s-a așternut peste orașul călduros, la Palatul de Sticlă, în frumosul cadru al târgului de carte, unde trebuie să vorbesc o oră întreagă despre ceva complet necunoscut, dar îmi ascund bine sărăcia de idei (iar la aceasta mă ajută mult și frizura).

În timpul conferinței, în picioare în fața unui public numeros, reușesc să vorbesc un ceas, timp în care mă gândesc în continuare la un subiect de discuție original sau nostim, dar nu îmi vine nimic în minte, așa că disimulez bine.

La sfârșit, oamenii se apropie de un microfon și încep să pună întrebări. Deodată, o femeie cu o înfățișare care mi se pare cunoscută se postează în fața microfonului și îmi spune:

— Bună seara, domnule Baylys. Eu sunt Dora, cea care v-a vândut ciorapii Bugatti. Am închis magazinul de la galeriile Colon, dar dumneavoastră nu ați venit să-i achitați, așa că m-au trimis să încasez banii aici.

Lumea râde, crezând că e o glumă, dar eu știu că femeia vorbește serios.

— Mii de scuze, am uitat, am fost ocupat toată după-amiaza, îi mărturisesc eu cu o voce plină de căință, mâhnită. Care este suma pe care v-o datorez, domnișoară?

— Treizeci și doi de dolari, spune ea demnă, jucându-și foarte bine rolul de casieră.

— Treizeci și doi de dolari pentru o pereche de ciorapi? exclam eu, surprins.

— Așa este, domnule Baylys. Sunt italienești, din mătase naturală.

Un murmur de mirare și dezaprobare străbate auditoriul, și imediat se aud huiduieli, fluierături, expresii de supărare și iritare din cauza prețului acelor ciorapi pe care îi port fără să-i fi plătit.

— Și au cumva vreo surpriză în ei? întreb eu, iar publicul râde, spre norocul meu, în timp ce Dora mă privește cu chipul transformat de mânia pe care i-a provocat-o constatarea că sunt un escroc sau, chiar mai rău, un farsor care își face numărul.

Ea nu-mi răspunde, își încrucișează brațele pe piept și mă fixează furioasă.

— Nu vă faceți griji, vă voi da banii la sfârșit, îi promit eu.

— Aștept aici, spune ea.

— Pot să plătesc cu o carte de-a mea? Nu am bani gheață.

— Nu, domnule, răspunde ea, foarte serioasă.

— Vreți să spuneți că valorează mai mult ciorapii dumneavoastră decât romanul meu?

— Da, domnule, răspunde ea, foarte serioasă.

Din nou, publicul o fluieră pe vânzătoarea de ciorapi care are tot dreptul să încaseze bani de la mine, dar care, făcând acest lucru, nu a intrat în grațiile nobililor locuitori din Guayaquil, care m-au adoptat ca pe unul de-al lor.

După terminarea manifestării, domnișoara vânzătoare mă așteaptă cu un rictus de amărăciune pe obrazul machiat și cu brațele încrucișate. Foarte rușinat, îi cer scuze, îi explic că nu am decât bancnota de o sută de dolari, o rog să o primească, dar ea

refuză, spunându-mi că magazinul nu acceptă bancnote de o sută. Îi amintesc că îmi este blocat cardul. Unul dintre amfitrionii mei se oferă să-mi plătească ciorapii, dar îl opresc și îi fac o ofertă vânzătoare de lenjerie fină și supraevaluată:

— Uitați, vă fac cadou trei cărți de-ale mele, iar dumneavoastră îmi dați ciorapii în schimb, e bine?

— Nu pot să accept, domnule Baylys, spune ea, neînduplecată. Eu nu citesc, deci cărțile dumneavoastră nu mă interesează. Dacă nu plătiți, eu voi fi cea care va achita în cele din urmă ciorapii Bugatti, pentru că mi se vor scădea din chenzină.

— Înțeleg, spun eu și las cărțile pe masă.

O tăcere neliniștitoare pune stăpânire pe scenă.

— Atunci ce am putea face? întreb eu.

— Dacă nu puteți să-mi plătiți ciorapii, trebuie să mi-i înapoiati, mă informează ea.

— Chiar acum? întreb eu, surprins.

— Da, domnule. Chiar acum, pentru că dumneavoastră plecați mâine devreme, iar magazinul se deschide la ora zece.

Atunci, sub privirile uluite ale amfitrionilor, paznicilor și admiratorilor mei, îmi scot papucii, îmi dau jos, cu grijă, cei mai scumpi ciorapi pe care i-am purtat vreodată și îi pun în mâinile ofilite ale Dorei, încasatoarea invincibilă. Ea pleacă grăbită, iar eu rămân descălțat, îmi privesc cărțile și mă gândesc abătut că nu valorează nici măcar cât o pereche de ciorapi.

Ajung la Bogotá cu o răceală cumplită. Ieșind din aeroport, îi cer șoferului de taxi să se oprească la o farmacie și cumpăr siropurile, analgezicele și sedativele pe care mi le recomandă o femeie cu șorțuleț alb. Sătul de atâta tuse, mă droghez masiv în taxiul galben uitându-mă cum plouă și suportând de nevoie flecăreala șoferului.

Ajuns la hotel și năucit de cocktailul de medicamente, abia pot vorbi cu două reportere guralive de la televiziune, care, în mod inexplicabil, zâmbesc tot timpul.

Seara, încă dopat, sunt dus la târgul de carte. Așa cum se știe, târgurile de carte au legătură mai mult cu târgurile decât cu cărțile. Te simți ca un obiect expus spre vânzare, un produs scos la licitație, o marfă cu reducere de preț, pentru a deveni convenabilă. Lume multă, mai ales tineri, cete de studenți zurbagii, fete în uniforme școlare, mulți circulă pe coridoare, dar nimeni sau aproape nimeni nu cumpără cărți. Lumea vine să se plimbe, să privească, să iscodească, să facă bășcălie. În librării, publicul poate să atingă o carte, să o miroasă, să o răsfoiască, să o pipăie. La târguri, lumea face același lucru, dar și cu autorul (mai ales cu el): îl atinge, îl miroase, îl pipăie. Năucit și epuizat cum sunt, cu vocea bolovănoasă și capul greu, mă las atins, pipăit și fotografiat. La sfârșit mă gândesc, învins: dacă aceștia sunt cititorii mei cei mai fideli și entuziaști înseamnă că sunt un scriitor foarte prost.

Poate că vreodată voi înceta să mă mai exhibez pe la târgurile de carte și mă voi abține să dau atâtea interviuri inutile și indecente, în care se vorbește de orice în afară de cărți. Acum sunt însă un ostatic al editurii, un scriitor în campanie, un promotor neobosit – fără glas și suspect de amabil – al propriilor mele minciuni. De aceea vorbesc despre ultimul meu roman în fața unui public numeros și pestriț, străin și descurajant, un amestec ciudat de foști combatanți, adolescenți desfrânați, doamne plictisite, bețivani pe două cărări, care doresc să continue cheful împreună cu mine, poeți cu volumele lor răbdătoare și de prost-gust, diplomați peruani, peruani în general (care sunt infinit mai de încredere decât diplomații peruani) și tineri suavi în căutare de ceva afecțiune (care supraestimează capacitățile mele erotice și

capacitățile mele în general). Mă gândesc: Poate că toți acești oameni au venit aici doar pentru că plouă și trebuie să se adăpostească. Mă gândesc: Poate că toți acești oameni au venit aici pentru că manifestarea, mă abțin să spun spectacolul, este gratuită. Mă gândesc: Este limpede că nu am scris niciodată un mare roman și pare improbabil că voi reuși să-l scriu vreodată. Apoi vorbesc, adică mint. Dacă a scrie un roman înseamnă să minți, a vorbi despre un roman înseamnă a minți despre minciuni. Nici eu însumi nu cred lucrurile pe care le spun. Lumea râde însă din când în când, iar eu consider asta o consolare, ceea ce reduce din vina șarlatanului profesionist.

Întors la hotel, nu reușesc să adorm. Am luat prea multe pastile și mă tot răsucesc în așternut. Sunt înghețat. Hotelul nu are încălzire centrală. E un șemineu în cameră, care pare pe cât de elegant pe atât de inutil. Sun la recepție și cer să fie aprins. Un băiat de serviciu vânjos îngenunchează și aprinde focul sub privirile mele extaziate. Dă o căldurică binefăcătoare, dar vremelnică, care durează doar jumătate de oră sau puțin mai mult. Am grijă atunci să întrețin focul, să întetesc flăcările. Nu dorm și nici măcar nu mai încerc să o fac, pentru că acum mă obsedează pericolul ca tăciunii să se stingă, ca nu o să mai trosnească lemnele puse pe foc. Arunc peste ele tot ce găsesc la îndemână: ziare columbiene, cărți care mi-au fost dăruite sau pe care le-am cumpărat la târg, biblia cu învelitoare de culoare verde din noptieră, doi pantaloni de pijama pe care i-am murdărit din stângăcie, turnând pe ei crema de roșii pe care mi-au adus-o în cameră în acea seară. Totul arde și se mistuie, fiind util cauzei juste de îmblânzire a frigului din Bogotá. La un moment dat, în zori, dansând nedormit în fața șemineului, deja fiind mistuite lemnele și

toate paginile bibliei – care nu m-au ajutat niciodată mai bine –, focul se stinge și revine, insidios, frigul.

Îmi amintesc apoi ceva ce am citit într-un roman. Mă duc în baie, dau drumul apei calde și pun în funcțiune dușul. După câțva timp baia se încălzește, se umple cu aburi și potolește frigul din zori. Atunci trag salteaua pătată de pasta de tomate, o târăsc pe covor până în baie și mă culc acolo pe ea, lângă dușul care continuă să curgă, în mijlocul aburului cald care pune stăpânire pe tot spațiul. Reconfortat, închid ochii și adorm încet, greu și asudând.

Când mă trezesc, nu știu dacă e încă noapte sau e ziuă deja, pentru că norul de aburi face ca totul să fie neclar, inclusiv timpul. Reușesc apoi să disting prin ceața umedă și fierbinte un băiat în uniformă care mă întreabă dacă mă simt bine și îmi spune alarmat că s-a produs o infiltrație de apă din baie. Rămân culcat pe saltea, înmuiat în sudoare, pe dușumeaua băii. Speriat, fără să înțeleagă nimic, poate crezând că am avut de gând să fac un gest necugetat, mă întreabă de ce dorm în baie, cu dușul pornit, în mijlocul unor aburi sufocați. Cu limba împleticită, cu gura păstoasă, îi spun singurul lucru care îmi vine în minte: „Pentru că aici se doarme mai bine.” El se uită la mine cu o privire fără expresie, de lunatic, de parcă eu aș fi fost nebun sau el ar fi fost unul dintre cititorii mei. Oprește apoi dușul, mă privește cu oarecare milă și pleacă, înainte de a o face, îmi spune însă, decepționat, evocând vremuri mai bune: „Eu mă uitam la programul dumneavoastră, domnule Jaime Baylys.”

Am văzut-o pentru prima oară în biroul unui cadru de conducere din televiziune, bărbatul care i-a devenit mai târziu soț. Avea ceva în ea, în privirea de pisică, în aerul insolent și leneș, în zâmbetul de scriitoare frustrată, ce mi-a trezit imediat interesul.

Cadrul de conducere din televiziune, care îmi oferise un program, a observat interesul meu pentru fotografia ce atârna pe un perete.

— E logodnica mea, mi-a spus el. E cubaneză. Ți-a citit cărțile.

I-am spus că m-ar interesa să o cunosc. Nu i-am precizat și că m-ar încânta să o cunosc singură. Nu i-am spus nici că m-ar interesa să o cunosc chiar dacă el nu-mi dădea programul sau cu atât mai mult dacă nu mi-l dădea.

Când mi-a zis, după câteva săptămâni, că nu îmi va face emisiunea pentru că nu avea buget (una dintre acele minciuni elegante sau nu prea care se spun în lumea neîndurătoare a televiziunii), am încetat să-l mai văd, am început să-l consider dușmanul meu și am uitat-o pe femeia din fotografie. (Eu nu doream să-mi dea programul pentru că aș fi avut ceva important de spus ori pentru că aș fi manifestat vreo curiozitate să iau cuiva un interviu. Niciodată nu am avut ceva important de spus și nu am nici acum. Nu doream decât să câștig un ban, cu care să pot sta aproape toată ziua în casă, scriind. Acesta este și motivul pentru care fac în continuare emisiuni de televiziune, la urma urmei.

Doi ani mai târziu, la ieșirea dintr-un teatru din Coral Gables, unde am prezentat un monolog umoristic (lucrul cel mai greu pe care l-am făcut în viața mea: să vorbesc o oră și jumătate încercând să stârnesc râsul unui public care plătise pentru a mă vedea), femeia din fotografie mi-a apărut dintr-odată înaintea ochilor, splendidă, cu o fustă verde și cizme albe, însoțită de o prietenă. Mi-a spus că îi plăcuse spectacolul, deși nu a râs nici măcar o dată.

De atunci am început să ne vedem miercurea într-o cofetărie din Miami Beach, în care îmi dădea întâlnire la trei după-amiaza, oră la care soțul ei credea că ea se află la psihiatru. Beam ciocolată caldă, ea îmi povestea viața ei, iar eu îmi făceam curaj să o iau de mână și

să o sărut pe obraji. Ea roșea ori se speria că ar putea să ne vadă cineva cunoscut.

Se numea Gabriela. Sosise la Miami când avea trei ani. Venea împreună cu părinții ei de la Caracas, unde trăiseră câțiva ani după ce fugiseră din La Habana, orașul în care se născuse. A fost o adolescentă nefericită. Tatăl ei era foarte violent, striga mult, distrugea lucrurile din casă. Mama ei tolera totul în tăcere, suferind. Când Gabriela a împlinit optsprezece ani, s-a îndrăgostit de o femeie de patruzeci și doi și s-a dus să trăiască împreună cu ea. A iubit-o. A fost foarte fericită cu ea, însă într-o zi s-a săturat să fie mereu controlată și a plecat să trăiască singură. Era foarte săracă. Mânca fasole, ton, sardele. Visa să se facă scriitoare, dar nu scia. Nu avea timp. Trebuia să muncească pentru a plăti chiria apartamentului și studiile de jurnalism. Imediat după ce a absolvit, a găsit de lucru la un canal de televiziune. Aici l-a cunoscut pe bărbatul care urma să-i fie soț.

— Când m-am îndrăgostit de el, am descoperit ce e armonia, îmi spune ea, bând un ceai pe terasa de la Ritz, la Coconut Grove.

Acum este o femeie fericită și nu ascunde acest lucru. Trăiește într-o casă splendidă, are două fiice, are ajutoare pentru treburile casnice ca să nu-i fie prea greu, călătorește des împreună cu soțul ei (pe care ea spune că îl iubește, iar eu o cred), are o mașină nemaipomenită, nu face nimic sau, mai exact, face multe lucruri mărunte și distractive, dar nu trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența, pentru că soțul ei are grijă să-i satisfacă toate dorințele, chiar și atunci când ea se plânge, fără motiv, din capriciu, iar el, care este ca un ursuleț de pluș care vorbește englezește (pentru că s-a născut și a fost educat în Manhattan), o ascultă cu o răbdare supranaturală.

În întâlnirile noastre furișe de miercuri de la cofetărie i-am sugerat o dată sau de mai multe ori să ne sărutăm, să mergem la mine acasă ori la un hotel, dar ea mi-a spus că nu îi poate face asta soțului ei, iar că dacă ar face așa ceva, ar trebui să-i spună, iar dacă i-ar spune-o, ar risca să piardă lucrul cel mai prețios din viața ei: armonia.

Acum însă, deodată, vorbindu-mi de cartea pe care i-ar plăcea să o scrie, mi-a spus că i-ar plăcea să mă sărute, să meargă cu mine într-o cameră de hotel, să ne jucăm un pic, dar să nu ne culcăm împreună, să nu ne dezbrăcăm de tot, să nu pătrund în ea, dar să ne jucăm un pic, mai ales să ne sărutăm, lucru pe care ea nu mi l-a permis niciodată sau nu și l-a permis din teama de a nu pierde armonia, acel lucru la fel de fragil și evaziv ca ea însăși.

Eu, desigur, i-am spus că aș fi încântat, că putem merge, dar că trebuie să îmi promită că orice s-ar întâmpla acolo, în camera de hotel, nu-i va spune nimic soțului ei, deoarece asta nu ar putea să aibă decât consecințe catastrofale în viața ei și a mea. Ea mi-a precizat că era o proastă înainte, când se gândea că trebuie să-i spună totul soțului ei, că acum nu îi va spune nimic, că e bine să păstreze pentru ea anumite secrete.

Am terminat de băut ceaiul, am cerut nota, o plătește ea, pe mine nu mă lasă să plătesc, splendidă cum e în rochia ei verde și pantofii auriți, apoi mergem în tăcere la recepție, pentru a ne înregistra. Atunci sună telefonul mobil. Este el, soțul ei. Gabriela se bâlbâie puțin și nu îl minte, îi spune că este cu mine. În clipa aceea îmi dau seama că nu vom urca în cameră, că nici azi nu mă va lăsa să o sărut.

— Îmi pare rău, îmi spune ea când o însoțesc la mașină și îi deschid portiera. Nu am putut. Așa a fost să fie. Se uită la mine cu o privire dulce și capricioasă, de vrăjitoare bună, de femeie rănită,

de scriitoare în călduri, de regină a cha-cha-cha-ului, apoi îmi zice:
Nu mă săruți?

Dar când mă apropii, se răzgândește:

— Mai bine nu aici, s-ar putea să ne vadă cineva.

Îmi dă un sărut pe obraz și pleacă, mereu distantă și misterioasă, femeia care nu se lasă sărutată, eterna femeie din fotografie.

Un cântăreț cu nume îndoielnic, unul dintre acei cântăreți care sunt la modă pentru că bâiguie un torent de vulgarități, pozează în pungaș și își masează zona dintre picioare, este invitat în emisiunea mea de televiziune, la Miami. Nu știu nimic despre el și nici despre muzica lui, nu am ascultat niciunul dintre discurile lui, dar l-am invitat pentru că toți îmi spun că e foarte faimos, că tinerii îl adoră și dansează în ritmul cântecelor sale aspre și arțăgoase.

În ziua emisiunii, care e în direct, impresarul cântărețului cu nume îndoielnic mă sună și mă anunță cu o voce întristată că respectivul artist, dacă îl putem numi astfel, nu va putea veni la emisiune pentru că soția lui are o gravă problemă de sănătate și a fost internată de urgență la spital. Starea ei este critică, iar cântărețul, desigur, îi este alături și nu vrea să se despartă de ea într-un moment atât de greu.

În ciuda faptului că mai sunt doar câteva ore până la începerea programului și nu am alt invitat, îi spun impresarului că înțeleg perfect anularea interviului, că regret nenorocirea, că face bine cântărețul rămânând alături de soția sa, deci să nu se frământa, să-l salute pe protejatul său din partea mea, adică pe băiatul cu cascheta de baseball, ochelari întunecați și atitudini golănești. Cum termin convorbirea, mă gândesc: Oare nu sunt mințit, oare nu au scos-o bolnavă pe soție pentru că acel cântăreț cu înfățișare de interlop newyorkez este beat, dopat, urcat într-un cocotier sau plănuiește să atace o bancă? Nu sună a scuză îndoielnică treaba

asta de a declara bolnav un membru al familiei pentru a scăpa de un angajament odios? Dar apoi îmi spun: Nu, nu se poate să mintă, trebuie să fie adevărat, oameni de acest gen călătoresc mult, dorm puțin, au dispute sentimentale de o intensitate feroce și, ca o consecință logică, se stresează, se angoasează, se îmbolnăvesc și ajung la spital.

Pentru orice eventualitate, în acea seară spun în timpul emisiunii că respectivul cântăreț cu nume îndoielnic trebuia să fie invitatul meu, dar că, din nefericire, nu a putut să ajungă pentru că soția sa este într-o stare de sănătate precară, fiind internată de urgență la spital, iar apoi, cu o voce oarecum găuită și cu o tristețe mimată, îi trimit soției suferinde un salut foarte afectuos, dorindu-i însănătoșire grabnică.

Când emisiunea ia sfârșit, în timp ce sunt la volan îndreptându-mă spre casă, sună telefonul mobil. Este impresarul cântărețului. Foarte agitat și supărat. Îmi spune că am comis o nebunie, că nu ar fi trebuit să vorbesc despre internarea soției cântărețului într-un spital, că i-am făcut probleme considerabile. Afirm că nu am avut nicio intenție rea, că doar mi-am exprimat dorința sinceră ca sărmana femeie să-și revină și speram ca interpretul să simtă că îl înțelegem și îl susținem, ceea ce, desigur, este o minciună. Tipul îmi mărturisește că soția cântărețului nu este bolnavă, că nu a fost internată la niciun spital, că a fost o scuză pe care a trebuit să o inventeze întrucât cântărețul a dispărut cu o prietenă tinerică, s-au retras într-un hotel discret de pe plajă, fără niciun scrupul sau vreo remușcare că-și încalcă toate angajamentele, tulburat de caracterul urgent – acceptabil desigur – al acelui amor clandestin. Îi zic că regret nespus, că eu l-am crezut pe cuvânt și de aceea i-am transmis salutări soției bolnave. Îmi spune că îl sună ziariștii și îi cer numele spitalului, îl întreabă ce a pățit soția interpretului, cât

de gravă e starea ei, iar el nu știe ce să zică. Dar cel mai rău este că soția cântărețului a văzut emisiunea, sau a văzut-o o prietenă, care a sunat-o, îngrijorată. Acum, indignată, îmi pretinde o explicație. Îi cer scuze pentru imprudența mea, dar de fapt sunt încântat.

Puțin mai târziu mă sună soția cântărețului, care nu știu cum a aflat numărul meu. Se prezintă, îmi spune numele ei și plânge, astfel încât aproape că nu pot înțelege ce zice. Atunci îmi dau seama că voi avea neplăceri. Ea îmi spune că soțul ei, cântărețul patibular plin de tatuaje și cicatrice, este furios, distruge ca un nebun tot felul de lucruri din casă (poate o lampă, un ghiveci cu flori sau o oglindă, dar din păcate nu și discurile sale), negând că ar fi zis că este bolnavă, dar ea vrea să afle adevărul, vrea să știe de ce am afirmat așa ceva la televizor. Îi spun adevărul, deoarece nu e cazul să o mint: impresarul m-a sunat cu doar câteva ore înainte de începerea emisiunii și mi-a spus că interpretul nu mai poate să-mi dea interviul pentru că ea era foarte bolnavă, aproape în agonie, la spital. Ea strigă câteva sudălmi caraibiene, uită să-și ia rămas-bun sau să-mi mulțumească pentru urările mele atât de pline de simpatie și închide telefonul mobil, ori poate îl aruncă de pe balcon sau încearcă să îl nimorească pe soț cu el.

În acea noapte adorm zâmbind, pentru că nimic nu e mai dulce decât o răzbunare făcută cu blândețe și maniere tandre.

Seara următoare însă, când ies de la studioul de televiziune la ora unsprezece, îmi găsesc camioneta cu roțile dezumflate, vopseaua zgâriată și o inscripție făcută cu spray alb pe parbriz, care sună așa: „Ai un umor cam despotic. Nu-mi place *zarcazul* tău. Vei ajunge la spital.”

Este foarte costisitor să ieși în fiecare zi să mănânci undeva în insula Key Biscayne, unde locuiesc, în mod inexplicabil. Problema

este că nu știu să gătesc, nici măcar niște ochiuri cu orez, pentru că orezul îmi iese terciuit și nu am pe nimeni în casă care să-mi gătească, nici măcar o femeie cumsecade care să vină o dată pe săptămână, întrucât cer o avere și mă tem să nu-mi fure ceva sau să nu mă otrăvească, urmând indicațiile fostei mele soacre.

Cumpăr niște piept de pui congelat, douăzeci de bucăți mici care costă cinci dolari, le pun în cuptor, îngrămădite într-o tavă, apăs la întâmplare pe niște butoane și văd uimit că se aprinde cuptorul. Îmi zic: De acum înainte voi mânca acasă un piept de pui cu banane tăiate felii și cu marmeladă de fragi.

Mă duc apoi la sala de gimnastică, la bancă, la poștă și uit de pieptul de pui din cuptor.

Mă întorc acasă după un ceas. În fața clădim e o mașină de pompieri. Se aude o alarmă cu un sunet ascuțit și intermitent. Un pompier cu cască roșie, precum cei din filme, mă întreabă dacă este casa mea. Cum îi spun că da, îmi cere să deschid imediat ușa, pentru că s-a declanșat un incendiu. Îmi zic: N-are decât să ardă totul, în afară de fotografiile fiicelor mele și de pașaport.

Deschid ușa cu greutate, pentru că mereu mi se înțepenește cheia în broască, și intru împreună cu pompierii. Casa e plină de fum. Miroase groaznic a carne arsă. Alarma nu încetează să sune. De pe acoperiș cad jeturi inutile de apă. Din fericire nu e niciun foc, ci doar un fum dens.

— E puiul din cuptor, îi spun pompierului.

Deschid cuptorul, respirând cu dificultate, scot tava, mă ard la mână, țip de durere, pieptul de pui, carbonizat, cade pe dușumea, sting cuptorul, încep să tușesc și ies în grădină alergând, pentru că aici, înăuntru, nu se poate respira.

Pompierii verifică dacă mai arde ceva în afara cârnii de pui care zace acum pe dușumeaua bucătăriei de parcă aș fi practicat un

obscur ritual santeria⁷, deschid ferestrele și ușile pentru ca fumul să se risipească, mă admonestează cu blândețe și se retrag pentru a supraveghea în continuare insula, ca să nu se mistuie cu totul din cauza vreunui alt tont ca mine.

Întrucât nu pot intra în casă din cauza fumului, mă dezbrac, rămân doar în chiloți și intru în piscină ca să salvez o broscuță care era gata să se înece, iar atunci mă simt mai bine. În mod curios, nu le pot arăta compasiune părinților mei, în schimb mi-e milă de broaștele râioase, păianjenii, scarabeii și șopârlițele care cad în piscină.

Pentru că fumul nu vrea să iasă din casă, trebuie să intru în goană, să urc în camera mea, să-mi iau hainele pentru televiziune și să revin alergând în grădină pentru a nu muri asfixiat. Îmi pun costumul albastru, care miroase cumplit a fum sau care miroase cumplit pur și simplu, pentru că am parcurs împreună o mie de ore de televiziune.

Când ajung la studiouri, producătorii mei îmi spun că miros ciudat, a fum, a ars.

— Am fumat iarbă columbiană. Așa le răspund, iar ei nu știu dacă e cazul să râdă.

La zece fix începe emisiunea. Puțin după aceea iau un interviu (ceea ce este o modalitate de a simula interes în schimbul banilor) unei actrițe care este la modă datorită unei telenovele și unei încurcături amoroase, adică pentru că a fost afectată de telenovele. Dintr-odată, ne întrerupe un râset frenetic, ascuțit, delirant,

---

⁷ Santeria este o religie afro-cubaneză, cunoscută și sub numele de lukumi, care se bazează foarte mult pe legătura cu morții, pe magie, pe parcursul ritualurilor atmosfera devenind apăsătoare, sumbră, chiar înfricoșătoare (n. red.).

molipsitor, care iese dintr-un microfon agățat de tavan deasupra capetelor noastre. Nu mai putem continua. Ne amuzăm de acel hohot impertinent, dar sunt iritat. Anunț o pauză de publicitate.

În cei peste douăzeci de ani de televiziune în direct nu mi s-a întâmplat niciodată ceva atât de ciudat și de comic: o marionetă anonimă, acționată de niște mâini perverse, s-a pus pe râs în mod scandalos în timpul programului meu, fără ca nimeni să poată sau să vrea să o oprească. Mă gândesc: Marioneta are perfectă dreptate. Și eu aș face la fel. Programul meu este rizibil. Părul meu este rizibil. Pieptul meu de pui carbonizat e rizibil. Întreaga mea viață este rizibilă. E firesc ca o paiață ascunsă în spatele perdelelor să nu se poată opri din râs.

După terminarea emisiunii, puțind a fum, umilit de râsetele noi păpuși Elmo, folosindu-mă de mâna stângă întrucât dreapta îmi este afectată de arsuri, pun un disc de Calamaro și accelerez, pentru că mă plictisesc să conduc cât de încet îmi cere legea. Iar atunci, pentru a pune capac unei zile scurse sub semnul ghinionului, văd fulgerând luminile unei mașini a poliției și mă opresc, resemnat. Iar când femeia în uniformă îmi luminează cu o lanternă de mare putere fața machiată excesiv și mă întreabă dacă știi pentru ce m-a oprit, îi răspund:

— Da, bineînțeles. Pentru că azi am ghinion.

Ea îmi bagă mânăoasă lanternă în ochi și îmi cere actele pentru a vedea dacă sunt emigrant ilegal și dacă poate să mă expulzeze.

Voiam să fiu scriitor, dar pentru că sunt slab de înger m-am resemnat să fiu un personaj minor din televiziune. Viața mea constă din a face televiziune în fiecare seară din timpul săptămânii la Miami, duminicile la Lima și câteva zile pe lună la Buenos Aires. Sunt un ostatic al televiziunii, un sclav al femeilor în vârstă care

mă privesc cu afecțiune și încearcă să nu mă citească pentru a nu-și aminti că sunt ceea ce ele ar fi preferat să nu fiu. Sunt bine plătit, dar munca mea mi se pare tâmpită și uneori demnă de dispreț, iar ori de câte ori ies din studiouri îmi spun că ar trebui să renunț la ea și să mă dedic scrisului. Problema e că din cărți nu se pot câștiga bani suficienți, or, eu nu am suficient talent pentru a câștiga bani suficienți. Sau poate că oamenii preferă să mă vadă la televizor făcând pe glumețul decât să-mi citească romanele. E trist, dar asta e viața mea.

Totul a început acum douăzeci și cinci de ani. Era în noiembrie, aveam optsprezece ani și eram îngrozit pentru că în ziua următoare trebuia să apar la televiziune pentru prima oară.

După ce a citit un articol de-al meu dintr-un ziar, proprietarul unui canal de televiziune îmi ceruse să comentez pe unul din posturile sale.

Acele comentarii urmau să fie difuzate în direct. Nu puteam face greșeli. Dacă le făceam, ajungeau inevitabil la telespectatori.

Bineînțeles, nu am putut dormi în noaptea aceea. Mă îngrijora ideea că nu voi reuși. Mi-am petrecut dimineața mergând în cerc, memorând ce aveam de gând să spun.

În zori m-am spălat cu apă rece. Bunicul meu mi-a împrumutat un costum și o cravată. Costumul îmi era mare, dar el era mândru că îl voi purta la televiziune. „Mă voi uita la emisiune”, mi-a promis el.

Am luat un taxi și m-am simțit ca și cum aș fi fost dus la locul execuției. Îmi repetam frazele în gând, îmi tremurau picioarele, mă întrebam de ce trebuia să fac un lucru care mă înspăimânta în asemenea măsură.

Voiam doar să-i demonstrez tatălui meu că puteam să fac bine ceva, că nu voi ajunge frizer, așa cum îmi spunea, pe un ton batjocoritor, atunci când bea mult.

Am ajuns la canalul de televiziune, i-am înmânat responsabilului de emisiune comentariile mele scrise la mașină, iar în timp ce citea, mie mi se făcea machiajul. A fost o senzație ciudată. Faptul că mi se aranja fața m-a calmat. Am simțit că această mască mă apăra. Poate că televiziunea era doar un joc cu măști, un carnaval, un dans al șarlatanilor și impostorilor, așa că era nevoie să te maschezi.

Am mimat aplombul atunci când mi-au pus microfonul și m-au așezat în fața camerelor. Dintr-odată a trebuit să alerg la baie. Am uitat să-mi scot microfonul și să-l închid. Când m-am întors, tehnicianul de la sunet râdea de mine.

Treaba asta începe rău, m-am gândit. Treaba asta nu se poate termina decât rău, mi-am spus eu.

Atunci șeful emisiunii s-a apropiat și mi-a spus că îmi scrisese comentariile pe prompter și că eu trebuia să le citesc de pe camera care va fi îndreptată spre mine. I-am spus că nu era nevoie, că le știam pe dinafară. Mi-a spus că le va pune oricum pe prompter, pentru cazul în care aș uita ceva.

M-am așezat din nou în fața camerelor, s-au aprins reflectoarele, inima a început să-mi bată mai tare și am știut că de acele trei minute de transmisiune în direct va depinde viața mea. Dacă o făceam bine, voi primi o slujbă la canalul de televiziune. Dacă greșeam, tatăl meu va râde de mine și poate voi ajunge frizer.

Lângă mine a fost așezat un bătrân orb. Era scriitor și avea faimă de înțelept. Când el își termina comentariile trebuia să încep eu. Bătrânul avea trei minute să vorbească, apoi trebuia să mă salute și să-mi dea cuvântul.

Întrucât era orb, nu puteau să-i facă semne, așa că i-au legat un șnur alb de picior și i-au spus că vor trage de șnur atunci când trebuia să înceapă și că la fel vor face și când timpul rezervat lui se va fi terminat. Bătrânul a acceptat fără tragere de inimă.

Eu eram sigur că totul va ieși prost.

Puțin mai târziu i-a venit rândul bătrânului, au tras de șnur, iar el a început să vorbească. Peste trei minute voi fi în direct, m-am gândit eu și am simțit cum inima îmi bate cu putere.

Bătrânul vorbea despre lucruri pe care nu le înțelegeam, dar spunea totul cu o admirabilă seninătate și cursivitate. Avea niște ochelari groși, iar capul i se înclina într-o parte, ca și cum ar fi privit spre podea.

Apoi mi s-au făcut imperios semne: în câteva clipe îmi venea rândul să vorbesc. Am tras aer în piept și m-am așteptat la ce era mai rău.

Deodată, un asistent a tras de șnur, dar bătrânul nu a părut să fi simțit ceva, întrucât a continuat să vorbească. Asistentul a fost surprins, a așteptat un moment și a tras mai tare de șnur. Zadarnic. Bătrânul continua să predice fără nicio grabă. Furios, asistentul a mai smucit de șnur de câteva ori, dar bătrânul nu a tăcut.

Din spatele camerelor, tehnicienii gesticulau nerăbdători și nu știau ce să facă pentru a-l determina să tacă. Eu răsuflăm ușurat, gândindu-mă că bătrânul nu se va opri niciodată și astfel mă va salva – nu mă voi face de râs. Vorbește întruna, mă gândeam eu. Nu-i lua în seamă.

Atunci directorul programului a făcut câțiva pași, a luat șnurul alb și a început să tragă cu putere de el, în așa fel încât bătrânul și scaunul său negru, cu rotile, au început să se miște, să se dea la o parte, în mijlocul râsetelor înfundate ale cameramanilor, și cu toate că bătrânul continua să vorbească, tipul tot trăgea și trăgea,

scoțându-l puțin câte puțin din obiectiv. În doar câteva clipe, bătrânul a ieșit din cadru, dar nu a tăcut, ci a continuat să se bucure că se auzea vorbind. Imediat după aceea mi s-au făcut semne că pot începe să vorbesc.

Îngrozit, am început să-mi rostesc comentariul pompos și previzibil, dar tot se mai auzea vocea bătrânului înțelept perorând la doar câțiva metri. Cu gesturi crispate, mi-au cerut să vorbesc mai tare. Le-am dat ascultare de îndată. Abia atunci a înțeles bătrânul că trebuia să tacă.

Eu eram încordat și pronunțam cuvintele memorate de parcă de ele depindea viața mea. Cum era de așteptat, prompterul nu a mai arătat nimic, a încetat să funcționeze. O clipă am tăcut, înlemnit. Nu știam ce să spun, cum să continui. Din fericire, memoria m-a ajutat și am putut să reiau firul.

Când mai rămăsese puțin până la consumarea celor mai lungi trei minute din viața mea, cineva s-a apropiat și a aruncat o pisică neagră pe masa cu hârtiile mele. M-am speriat, am tresărit și apoi am amuțit, în timp ce pisica se întindea și lungea camerele. Cei din studio au izbucnit în râs, iar cineva mi-a făcut semne disperate, grăbindu-mă să reiau comentariul.

Pisica neagră a rămas acolo, în timp ce eu recitam partea finală a comentariului meu și îmi luam rămas-bun de la telespectatori, zâmbind chinuit.

Apoi cameramanii și asistenții s-au apropiat râzând, m-au felicitat și mi-au spus că totdeauna făceau farsa cu pisica începătorilor.

Când am urcat într-un taxi, încă machiat, am jurat să nu mai revin la televiziune, acest circ exasperant.

Când am ajuns însă acasă, bunicul mi-a spus că arătase impecabil costumul lui și că ideea de a pune o pisică neagră ca

parte a decorului chiar în timp ce eu vorbeam i s-a părut o tușă foarte elegantă. La scurt timp a sunat telefonul. Era proprietarul canalului.

— Ai trecut proba, mi-a spus el. Ești angajat.

Presupun că nu voi fi frizer, m-am gândit eu.

Când am citit într-un ziar că Pet Shop Boys vor concerta la Miami, Martín mi-a spus plin de speranță: – Nu pot să-l pierd.

Ziua următoare am mers la teatru pentru a cumpăra bilete. În camionetă am discutat. Mi-a spus:

— Dacă nu vrei să vii, nu veni. Merg și singur.

— Mă provoacă ideea de a te însoți, i-am răspuns eu. Îmi plac Pet Shop Boys. Când eram tânăr, le ascultam cântecele.

M-a privit inexplicabil de iritat și a spus:

— Cu tine nu se știe niciodată. Nu-mi dau seama niciodată când îmi spui adevărul și când minți.

Eu am tăcut, neavând argumente pentru a respinge acuzația. M-am gândit: Nici eu nu știu când mint, sunt atât de multe minciuni că totul devine un talmeș-balmeș.

În ziua concertului m-am trezit într-o dispoziție groaznică. Mă durea capul. Cu mare greutate reușeam să mă țin pe picioare. A trebuit să rămân în pat. Martín s-a supărat:

— De fiecare dată când ne facem un plan, te îmbolnăvești. În mod sigur nu vei veni la concert.

Am ieșit să cumpăr de mâncare. Am avut o discuție cu o odioasă doamnă venezueleană, care mi-a criticat emisiunea. Nu ar fi trebuit să-i răspund. Eram însă bolnav și obosit, astfel că am căzut în capcană:

— Să nu-mi spunei o opinie, o „critică constructivă”, doamnă. Dacă nu vă place programul, nu vă uitați, dar lăsați-mă în pace. Nu

mă interesează „critica dumneavoastră constructivă” și nici nu știu ce construiește „critica dumneavoastră constructivă”.

La întoarcerea acasă m-a apucat un acces de tuse. Martín m-a privit dezgustat și a spus:

— Încă un bolnav în familie.

A comentat așa pentru că sora sa Candy avea cancer.

Eu nu am mai zis nimic și m-am băgat în pat. La sfârșitul după-amiezii am făcut un duș și m-am îmbrăcat pentru concert. Nu puteam să stric seara. Am băut două coca-cola și m-am gândit, ca toreadorii, că Dumnezeu mă va ajuta.

Am ajuns la timp. Nu a fost greu să găsim loc de parcare. De asemenea, nu a trebuit să stăm mult la coadă pentru a ajunge la locurile noastre. Ne-am dus apoi la bar. Am cerut două cupe cu vin alb californian.

— Ai de gând să bei?

— Da, am spus eu. Cred că mă voi îmbăta.

Nu mai beam de mult timp. Eram însă încordat și simțeam nevoia să fug un pic de propriul meu trup și să mă întorc în trecut, la acele nopți în care m-am agitat fericit, împreună cu câțiva prieteni care acum erau departe sau nu mai erau deloc, ori nu îmi mai erau prieteni, pe ritmul muzicii celor de la Pet Shop Boys.

A fost un concert memorabil. Am pierdut socoteala, de câte ori am mers la bar pentru a mai bea un pahar. Nu ne-am ridicat în picioare, nu am dansat, – dar cântam melodiile, ne priveam zâbind și glumeam pe seama câtorva vecini exaltați. Am simțit că totul era în regulă, că, mulțumită vinului californian, fusese o seară fericită.

Atunci am comis o greșeală: formația și-a luat rămas-bun, publicul a cerut prin aplauze ca ea să revină pe scenă, ceea ce, cum

era de așteptat, s-a și întâmplat, iar eu fiind sigur că asta chiar era ultima piesă a concertului, i-am spus lui Martín:

— Eu o iau spre ieșire. Te aștept la camionetă.

M-a privit iritat și a spus:

— Nu poți sta până la sfârșit?

— Nu-mi place să ies odată cu toată mulțimea asta. Prefer să ies acum. Oricum, tu poți să stai liniștit, nu trebuie să te grăbești. Te voi aștepta în camionetă.

M-am ridicat în picioare și, spre surpriza mea, Martín a ieșit cu mine. În timp ce coboram pe scara rulantă, mi-a spus:

— Cine te crezi, Susana Giménez? Nu puteai ieși la sfârșit, ca toată lumea?

— Bine, dar nu ți-am cerut să ieși cu mine, m-am apărut eu. Rămâi, te aștept afară, nu e nicio grabă.

Prea târziu. Martín era furios:

— Trebuia să strici tu totul cu capriciile tale de divă. Mereu e ceva care te deranjează: aerul condiționat, lumea, zgomotul. Trebuia să strici totul.

A început să meargă repede. Eram nevoit să mă grăbesc ca să țin pasul cu el. L-am întrebat dacă vrea să mănânce. A spus că nu-i era foame. Am urcat în camionetă. Continuam să fim supărați. Martín a spus:

— Nu te mai suport. Plec la Buenos Aires. Mă gândeam la asta de câțva timp.

— Nimeni nu te obligă să rămâi. Ești liber. Fă ce vrei.

— Nu pot trăi cu un tip care e toată ziua bolnav, în pat.

— Îmi pare rău, dar eu nu pot să mă prefac că nu mă simt rău doar pentru a te face pe tine fericit. M-am simțit rău și cu toate acestea am venit la concert.

— Mai bine n-ai fi venit, Jaime. Mai bine aș fi venit singur.

— E ultima oară când mai merg la un concert împreună cu tine. De fiecare dată ajung să regret.

— Nu mai veni. Rămâi în pat. Pentru fiicele tale faci orice. Eu nu vreau să trăiesc cu un bărbat care are fiice.

— Nu te compara cu fiicele mele. E o greșeală. Sunt iubiri diferite.

— Nu te mai suport. Tot timpul vorbești de politică. Te îmbraci în fiecare zi la fel. Nu ai prieteni. Nu ieși nicăieri. Crezi că e distractiv pentru cineva să trăiască cu tine la Key Biscayne, unde te plictisești de moarte?

Am rămas tăcut. Aveam nevoie de încă un pahar de vin.

Când am ajuns acasă, fiecare s-a închis în camera lui. Am petrecut noaptea fără să dorm, amintindu-mi fiecare clipă a disputei, fiecare cuvânt care m-a rănit. Ziua următoare, prin gesturi amabile s-a mai atenuat prejudiciul, dar Martín și-a făcut bagajele, a chemat un taxi și s-a dus la Buenos Aires. Înainte de a pleca, m-a îmbrățișat și a spus:

— Dacă vrei, mă întorc peste câțva timp.

Eu am simțit însă că mințea, pentru că îl durea să mă vadă plângând.

Când mașina s-a îndepărtat, am ieșit să cumpăr o sticlă cu vin.

Când ajung la studiouri, Guillermo, paznicul, îmi spune o glumă – ca în fiecare seară, iar eu râd – ca în fiecare seară și îi spun să se îmbrace mai gros, pentru că un front de aer rece s-a abătut asupra orașului. În cabina de machiaj mă așteaptă Mora, care e fericită, pentru că tocmai obținuse aprobarea oficială de a deschide o școală de machiaj și s-a salvat de la ultimul val de concedieri de la postul de televiziune. Deodată intră un bărbat mai în vârstă, slab, cărunț, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și purtând cravată. După ce ne salutăm, se așază lângă

mine, în fața oglinzii luminate excesiv de zeci de becuri gălbui care dau încăperii un aer de cabină a unei dive ofilite, și își așteaptă rândul pentru a fi machiat de Mora. Omul a fost invitat la o dezbatere politică ce trebuie să înceapă în cincisprezece sau douăzeci de minute și care va fi transmisă în direct, înaintea emisiunii mele. Când mă recunoaște, îmi spune că ar trebui să mă tund, pentru că, purtând părul atât de lung, am mai puțină credibilitate ca ziarist. Îi mulțumesc pentru sugestie și îi zic că nu aspir la calitatea de ziarist și nici să am credibilitate, dar el mă privește foarte serios și îmi mărturisește, pe un ton grav, că în acea seară va lansa o bombă, după care ia un plic galben, scoate din el cu mâini tremurânde câteva fotografii alb-negru, prost developate, și îmi spune că acelea sunt dovezile faptului că longevivul dictator a murit. Mă uit la poze (dacă acele pete ar putea fi considerate așa ceva) fără ca domnul să-mi dea voie să iau cu mâinile mele hârtiile care, conform opiniei sale, constituie dovada de netăgăduit a știrii de ultima oră pe care este gata să o aducă la cunoștința întregii lumi. Când mă uit, văd deziluzionat ce se găsea deja și pe internet, câteva fotografii mortuare ale dictatorului cu ochii închiși, așezat într-un coșciug. Îl întreb când se bănuiește că ar fi murit dictatorul, iar el răspunde, fără nicio urmă de îndoială, că pe 8 decembrie și că de atunci a fost angajată o sosie care să apară din când în când făcând exerciții purtând un trening Adidas, pentru a da iluzia că ar mai trăi încă. Îi spun zâmbind că teoria sa mi se pare neverosimilă, că acele fotografii nu dovedesc nimic și că dictatorul trăiește. Omul se înfurie, devine exaltat, își agită hârtiile, mă face ignorant, ridică vocea, țipă că dictatorul e mort.

— A murit în ziua de 8 decembrie, ce dracu'! țipă el.

— Dacă aveți dreptate, Dumnezeu să vă binecuvânteze sau, așa cum se spune în La Habana, să vă dea un fiu.

— E mort, la naiba, și voi demonstra acest lucru! strigă furios pentru că eu nu îl cred și pentru că Mora, judecând după privirea ei malițioasă, dar care de fapt e privirea ei dintotdeauna, nu îl crede nici ea.

Atunci bărbatul își lasă hârtiile, se uită la ceas și cere o cafea, dar Mora îi spune că în clădirea canalului de televiziune nu este cafenea și că va trebui să se mulțumească doar cu apă. Întrucât omul e nerăbdător și grăbit, îi sugerez Morei să nu mai continue cu machiajul meu și să-l aranjeze pe el. Ea se mișcă repede, își mută ustensilele și începe să treacă un burete impregnat cu fond de ten peste obrazul ofilit al participantului la masa rotundă. Dintr-odată bărbatul începe să scoată niște sunete foarte ciudate, guturale, cavernoase, de parcă ar fi gata să tușească ori să scuie, închide ochii și cade într-o rână, într-un mod atât de violent, încât se prăbușește de pe scaun și cade pe brânci pe dalele albe, pe care am văzut de atâtea ori trecând rozătoare tăcute. Mora răcnește fără să dea drumul buretelui, în timp ce eu rămân pe scaun fără a reuși să fac ceva. Omul zace pe podea, nemișcat, cu gura deschisă, cu ochii închiși, cu fața pe jumătate machiată și fotografiile dictatorului mort împrăștiate în junii său. În acel moment intră tehnicianul de sunet și întreabă cine e invitatul care urmează pentru a-i pregăti microfonul. Mora îi arată trupul participantului la masa rotundă, leșinat și spune:

— Cheamă ambulanța!

— Mai bine cheam-o tu, că mie mi s-a terminat creditul la mobil! răspunde tehnicianul.

— Du-te și anunț-o pe Ligia Elena! îi dă ordin Mora.

Tehnicianul iese în goană, îngrozit. Mora îngenunchează și, agitând fotografiile cu dictatorul, îi face aer participantului la masa

rotundă, încercând să-l reanimeze, dar cum acesta nu dă semne de viață, lasă hârtiile, ia buretele și continuă să-l machieze.

— Bine, dar ce faci, Morita? o întreb eu, perplex.

— Mai bine îi termin machiajul, spune ea, ca o adevărată profesionistă. Dacă își revine, e *ready* pentru show-ul Ligiei Elena. Dacă e mort, e deja pregătit pentru priveghi.

În mijlocul unui vacarm de voci și însoțită de un alai de producători și aspiranți la funcția de producători, apare în cabina de machiaj, agitată, dar impecabilă, faimoasa ziaristă Ligia Elena, a cărei emisiune este pe punctul de a începe. Văzându-și invitatul întins pe podea, ordonă:

— Să vină ambulanța! Aduceți o cameră și filmați totul! Apoi spune, ca și cum ar fi vorbit cu ea însăși: Ce păcat că nu s-a întâmplat în direct. Am fi făcut un *rating* teribil.

— Ligia Elena, trei minute până la începerea emisiunii! strigă cineva.

Pleacă grăbită în direcția studiourilor. În timp ce începe emisiunea ei, în care nu se face nicio aluzie la incidentul cu invitatul leșinat, sosesc paramedicii și încearcă să-l reanimeze pe bietul om, dar eforturile lor sunt zadarnice. A murit. A murit cu câteva minute înainte de a anunța moartea omului pe care l-a urât cel mai mult în viață. Iar acum Mora se înclină respectuos, îi dă cu ruj pe buze și puțină pudră pe obraji, apoi acoperă fața răposatului cu fotografiile dictatorului mort.

Sunt invitat să țin o conferință la Washington. Nu cer decât două lucruri: ca biletul de avion să fie la clasa întâi, unde călătoresc cadrele de conducere – ceea ce nu mi se pare abuziv, pentru că nimeni nu mă consideră un scriitor și cu atât mai puțin un intelectual, ci un director al cărților, cineva care conduce cărți – și

ca tema conferinței să fie deschisă, imprecisă, astfel încât să pot vorbi despre orice și despre nimic, adică specialitatea mea.

Sosesc foarte gros îmbrăcat, dar clima mă surprinde și mă entuziasmează: primăvara strălucește în toată splendoarea ei, umplând pomii de cireșe, și mă invită să mă plimb încet, leneș, fără țință, evocând zilele îndepărtate în care am locuit pe aici, în timp ce scriam – conduceam – primele mele cărți, primele mele acte de răzbunare.

Nimic nu e mai plăcut decât să-ți petreci toată după-amiaza și începutul serii văzând filme, unul după altul, în multiplexul din Georgetown, după ce am plătit un singur bilet, dar trecând clandestin dintr-o sală în alta, nu din zgârcenie, ci pentru că am suflet de corsar, așa că, pe măsură ce văd mai multe filme ajung să le asaltez, să le cuceresc prin abordaj, infiltrându-mă, un exercițiu de pirat care, fără îndoială, multiplică plăcerea cinefilului trăndav care sunt.

În ziua conferinței, încă pe jumătate adormit, cu părul atât de lung și de neîngrijit încât amfitrionii mei mă somează să trec pe la o frizerie, ajung la auditoriul principal al unei bănci din centrul Washingtonului, unde sunt primit cu amabilitate și condus într-o sală în care o ziaristă de la Televisa dorește să-mi ia un interviu sau se preface că vrea să mi-l ia, pentru că lucrul pe care îl dorește de fapt, să nu ne lăsăm înșelați, este să i se plătească salariul la timp.

Femeia de la Televisa îmi pune niște întrebări ezoterice, pe care nu le înțeleg bine, poate pentru că sunt adormit sau poate pentru că nu am fost la școala de talente de la Televisa. Nu înțeleg nimic. Oricum, zâmbesc ca un prost și răspund ceva vag și imprecis.

De îndată ce se termină interviul, fotografii de la Televisa îmi cere să mă așez pe o masă pentru a-mi face rapid câteva poze. Niciodată nu prea am știut să spun „nu” și cu atât mai puțin

fotografilor, care sunt atât de autoritari. Mă supun căscând. Mă așez, într-adevăr, pe masa de sticlă. Sunt puține secunde, nu mai mult de trei sau patru, în care amintita masă suportă greutatea copleșitoare a feselor mele peruane. Apoi se crapă și mă prăbușesc odată cu ea, iar fundul mi se lovește de covorul moale și rămân prins în interiorul mesei rupte, peste bucățile de sticlă sparte.

Plin de cruzime, fotograful face câteva poze, prinzându-mă în acel instantaneu rușinos, și după, abia după, se gândește să-mi sară în ajutor.

Nu a fost mare lucru, doar că mă simt copleșit de situația ridicolă în care am fost în fața camerelor de luat vederi, speriat de fotografiile jenante pe care acel șnapan mi le-a făcut într-o situație atât de penibilă și hotărât să încep un regim care să reducă din surplusul de greutate al posteriorului meu, de nesuportat pentru orice masă din sticlă.

Deși simt o împunsătură dureroasă în fese, încerc să par un bărbat dur, refuz să fiu văzut de un medic, cer să nu se anuleze conferința, iar după câteva minute, umilit, șchiopătând, rușinat de propria-mi persoană și de fundul meu ciuruit, mă duc să vorbesc. Și vorbesc cu mult curaj, în picioare, în fața unui numeros public format din studenți și diplomați, încercând să ignor durerea din ce în ce mai intensă din fese și gândindu-mă că trebuie să-l mituiesc pe fotograf pentru a obține de la el negativele acelor fotografii atât de crude pe care mi le făcuse imediat după ce am spart masa.

La sfârșit, după ce răspund la nedumeririle publicului, cineva mă întreabă ce simt când sunt criticat ca scriitor, când mi se spune că sunt frivol, superficial, previzibil. Iar atunci, cred că sângerând, întrucât mi se pare că simt o picătură, rece ca un păianjen, coborând pe coapsa dreaptă, rostesc singurul lucru cert din acea seară:

— Simt ca și cum aș avea un ciob de sticlă înfipt în fund.
Lumea râde, dar nu e o glumă.

Gabriela îi spune soțului ei că merge la psihiatru și se întoarce peste câteva ore. Este o minciună. Vine la mine acasă. Între timp eu o aștept fără entuziasm și mă gândesc să-i trimit un e-mail prin care să anulez întâlnirea, dar nu o fac.

Cu toate că Gabriela își iubește soțul, cu care are doi fii, nu suportă să stea toată ziua acasă după ce și-a pierdut slujba. Era fericită când el se ducea la lucru dimineața, iar ea rămânea acasă cu copiii și angajata columbiană. Petrecea ore în șir la calculator, încercând să scrie un roman despre copilăria ei petrecută în La Habana. Acum însă nu mai poate scrie (sau nu se poate preface că scrie în timp ce pierde timpul pe internet) pentru că soțul său face ture prin casă vorbind la telefon, jucându-se cu copiii, iar simpla lui prezență o perturbă și o irită în secret.

Gabriela își ia rămas-bun de la soțul ei și de la cei doi fii, urcă la volanul camionetei pe care i-a dăruit-o soțul, conduce încet (deoarece știe că nu conduce bine) și, după o jumătate de oră, ajunge la mine acasă. E ora unsprezece fix, o oră care nu-mi convine, eu având obiceiul să dorm până după miezul zilei. Am pus ceasul să sune la ora zece, așa că m-am sculat prost dispus, regretând că am stabilit această întâlnire secretă, am făcut un duș cu apă rece și un pic de ordine prin casă pentru ca ea să nu mă admonesteze că trăiesc într-o asemenea dezordine. După ce am ieșit de sub duș, m-am gândit să o sun și să-i spun că sunt bolnav, că nu pot să mă întâlnesc cu ea, dar nu am avut curajul să o fac și m-am resemnat – așa cum se întâmplă de obicei – cu faptul că împrejurările sau hazardul prevalează asupra voinței mele.

Când o văd pe Gabriela la ușa casei mele, coborând din camionetă, îmi spun: Bine că nu am contramandat vizita, uitasem cât e de frumoasă. Nu ne-am mai întâlnit de o lună sau chiar mai mult. Ultima dată când ne-am văzut nu am putut să ne sărutăm sau să ne mângâiem pentru că eram la ea acasă, sărbătorindu-i ziua de naștere, iar acolo se afla, desigur, și soțul ei, care este prietenul meu sau care, cel puțin, mă apreciază și nici nu i-ar trece prin minte că mă culc cu soția lui, în primul rând pentru că presupune că mie îmi plac bărbații (ceea ce este adevărat) și numai bărbații (ceea ce nu este adevărat).

În această dimineață Gabriela poartă niște pantaloni strâmți și o bluză albă. Eu m-am îmbrăcat cu niște pantaloni comozi și un tricou larg pentru a nu mi se vedea burta. Ne-am sărutat. Am intrat în bucătărie. Ea îmi cere apă. Nu am nicio sticlă cu apă. Am uitat să cumpăr. O servesc de la robinetul din bucătărie. Ea se supără și spune că nu bea decât apă îmbuteliată. Îi ofer suc de portocale. Refuză. Însă apoi se ridică, ia un pahar și îl umple cu apă de la robinet. Când se pregătește să bea, pare dezgustată. Paharul este pătat cu minuscule bucăți gălbui de portocală care s-au lipit, deja foarte uscate, pe sticlă. Ea îmi spune că sunt un porc, că germenii acelor particule putrezite de portocală pot să provoace cancer. Fac un gest de resemnare și mormăi că totul poate da cancer, că în mod sigur și spălarea vaselor cu detergent dă cancer. O servesc apoi cu struguri și cremă de guave, iar ea pare să fie mai bine dispusă pentru că o încântă să mănânce cremă de guave. Susține că sărutările mele au gust de guavă, iar uneori când suntem în pat îmi spune „dă-mi guavă”, aceasta fiind o expresie care mă încântă.

Gabriela mă întreabă dacă i-am citit romanul, ciorna pe care mi-a dat-o în seara aniversării zilei sale de naștere. Îi spun că l-am citit

și că mi-a plăcut. Nu mint. Însă apoi îi zic că nu mi-a plăcut titlul și că finalul ar putea fi îmbunătățit. Ea mănâncă guava și ascultă în tăcere. Eu mă gândesc că nu mai avem decât o jumătate de oră (deoarece vizita la psihiatru presupun că durează o oră) și că e păcat să pierdem timpul vorbind despre acel roman, pe care l-am citit cu interes, dar pe care nu cred că merită să-l publice așa cum este (dar asta nu i-o spun). Îi zic apoi că finalul e prea fericit, că finalurile bune nu sunt niciodată atât de fericite, întrucât fericirea nu produce decât literatură proastă și, pe lângă asta, în viață nimeni nu are un sfârșit fericit, toți mor. Ea îmi mărturisește că nu s-a gândit mult la asta, că pur și simplu s-a plictisit de scris.

Gabriela ignoră soneria telefonului mobil. „E soțul meu, ce plicticos.” îmi spune și că seara trecută m-a văzut la televizor și m-a urât. „Ești un prost și un ignorant.” Zâmbesc, o îmbrățișez de la spate, îi miros gâtul, o sărut. Ea îmi spune că nu suportă să mă vadă la televizor, că nu am haz, că mă port urât cu invitații mei, că mă cred mai deștept decât sunt. În mod ciudat, mă bucur de fiecare dată când ea mă critică (ceea ce se întâmplă frecvent) pentru că îmi amintește de faptul că așa ne-am cunoscut, într-o seară, la ieșirea din teatrul în care prezentasem un monolog umoristic. Atunci ea s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Dă-mi banii înapoi, nu m-ai făcut să râd niciun pic.” Gabriela și cu mine mergem în camera mea. Telefonul mobil începe iar să sune, dar ea îl ignoră. Își scoate cu greutate pantalonii strâmți, dar nu și bluza, pentru că nu-i mai plac sânii săi, spune că i s-au lăsat după ce și-a alăptat cei doi fii. Îmi scot pantalonii, dar nu și tricoul, pentru că nu-mi place burta pe care o am, mi-e rușine cu ea. Deși merg la sala de gimnastică și fac exerciții pentru abdomen, burta nu cedează și amenință să-și extindă suprafața. Ne sărutăm. Ne pipăim. De fapt ea nu face nimic, doar se lasă pipăită și sărutată. Mă duc apoi în baie și

constat că nu am prezervative. Îi spun: „Am uitat să cumpăr prezervative.” Ea rămâne întinsă pe pat, cu fața în jos și răspunde: „Nu are importanță.”

Când terminăm, sună iarăși telefonul mobil. Gabriela răspunde și îi spune în engleză soțului ei că tocmai a ieșit de la consultație, că îl iubește, că e în drum spre casă. Apoi se îmbracă în grabă, își dă cu un parfum pe care îl scoate din geantă și se îndreaptă spre ușă. O însoțesc în chiloți. O sărut, abia îi ating buzele.

Înainte de a pleca, Gabriela mă privește cu un licăr malițios și îmi spune: „Știu că nu mă iubești. Nici eu nu te iubesc. Mă folosesc de tine. Mă voi culca cu tine doar până mă ajuți să-mi public romanul. După aceea nu mă vei mai vedea.” Râd și o privesc cum se îndepărtează, dar știu că nu glumește.

Totul a început cu un e-mail. Când am ajuns acasă după terminarea emisiunii, m-am așezat să citesc corespondența electronică, ca în fiecare seară, și am găsit un e-mail a cărui formulă de începere sau titlu suna neliniștitor: „Sunt fânul tău.” Alarmat, l-am deschis. Îl scrisese Karina. Era venezueleană, locuia în Miami, absolvise facultatea și căuta de lucru. Spunea că îi plăcea mult emisiunea mea, că nu a pierdut niciuna, că o vedea în fiecare seară, că a citit un roman de-al meu și că dorea să vină cândva în studio pentru a vedea programul meu pe viu, ca spectatoare la fața locului. I-am răspuns imediat. Nu ar fi trebuit să fac așa. I-am cerut să-mi precizeze în ce seară dorea să vină pentru a o putea include pe lista invitaților și să-mi trimită o fotografie pentru a o recunoaște în studio. După câteva minute, Karina mi-a scris din nou, spunând că voia să vină în ziua următoare, dacă era posibil, și că ar veni singură, întrucât locuia aproape de studiouri, în Aventura. Nu mi-a trimis fotografia. Nici eu nu am mai insistat să

mi-o trimită. I-am scris că o așteptam a doua zi în studio, la nouă și jumătate seara, i-am dat adresa și am trecut-o pe lista pe care urma să i-o dau paznicului de la intrare.

În seara următoare am cunoscut-o pe Karina. Era destul de grasă, de peste treizeci de ani, avea părul vopsit blond și era încărcată cu daruri pentru mine. După ce m-a îmbrățișat emoționată și m-a privit cu ochi plini de ardoare, mi-a dat o carte cu poeme pe care o scrisese (intitulată *Viața e frumoasă și eu de asemenea*), un tricou Ralph Lauren talia *extra large* (era destul să fi fost *large*), un parfum Lacoste, o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva și un disc cu Arjona. Cu toate că mai erau puține minute până la începerea emisiunii, Karina m-a luat de braț, mi-a aruncat o privire intensă și periculoasă, mi-a spus că aceea era clipa cea mai fericită din viața sa și a adăugat ceva care m-a pus pe gânduri:

— Suntem suflete pereche, tăicuțule.

Nu mi-am putut face cum trebuie emisiunea pentru că îi simțeam privirea care parcă mă sufoca, aplauzele excesive, respirația agitată, fericirea nemăsurată instalată în acel precar scaun de metal. Când am terminat, a sărit asupra mea făcând să scârțâie mica scenă din lemn și mi-a dat trei romane scrise de mine pentru a-i da autografe pe ele. Pentru că nu voiam să mă repet, am scris „Pentru Karina, cu întreaga mea afecțiune”, „Pentru Karina, cu mulțumiri pentru că m-ai citit” și (aici am comis o greșală gravă) „Pentru Karina, cu speranța de a ne revedea”. Apoi ea l-a rugat pe un cameraman să ne facă fotografii, m-a îmbrățișat cu vehemență și mi-a șoptit la ureche în timp ce ni se făceau pozele:

— În sfârșit l-am întâlnit pe bărbatul visurilor mele.

De bună seamă, toate acestea mi-au perturbat somnul în noaptea aceea. Cum nu reușeam să adorm, am coborât pentru a-mi citi corespondența și am găsit mai multe scrisori de la Karina, în

care mă întreba dacă-i citisem poemele, dacă îmi vine bine tricoul, dacă erau bune bomboanele de ciocolată. M-am dus în bucătărie, am deschis cutia de Godiva și am descoperit că lipsea o trufă. Probabil că o luase Karina, victima unei pofte lesne de înțeleș. Am râs, am mâncat câteva trufe și i-am scris: „Mulțumesc pentru mulțimea de daruri, ești o scumpă.” Ea a răspuns imediat spunându-mi că era veselă, că va veni ziua următoare la studio cu mai multe daruri, că nu trebuie să-mi fac griji pentru că nu voi mai fi niciodată singur și ea va avea grijă de mine. Înainte de a-și lua rămas-bun, spunea: „Te-am căutat toată viața. În sfârșit te-am găsit. Te iubesc.” Am izbucnit în râs și nu i-am răspuns.

În dimineața următoare am găsit o scrisoare de la Karina care spunea: „Am făcut dragoste cu tine toată noaptea. Ești un bărbat adevărat, tăicuțule. M-ai făcut să juiez prea mult. Sunt nebună după tine. Speriat, i-am răspuns spunându-i că nu o pot vedea în acea seară la studio pentru că nu mai erau locuri, că îmi pare rău, că ne vom mai întâlni cu altă ocazie. Nu s-a dat bătută. A scris îndată: „Mai am și alte cadouri pentru tine. Ne vedem în seara aceasta, tăicuțule.”

Când am ajuns la studio am dat portarului lista invitaților și i-am spus să nu lase să intre pe nimeni altcineva, doar pe cei aflați pe listă. Din fericire, Karina nu a apărut. Am uitat de ea. Mi-am Scut emisiunea liniștit. La ieșire, însă, mă aștepta în spatele grilajului, în ușa mașinii sale, însoțită de paznic. Văzând că era acolo, nu am putut scăpa. Am coborât din camionetă, iar ea s-a năpustit asupra mea, m-a îmbrățișat într-o manieră brutală, romantică, înflăcărată, care l-a lăsat năucit pe portar. M-am scuzat că nu am lăsat-o să intre, motivând că toate locurile fuseseră ocupate dinainte. Karina nu părea ofensată și mi-a făcut și mai multe cadouri (turtă dulce Sucedo, bomboane de ciocolată

venezuelene, o carte de Coelho, o cravată cu floricele), mi-a lăsat cartea ei de vizită (era agent imobiliar, iar sub fotografie scrisese „pentru mine nimic nu e imposibil”) și m-a invitat la masă.

— Te voi duce să mănânci *chuchi*, tăicuțule.

A spus „chuchi”, nu „sushi”, ceea ce m-a îngrozit și, din acest motiv, m-am scuzat cât am putut de politicos, spunându-i că nu-mi era foame, că preferam să mă întorc acasă.

— Bine, mergem la tine și bem un vinișor, a zis ea, încântată.

— Nu, nu pot, am spus eu. Trebuie să scriu.

Zâmbetul i-a pierit de pe față, a făcut un pas înapoi și a zis:

— Uitasem că ești scriitor, tăicuțule. Atunci du-te.

Am intrat în camionetă, am răsuflat ușurat și am lăsat-o în urmă. Ajuns pe autostradă, mi s-a părut că mă urmărea o mașină. Am accelerat și bănuielile mele s-au confirmat. Era Karina, nebuna grasă, la volanul unei mașini japoneze, urmărindu-mă cu o viteză imprudentă, riscându-și viața ei și pe a mea. Abia atunci m-am speriat și mi-am dat seama că sunt în pericol. Am început să conduc ca un nebun, am luat-o pe o ieșire oarecare, am trecut de mai multe ori pe culoarea roșie a semaforului, am ajuns într-un cartier pe care nu-l cunoșteam, dar am reușit să o pierd. Ajunsă acasă, mi-a scris de mai multe ori de pe BlackBerry-ul său. În ordine cronologică, spunea: „Nu fugi de dragostea noastră”, „Nu-ți fie frică, nu mușc, doar sug nemaipomenit”, „Eu voi scoate din tine bărbatul care ai fost totdeauna” și „Când mă vei încerca, vei vedea ce e dragostea”. Iritat fiind, i-am scris: „Balenă nenorocită, lasă-mă în pace. Dacă mă mai urmărești, chem poliția.” Nu mi-a mai scris și nici nu a mai apărut pe la studio.

După o săptămână sau ceva mai mult, mama m-a sunat și m-a felicitat pentru noua mea prietenă. Am întrebat-o despre cine vorbea. Mi-a spus că devenise foarte bună prietenă cu Karina,

iubita mea venezueleană, care o căuta zilnic la Lima pentru a-i spune cât eram noi de fericiți la Miami, ce bine ne potriveam. Am înghețat. Am întrebat-o cum reușise Karina să afle numărul ei de telefon de la Lima. Dar ea nu știa, a crezut că i-l dădusem eu, pentru că într-o zi a sunat Karina și s-a prezentat ca iubita mea, iar ei i-a părut o fată încântătoare și se vedea ce mult mă iubea, pentru că o suna în fiecare seară ca să-i povestească lucruri frumoase despre mine.

— Ce bine ar fi dacă ai putea veni cu ea la Lima ca să mi-o prezinți pe Karinita ta, dragul meu Jaimín, a spus mama mea, cu speranță.

I-am spus indignat că nu eram cu Karina, că aceasta era o nebună periculoasă, că mă urmărea și că ar fi bine ca ea să nu-i mai răspundă la telefoane, dar mama mi-a spus:

— Tu ești totdeauna atât de misterios, dragul meu. Numai că eu sunt mămicuța ta și te cunosc mai bine decât oricine. De aceea știi că mori după Karina.

Îndată ce am închis telefonul, am căutat cartea de vizită a Karinei și i-am trimis un e-mail. Nu am putut evita să fiu vulgar: „Nebună de rahat, dacă-i mai dai telefon mamei mele, o să-ți rup fundul.” După doar câteva minute, ea a răspuns: „Tăicuțule, rupe-mi-l când vrei, fundul meu îți aparține. Te iubesc.”

Karina a reușit ce și-a propus. Nu pot să nu mă gândesc la ea. Când sosesc la televiziune, întreb dacă e în studio, așteptându-mă. Când ies, nu încetez să privesc în retrovizor pentru a observa dacă mă urmărește. Când ajung acasă, intru cu frică, deoarece nu știu dacă ea îmi cunoaște adresa și poate că într-o seară intră în casă prin grădină și o găsesc în salon.

Aseară, disperat, m-am așezat la calculator și i-am scris: „Simt homosexual. Am un iubit. Te rog să mă înțelegi.” Ea nu a întârziat

cu răspunsul: „Mai slăbește-mă cu textele astea. Ești foarte bărbățel. Cu mine nu ține marketingul tău. Eu știu că mă iubești. Sunt a ta cu totul. Sunt viitoarea ta soție. Sunt fânul tău.” Furios, am răspuns: „Ești nebună. Lasă-mă în pace.” Ea mi-a scris: „Îți vei regăsi pacea când te vei căsători cu mine.”

I-am dat telefon mamei mele.

— Felicitări de Ziua Mamei, îi spun eu.

— Mulțumesc, dragostea mea. Vii la prânz?

— Nu, sunt la Miami.

— Ce păcat. De ce ai rămas la Miami singurel?

— Ca să muncesc.

— Scumpul meu, sunt îngrijorată. Am citit în ziar că ești deprimat, că nu ai chef de lucru, că nu vrei decât să dormi.

— Nu te îngrijora, mamă. Știi că exagerez.

— Dar te simți rău, scumpul meu. Eu îți pot da rețeta fericirii.

— Nu mă simt rău. Nu îți face griji.

— Nu trebuie decât să te rogi, scumpul meu. Calea fericirii este calea Domnului.

— Da, mamă. Voi ține seama de asta.

— Mi s-a spus că ai primit un premiu foarte important.

— Ei bine, da, mi s-a acordat un premiu, dar nu e important.

— Pentru ce ai luat premiul, scumpul meu? Pentru emisiune sau pentru o carte?

— Nu știu prea bine pentru ce.

— Bine, dar cine ți l-a dat?

— Un grup de homosexuali, lesbiene și transsexuali.

— Un grup de transsexuali? Ce sunt ăștia?

— Oameni care își schimbă sexul.

— Travestiți?

— Nu. Travestitul este un bărbat care se îmbracă ca o femeie. Transsexualul este o persoană care își schimbă sexul.

— Dar așa ceva nu se poate, scumpul meu. Un bărbat e un bărbat, nu se poate face femeie.

— Ei bine, se pare însă că uneori se poate.

— Ce grozăvie, unde am ajuns. Și pentru ce te-au premiat travestiții ăia?

— Ca să fiu sincer, nu știu prea bine.

— Probabil pentru că mereu leiei interviuri în programele tale.

— Premiul pe care mi l-au dat este pentru Vizibilitate. Mai există unul pentru Curaj, dar pe acela l-a obținut o cântăreață, India.

— Mi se pare că au făcut foarte rău. Ție ar fi trebuit să-ți dea premiul pentru Curaj, nu fetei din India.

— Nu e din India, i se spune India.

— E o indiană?

— Nu e indiană. India e numele ei de scenă.

— Și acea cântăreață indiană este și ea un travestit?

— Din câte știu eu, nu.

— Și de ce se numește premiul tău Vizibilitate?

— Nu știu. Probabil pentru că sunt gras și acest lucru mă face mai vizibil. Aș fi preferat să-mi fi dat premiul Invizibilității.

— Și pe ăsta cui l-au dat?

— Cred că nimănui.

— Nu, scumpul meu. Tu trebuie să fii totdeauna foarte vizibil. Ești un lider înăscut. Încă de când erai mic voiai să ajungi președinte. Mi se pare foarte potrivit că ți s-a dat premiul pentru că ești vizibil, întrucât toată lumea te vede la televizor.

— Dar nu pentru asta mi l-au dat, mamă.

— Atunci pentru ce, scumpule?

— Păi, pentru că am declarat public că sunt bisexual.

— Când ai spus asta, Jaimín?

— E mult de atunci, mamă.

— Dar nu trebuie să spui minciuni, scumpule. Tu nu ești bisexual. Tu ești un om normal. Tu ești un bărbat adevărat.

— Mulțumesc, mamă.

— Ai fost un adevărat bărbățel de când erai micuț, scumpule. Amintește-ți cât erai de îndrăgostit de Tati Valle Riestra.

— Da, așa e.

— În plus, treaba asta cu bisexualitatea nu există, scumpule. E o invenție de-a ta.

— Așa crezi?

— Nu, nu cred. Sunt sigură. Tu ești foarte bărbat, Jaimín. Un lider înăscut. Nu știu ce mai aștepți pentru a te lansa în cursa pentru președinție.

— Nimeni nu mă va vota, mamă.

— Cum nimeni? Toate prietenele mele o vor face.

— Bine, dar ele sunt de la Opus Dei. Cum să voteze pentru mine?

— Pentru că sunt prietenele mele și dacă eu le cer să te voteze, trebuie să o facă.

— Mulțumesc, mamă. Mă voi mai gândi.

— Nu te mai gândi așa de mult, scumpule.

— Te-a chemat președintele săptămâna asta?

— Nu, de câteva zile nu.

— Și despre ce vorbești când te sună?

— Nu-ți pot spune, scumpule. Uneori însă îmi cere sfatul și eu i-l dau.

— Discutați despre mine?

— Sunt lucruri confidențiale, scumpule. Nu-ți pot vorbi despre ele.

— De ce sunt confidențiale? Nu cumva ți se confesează?

— Noi vorbim despre chestiuni private, scumpule. Nu îți pot povesti, pentru că după aceea tu vei publica totul sau vei discuta despre asta în emisiunea ta.

— Bine, atunci când vei vorbi cu el încearcă să-l convingi să vină la programul meu.

— Nu ăsta este rolul meu, scumpule. Eu trebuie să-l conving să facă bine.

— Și dacă vine la programul meu face rău?

— Eu nu am spus asta, scumpule. Dar el trebuie să facă numai bine pentru țară, nu pentru emisiunea ta.

— Binele pentru programul meu înseamnă binele pentru țară.

— Mare bandit mai ești. Și spune-mi, ce ți-au dat travestiții drept premiu?

— Nu erau travestiți. Erau homosexuali, lesbiene și transsexuali.

— Bine, e același lucru. Care era premiul?

— Nu era nimic, doar ceva simbolic, o bucată de sticlă groasă cu o placă.

— Și ce scrie pe placă?

— „Jaime Baylys, Visibilidad Award.” Sună oribil, nu?

— Da, scumpule. Nu-mi place deloc. Cred că ar trebui să-l înapoiezi împreună cu o notă care să sune așa: „Domnilor travestiți, v-ați înșelat, eu nu sunt bisexual, eu sunt bărbățel, am cocoșel și sunt mulțumit așa.”

— Nu pot să fac așa ceva, mamă, ar fi un afront.

— Afront este faptul că te premiază pentru ceva ce nu ești, scumpule.

— Dar eu sunt bisexual, mamă.

— Nu, fiul meu, așa ceva nu există, tu ești bărbat și atât.

— Dar se poate să fii un bărbat bisexual, mamă.

— Nu mai pricep nimic, Jaimín. Eu știu doar că atunci când te-ai născut aveai o puțulică și nu cred că acum ai două.

— Nu, nu am decât una.

— Păi, asta îți spun și eu, scumpul meu.

— Dar bisexual este cel care poate să-și dorească în bărbat sau o femeie.

— Dar tu nu dorești să fii femeie, scumpule. Tu ești bărbat adevărat.

— Nu doresc să fiu femeie, dar uneori pot să-mi doresc un bărbat.

— Asta nu se poate, scumpule, pentru că nu ești femeie.

— Ba se poate, mamă.

— Vai, Jaimín, ești foarte confuz. Când vei veni îți voi da rețeta pentru a fi foarte bărbat și foarte fericit.

— Bine, mamă. Și care e rețeta?

— Te scoli la șase dimineața, alergi trei kilometri, faci duș cu apă rece și mergi la slujbă cu mine la ora opt în fiecare zi, la Maria Reina. Vei vedea cum îți se vor clarifica toate nelămuririle.

— Ce nostimă ești, mamă.

— Dar nu e vorba despre nicio glumă, scumpul meu. Problema e că acolo, în Miami, sunt mulți travestiți și probabil că asta îți se pare normal, dar nu e, scumpule.

— Da, mamă.

— De aceea îți spun că trebuie să te întorci la Lima și să candidezi la președinție.

— Mulțumesc, mamă. Ei bine, îți doresc o zi frumoasă, distracție plăcută.

— Mulțumesc, Jaimín.

— Și până la urmă vei veni la emisiune, la Lima? Îmi vei da interviul?

— Aș fi încântată, scumpul meu, dar nu pot. Frații tăi se opun categoric. Mi-au interzis să-ți dau interviul.

— Nu-i lua în seamă.

— Nu pot, scumpule. Nu pot să le fac așa ceva.

— Și de ce sunt împotrivă?

— Pentru că nu sunt o persoană publică, spun ei, iar a apărea la televiziune este de prost-gust.

— Ce păcat că văd lucrurile așa. Eu nu cred, dar în fine... Dar președintele ce părere are?

— Și el se opune.

— Ce spune?

— Că o doamnă ca mine nu poate participa la un program de televiziune în care apar oameni din lumea interlopă.

— Din lumea interlopă?

— Ei bine, da, oamenii aceia ciudați cărora le iei tu interviuri.

— Înțeleg. Sper că îmi vei da odată interviul. Ar fi atât de distractiv.

— Dar eu trebuie să fac lucruri bune, scumpule, nu distractive.

— Desigur, înțeleg. Ți doresc încă o dată toate cele bune cu ocazia Zilei Mamei.

— Mulțumesc, scumpul meu. Iar premiul acela pe care ți l-au dat... sparge-l, scumpule. Aruncă-l la gunoi. Nu-l lăsa pe diavol să-ți intre în casă.

— Te sărut, mamă.

— Te sărut, Jaimín.

Îmi petrec la Lima aproape toate sfârșiturile de săptămână. În restul timpului am obiceiul să stau la Miami și la Buenos Aires.

Visez să mă retrag la Buenos Aires, dar un presentiment îmi spune că niciodată nu îmi voi împlini acest vis, că înainte de a reuși s-o fac mă voi îmbolnăvi și voi muri sau, dacă voi reuși în sfârșit să mă mut la Buenos Aires, niște răufăcători îmbrăcați în tricouri de fotbal îmi vor trage un glonț în cap pentru a-mi fura cinci mii de pesos scoși de la un bancomat.

Într-o duminică petrecută la Lima iau prânzul acasă la Sofía, care e o bucătăreasă rafinată, apoi mergem să vedem case, în compania unei agente imobiliare. Vrem să cumpărăm o casă. De fapt, Sofía este cea care visează să cumpere una, căci cea în care stă a devenit neîncăpătoare (cel puțin așa susține ea), pentru că fiicele noastre doresc să aibă camere separate. Eu cred că e vorba de un capriciu, deși nu îndrăznesc să i-o spun. Nu mi se pare necesar să cumpăr o casă mai mare pentru Sofía, dar ea și fetele au insistat atât de mult, încât am cedat în cele din urmă, ca să nu ne certăm. Voi cumpăra casa, o voi trece pe numele meu, îmi voi alege o cameră și voi dormi ocazional în ea, deși mai degrabă voi continua să mă refugiez într-un hotel discret când voi trece prin Lima.

Sofía intră, împreună cu mine, în mai multe case, suportând-o pe agenta imobiliară, care se străduiește să descrie minuțios tot ce vedem și noi, până când, într-un cartier închis, supravegheat cu strictețe, pe un deal de unde orașul se vede mai frumos sau mai puțin urât (în funcție de cine îl privește sau în funcție de densitatea ceții), găsim o casă modernă, luminoasă, cu trei etaje și un design îndrăzneț, original, care ne încântă. Nu stăm pe gânduri. Ne hotărâm să o cumpărăm. Îi promitem agentei că ziua următoare îi vom da cecul și vom încheia afacerea. Sofía e fericită. Eu simt preocupat: casa e frumoasă, dar, bineînțeles, foarte scumpă, și știu că nu voi dormi acolo niciodată, deși o voi trece pe numele meu, pentru că eu simt nevoia să mă ascund într-un bârlog care să-mi

aparțină, unde să nu intre niciodată un aspirator, să nu vină invitați și să nu se servească pateuri sau cocktailuri. Am încercat să duc acea viață de soț harnic, optimist și iubitor, dar am eșuat, iar acum știu bine cum e și nu mă mai păcălesc singur. Dar fiind ceea ce sunt, un bărbat pe jumătate, sunt de asemenea, ori cel puțin încerc să fiu, un tată bun, iar din acest motiv am hotărât să cumpăr o casă cu trei etaje, pentru ca fiicele mele să știe că le iubesc fără rezerve.

Când ne întoarcem acasă la Sofía, ne așezăm să cinăm împreună cu fetele. Angajatele ne servesc ton cu ceapă. Copilele par dezgustate, se plâng, spun că urăsc tonul și ceapa, spun că nu se vor atinge de această mâncare scârboasă, că sunt sătule să li se dea lucruri despre care ar trebui să se știe că nu le plac. Sofía le spune cu fermitate că vor mânca tarta cu ton, fie că le place, fie că nu. Fetele strigă că nu vor înghiți scârboșenia aceea. Sofía ridică vocea și le bagă mâncarea în gură. Fetele plâng, scuipe plăcintica, o insultă pe mama lor. Eu mănânc în tăcere, încerc să nu intervin, dar nu mă mai pot abține când îmi văd fiicele plângând și înecându-se cu mâncarea.

— Nu are sens să le obligi să mănânce ce nu le place, spun eu. Nimeni nu ar trebui să consume ceva ce nu îi place.

— Casa asta nu e hotel, zice Sofía, furioasă.

— Dar nu e nici cazarmă, îi răspund eu.

— E casa mea și eu hotărâsc ce mănâncă fiicele mele, își pierde ea răbdarea. Trebuie să mănânce. Sunt prea slabe. Nu vreau să fie anorexice.

— Foarte bine, așa să facă, dar ceva care să le placă, spun eu. Să le pregătească un pui sau un hamburger.

— Vor mânca ton pentru că asta s-a gătit azi, iar casa asta nu e un restaurant! zice ea. Și nu îmi mai submina autoritatea în fața lor, te rog. Ar trebui să mă sprijini.

— Nu pot să te sprijin atunci când mi se pare că greșești, spun eu. E odios să obligi pe cineva să înghită ceva ce nu-i place. Ți-ar plăcea să te forțeze cineva să mănânci ceva ce nu-ți place, de exemplu ouă jumări? Când eram copil, nu suportam să mănânc creveți. Era oribil, îi vomitam după ce eram obligat să-i mănânc. Nu are sens să faci așa ceva.

— Vor mânca tarta cu ton pentru că este casa mea și aici eu poruncesc! strigă Sofia.

Apoi duce, cu brutalitate, bucățelele la gura fetelor.

Nu mai suport violența inutilă a scenei. Mă ridic în picioare și spun:

— Nu mai cumpăr nicio casă mâine. Ești nebună. Nu putem să ne așezăm la masă tuspătru pentru că devii dictatorială și le faci pe fete să plângă.

Le sărut apoi pe fiicele mele și le spun că voi veni la sfârșitul săptămânii viitoare.

Sofia îmi zice atunci în engleză (pentru că angajatele se aflau în apropiere):

— Dacă nu cumperi casa mâine, vei avea de-a face cu avocații mei.

Încep să râd (dar e un râs fals, pentru că sunt iritat) și îi răspund:

— Mă ameninți?

Sofia spune (în engleză):

— Da. Îmi vei cumpăra casa, altfel avocații mei te vor obliga să o faci.

Îi spun (în spaniolă):

— Ești nebună. Nu sunt obligat să-ți cumpăr nimic.

Plec apoi atât de brusc, încât lovesc partea din spate a camionetei de poarta metalică de la ieșire, care se închide de la distanță.

În dimineața următoare mă duc cu taxiul la aeroport și iau avionul de Buenos Aires. Dorm în cele patru ore de zbor, înfrigurat, cu fața acoperită de un fular foarte moale, care mă izolează de tortura insuportabilă de a călători în cabina înghețată și ticsită. Când ajung la apartament, regretând că am părăsit Lima într-un mod atât de abrupt din cauza unei stupide dispute familiale, o sun pe agenta imobiliară și u spun că a trebuit să plec într-o călătorie, dar că mă voi întoarce peste o săptămână și voi cumpăra casa. Ea îmi răspunde că imobilul a fost vândut în acea după-amiază, pentru că nu mi-am respectat promisiunea de a-l plăti. S-a prezentat alt cumpărător, care nu a ezitat să-l achite.

Abătut, mă așez la calculator, deschid căsuța poștală electronică și găsesc un mesaj de la Camila. Sună așa: „Tăticule, nu te lăsa, cumpără casa. Ar fi atât de frumos ca atunci când vii la Lima să rămâi să dormi cu noi.”

Martín vrea să aibă o mașină. Nu a avut niciodată. S-a săturat să circule cu mijloacele de transport în comun și cu taxiul. Nu mai vrea să urce în autobuze aglomerate și în taxiuri ai căror șoferi îl țin de vorbă atunci când el nu are chef.

Cu câțiva ani în urmă a avut una, dar nu era doar a lui: părinții lui au cumpărat un Ford Ka nou, de culoare albă, cu două uși, și l-au dăruit lui Martín și celor două surori ale sale, Cristina și Candy. În ziua în care au hotărât să meargă cu el pentru prima oară, Candy a vrut să iasă la plimbare cu Martín la Unicenter. A insistat să conducă ea. ieșind din garajul clădirii în marșarier, a lovit un stâlp de beton și a turtit partea din spate a mașinii. Martín a plâns de ciudă. Vraja s-a spulberat. Mașina nouă și-a pierdut aura

strălucitoare care durase atât de puțin. Asta doar a prevestit o altă serie de probleme. Se certau ca să conducă, li s-a furat echipamentul muzical, nimeni nu se obosea să-i facă plinul, li s-au forat farurile. Acum Fordul Ka e o mașină hodorogită, invalidă, plină de răni, care se mișcă foarte greu. Martín nu este interesat să o folosească, motiv pentru care visează să aibă una nouă, a lui, numai a lui, mașina pe care nu a putut-o avea niciodată.

Cu puțin timp în urmă, Martín a coborât dintr-un taxi, sătul până peste cap de faptul că șoferul a vorbit tot timpul tare numai despre fotbal și femei (două teme care nu îl pasionează), m-a sunat la Miami și mi-a spus: „Nu mai suport, îmi voi cumpăra o mașină chiar de-ar fi să nu mai rămân cu niciun peso în bancă.” I-am zis: „Te rog să nu-ți cumperi mașină. Îți voi face eu cadou una. Așteaptă să vin la Buenos Aires și o vom cumpăra împreună.” Martín mi-a acceptat oferta. În sfârșit i se va împlini dorința de a străbate orașul într-un automobil nou, ascultând divele pop pe care le iubea atât de mult, fără a mai trebui să suporte conversațiile zgomotoase ale șoferilor de taxi.

Când am ajuns la Buenos Aires, i-am spus iubitului meu că eram dispus să cumpăr mașina (pentru asta luasem cu mine bani gheață de la Miami), dar cu niște condiții care mi se păreau rezonabile, dat fiind faptul că eu voi plăti: mașina trebuia să fie japoneză, Honda sau Toyota (în niciun caz argentiniană, pentru că nu aveam încredere în industria locală); trebuia să fie automatică, în niciun caz manuală, întrucât mă dezobișnuisem de cele cu transmisie manuală); să fie cu patru uși, relativ spațioasă (pentru că doream ca fiicele mele să se poată așeza comod în ea când vor veni la Buenos Aires). Martín a acceptat condițiile, dar a spus că el ar fi dorit un Ford Ka, un Fox sau un Citroën, care erau preferatele sale.

Apoi a urmat ce era mai rău, coșmarul previzibil: vizitele la concesionarii de mașini, tocmelile cu vânzătorii și efortul de a înțelege încurcatul sistem local, foarte diferit de cel din Miami, unde te duceai, plăteai cu un cec sau cu bani gheață și te întorceai după o oră cu mașina pe care ți-ai ales-o. Martín și cu mine am fost la mai multe puncte de vânzare a automobilelor, iar în toate ne-au spus că trebuia să plătim integral (făcând un depozit într-un cont bancar) și să așteptăm cel puțin o lună pentru ca mașina să ajungă în port, să iasă din vamă și să fie trimisă la magazin. M-am resemnat să plătesc și să aștept, dar lui Martín i s-a părut foarte riscant să depunem banii într-un cont al concesionarului și să primim în schimb doar o chitanță și o promisiune vagă. Pentru că a insistat că e foarte periculos și că se putea să ne escrocheze, am refuzat să fac depozitul și am acceptat, scrâșnind din dinți, să mergem și în alte magazine de automobile, cele din care se putea cumpăra mașina care îi plăcea cel mai mult iubitului meu, adică un Ford Ka. Cu toate acestea, și aici trebuia să plătim și să așteptăm o lună, întrucât modelul era foarte căutat.

În seara aceea, extenuat, cu dureri de cap, Martín și-a blestemat țara și a început să plângă, pentru că, deși în Miami totul era ușor și așa cum se cuvine, el voia să trăiască în Buenos Aires, lângă sora lui bolnavă și lângă mama sa, pe care o iubea atât de mult și cu care practica, în fiecare după-amiază, ceremonia ceaiului într-o cofetărie din San Isidro.

În ajunul plecării mele (vizitele pe care le făceam la Buenos Aires erau totdeauna scurte), m-am dus la cea mai apropiată reprezentanță Honda, am negociat prețul cu un vânzător, i-am dat banii, am semnat hârtiile, am plătit asigurarea și am fost informat că mașina Honda Fit, de culoare gri-argintiu, cinci uși, cutie de viteze automatică, îmi va fi adusă, cu puțin noroc (vânzătorul a

accentuat cuvântul „noroc”), în două săptămâni. Apoi m-am dus la un garaj de pe strada Acasusso și am închiriat un spațiu îngust la etajul trei (deoarece clădirea în care locuiam era atât de veche încât nu avea garaj).

După o lună (nu după cele două săptămâni promise, pentru că, evident, nu am avut noroc), Martín a ieșit din magazin la volanul mașinii Honda Fit. Era trecută pe numele lui. În sfârșit, îmi putea permite luxul de a se lipsi de transportul public. A pus un disc cu Gwen Stefani, a pornit aerul condiționat și s-a dus să le caute pe mama și pe sora lui pentru a le scoate la plimbare. Era încântat (un lucru rar la el, care spunea adesea că viața nu are sens și se gândea să se omoare). Nu era Fordul Ka pe care și l-ar fi dorit, dar trebuia să admită că era mai bună: mai ușor de condus, mai comodă și mai spațioasă.

În acea seară, după ce a străbătut orașul în mașina nouă, Martín a lăsat-o în garajul din strada Acasusso, care i s-a părut deprimant, la fel ca toate garajele publice, și a plecat speriat spre apartament. În dimineața următoare, parfumat și purtând niște frumoase haine de vară, s-a dus la garaj pentru a lua mașina, cu care să meargă până la Highland, ca să joace fotbal, acasă la prietenul său Javier. Când a văzut că locul în care își lăsase mașina era gol, s-a gândit că greșise etajul. Cu inima zbătându-i-se în piept, a alergat de la un etaj la altul și a constatat că automobilul lipsea. A vorbit cu paznicul, care urmărea „Big Brother” la un televizor alb-negru, cu antena ruptă. Acesta și-a declinat orice responsabilitate și i-a replicat sec că ei nu răspund de furturi, că era treaba clientului. Martín nu l-a crezut, a vrut să-l lovească, să-l strângă de gât. Era prea târziu. Îi furaseră mașina cea nouă.

Disperat, m-a sunat la Miami pentru a-mi aduce la cunoștință nenorocirea. Din fericire, am privit situația cu calm. M-a întrebat

dacă asigurarea era și pentru furt. I-am spus că da, bineînțeles, că nu era nimic grav. Când am sunat însă la compania de asigurări, ni s-a transmis că încheiaserăm o poliță economică, care nu acoperea cazuri de pierdere totală.

Când Martín a aflat că asigurările nu vor plăti niciun ban, s-a băgat în pat, a înghițit cincisprezece Alplax și a așteptat să moară. Apoi a adormit. Era într-o sâmbătă după-amiază. S-a trezit foarte relaxat duminică după-amiază. Murea de foame. Avea gura uscată, păstoasă. A făcut un duș și a ieșit la plimbare. Cartierul i s-a părut mai frumos. Un soare splendid dădea strălucire lucrurilor. A zâmbit, surprins că era viu, și s-a gândit că, la urma urmelor, nu era atât de rău să fie iar pieton.

Mă plimb prin aeroportul din Miami. Un bărbat cu un puternic accent peruan mă salută și îmi cere o fotografie. Îi spun că nu am la mine fotografii pentru a le face cadou. Mă lămurește că dorește să-mi facă el o poză. Îi spun că sunt încântat și zâmbesc ca un prost. Tipul nu face nimic și mă privește ca un prost, îi zic să facă fotografia. Mă lămurește că dorința lui este ca altcineva să ne-o facă. Spun că sunt încântat. Tipul îi cere unei femei să ne facă fotografia. Apoi mă îmbrățișează și zâmbim ca doi proști încântați de cunoștință. Femeia nu știe să fotografieze ori nu vrea să ne fotografieze. În orice caz, nu ne face fotografia. Atunci mă satur să mai zâmbesc ca un prost, iar zâmbetul meu se descompune, devine mai puțin credibil, devine forțat. În sfârșit, femeia face fotografia. E o ușurare. Apoi îmi spune cu accent chilian că mi-a citit toate romanele și că, fără îndoială, cel mai mult i-a plăcut *Mămica mea este neprihănită*. Eu zâmbesc și mă gândesc că vrea să mă ia peste picior și îi spun că se referă, poate, la *Eu îmi iubesc mămica* sau *Noaptea e neprihănită*, dar ea mă lămurește că acelea nu i-au plăcut

atât de mult și că cel mai mult a încântat-o *Mămica mea e neprihănită*. Spune apoi că îi pare nespus de rău că nu are în geantă un exemplar al respectivului roman, pentru ca eu să-i dau, cu multă afecțiune, un autograf. Eu zic că da, e păcat, îi mulțumesc foarte mult că îmi citește romanele, că ne vom mai întâlni cu altă ocazie și îi voi semna cu plăcere un exemplar din romanul meu *Mămica mea e neprihănită*. Ea nu pare convinsă că hazardul ne va mai aduce față în față și, pentru orice eventualitate, îmi cere un autograf. Accept încântat și o întreb pe ce nume să-l scriu. „Pe al meu”, îmi zice ea, ca și cum ar fi evident, dar uită să-mi spună numele ei, așa că o întreb încă o dată cum o cheamă și abia atunci îmi spune: Carola. Scriu: „Pentru Carola, cu dragoste, din partea fostului tău soț, care încă te mai iubește.” îi dau hârtiuța, iar ea o ia fără să o citească – mai bine – și mă sărută sec, cuminte, iar înainte de a pleca îmi spune că a încântat-o interviul meu cu Pablo Milanes la CNN. Îi mulțumesc cu un zâmbet umil, adică fals, și prefer să nu-i mai precizez că nu am lucrat niciodată la CNN și nici nu i-am luat interviu lui Pablo Milanes. Apoi se apropie peruanul cu fotografia și îmi spune că o va lipi pe coperta cărții *O lume pentru Julius*. Îl întreb surprins de ce tocmai pe cartea aceea, iar el îmi spune: „Pentru că este romanul tău cel mai bun, Jaimito. Rămân uluit, nu știu ce să-i spun. „Am citit toate romanele tale și acela m-a încântat”, adaugă el, foarte serios. Zâmbesc ca un prost și îi spun că, de fapt, nu am scris romanul ăla, dar că mi-ar fi plăcut s-o fac. Tipul râde ca de o glumă bună, mă bate pe umăr cu un aer condescendent și spune: „Bineînțeles că tu l-ai scris, Jaimito, nu face pe modestul, eu ți-am citit toate romanele, iar ăsta e cel mai bun, cumetre.” îi confirm că așa e, că are dreptate, că de fapt este cel mai bun roman al meu. Tipul mă îmbrățișează excesiv și apoi reușesc să merg mai departe. După aceasta se apropie un domn cu

costum și cravată, foarte serios, care mă salută cu un accent antilian, nu-mi dau seama dacă dominican sau venezuelean, cred că dominican, și mă întreabă brusc ce face tatăl meu. Îi spun că face foarte bine, mulțumesc. Presupun că e un prieten de-al său și că îi va transmite salutări. Tipul mă întreabă dacă tatăl meu scrie acum ceva nou. Sunt surprins, pentru că tatăl meu nu scrie nimic, nici măcar e-mailuri. „Din câte știu eu, nu”, îi spun. Tipul zâmbește și mă întreabă dacă tatăl meu stă la Londra, la Madrid sau în altă parte. „Nu, nu, continuă să locuiască la Lima.” El încuviințează și îmi spune că a citit toate cărțile tatălui meu, toate-toate, și că i-a plăcut cel mai mult *Orașul și câinii*. Mă roagă să-l salut, pentru că este un mare admirator al său. Nu-i destăinui că nu sunt fiul lui Vargas Llosa, nu e cazul, nu vreau să-l deziluzionez.

„Vă mulțumesc mult, îi voi transmite tatălui meu salutările dumneavoastră”, îi spun eu, iar tipul îmi dă mâna și îmi zice: „Drum bun, Álvaro.” Îmi continui mersul, mă opresc apoi la un chioșc și încerc să frunzăresc câteva reviste, dar un tânăr ecuatorian, din Guayaquil, mă salută plin de afecțiune și îmi povestește că studiază actoria la Santiago și că l-ar încânta să joace chiar și într-un rol de figurație din filmul *Fratele meu este o femeie*, după romanul meu cu același titlu, pe care el l-a citit și l-a încântat, apoi îmi dă o carte de vizită și mă roagă să-l sun, că este gata să joace fără bani, doar pentru că îi plac mult cărțile mele și, în afară de asta, pentru că „eu sunt *fans*-ul numărul unu al Veronicăi Castro”, îmi zice el cu mândrie și nu spune *fan*, ci *fans*, ceea ce este, presupun, o formă mai emfatică și plurală de a fi fânul cuiva. Eu nu înțeleg de ce mi-a precizat că o adoră pe Verónica Castro, dar el adaugă imediat că, după cum a citit, ea va avea rolul principal în filmul *Fratele meu este o femeie*, nu-i așa? Iar eu îi spun: bineînțeles că da, că așa se numește pelicula și că Verónica Castro va juca rolul

principal, că nu-i pot promite nimic, dar că cel puțin voi încerca să-i găsesc un rol de figurant, pentru a-i îndeplini dorința de a apărea în film și, poate, chiar de a o cunoaște pe diva mexicană, iar el zâmbește emoționat și mă îmbrățișează afectuos și îmi spune „mulțumesc, domnule Baylys” și – din fericire – nu-mi spune „eu sunt *fans*-ul dumneavoastră, domnule Baylys”, pentru că ar fi deja prea de tot. Urc în avion cam amețit și stewardesa argentiniană mă primește zâmbind și îmi zice: „Eu vă cunosc pe dumneavoastră”, aceasta fiind o manieră foarte periculoasă de a saluta pe cineva. Apoi rămâne tăcută, de parcă ar face un efort pentru a-și aduce aminte de mine, și surâde, mândră de perspicacitatea ei, și îmi spune că acum știe cine sunt, că o încânta emisiunea mea de televiziune, că n-o pierdea niciodată, oare cum se numea, „Câinele verde”, desigur, și își aduce aminte și de numele meu – Jesús Quintero, cum să nu, pentru că sunt spaniol, nu-i așa? Eu îi spun că da, într-adevăr așa mă numesc, Jesús Quintero, cum să nu, „Nebunul de pe colină”, desigur, și îi vorbesc ca un spaniol, cu z-ul printre dinți și cu o anumită grosolanție simpatică. Îi spun că sunt din Sevilla, andaluz veritabil, la naiba, ce oraș arătos, ce mândrețe de oraș, iar ea îmi precizează că a încântat-o interviul pe care i l-am luat lui Miguel Bosé. Eu îi mulțumesc că și-a adus aminte cu plăcere de interviu și vorbesc în continuare ca un spaniol, apoi zâmbesc ca un prost și mă despart de ea, iar când ajung la locul meu nici nu mai știu cine sunt.

Intru într-o librărie din Miami, merg cu un aer distrat să îmi caut cărțile pe masa celor mai vândute. Spre surprinderea mea, nu le găsesc. Mă uit apoi la titlurile recomandate de librărie, dar nu le descopăr nici acolo. Îngrijorat, constat că nu se află nici măcar pe

rafturile cu autori latinoamericani. Mă apropii atunci de un vânzător și îl întreb dacă volumele mele s-au epuizat.

— Nu s-au epuizat, îmi spune el. S-au epuizat cei care le cumpărau.

Zâmbesc în silă și îl întreb unde sunt romanele mele.

— Acolo în spate, pe masa soldurilor, spune el cu un zâmbet zeflemitor.

Încasez lovitura și, căutând să-mi păstrez demnitatea, mă îndrept spre masa cu lichidări de stoc, lângă încăperea cu instalațiile sanitare, acolo unde, în mijlocul unui anumit miros pestilențial de acid uric, se îngrămădesc în dezordine cărțile căzute în dizgrație, romanele neînțelese, ratate, orfane de cititori. Este trist să-mi văd romanele eșuate pe această masă fantomatică.

Asta e o conspirație, mă gândesc eu, supărat. Dușmanii mei au complotat împotriva mea. Trebuie să fac ceva pentru a mă apăra. Iau îndată, discret, douăsprezece dintre cărțile mele, una câte una, și le așez pe masa celor mai vândute, deasupra titlurilor inamicilor mei, fără ca nimeni să remarce manevra mea vicleană, astfel încât în câteva minute se văd splendid, atrag atenția prin poziția și felul în care sunt expuse, cocoțate pe munții celor mai vândute titluri. Plec zâmbind, gândindu-mă că, în sfârșit, triumful literar îmi va aparține.

În ziua următoare mă întorc la librărie și, cum intru, observ că mi-au dispărut cărțile de pe masa celor mai bine vândute. Zâmbesc încântat. E clar, s-au dat toate, mă gândesc eu. Trucul a funcționat.

Fără a mai pierde vremea, mă îndrept spre masa cu cărți la preț redus, mai găsesc o duzină de cărți de-ale mele și, în mai multe reprize, le duc la masa celor mai vândute. De data aceasta însă, un vânzător mă prinde asupra faptului.

— Putem să știm și noi ce faceți? mă întreabă.

— Așez cărțile în ordine, mint eu.

— Cărțile dumneavoastră nu pot sta pe această masă.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu le cumpără, răspunde.

— Ei bine, poate că nu le cumpără pentru că nu sunt la vedere, mă apăr.

— Vă rog să vă duceți cărțile la masa de solduri, spune vânzătorul.

— Nu fiți rău, îl rog eu. Toți merităm o a doua șansă.

— Dacă nu o faceți dumneavoastră, o voi face eu, spune vânzătorul cu grosolănie și îmi duce cărțile înapoi în ghetou.

Indignat, îi spun:

— Acesta este un complot! Ieri am lăsat douăsprezece cărți de-ale mele pe masa bestsellerurilor și s-au vândut toate.

— Nu, spune el. Nu s-a vândut niciuna.

— Și atunci unde sunt?

— La closet, îmi răspunde sec.

— Cum? tresar eu.

— Ei bine, cărțile care nu se vând nici de pe masa de solduri le ducem la closet, ca să le citească măcar cei care își fac necesitățile.

Nu mai scot niciun cuvânt și mă retrag, gata să izbucnesc în plâns.

Seara, jur că nu mă voi lăsa doborât. În dimineața următoare mă duc la librărie, îmi cumpăr toate romanele și, după ce plătesc acele treizeci și două de cărți chinuite, îi spun casierului, cu o voce impostată:

— Acesta este un scriitor minunat, un talent rafinat, un adevărat maestru.

— Dacă spuneți dumneavoastră...

Plătesc cu bani gheață, iar când plec, aud cum casierul îmi spune:

— Adio, domnule Baylys.

Niște prieteni muzicieni mă invită la concertul de despărțire pe care îl vor susține la Miami. Accept încântat, pentru că îmi plac cântecele lor.

E luna iunie și Miami arde, dar nu mă plâng, deoarece iubesc verile din acest oraș.

Prietenii mei mă invită să petrec câteva zile într-un hotel splendid din South Beach, pe malul mării. Nu-mi pică deloc rău să scap din Key Biscayne pentru un sfârșit de săptămână. Băiatul de la *valet parking* e peruan, mă salută afectuos, îmi spune că nu pierde nicio emisiune de-a mea.

În piscina hotelului se află un număr impresionant de femei cu sâni enormi și funduri nemaipomenite, precum și de bărbați musculoși, aroganți, acoperiți de lichide unsuroase, în chiloți de baie foarte strâmți. Sunt uluit. Întins pe un șezlong la umbră, mă acopăr cu mai multe prosoape, pentru că mai am un rest de pudoare și nu vreau să le stric ziua celor care fac baie.

Noaptea nu pot dormi. În camera vecină, o pereche, sau mai multe, se dedică unei virulente și zgomotoase lupte erotice. Vorbesc în engleză, strigă grosolănie, torc ca pisicile, gem, țipă, urlă, imploră, sparg cupe sau pahare (oricum, ceva cade și se sparge), cer poziții, servicii, supuneri, probabil mint (cine nu minte în pat). Pentru că încăierarea sexuală nu pare să se mai termine vreodată, pornesc televizorul. Degeaba. Trebuie să suport aproape o oră acele zgomote guturale, acel dialect desfrânat și strident, acea târguială cu voci cavernoase.

Ce e mai rău abia urmează. Gimnastica odată încheiată, amanții, după toate aparențele extenuați sau satisfăcuți, pun muzică și o fac cu același spirit comunitar cu care s-au dedat sexului, adică o împart, dacă aceea se poate numi muzică, cu vecinii de palier. Patul meu tremură, se înfioară pe ritmul unor cadențe electronice care fărâmă totul, iarăși și iarăși, printr-un persistent bocănit metalic.

Sătul de atâtea zgomote nedorite, ies din cameră în pijama și bat la ușa vecinului meu. E timpul ca lucrurile să fie puse la punct. Nu sunt un om curajos, dar nici nu sunt dispus să mă las călcat în picioare de niște vandali. Aștept viteaz, sfidător.

Ușa se deschide. Un individ enorm, negru, gol, cu o eșarfă gigantică părând un boa constrictor, mă privește, iar eu nu știu dacă e drogat sau buimăcit în mod natural, căci încăperea răspândește un miros puternic de marijuana, iar muzica aceea ticăloșită continuă să violenteze noaptea.

— Ce vrei? mă întreabă el în engleză.

— Doriți ceva de la minibar? îl întreb eu, tot în engleză, cu toată politețea foarte delicată pe care mi-am însușit-o la Lima.

— Nu, răspunde el și îmi trănțește ușa în nas.

Mă întorc rușinat în pat și îmi amintesc că sunt un idiot, că așa voi fi întotdeauna, nu trebuie să mai uit acest lucru, e periculos să-l uit.

Ziua următoare, la piscină, trec pe lângă negrul imens, care stă la soare într-un balansoar. Mă recunoaște, mă strigă și îmi cere să-i aduc o bere.

— Imediat, domnule, îi spun eu și mă îndrept spre bar, îi cer chelnerului să-i ducă o bere moicului uriaș și apoi ies în stradă, râzând de neînțelegere.

Băiatul peruan de la *valet parking* mă salută afectuos și mă întreabă dacă am observat că sunt multe femei atractive în hotel. Nu o spune așa, de fapt. Zice:

— Jaimito, ai văzut ce de femei trăsnet sunt în hotel?

Îi spun că da, că sunt surprins.

— Asta pentru că este o întrunire porno la hotel, îmi spune el cu o privire ștrengărească.

Îmi explică apoi că femeile cu sânii ca niște baloane și funduri memorabile, precum și bărbații exhibiționiști, aroganți, cu costume de baie foarte strâmte sunt de fapt actrițe și actori din industria pornografică nord-americană, reuniți în hotelul în care sunt și eu cazat. Asta explică mai multe lucruri: durata neobișnuită a bătăliei amoroase date de vecinii mei în seara trecută, nerușinarea cu care își proclamau plăcerea, dimensiunea genitală exagerată a negrului cu care am vrut să mă cert pentru a sfârși prin a-i comanda băutura la piscină, dar și cuvintele pe care mi le-a spus Tatiana, rusoaica de la recepție, când m-am înregistrat la sosire:

— Bine ați venit, domnule. Vă felicit pentru filmele dumneavoastră.

Naivul de mine, am crezut că Tatiana văzuse *Să nu spui nimănui* sau *Femeia fratelui meu*, dar ea, cu acea frumusețe stângace caracteristică rusoaicelor, mă confundase cu un actor porno oarecare.

În seara aceea mă duc la concertul prietenilor mei muzicieni și mă ascund într-un colț din spatele scenei, departe de fumători și dansatori, pentru a mă delecta cu cântecele care evocă atâtea clipe fericite, cum ar fi cele în care fiicele mele le cântau.

În dimineața următoare, băiatul de la *valet parking* îmi dă cheile camionetei și îmi spune zâmbind:

— Jaimito, nu o să mă crezi, dar mi-ai purtat noroc. Voi trăi în Las Vegas.

— Cum așa? îl întreb eu, surprins.

— M-au angajat să fac câteva filme porno, îmi spune plin de mândrie.

E un băiat tânăr, chipeș, brunet, musculos, îmbrăcat complet în alb, cu acel aplomb admirabil pe care îl au băieții care pleacă departe de casă, într-o țară a cărei limbă nu o cunosc, pentru a-și câștiga pâinea indiferent cum, fără să se lamenteze, fără să le piară zâmbetul de pe buze.

— M-am împrietenit cu unul din producătorii de filme porno, care se află aici, în hotel. M-a rugat să-i arăt mădularul și m-a angajat pe loc. Așa cum vezi, Jaimito: am ridicat la cote foarte înalte renumele țării.

Începe să râdă, îl îmbrățișez, îl felicit, îi spun să aibă grijă, să economisească, să profite de ocazie, să facă o figură bună la Las Vegas, să nu se piardă, să-mi trimită e-mailuri din când în când, că voi veni să-l vizitez și să sărbătoresc succesele lui cinematografice.

— Dacă mă dau afară de la televiziune, merg și eu la Las Vegas, îi spun.

Băiatul de la *valet parking* îmi înapoiază bacșișul. Acum e actor porno. Nu mai are nevoie de dolari. Zâmbește fericit. Las Vegas îl așteaptă.

Așteptasem acel moment mulți ani, mai exact șapte. Trebuia să dau un examen de cunoștințe fundamentale despre Statele Unite cu un funcționar de la oficiul de imigrație. Dacă treceam proba, deveneam cetățean nord-american.

Mi-am așteptat rândul cu răbdare. Am studiat toată noaptea înainte de examen. Știam numele tuturor statelor uniunii și

capitalele lor, cele mai importante evenimente din istoria țării, toți președinții în ordine cronologică, cei nouă judecători ai Curții Supreme, bazele sistemului juridic, numărul de senatori și reprezentanți, și multe alte date de acest fel. Mintea îmi era burdușită de informații pe care le-am uitat peste o săptămână.

După o îndelungată așteptare, mi-am auzit numele. Când m-am așezat în fața examinatorului meu, doar noi doi în cameră, i-am văzut numele pe ecusonul care îi atârna peste cămașa de culoarea cerului. Phil. Era gras, bucălat, cu părul negru, sprâncene dese și ochi obosiți.

Phil m-a întrebat în engleză dacă eram gata, iar eu i-am spus că da. Apoi m-a privit, a citit niște hârtii și m-a privit iarăși, mai intens, ca și cum m-ar fi cunoscut sau ar fi încercat să-și aducă aminte de împrejurările în care mă întâlnise. În continuare, m-a întrebat dacă mă născusem în Perú și dacă eram ziarist și scriitor. I-am spus că da. Atunci a zâmbit și a spus:

— Jaimito, frățioare, ce faci tu pe aici?

Aceste ultime cuvinte le-a rostit într-o spaniolă al cărei accent era, fără nicio îndoială, peruan, așa că mi-am dat seama că mă aflu în fața unui compatriot, unui fost compatriot sau unui nou compatriot.

— Ești peruan? I-am întrebat, surprins.

— Bineînțeles, cumetre! a spus el, ridicându-se în picioare. Peruan ca salata de pește cu usturoi!

M-am ridicat și eu în picioare, iar Phil m-a îmbrățișat. Apoi a spus:

— Copilul teribil! Auzi, Jaimito, ești nemaipomenit! Eu mă uitam la emisiunea ta de când eram copil! Și mama mea, odihnească-se în pace, se distra mult pe seama nebuniilor tale.

— Mulțumesc mult, Phil, am spus eu, copleșit de atâta afecțiune. Ce noroc pe capul meu că tocmai un peruan mă examinează.

— Noi, peruanii, trebuie să ne ajutăm unii pe alții, a spus el.

— Să nu-ți faci griji, am învățat. Întreabă-mă ce trebuie să mă întreb.

— Păi, cel care pune întrebările ești tu, frățioare, a precizat el, jucăuș.

Apoi, imitând tonul vocii mele, a spus: „Bună seara, bine ați venit la emisiune” și a izbucnit într-un hohot de râs la care eu m-am alăturat.

— Trăiești de multă vreme aici? l-am întrebat îndată ce ne-am așezat iarăși.

— De mai mult de douăzeci de ani, a spus el, mâhnit. Am plecat pentru că acolo nu am găsit de lucru.

— Înțeleg, am zis eu. Și ai devenit cetățean nord-american?

— Bineînțeles, Jaimito, a răspuns el, foarte serios. Sunt ani buni de când am obținut cetățenia.

— Felicitări. Și din ce parte a Perú-ului ești?

— Din selvă, din Oxapampa, a spus el cu mândrie.

— Nu am fost niciodată, dar am auzit că e foarte frumos, am mințit eu.

— Orașelul meu e foarte frumos, a spus Phil. Îmi doresc să mă întorc acolo după ce ies la pensie.

— Ce ciudat că te-au botezat Phil în Oxapampa, am comentat eu, asumându-mi un oarecare risc.

— Nu, nu, a râs el. Eu mă numeam Filomeno, dar aici nu sună bine, frățioare. De aceea, când m-am făcut nord-american mi-am schimbat prenumele în Phil. Asta pentru că nord-americanii nu puteau pronunța Filomeno.

Am râs amândoi și apoi Phil a spus:

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări, slăbuțule.

— Cum să nu, am zis eu, foarte serios. Toate cele necesare.

Phil a tras aer în piept și a întrebat:

— Spune-mi, frățioare, cum e iubitul nostru Perú?

Nu mi-am imaginat că aceasta va fi prima întrebare a examenului. M-a luat prin surprindere. M-am grăbit să răspund:

— Ei bine, știi și tu, e la fel ca întotdeauna.

— Ai fost recent la Lima? a întrebat el.

— Da, acum o săptămână.

— Cum stau lucrurile?

— Nu prea bine, am spus eu. Lumea nu e mulțumită de guvern.

— Auzi, Jaimito, tu care ești priceput în ale politicii, cine crezi că va câștiga alegerile? a vrut să afle.

— Ei bine, e greu de spus, încă nu se întrevede un favorit clar, am comentat eu.

— Spune-mi sincer, slăbuțule, mi-a cerut el, crezi că ne calificăm pentru Campionatul Mondial de fotbal?

— Nu, e imposibil, am răspuns eu.

— Păi nu, pentru că acest antrenor e un dezastru! s-a impacientat Phil. Și câștigă o avere! Nu e drept, frățioare!

— Nu e!

Phil a ridicat receptorul, a format un număr și a spus:

— Rosita, iubirea mea, ghici cine e aici la mine.

L-am privit incredul.

— Hai, ghicește, frumoaso, a insistat Phil. Apoi a adăugat:
Copilul teribil.

Eu am zâmbit, ca și cum aș fi fost mândru că eram numit astfel.

— Uite, ți-l dau pe Jaimito, a spus Phil.

Apoi mi-a șoptit:

— E Rosita, soția mea, din Chachapoyas, suportera ta numărul unu, slăbuțule.

Am luat receptorul și am spus:

— Ce mai faci, Rosita, ce plăcere să te salut.

— Jaimito! Ce emoție! Ce faci la Filomeno?

— Am venit să dau examen, am spus eu.

— Vai, slăbuțule, ce bine că te faci nord-american. E cel mai bun lucru pentru viitorul tău, deoarece cu țara noastră nu se știe niciodată, auzi?

— Da, așa e, am accentuat eu.

— Ascultă, Jaimito, trebuie să-ți zic ceva.

— Sigur Rosita.

— Te-ai îngrășat, auzi? Nu-mi place să apari cu o asemenea bărbie dublă la televizor.

— Voi ține regim, Rosita, am promis eu.

— Ascultă, Jaimito, te rog să le saluți pe fetițele mele – Rosemary, Kimberley și Britney Purificación – în emisiunea ta.

— Sigur, Rosita O s-o fac mâine. Acum ți-l dau pe Phil.

Phil i-a spus Rositei:

— Auzi, frumoaso, la-mi o friptură de găină cu usturoi ca să o mănânc când ajung diseară.

Apoi a pus receptorul în furcă și a zis:

— Ascultă, Jaimito, ești un om foarte bun, foarte modest. Nu credeam că ești chiar așa, la televizor păreai mai nerușinat.

— Mulțumesc, Phil.

— Slăbuțule, transmite-le salutări frumoasei mele și celor trei pisicuțe. Te vei depăși, frățioare. Ele sunt fanii tăi.

— Sigur, Phil, contează pe asta, am promis eu.

S-a ridicat apoi în picioare și a zis:

— Gata, Jaimito, ai trecut examenul.

M-am ridicat la rândul meu și am întrebat, surprins:

— Bine, dar nu îmi pui nicio întrebare?

Phil a devenit foarte serios:

— Doar o singură întrebare.

— Sunt gata, am spus eu.

— Care este orașul cel mai frumos din Peni?

— Oxapampa, am răspuns.

— Ai trecut, Jaimito, a replicat Phil și m-a îmbrățișat cu putere.

Apoi a adăugat zâmbind: *Welcome to the United States of America.*

Avionul pentru Buenos Aires pleacă de la Lima în zori și ajunge înainte de prânz. Un călător neprevenit ar putea crede că partea odioasă a călătoriei sunt cele aproape patru ore de zbor în care trebuie să suporti flatulența vecinilor ori inevitabilele formalități birocratice de pe aeroportul Ezeiza. De fapt însă, de abia din acel moment începe porțiunea cea mai lentă și deranjantă a călătoriei: oricât de grăbit ar fi șoferul de taxi, oricât de abil ar fi în a se strecura, va rămâne împotmolit în mlaștina de mașini vechi de pe bulevardul General Paz. Și atunci, sub soarele nemilos al dimineții, călătorul frânt după noaptea cumplită, încercând să blocheze cu un fular ce atârna de ferestruică razele nemiloase de soare, vorbind pe pilot automat cu șoferul limbut căruia nu îndrăznește să-i ceară o clipă de liniște, își va promite încă o dată (știind că nu va face așa) să nu mai călătorească un an, un an întreg fără să mai urce într-un avion. O oră și jumătate mai târziu (timpul necesar pentru a ajunge cu taxiul de la aeroport în cartierul San Isidro), călătorul va sosi acasă cu dorința disperată de a tăcea și a se arunca în pat pentru a dormi toate ceasurile nedormite în timpul multelor nopți scurte.

Exact așa am ajuns eu luni în apartamentul meu din strada Roque Sáenz Peña, cu vedere la terenul de rugby, la cartierul

labirintic de case vechi și la fluviul cafeniu care îți dă stări melancolice.

Atunci a avut loc prima ambuscadă a sorții, pentru că neplăcerile de până atunci erau toate mai mult sau mai puțin previzibile, dat fiind faptul că o dată pe lună sosesc, în prima zi a săptămânii, la Buenos Aires, pentru a muri puțin pe bulevardul General Paz. După ce m-am despărțit de șoferul de taxi dorind să nu-l revăd vreodată, am încercat să deschid ușa de la intrarea clădirii, dar eforturile mele, puțin cam crispate din cauza oboselii, s-au dovedit inutile și oarecum patetice, pentru că, după câteva minute de luptă cu încuietoarea, am început să în jur, să dau cu picioarele în ușă, să-l sun cu disperare pe portar, care se părea că ieșise ori dormea. Evident, încuietoarea fusese schimbată, iar cum Martín era plecat într-o călătorie, nu puteam intra.

Extenuat cum eram, am tras după mine valiza cu roțile pe distanța de jumătate de kilometru care despărțea clădirea de un hotel din San Isidro, hotelul Casco, în fața catedralei, unde mai dormisem destule nopți. În ciuda oboselii, m-a cuprins pe neașteptate un fior de bucurie în timp ce mergeam pe străzi și recunoșteam chipurile inconfundabile ale cartierului: perechea de lesbiene de la cramă, grăsanul vorbăreț de la curățătoria de haine, șoferii de taxi cu cravată, bătrânul foarte miop de la chioșc, fetele cu șorț care fumează în ușa farmaciei, chelnerița care mă vede la televizor și știe toate ratingurile. Țasta e locul în care vreau să vin pentru a muri, mi-am zis eu. Și am continuat să trag după mine micuța valiză pe roțile, în căutarea unui pat care să mă facă să uit de mine însumi pentru câteva ceasuri.

Am avut noroc: recepționarul hotelului mi-a spus că avea liberă camera care îmi plăcea cel mai mult, cea de la etajul doi, cu vedere spre un colț al catedralei de curând renovate. Tânărul, foarte

educat, nu a pus întrebări (ceea ce este întotdeauna de apreciat), m-a ajutat să car geamantanul și mi-a amintit că micul dejun se mai servește doar jumătate de oră, în cazul în care aș dori să mănc ceva înainte de a mă culca.

Am încercat să dorm, dar amintirea splendidului mic dejun pe care îl serveau în acel hotel a conspirat împotriva acestui țel nobil, așa că mi-am dat cu apă rece pe față, am luat două analgezice pentru a-mi mai domoli durerea de cap și am coborât în curte pentru a mă ghistui cu cornulețe în formă de semilună, brânzeturi, șuncă, finețe și iaurt, unul dintre acele mic dejunuri care te fac să nu mai dorești să mănânci nimic toată ziua și să suspectezi că nimeni nu va mai dori vreodată. Puține sunt plăcerile certe, neîndoielnice, iar a mânca bine e una dintre ele. A devora într-un hotel micul dejun care este inclus în prețul camerei poate că este una dintre plăcerile cele mai subestimate din timpurile moderne.

În această stare mă aflam, mâncând mult fără să-mi fie foame, încercând bucuria meschină a unui mic dejun gratuit, când cineva m-a salutat:

— Jaimito, ia uite unde am ajuns să ne întâlnim!

Era Carlos García, Carlitos, cel mai bun prieten al meu din perioada anilor de studenție, argentinian, fiu de argentinieni, care locuia la Lima în anii optzeci, până când părinții lui s-au dus în Statele Unite, iar el a plecat cu ei. Nu l-am mai văzut de atunci, de când s-a mutat în Denver, Colorado. Un om nobil și bun, dacă așa ceva mai există, cultivând inactivitatea creatoare sau inactivitatea pur și simplu, inamic al muncii sub toate formele ei, având peste patruzeci de ani, la fel ca mine, Carlitos a fost cel care m-a inițiat în dragostea pentru marijuana, rockul argentinian și viața argentiniană în general.

Purtând niște ochelari negri și cu atitudinea calmă de totdeauna, Carlitos mi-a zis că se afla în Buenos Aires pentru că mama sa murise. A spus-o cu naturalețe, fără să facă o dramă, aproape scuzându-se pentru că îmi dădea o veste proastă la o oră matinală:

— A murit mama mea. A avut cancer. A suferit mult. Ne-am întors să o îngropăm aici, așa cum și-a dorit ea. Acesta a fost cartierul copilăriei sale. Îți amintești când am venit și am rămas în casa bunicilor mei?

Acela a fost, pe când aveam abia douăzeci de ani, unul dintre voiajurile cele mai plăcute din viața mea, o lună la Buenos Aires cu Carlitos, instalați în casa mare a bunicilor din partea mamei, în apropiere de fluviu, mâncând în exces, fumând marijuana cu o ferveare religioasă, dormind împreună într-un pat vechi care scârțâia și ne făcea să râdem, în timp ce bunicii săi, gazde minunate, dormeau decent într-o cameră plină de imagini religioase și portrete de familie, între care ieșea în evidență – frumoasă, strălucitoare, angelică – doamna Milagros, mama lui Carlitos.

După ce am terminat micul dejun, ne-am dus în camera lui, iar el a aprins o țigară cu marijuana și tutun. Trecuse câțva timp de când nu mai fumam; părea o ocazie potrivită pentru a corecta acea neglijență. Am fumat împreună, ca în vremurile bune, într-un pat vechi dintr-o clădire veche a unui cartier din nordul Buenos Aires-ului. Apoi m-a surprins:

— Mergem la catedrală să ne rugăm pentru mama?

Firește, l-am însoțit. Doar noi doi pe o bancă din catedrală, l-am văzut pe Carlitos îngenunchind, făcându-și cruce, închizând ochii și rugându-se în tăcere. Fortificat de ajutorul primit de la iarba matinală și bănuind că rugile mele nu vor fi ascultate, m-am rugat pentru mama lui Carlitos, pentru bunicii săi, morți și ei, pentru

tatăl meu bolnav, pentru sfânta care era mama mea, pentru dublul miracol pe care îl reprezentau fiicele mele, pentru frumoasa Sofía, pentru Martincito, pentru sora lui, Candy, și pentru fiica acesteia, Catita.

Ana îmi trimite un e-mail în care îmi spune: „Ești rău.” îmi transmite acest lucru pentru că nu i-am scris de mai multe zile.

Îi răspund: „Sunt rău ca să mă iubești; dacă aș fi bun te-ai plictisi de mine.” I-o spun ca să nu înceteze corespondența cu mine.

Ana îmi scrie: „Când vii? Când te voi vedea?”

Îi răspund: „Poți să mă vezi în fiecare sâmbătă seara, pe canalul 9.”

Se supără: „Ești rău și pe deasupra crud, știi că nu suport să te văd la televizor, urăsc interviurile tale, pari un nap atomic, iei interviuri unor persoane care nu te interesează aproape niciodată cu adevărat, nu vreau să apari la televizor, îți dăunează ca scriitor, nu ți se potrivește.”

Îi scriu: „Te iubesc atunci când îmi spui aceste lucruri, ești nebună, dar ai dreptate, nici eu nu mă suport văzându-mă la televizor.”

Îmi scrie: „Atunci lasă televiziunea și scrie, nu mai face altceva.”

Îi transmit: „Nu pot, televiziunile plătesc bine, cărțile aduc bani puțini, iar tu știi că îmi place să trăiesc bine.”

Îmi reproșează: „Unui adevărat scriitor nu îi este frică de sărăcie.”

Mă apăr: „Atunci nu sunt un scriitor adevărat, niciodată nu am putut fi ceva adevărat, nici măcar un bărbat adevărat.”

Îmi scrie: „Ba ești, doar că nu crezi suficient demult în tine.”

Îi răspund: „Cel puțin cred destul în tine.”

Mă admonestează: „Nu crezi nici în mine, pentru că nu vrei să mă vezi, mereu găsești o scuză pentru a nu ne întâlni, îmi voi șterge tatuajul cu numele tău.” Îi spun adevărul: „Știi că te iubesc, dar nu știu dacă vreau să te văd, pentru că ultima oară când ne-am văzut am sfârșit prin a discuta despre politică.” Îmi scrie: „Atunci să nu vorbim de politică, dar să ne vedem, nu fi rău.”

Îi scriu: „Sunt în orașul tău, am sosit ieri, în seara aceasta trebuie să înregistrez două emisiuni, dacă am noroc termin la ora șapte. Poți să vii să mă vezi la Palermo?”

Nu întârzie cu răspunsul: „Da, spune-mi unde.” Îi scriu: „La popasul din Juan B. Justo, după ce treci de Santa Fe, cum ți se pare?”

Îmi scrie: „Ne vedem acolo la șapte și jumătate, așteaptă-mă în cameră dacă sosești înaintea mea.” Îi scriu: „Bine, te aștept în cameră.”

Am fi putut să ne spunem aceste lucruri la telefon și nu prin poșta electronică, dar Ana nu folosește telefon mobil, cum nu fac nici eu când mă aflu la Buenos Aires. Nu o caut niciodată la librăria în care lucrează și mei ea nu vine după mine acasă, pentru că întâlnirile noastre sporadice au totdeauna acest caracter furiș.

Seara, imediat după ce termin de făcut înregistrările, iau un taxi, cobor la Juan B. Justo, intru în popas (care își anunță statutul printr-o firmă cu litere roșii fosforescente), îi plătesc cincizeci de pesos pentru două ore unui tânăr de la recepție, care ascultă *Ciudata doamnă* de Valeria Lynch în versiunea excepțională a Mirandei, urc în cameră, îmi scot sacoul, cravata și pantofii, mă întind pe pat și o aștept pe Ana.

Dormitez când sună telefonul. Băiatul de la recepție îmi transmite că a sosit Ana. Îi spun că poate să urce.

Ana mă îmbrățișează și îmi dăruiește o carte a lui Coetzee, *Nenorocire*.

— Ai mai slăbit, mă minte ea.

Mă întorc în pat, mă bag sub cearșaf. Ana nu se dezbracă, dar vine în pat alături de mine. Pornesc televizorul și încep să schimb canalele până găsesc un meci de fotbal pe care nu pot să-l pierd.

— Te uiți la televizor? se supără ea.

— Mai sunt doar cincisprezece minute până la pauză. Cum se termină prima repriză, putem începe noi.

— Urăsc televiziunea, spune ea și îmi întoarce spatele. Totdeauna preferi televizorul și mă lași să te aștept.

Nu răspund nimic pentru că nu vreau discuții și nici să pierd fotbalul.

Când se termină prima repriză, opresc televizorul, mă apropii de Ana și văd că a adormit. Mai bine, mă gândesc eu. Așa pot vedea liniștit repriza a doua. Îl sun pe băiatul de la recepție și îi spun că voi mai rămâne două ore.

Ana doarme sau se preface că doarme în timp ce eu văd repriza a doua. Pare că doarme cu adevărat, pentru că sforăie un pic și uneori face niște mișcări ciudate cu piciorul drept, niște tremurături ușoare și bruște, ca și cum s-ar fi relaxat profund.

Văd meciul fără sonor. Cum se termină, opresc televizorul. Sunt obosit. Nu știu dacă doresc să am o partidă cu ea. Nu vreau să o trezesc. Închid ochii. Respir în același ritm cu Ana.

Când mă trezesc, mă uit la ceas. E ora unu dimineăta. Ana continuă să doarmă. Îl sun pe băiatul de la recepție și îi spun:

— Cred că voi rămâne toată noaptea.

— Da, dar te va costa mai mult, îmi spune cu amabilitate. Lumea nu vine aici să doarmă.

— Înțeleg. Dar fata mea a adormit, așa că vom petrece noaptea aici.

— Bine, îți voi face o reducere, îmi spune el.

— Mulțumesc, e minunat, îi replic eu.

Dimineața plecăm de la popas fără să dejunăm. Suntem mulțumiți, în ciuda faptului că nu am făcut dragoste sau poate tocmai de aceea.

Aveam obiceiul să mă laud că nu folosesc telefonul mobil, până când mediocrele împrejurări care îmi marchează viața m-au obligat să-mi cumpăr unul la Miami.

Am achiziționat un aparat scump și sofisticat, care cântărește extrem de puțin, de culoare neagră, cu un număr de funcții pe care nu voi ajunge niciodată să le înțeleg, și am refuzat să semnez un contract cu compania, în ciuda insistenței vânzătoarei venezueliene. Am preferat să cumpăr telefonul, să-l încarc cu o cartelă de o sută de dolari și să folosesc în continuare același sistem de a cumpăra cartele când creditul este pe punctul de a expira, deoarece cu acest tip de *prepay* aveam plăcerea îndoielnică de a mă simți mai puțin prizonier, cu toată rușinea și neplăcerea care m-au cuprins când am devenit un ostatic al culturii mobilului.

Mi-a fost extrem de dificil să aleg tonul muzical cu care trebuia să sune atunci când eram apelat, imaginea care urma să servească drept fundal al ecranului, limba în care urma să fie meniul (am fost tentat să folosesc chineza mandarinilor) și numele utilizatorului (totdeauna mi s-a părut că Jaime e un nume de duzină, lipsit de farmec, ceea ce, pe de altă parte, îmi face dreptate și dezvăluie perspicacitatea părinților mei în a-mi ghici caracterul).

Câteva săptămâni după aceea, am ajuns cu fiicele mele la Buenos Aires. Călătoria a avut două etape, cu aproape aceeași

durată: Lima-Buenos Aires, cu avionul, și Ezeiza-San Isidro, cu taxiul, pe bulevardul General Paz, la șapte și jumătate dimineața. În acea după-amiază, după ce ne-am odihnit câteva ceasuri, am mers pe jos la un magazin de telefoane mobile și ne-am cumpărat un „cip” care să ne permită să folosim mobilul meu și în Buenos Aires, cu un număr local și încărcându-l cu credit. M-am minunat că viața mea a făcut acest salt tehnologic halucinant. L-am sunat apoi pe producătorul meu la Miami. Acesta mi-a povestit necăjit că un interviu pe care îl lăsasem înregistrat a ieșit fără sonor, provocând indignarea publicului, și astfel mi-am amintit de dimensiunile minuscule, rușinoase, ale existenței mele.

La fel ca la Miami, și la Buenos Aires foloseam mobilul doar când acest lucru era absolut inevitabil, apăsând tasta difuzorului și depărtând aparatul cât mai mult de cap, deoarece eram convins că undele pe care le emitea acest obiect mărunț îmi provocau dureri de cap dacă nu foloseam difuzorul și nu îl țineam la o anumită distanță de ureche.

Joi, de Ziua Recunoștinței, fiicele mele, Martín și cu mine am fost în pădurile din parcul Palermo, am rătăcit prin grădinile de trandafiri și am hotărât să facem și o plimbare cu barca pe lacul cu ape verzui. După ce am plătit cincisprezece pesos și ne-am pus niște veste de salvare roșii, am urcat în bărcuța de lemn și am început să vâslim, pe cât de stângaci, pe atât de veseli. A fost un moment de fericire intensă. Ne-am făcut poze orbiți de soarele după-amiezii, am dat unei rațe să mănânce turtă dulce Jorgito, am vâslit fără țință, fetele au spus vulgarități care m-au făcut să râd, iar când ne-am săturat de vâslit am lăsat apele liniștite să lege barcă fragilă, în timp ce Camila îmi cerea să locuim o vreme în Buenos Aires.

Ne-am întors apoi la debarcader cu pofta de a mânca o înghețată. Fiicele mele au coborât cu agilitate, luate de mână de Martín, mereu foarte drăgăstos cu ele. Când mi-a venit rândul, m-am ridicat în picioare, barca s-a dezechilibrat un pic, legănându-se periculos, dar am reușit să sar pe debarcader. În timpul saltului, ceva a alunecat din buzunarul pantalonilor mei, a căzut pe marginea debarcaderului și, capricios, pentru că ar fi putut foarte bine să rămână pe scândurile de lemn, a căzut în apă sub privirile uluite ale fiicelor mele și ale lui Martín.

— Mobilul, tăticle! au strigat ele.

Era prea târziu. Aparatul s-a scufundat în acele ape misterioase și a dispărut pentru totdeauna.

— Încă un telefon mobil care cade în lac, a spus administratorul. Nici nu știți câte am văzut scufundându-se. Cred că sunt un miliard acolo, la fund.

Fiicele mele au regretat incidentul, mi-au promis că îmi vor face cadou un mobil nou, dar eu mă simțeam ciudat de ușurat și fericit, ca și cum o voință superioară ar fi făcut un mic și oportun miracol, acela de a-mi smulge aparatul inutil, amintindu-mi avantajele tăcerii și, printre altele, refăcând o anumită armonie pe care telefonul mobil, cu permanentele sale întreruperi, o deteriorase.

— Nu îmi voi mai cumpăra alt mobil, am spus eu, în timp ce mâncam înghețată la umbră. Am priceput mesajul lacului.

— Ești un prost, mi-a spus Camila. Nu a fost vorba de niciun mesaj. Ți-a căzut pentru că nu ai avut grijă de el. Nu da vina pe lac.

La sfârșitul după-amiezii ne-am dus la cinematografele de la intersecția străzilor Bulnes și Beruti, am văzut un film și apoi, pentru a sărbători Ziua Recunoștinței, am servit la cină curcan cu piure la restaurantul unui hotel, înconjurați de comeseni care

vorbeau englezește, aveau mare grijă de portofele și râdeau într-un mod scandalos.

Când am ajuns în apartament, după miezul nopții, am găsit un mesaj de la Sofía pe robotul telefonului. Spunea că starea tatălui meu se înrăutățise, că vorbea cu mare greutate, că era cu el la clinică și că m-a căutat pentru că tata voia să discute puțin cu mine, că mă sunase de mai multe ori pe telefonul mobil, dar nu i-am răspuns, că ar fi bine să sun, pentru că tatăl meu voia să îmi vorbească și nu prea mai era timp.

Lacul din parcul Palermo a înghițit această conversație, care putea fi ultima.

De îndată ce am ajuns la Lima împreună cu fetele, m-a sunat mama și, cu o liniște admirabilă, pacea celor care au credință, o pace care mi-a fost totdeauna urâcioasă, mi-a spus că tatăl meu voia să mă vadă, că întreba de mine, că trebuia să mă grăbesc pentru că situația era gravă și nu mai avea decât puține zile de trăit. Speriat, m-am dus la clinică în ziua următoare. Tatăl meu avea întipărită pe față imaginea morții. Vorbea cu multă greutate. A Scut un mare efort pentru a purta o scurtă conversație cu mine. S-a interesat de treburile mele cu o generozitate care m-a impresionat. Se părea că era mândru că o cântăreață faimoasă mă salutase în public cu ocazia concertului pe care îl susținuse la Lima și spusese că suntem prieteni. Frumoasa solistă a făcut acest miracol: ca tatăl meu să se simtă, măcar vag, mândru de mine. Remarcase de asemenea, cu simpatie, că îl sprijinisem pe un prieten de-al său în alegerile pentru primăria din San Isidro. Când i-am spus că aveam o mică problemă de sănătate, s-a interesat mult, mi-a pus întrebări (ignorând-o pe infirmiera care îi cerea să nu vorbească) și mi-a recomandat să merg la un doctor care era

prieten cu el. M-a impresionat efortul pe care l-a făcut pentru a-mi descrie tratamentul pe care trebuia să-l urmez pentru a scăpa de respectiva neplăcere. De aceea i-am mărturisit:

— Ce bine e să constat că stai atât de bine cu mintea.

Tatăl meu mi-a făcut cu ochiul, zâmbind, și a spus:

— Luni voi fi acasă.

A fost o surpriză că mi-a făcut cu ochiul într-un mod atât de afectuos, cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. A fost un moment intim, care m-a emoționat. În ciuda faptului că trupul îi era aproape paralizat din cauza bolii, doar printr-o ușoară mișcare a ochiului îmi spusese că totul era în regulă între noi, că nu era supărat, că, poate, în cele din urmă, după atâtea dezacorduri și ineptii, se simțea mândru de mine, ori cel puțin împăcat cu mine, iar acea complicitate care exista între noi când mă ducea la colegiu și îmi dădea bani zicându-mi că era „un fond pentru cazuri de urgență” în cazul în care mi s-ar fi întâmplat ceva rău (știind că voi cheltui acei bani pentru o înghețată la terminarea orelor, o urgență care se repeta în fiecare după-amiază) și afecțiunea ce se vedea în privirea sa când îmi spunea „să nu cheltui banii decât dacă apare o urgență” (știind că și în dimineața următoare mi-o va repeta) ne uneau și acum, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Puțin mai târziu, infirmiera i-a cerut să mănânce puțin, dar el a spus că nu îi era foame, însă cum ea insistă, a cerut o înghețată de ciocolată și o coca-cola. Infirmiera ne-a recomandat să cumpărăm o coca light, dar tatăl meu mi-a precizat din priviri că prefera o coca-cola adevărată. Am coborât la cofetărie cu Javier, fratele meu, și am cumpărat o înghețată de fragi, pentru că nu aveau de ciocolată, și două coca-cola, una obișnuită și alta light. Bineînțeles, tatăl meu a băut coca-cola normală, ferindu-se de privirile infirmierei. Când mama mea i-a dat înghețata în gură, nu am putut evita să mă

gândesc câte înghețate îi datoram tatălui meu, cât de târzie și insuficientă era această ultimă înghețată.

Cu o zi înainte ca el să moară, am rămas pentru o clipă singuri și atunci i-am cerut iertare pentru că nu am putut fi acel fiu pe care l-ar fi meritat. Tatăl meu deja nu mai putea vorbi.

Luni, așa cum mi-a spus, s-a întors acasă, dar nu mai era în viață. Ziua următoare, la înmormântare, m-am înclinat și am sărutat sicriul.

Avionul magnatului mexican ne așteaptă pe un aeroport privat din împrejurimile orașului Miami. Ajung punctual, încărcat de caramelle. Pilotul și mecanicii, cu toții mexicani, mă salută cu o anumită răceală pentru ca nu mă cunosc, verifică dacă simt pe lista invitaților și apoi continuă să-și bea cafeaua, de parcă ar fi niște figuranți dintr-un serial prost al canalului Televisa.

Sunt preocupat, deoarece în bagajul meu de mână am șampon, pastă de dinți, apă de colonie și deodorant, lucruri pe care mi le-ar lua cu siguranță la un zbor comercial, dar aici, pentru că este prima oară când zbor cu un avion privat, nu știu dacă mi se va da voie să le iau cu mine sau îmi vor fi confiscate în cazul unui control de securitate. Nu le împărtășesc neliniștea mea piloților mexicani pentru că nu vreau să-mi trădez condiția de venetic și debutant în marile ligi aeriene.

Ceilalți invitați, opt în total, înregistrați cum se cuvine de o asistentă a magnatului, sosesc fără să se îngrămădească, relaxați, asemenea cuiva care vine în casa unui prieten să fumeze o țigară cu marijuana și tutun ori să joace biliard, având cu ei bagaje minuscule, foarte ușoare, pentru că există totdeauna cineva care le încarcă hainele într-o cursă regulată. Toți se amuză manevrând un aparat mic, negru, în care primesc și trimit mesaje electronice, în

timp ce ascultă melodii din iPod-urile lor, nu știu dacă de-ale lor, pentru că unii dintre ei sunt cântăreți faimoși. Eu nu am iPod, nici BlackBerry, nici laptop și nici bagaj ultra ușor. Eu călătoresc ca pe vremuri, cu două valize neaspectuoase – cumpărate la reduceri pe strada Collins, cu patruzeci de dolari –, ziarele zilei, o carte și un exemplar din revista *¡Hola!* Oricum, niciunul dintre ei nu are caramelle de lămâie, fragi sau mere verzi, în timp ce eu am, iar asta mă face extrem de popular; asta și faptul curios, de neînțeles și discutat de toți, că port cinci perechi de șosete și cinci jerseuri de aceeași mărime și culoare, de parcă am fi mers în Alaska, nu în Panamá.

În avion toți își văd de treburile lor, pregătind discursuri, revăzând agende, semnând afișe, tricouri și șepci, citind cărți cu un audifon (adică ascultând vocea unei persoane care citește cartea pentru ei) și apelând la mine când mai vor o caramela de măr verde, care e favorita lor. Sunt doar două momente scurte de tensiune: când una dintre celebritați vrea să-și aprindă o țigară și pilotul o admonestează și îi spune că fumatul este interzis, iar cântărețul îl ignoră cu o grație într-adevăr poetică și se duce să fumeze la toaletă, și atunci când coaforul uneia dintre faimoase, un italian cărunț și subțire, insistă să cânte și el, foarte tare, melodiile pe care le ascultă la iPod-ul său, ceea ce o face pe clienta și protectoarea sa, care încearcă să adoarmă înfășurată într-o pătură, să-i ceară cu gingășie, cu cele mai bune maniere, să ne dea răgaz și să nu mai fredoneze, numai că însăși ideea de liniște provoacă, se pare, un anumit grad de suferință sau agonie intelectuală în sufletul coaforului italian. Însă în afara acelor două momente de tensiune, ce-i drept cu totul neînsemnate, zborul este o plăcere – deși stau cu spatele la piloți și așa nu am mai călătorit niciodată într-un avion, adică privind spre coada aparatului (iar din când în

când și a vedetelor) – asta și datorită faptului că nimeni nu mi-a confiscat obiectele de igienă personală.

Deodată, avionul este zgâlțâit de o turbulență inoportună, toate luminile se sting, iar această bijuterie zburătoare care valorează nu știu câte milioane alunecă prin aer de parcă ar fi planat cu motoarele moarte. Pentru câteva secunde care par nesfârșite, toți ne privim îngroziți și ne gândim că a sosit clipa finală, că ne așteaptă o moarte cumplit de bruscă și plină de strălucire, că mai multe legende ale muzicii pop vor sfârși sfârtecate în cine știe ce peisaj al selvei din Panamá și că (dacă asta poate fi o consolare) vom apărea cu toții (și eu, chiar dacă nu cu fotografie) în următorul număr al revistei *¡Hola!* Aștept moartea cu o curajoasă resemnare și chiar cu recunoștință, pentru că nu mi-aș putea imagina un mod mai frumos de a muri, mai cinematografic și perfect, înconjurat de celebrități, în avionul unui magnat, noaptea târziu, frunzărind *¡Hola!* într-un punct nedeterminat din Marea Caraibelor și cu prilejul unei călătorii în scop de binefacere, pentru ajutorarea copiilor. Din fericire, luminile și motoarele se reaprind, cu toții ne venim în fire, ne privim ușurați, câțiva își întrerup rugăciunile, iar eu împart caramelle. Le amintesc apoi o scenă din *Almost famous*, când avionul rockerilor este gata să se prăbușească și toți fac mărturisiri finale (unul dezvăluie că e homosexual), numai că avionul nu se prăbușește și mai mulți regretă că și-au dezvăluit secretele cele mai rușinoase. Atunci începem un joc în care fiecare dintre noi își dezvăluie un secret, iar eu refuz să-l dezvălui pe-al meu, acela că sub jerseuri am un tricou cu frumoasa față a uneia dintre faimoasele creaturi care zboară în acel avion, destăinuind în cele din urmă un lucru necugetat, pe care nu ar fi trebuit să-l spun: că nu știu cuvintele niciunui cântec al niciunuia dintre faimoșii artiști care călătoresc în acea noapte cu mine, pentru că niciodată

nu am putut învăța pe de rost un cântec întreg. Atunci se lasă o tăcere de rău augur, dar cineva spune că e în regulă, că nu e nicio problemă, că nimeni din acel avion (nici măcar coaforul italian) nu mi-a citit cărțile, așa că suntem chit. În clipa aceea doresc să se prăbușească avionul, dar e deja prea târziu. Și înțeleg imediat că nu mă voi mai urca niciodată într-un avion atât de frumos, invitat de prietenii mei faimoși. După numai două zile, într-un zbor pentru Campionatul Mondial, fiind așezat lângă o doamnă care călătorește cu capacul unui sifon de closet pe picioare, plâng pentru că nu există dreptate în viața aceasta și pentru că în loc să fiu scriitor ar fi trebuit să fiu cântăreață (sau măcar scriitoare).

Ieșind din cinematograful de pe Lincoln Road, Martín vrea să meargă la toaletă. Mă opresc să îl aștept. Îl văd că intră, dar iese imediat cu o înfățișare scârbită, spunând că e multă lume, niște cozi oribile, că mai bine se duce la toaleta de la Starbucks de pe Alton Road, care e aproape, până scot eu camioneta din parcare.

Puțin după aceea, opresc camioneta lângă Starbucks, iar Martín urcă aducând o cafea pentru el și un suc pentru mine. Arată mai bine. A putut să meargă la toaletă. E mai liniștit.

Puțin mai încolo, dau în două gropi de pe Alton Road. Camioneta se zgâlțâie un pic. Martín își varsă cafeaua pe mâini și pe picioare. Nu îi pusese capacul de plastic. Își opărește mâinile. Strigă. Opresc. Aruncă în stradă cafeaua, își șterge mâinile de pantalonii pătați, îmi zice să ne continuăm drumul, că a fost vina lui pentru că nu a pus capacul. Pare supărat.

Înainte de a intra pe autostradă, spune că i-ar fi plăcut să fi rămas să se plimbe pe Lincoln Road, că nu înțelege de ce trebuie să ne întoarcem acasă atât de repede fiind sâmbătă seara. Îi spun că nu mă atrage o plimbare pe acolo într-o sâmbătă seara pentru că de

obicei este foarte aglomerată, dar că, dacă dorește, îl las să se plimbe vreo două ceasuri și mă întorc să-l iau acasă. Îmi spune că nu, că nu îl atrage să rămână singur. Îl întreb dacă e sigur că asta dorește. Îmi spune că da, dar arată supărat. Fața îl trădează că e sătul de mine.

Ajunși de acum pe autostradă, scot mobilul și o sun pe Sofía, care e la Lima, pe plajă. Nu o găsesc, așa că îi las un mesaj. Îi spun că mi-e dor de ea, că peste două săptămâni voi fi alături de ea și de fete ca să petrecem o săptămână împreună pe plajă și că apoi vom veni la Miami.

Țin în mână telefonul mobil. Martín mă privește urât și îmi reproșează că nu înțelege de ce sunt atât de afectuos cu Sofía. „Pentru că este mama fiicelor mele”, îi răspund eu. „Dar mă urăște. Și nu ar trebui să iubești atât de mult o persoană care mă urăște”, afirmă el. „Nu te urăște”, îi spun eu. „Poate este geloasă pe tine. Poate te consideră un rival, dar nu te urăște.” „Ba mă urăște.” Se înfurie și mă privește supărat. „Mă urăște. Nu nega. Iar tu o tratezi în continuare de parcă ar fi o regină. Nu-ți pasă dacă mă urăște cineva, tu continui să te înțelegi bine cu acea persoană. Așa cum faci cu iubițelul tău Miguel sau cu prietena ta Ana, care mă detestă amândoi, mă vorbesc de rău, dar tu te faci că nu se întâmplă nimic, sunt în continuare prietenii tăi buni, nu-ți pasă, nu-mi iei apărarea.” „Exagerezi”, îi spun eu. „Nimeni nu te urăște, Martincito. Sunt doar închipuiri de-ale tale.” Se lasă un moment de tăcere. Pe față i se citește supărarea.

„Nu mi-ai făcut niciun cadou de Crăciun.” Rămân surprins de reproș. „Bine, dar nu ai spus chiar tu că ar fi mai bine să nu ne facem cadouri?” „Da, dar apoi mi-a părut rău și ți-am făcut cadou o geantă de piele care m-a costat o grămadă de bani”, îmi amintește el, furios. „Iar tu nu mi-ai dăruit nimic, nici nu ți-a

păsat”, adaugă el. „Dar ei, Sofíei, fostei tale nevaste, care mă urăște, i-ai făcut nu știu câte cadouri, nu-i așa?” „Ei bine, da, dar asta nu are nicio legătură cu tine. Am petrecut sărbătorile la Lima, cu ea și cu fiicele mele, și era firesc să le fac cadouri tuturor. Ce-ai fi vrut, să le fi făcut cadouri fiicelor mele și să nu-i fi dat nimic femeii care mi le-a dăruit pe aceste fiice?” Martín mă privește supărat și spune: „Și cu mine cum rămâne? Nu puteai să-mi dai măcar un fleac?” „Îmi pare rău”, îi zic eu. „Am crezut că nu are o importanță așa de mare. Am greșit. Chiar mâine îți voi da cadoul de Crăciun.” Martín mă privește urât. „Nu mai vreau niciun cadou! Nu mai e Crăciunul!”, îmi amintește el înfuriat. „În orice zi poate fi Crăciun”, îi spun eu ca să văd că râde. Dar nu râde.

Apoi fac o greșeală gravă. „De altfel, tu mi-ai spus că biletul de avion ca să vii la Miami ar putea fi un cadou pentru Crăciun”, îi zic eu. Martín mă privește supărat. „Ăsta a fost cadoul tău? Un amărât de bilet la clasa a doua până la Miami? De ce eu, amantul tău secret, trebuie să călătoresc la clasa a doua, iar fostei tale soții îi iei bilet la clasa întâi? Până când mă vei trimite în spate, ca și cum nu aș fi de nivelul ei? De ce nu o trimiți și pe ea în spate? Nu vezi că pe ea o tratezi ca pe o regină, iar pe mine ca pe o târfă ieftină? Crezi că-mi face plăcere să călătoresc la clasa a doua, când tu și Sofía călătorești totdeauna la clasa întâi?” Rămân tăcut. Nu mă pot apăra. „Îmi pare rău”, îi zic eu. „Am greșit că nu ți-am făcut un cadou de Crăciun și că ți-am cumpărat bilet la clasa a doua. Nu se va mai întâmpla.” Spun „nu se va mai întâmpla”, dar în gând completez „pentru că e mai bine să rămâi la Buenos Aires și să nu vii la mine”. Dar asta nu rostesc cu voce tare.

Când ajungem acasă, Martín se încuie în camera lui pentru a vorbi la telefon. Nu știu cu cine, pentru că vorbește foarte încet, ca să nu-l pot auzi. Pentru a nu suferi (sau pentru a suferi în altfel),

mă duc la sala de gimnastică. În timp ce alerg pe banda rulantă, mă gândesc că e mai bine să se întoarcă el la Buenos Aires și să rămână acolo, nu să vină să mă vadă din când în când. Trec apoi pe la farmacie, îi cumpăr parfumul preferat și cer să fie împachetat în hârtie pentru cadouri. Când ajung acasă, îi dau parfumul, dar el are o înfățișare supărată, îmi mulțumește sec, nu mă sărută, continuă să scrie ceva la calculator și mă privește ca ni cum mi-ar spune că îl deranjez, așa că mă retrag în tăcere.

Noaptea târziu, când el doarme deja, cobor la calculator și descopăr că a conversat cu Jorge Javier, un amant pe care l-a avut sau îl mai are la Madrid. E ușor să descopăr acest lucru pentru că a lăsat chat-ul deschis, poate din neglijență sau special, ca eu să citesc și să sufăr. Martín îi spune lui Jorge Javier că e sătul de mine, că mă port urât cu el, că este ca și cum aș mai fi căsătorit cu femeia care mi-a dat două fiice, că niciodată nu mă voi căsători cu el, că îl tratez ca pe un amant ocazional. Și că nu mai suportă răceala pe care i-o arăt, capriciile mele, ieșirile mele.

Apoi descopăr că s-a uitat la materiale pornografice pe internet. Este ușor de aflat pentru că a lăsat mai multe ferestre deschise, în mod sigur cu intenția ca eu să le văd.

În dimineața următoare găsesc în masa mea de scris parfumul pe care i l-am cumpărat, cu un bilet pe care scrie: „Nu e Crăciun în fiecare zi.”

Sosesc la Lima în zori, conduc o sută de kilometri pe autostradă, spre sud. Nu am dormit în avion. Pun în funcțiune aparatul de radio și deschid geamul pentru a rămâne treaz.

Nu am bani peruani când trec pe la punctul de taxare de pe autostradă. Din fericire, acceptă dolari. Trebuie să las doi dolari, unul pentru taxă și altul pentru cel care o încasează.

Ceva mai încolo mă oprește poliția. Ofițerul îmi cere permisul de conducere. I-l arăt pe cel de la Miami. Îmi cere permisul peruan. Îi spun că nu-l am la mine. Mă întreabă de ce nu îl am la mine. Îi spun adevărul, că nu am. Mă întreabă de ce nu mi-am procurat un permis nou. Îi spun adevărul: „Din cauza caracterului meu pusilanim, domnule ofițer.” Avantajul de a folosi cuvinte rare este acela că îți conferă un anumit prestigiu. Polițistul îmi cere un autograf. Semnez: „Pentru prietenul meu iubit Henry García, pentru acești ani în care am condus fără permis.” Ofițerul mă corectează. Se numește Jenry, cu, j”.

Când ajung la casa de pe plajă, mă duc direct la culcare. Mă trezesc brusc, după trei ore. Cineva a aruncat cu un ou în geamul camerei mele. Ies pe terasă, dar nu văd pe nimeni. Băieții răi de pe plajă se distrează aruncând cu ouă în mine.

Cobor pe plajă. E goală. Mă bălăcesc în apă. Ies cu fața plină de nisip pentru că marea e foarte nisipoasă. Atunci văd că se apropie un bărbat în pantaloni și cămașă, desculț, cu un mers șovăitor, aproape în zigzag, ca și cum ar fi fost beat sau foarte obosit. Privește marea cu un amestec de bucurie și mirare. Când ajunge în dreptul meu, mă întreabă cu limba păstoasă și privirea rătăcită dacă sunt persoana care închiriază umbrele și șezlonguri. Îi spun că nu, dar, pentru că nu e nimeni pe plajă, poate să-și aleagă cel mai comod loc de la umbră, fără să plătească nimic. Mă recunoaște imediat. „Respectele mele, don Jaimito”, îmi spune el și mă îmbrățișează exagerând, aruncându-se în brațele mele de parcă ar fi vrut să adoarmă în ele. Îi simt mirosul puternic de alcool. Este un om sărac, prost îmbrăcat, fără pantofi și nu se știe de unde a venit și nici cum a ajuns pe această plajă, dar se pare că e fericit să se afle acolo, într-o amiază de luni, vorbind singur cu marea, contemplând-o reverențios și incitat, de parcă ar fi fost trupul celei

mai frumoase femei pe care au văzut-o vreodată ochii săi oboșiți care înoată în rachiu.

Bețivul fericit nu întârzie să intre în mare fără să-și scoată îmbrăcămintea, cu pantalonii care aproape îi cad. Hi cu cămașa sfâșiată, și strigă de frig sau de fericire, ori de amândouă, apoi execută un dans halucinant, cu brațele înălțate spre cer, scoțând strigăte de neînțeles, în timp ce eu îl privesc cu invidie, pentru că nu mai văzusem niciodată pe cineva mai fericit pe această plajă și nici pe altele.

Fără să înțeleg de ce îl încearcă o asemenea bucurie, de ce face asemenea salturi și de ce urlă, cine este acest ciudat vizitator alcoolizat care se îmbată acum cu fiecare val care îi dă jos pantalonii și îi descoperă fundul, mă apropiu de el și îl întreb dacă nu vrea să-și pună ceva care să-l protejeze de soare sau să servească o băutură răcoritoare. Tipul îmi spune: „Respectele mele, don Jaimito.” Apoi continuă să se bălăcească de parcă ar fi un copil. Nu pot rezista să nu-l întreb.

— De ce ești atât de fericit, domnule?

Tipul își ridică pantalonii, care îi cad oricum, și răspunde:

— Pentru că acum am cunoscut marea.

Apoi sare și intră și mai mult în apă. Îl întreb de unde vine. Îmi spune că din munți, de foarte departe, și că visul lui a fost totdeauna să vadă marea.

— Și cum ți se pare? îl întreb eu.

Rămâne o clipă pe gânduri și apoi răspunde:

— E ceva nemaipomenit de mișto, domnu' inginer.

Își dă imediat pantalonii jos și începe să urineze cu multă naturalețe.

Am ocupat această casă de pe o plajă de la sud de Lima nu pentru că îmi place plaja sau această plajă în special, care se numește Asia, ci pentru a evita venirea fostei mele soacre. Ar trebui să mă aflu la Miami, văzându-mi de treburile mele, dar nicio chestiune nu mi se părea mai urgentă decât cea de a păstra vie ranchiuna împotriva ei și a soțului ei, de a le strica planurile de sfârșit de an, de a duce un rapid război de gherilă familial și de a demonstra, în cazul în care mă subestimase, că sunt un soldat care are o misiune, iar această misiune este de a ațâța ura literară contra lor, a celor care m-au dat afară din casa lor cu insulte și amenințări atunci când am publicat un anumit roman.

Sunt singur în casa de pe plajă, pentru că ei, dușmanii mei, surprinși de istețimea dovedită (pentru că se gândeau să profite de absența mea din această casa), nu permit, drept represalii, ca fiicele mele să vină să mă vadă, invocând că trebuie să ia lecții de călărie și de dans, să o viziteze pe profesoara de ortografie și să se joace cu verișorii lor, care au venit de la Oslo, unde locuiesc. Așa cum se știe, a sta singur înseamnă a beneficia de anumite avantaje, cum ar fi acela de a face ce-ți place, fără să dai explicații nimănui, dar, când te afli într-o casă pe plajă și vrei să stai pe plajă fără să faci insolație, e nevoie de cineva care să se ocupe de mijloacele de protecție necesare. La asta se reduce în final problema de a fi singur pe plajă: cum să-mi aplic loțiunea de protecție pe spate. După ce am încercat cu un cuțit de bucătărie, cu o spatulă de lemn, cu o sticlă de plastic de dimensiuni obișnuite și cu un vaporizator, mă dau bătut și mă resemnez să caut un vecin binevoitor, curios sau spontan, care să mă scoată din încurcătură.

Atunci intră în scenă Candela.

Candela e un tânăr scund, brunet, cu ochi scânteietori, cu un tricou azuriu și pantaloni scurți de culoare albastră, care apare pe

terasă pentru a avea grijă ca motoarele piscinei să funcționeze cum trebuie, ca apa să aibă temperatura și nivelul adecvate și ca mica doză de clor necesară pentru a o purifica să nu lipsească. Candela își face treaba în liniște, pentru că i s-a atras atenția că nu trebuie să perturbe niciodată pacea celor care au case aici. De aceea, când îl invit la o înghețată de ciocolată și îi spun să ia loc pentru a discuta puțin, se arată surprins, însă, după ce își învinge prima reacție de timiditate, acceptă invitația și mănâncă înghețata fără să facă nici cel mai mic zgomot. După ce mi-a povestit câteva lucruri despre el (că se numește Candela, că locuiește în satul din apropierea plajei, că are o fiică al cărei nume este Sheyla și pentru care îmi cere un autograf cu toate că fetița nu are decât treisprezece luni, că unul dintre visurile sale este să aibă o piscină proprie și să învețe să înoate), îmi adun curajul de a-i cere, în modul cel mai viril și respectuos cu putință, să mă ungă pe spate cu loțiune de protecție solară, pentru că vreau să cobor pe plajă și să mă cufund în mare. Puțin surprins, dar obișnuit să-i servească în orice fel pe cei care locuiau pe acea plajă, Candela acceptă să îndeplinească sarcina atât de infamă și periculoasă de a-mi feri spatele de asprimea soarelui.

Acum, Candela și cu mine stăm în picioare, el în uniformă sa de îngrijitor al plajei, iar eu într-un costum de baie cu flori, care îmi este mare. Candela își deschide palmele, iar eu pun pe fiecare dintre ele loțiune solară cu factor de protecție șaptezeci, cea mai rezistentă și uleioasă dintre toate. Apoi mă întorc cu spatele la el, iar Candela începe să-și trece palmele de spatele meu cu o seriozitate și grijă indubitabile. Acel moment în care Candela îmi masează spatele cu mâinile sale puternice și unsuroase, asprite de clor, apă sărată și soare, este de departe cel mai memorabil dintre cele trăite în zilele petrecute baricadat pe plajă, iar acest lucru i-l fac cunoscut cu respectul cuvenit:

— O faci minunat, Candela. Te rog să mai pui un pic și să nu lași nicio porțiune fără loțiune protectoare, pentru că urăsc erizipelul.

— Cu multă plăcere, domnule, spune el și stoarce sticluța de plastic pentru a scoate din ea mai multă loțiune cu factor de protecție șaptezeci.

Spre ghinionul meu, pe când Candela uni unge spatele, de acum cu mai multă încredere, dar nu cu mai puțină conștiinciozitate, trec pe lângă terasă, în drum spre plajă, două doamne în costum de baie și cu pălării, foarte elegante, unse probabil cu loțiune protectoare. Văzând un băiat în uniformă frecându-mi iarăși și iarăși spatele atât de suspectat, comentează ceva cu voce joasă, își fac semnul crucii cu stupoare, iar una dintre ele spune:

— Cum a decăzut plaja asta.

După câte se pare, aceste doamne atât de pioase și onorabile au comis greșeala de a crede că tânărul Candela mă mângâia, mânat de desfrânare, și nu că mă ungea cu loțiune de protecție solară, că acel tânăr în uniformă și cu mine ne-am dedat cu nerușinare, sub privirile celor care doreau să vadă așa ceva, la pasiunile cele mai josnice, care, așa cum se știe (cu toate că ele, poate, nu știu), sunt de obicei și cele mai plăcute. Ei bine, nu este așa, nobile doamne; nu fac dragoste cu Candela, ci sunt doar un om singur, care urăște insolația.

Candela pleacă puțin după aceea, mulțumit că l-am servit cu băuturi și sandviciuri și că i-am promis să-i transmit salutări în cadrul emisiunii mele de televiziune, iar eu cobor pe plajă, sfidând privirile ostile ale doamnelor a căror sensibilitate am rănit-o fără să vreau, și fac o baie de șezut în apele reci ca gheața și pline de nisip ale Pacificului. Și cum nu pare să fie ziua mea norocoasă, un val rebel mă lovește din spate și îmi deranjează chiloții de baie, iar prietenele mele, scandalizate, ajung să vizualizeze, având ca fundal

orizontul plin de marsuini și pescăruși, o bucată din dosul meu atât de suspectat, pe care, pot să jur, nu l-a atins și nici nu-l va atinge vreodată Candela, chiar dacă ele nu mă cred, pentru că, atunci când trec pe lângă ele, șiroind de apă sărată, una dintre ele comentează cu voce joasă, dar nu atât încât să nu o pot auzi:

— Ce stricat e băiatul acesta.

În drum spre casa fratelui ei Bobby, care o așteaptă pentru a ieși să navigheze, mama se oprește un moment pentru a ne vizita pe plajă. Când mă întorc de la jogging, o găsesc pe terasă, conversând cu Sofia și cu fiicele mele, care au sosit în această dimineață, scăpând de fosta mea soacră. Arată splendid, frumoasă, zveltă. Nu mai poartă doliu. Nu vrea să bea nimic pentru că se simte puțin amețită după cei o sută de kilometri parcurși în compania unui șofer și a unui custode care așteaptă la rând cu florile pentru fratele ei, legendarul Bobby. Este senină și fericită, surprinzător de senină și fericită. Spune că tatăl meu este acum pe un tărâm mai bun și că într-o zi va fi alături de el și se vor putea îmbrățișa așa cum nu au putut-o face niciodată când au fost în trecere pe aici. „Să dea Domnul”, îi spun eu. „Nu să dea Domnul, ci așa va fi”, mă corectează ea, cu zâmbetul ei nesfârșit de bun. Îmi povestește apoi că anul trecut a făcut 111 investiții foarte rentabile la bursa de valori, în anumite companii miniere ale căror acțiuni și-au multiplicat valoarea. Rămân uimit de competența și naturalețea cu care mama vorbește despre abilele sale manevre de la bursă. A câștigat bani, deși ar fi putut să facă mult mai mulți dacă nu ar fi vândut de câteva ori într-un moment nepotrivit, fiind sfătuită greșit de niște finanțiști slabi de înger (amintește de unul, Solano), care au crezut că un anumit candidat de stânga va câștiga alegerile. O ascult în tăcere, uimit. E o femeie distinsă, blândă și cu o înfățișare delicată,

chiar fragilă, dar în care sălăşluieşte o voinţă de fier, o forţă ascunsă, o anumită perseverenţă de neclintit, care se naşte, presupun, din exerciţiul zilnic al credinţei. Mama mă îndeamnă să investesc la bursă împreună cu ea. E o manevră ingenioasă de a realiza o formă de complicitate cu mine. Îi promit că voi urma sfaturile ei financiare, că voi cumpăra şi voi vinde după indicaţiile ei, că vom deveni foarte bogaţi şi astfel mă voi retrage în fine din televiziune. Îmi spune râzând că ea are atât de mult noroc la bursă pentru că, în realitate; dacă lucrurile sunt privite cu atenţie, nu e vorba de noroc, ci de faptul că ea se bazează pe grija şi ajutorul pe care i le arată Dumnezeu cel Atotputernic, care o luminează în lenta, dar sigura expansiune a afacerilor ei. Ne lasă apoi mai multe cadouri (prăjituri, bomboane de ciocolată, plicuri cu bancnote pentru fete, un sacou pentru mine, rămas de la tatăl meu) şi îşi continuă călătoria pe autostradă, spre sud, unde, peste două sute de kilometri, în golful Paracas, o aşteaptă tratele ei Bobby, navigatorul solitar, legendar pentru inteligenţa şi fineţea umorului său, care a invitat-o să petreacă sfârşitul de săptămână în casa lui splendidă, pe care eu nu am văzut-o încă.

Peste câteva minute, pe când probez cu o anumită teamă sacoul maro al tatălui meu, aud cu surprindere că mama s-a întors. Ne povesteşte râzând că au păţit ceva curios şi greu de imaginat: şoferul şi custodele au închis portbagajul maşinii lăsând acolo cheile acesteia, iar acum nu pot să-l deschidă şi nici să pornească automobilul. O întreb cum au putut lăsa cheile în portbagaj. Îmi spune că, punând la loc în portbagaj florile pe care ea le-a luat pentru fixatele ei şi pe care le scosese temporar de acolo pentru a nu se ofili din cauza căldurii, unul dintre ei, şoferul, a pus şi cheile, fără să-şi dea seama, şi apoi a închis portbagajul. Nu au o dublură, au forţat încuietoarea, dar nu a fost chip să o deschidă, aşa că vor

merge în sat cu speranța că vor găsi un lăcătuș care să-i ajute să recupereze cheia și să își continue călătoria până la golful Paracas. Mama este încântată: Dumnezeu a vrut să se piardă cheia în portbagaj pentru ca ea să poată petrece mai mult timp cu noi. E un semn sau un mesaj pe care îl privește cu resemnare și bucurie. Îl caută pe fratele ei Bobby pe mobil, îi comunică vestea proastă (care pentru ea pare mai curând bună) și îi precizează că, dacă nu găsesc un lăcătuș în sat, probabil va trebui să rămână peste noapte la noi. De îndată ce încheie convorbirea, o duc într-o cameră de oaspeți și o întreb dacă dorește să se odihnească. Îmi spune că se simte deja mai bine, că i-a trecut amețeaua, că ceea ce o tentează cu adevărat este să facă o baie în mare. Puțin mai târziu apare într-un costum de baie negru dintr-o singură piesă, foarte conservator, așa cum se cuvine, cu pălărie de pai și unsă din belșug cu loțiune de protecție solară. Fiicele mele, încântate, îi dau cu loțiune și pe spate, înainte de a coborî pe plajă, mama vede în grădină micile plăci din cauciuc sau burete artificial ale fetelor (pe care ele le numesc *morey* sau scândurici) și mă întreabă dacă poate să folosească una dintre ele „pentru a alerga pe vălurile”. Surprins, încep să râd și îi duc placa până la malul mării. „Nu uita că eu, de când eram tânără, străbăteam valurile cu salteluța pneumatică prin La Herradura”, îmi spune ea, zâmbind și potrivindu-și pălăria. „Și înaintam în larg mai mult decât toți bărbații, plutind pe valurile cele mai mari, pe care ei nu aveau curaj să le atace.” Eu auzisem aceste povești de când eram copil și credeam că erau fantezii sau exagerări, dar odată, sunt deja douăzeci de ani de atunci, am cunoscut un ziarist înțelept și încântător, care a fost maestrul meu, marele Manuel d’Ornellas, iar el mi-a povestit într-o după-amiază, când luam prânzul într-un restaurant japonez, că în tinerețe străbătea valurile cu o saltea pneumatică împreună cu mama mea în La Herradura și

că ea cobora pe acele valuri cu o dexteritate, un curaj și o abilitate inexplicabile, care îi uluiau pe toți băieții care făceau același lucru, dar care nu se aventurau să coboare pe niște valuri teribile, pe care mama le cucerea zâmbind, pe o saltea albastră.

Acum mama se aruncă pe tăblia galbenă și se îndepărtează de mine, făcându-mi semne de despărțire, mereu zâmbitoare, depășește cu pricepere câteva valuri mijlocii, apoi așteaptă, așteaptă și iar așteaptă, în timp ce fiicele mele și cu mine o observăm de pe mal, bălăcindu-ne picioarele în apă. Deodată Lola strigă „val uriaș!” și atunci ceva reînvie și animă privirea mamei mele, iar ea dă din brațe și din picioare, se pregătește și, în fața privirilor noastre uimite, se instalează pe coama valului, îl posedă fără nici cea mai mică ezitare, iar odată ce l-a cucerit și s-a făcut stăpâna sa, coboară pe el, îl străbate, face zigzaguri și gustă senzația de parcă ar fi fost unul dintre acele valuri din La Herradura, pe care le străbătea cu cincizeci de ani în urmă pe salteaua ei pneumatică albastră. Fiicele mele o aplaudă, uimite că au o bunicuță care încă mai poate străbate valuri și care o face mai bine decât ele și prietenele lor, iar eu o întreb pe mama mea dacă se simte bine, dacă nu îi este frică să se ducă acolo. Ea mă privește cu ochisorii ei de sfântă, plini de bunătate, și îmi spune „nu mi-e frică pentru că Dumnezeu e planșa mea, iubitul, iar eu cobor pe toate valurile împreună cu El”. O sărut pe mama mea pe obrazii ei sărați și o iubesc mai mult decât oricând.

Sosesc la Buenos Aires pentru a petrece o săptămână cu Martín. Nu ne-am văzut de câțva timp. Când ajung la apartament, încerc să nu fac zgomot, dar Martín se trezește totuși. Ne îmbrățișăm. El vrea să facem dragoste. Eu nu vreau decât să dorm. A fost un zbor

lung, sunt extenuat. Martín se întristează, simte că nu mai e ca înainte, când ne-am cunoscut.

Dorm toată ziua. Seara, mai bine dispus, vreau să merg la cinematograful. Martín spune că e frig, că mai bine rămânem în casă și ne uităm la emisiunea de dansuri de la televizor. Eu zic că prefer să merg la film, că în acest caz mă duc singur. Martín se pregătește de plecare și mă însoțește. Luăm taxiul. Încă nu a ieșit din service, unde se află pentru o verificare de rutină, noua mașină pe care am cumpărat-o, cu riscul de a ne fi furată și aceasta. Martín nu poate suferi să meargă cu taxiul, nu poate suferi să discute cu șoferii. Eu știu acest lucru și de aceea tac. Vom vedea în spectacolul de la miezul nopții un film polițist, povestea unui ucigaș în serie. Martín detestă filmul, spune că îl sperie, că îi amintește de sora sa bolnavă, de moarte. Vrea să plece din sală, dar îl rog să rămână până la sfârșit. După ce ieșim, luăm un taxi. Șoferul strănută, tușește, își drege glasul. Martín își acoperă fața cu jerseyul. „Mi-e silă, îmi tușește în față.” „Nu exagera, nu e cazul”, îi spun eu. După ce ajungem acasă îi mărturisesc că aș fi preferat să văd filmul singur. Martín închide brusc ușa camerei sale și se duce la culcare fără să-mi ureze noapte bună.

Ziua următoare e și mai frig. Mă trezesc obosit, prost dispus. Merg la oculist, am nevoie de ochelari noi. Martín vine cu mine și îmi spune: „Nu știu de ce ai venit să mă vezi, dacă ești prost dispus toată ziua.” Rămân tăcut, nu îi vorbesc. Martín pleacă fără să-și ia rămas-bun. După-amiază, când termin siesta, mergem la cinematograful. Vreau să văd un film despre un bărbat care își împușcă soția. Martín nu pare foarte bine dispus. Pe drum mă întreb dacă vom înceta într-o zi să ne întâlnim doar sporadic și vom trăi împreună. Îi spun că nu știu, că vom vedea mai târziu. Martín se supără, iar când ajungem la cinematograful spune că

preferă să plece. O face fără să-și ia rămas-bun. Văd filmul singur și acest lucru îmi face plăcere. Când ies din cinematograful, îl găsesc pe Martín, care mă așteaptă. Ne îmbrățișăm.

În seara următoare, Martín își scoate mașina din atelier. Îi propun să mergem la cinematograful, la spectacolul care începe la miezul nopții. Vreau să văd un film francezesc. Martín spune că e frig, șase grade Celsius, dar se resimt patru. Îi spun că niciodată nu a putut înțelege diferența dintre temperatura reală și senzația termică și că, deși e frig, voi merge oricum la cinematograful. Întrucât are mașina aranjată și curățată recent, Martín se hotărăște să mă însoțească. Atunci când ajungem la garaj, alarma începe să sune strident. Nu știm să o dezactivăm. Nu putem scoate mașina. Încercăm de mai multe ori, dar alarma ne înspăimântă. Ne retragem înfrânți. Mergem pe jos până la un restaurant oriental. Mâncarea e scumpă și ne cade greu la stomac. Sunt trist, gândindu-mă că seara a fost ratată pentru că totul e mai complicat cu mașina. Viața părea mai simplă atunci când ne deplasam cu taxiul, îmi zic eu. Acum trebuie să plătești garaj, asigurări, patente, alarme. Nu spun însă nimic, pentru că nu vreau să mă cert iar cu Martín.

Joi vreau să văd un meci de fotbal la televizor, dar nu pot pentru că trebuie să merg la o nuntă cu Martín. E nunta unei prietene, care se căsătorește în hotelul cel mai elegant din oraș. Refuz să merg la biserică. Nu sunt dispus să particip la acest teatru religios. Mergem la petrecere. Avem noroc: ajungem cu întârziere, dar chiar în clipa în care se servește primul fel de mâncare. Cina este splendidă. Conversez cu vecinii mei de masă, cu care tocmai am făcut cunoștință. Martín este încântat. Îmi spune că i-ar plăcea ca într-o zi să se căsătorească acolo, cu mine. Îi spun că nu mă voi mai căsători. Martín se întristează, bea vin alb, nu vorbește cu nimeni. Eu stau de vorbă cu niște creatori de modă. Când se pune muzică

disco, Martín spune să mergem să dansăm. Îi spun că a dansa o ceva vulgar. Martín crede că sunt un prost. Se duce să danseze singur. Îl privesc și mă gândesc că dansează foarte frumos.

Vineri luăm prânzul cu Blanca, sosită de la Madrid, îi dăruiesc unul dintre romanele mele, pentru că aniversarea zilei sale de naștere este peste câteva zile. Nu știu ce dedicație să-i fac. Ea ne-a povestit că o distrează o expresie spaniolă: „Total-senzațional.” Îi scriu: „Ești total-senzațională. Cu toată dragostea, J.” Martín citește dedicația și crede că nu ar fi trebuit să scriu cuvântul „dragoste”. Îl deranjează că încerc mereu să seduc femei frumoase, chiar dacă sunt prietenele lui. Când Blanca pleacă, îmi spune acest lucru, că nu era potrivit să-i scriu „cu toată dragostea” unei prietene. Îi spun să nu exagereze, e vorba de o dragoste de prieten, nu de una sexuală. Seara, după siestă, spun că vreau să văd filmul franțuzesc pe care nu l-am putut vedea data trecută. Spun, de asemenea, că suntem invitați la un musical. Martín preferă să meargă la musical. Nu am chef să merg la un musical, dar cedez. Ne ducem cu mașina, ascultând noul disc al lui Bose. Ajungând pe strada Corrientes, avem dificultăți în a găsi un loc de parcare. Intrăm în teatru. Îi spun că dacă musicalul e plictisitor, plecăm în jumătate de oră. Martín acceptă. Însă, la începerea spectacolului, una dintre actrițe mă salută. M-a recunoscut de pe scenă. Îi trimit bezele, apoi îi șoptesc la ureche lui Martín: „Am încurcat-o, trebuie să stăm până la sfârșit.” Musicalul durează două ore. Ne plictisim. Mă gândesc că ar fi trebuit să vedem filmul franțuzesc, că am făcut o concesie pentru iubitul meu și acum regret. După ce ieșim de la teatru, mâncăm ceva în grabă. Insist să vedem și filmul franțuzesc la unu dimineața. Lui Martín îi este frig și e obosit, dar cedează. Odată ajuns în sală, se plânge, se mișcă mult, cascade, spune că e gata să adoarmă. La mijlocul filmului zic că e mai bine să plecăm.

Martín acceptă, încântat. Eu mă întristez pentru că nu pot vedea filmul până la capăt. Urcăm în mașină. Prefer să conduc eu, întrucât Martín cade din picioare de somn. Conduc repede, prea repede pentru prietenul meu, care se plânge. Nu-l iau în seamă, merg cu toată viteza. Martín tace, ofensat.

După ce ajungem acasă, Martín se duce la culcare. Ne despărțim cu răceală. Îmi fac bagajul, chem un taxi, dorm doar un ceas și plec la aeroport. Înainte de a ieși, scriu un bilet în care spun: „Mulțumesc pentru tot. Ne vedem peste o lună. Sărutări.”

Mă îndrept spre aeroport, apoi îi spun șoferului să mă ducă la un hotel din centrul orașului. Voi rămâne câteva zile în oraș, dar în secret. Vreau să fiu singur. Vreau să văd multe filme. Nu vreau să vorbesc cu nimeni.

O săptămână de iarnă la Lima poate părea un an. Noaptea sunt înghețate și vinovate; dimineața, o ceață groasă estompează totul, inclusiv certitudinea sau speranță că voi pleca în curând; ceasurile și zilele trec cu o încetineală mănioasă, exasperantă, de parcă aș fi fost privat de libertate, închis în carcera cu acoperiș cenușiu în care m-am născut, din care am vrut tot timpul să scap și la care mă întorc în cele din urmă resemnat, pentru că nu există altă soluție.

Trebuie să petrec o săptămână la Lima pentru că miercuri e aniversarea zilei de naștere a Camilei (și nimic, nici măcar condiția mea de acuzat sau deținut în această temniță plină de praf de pe malurile Pacificului, nu poate justifica absența mea de la eveniment) și pentru că trebuie să înregistrez câteva emisiuni pentru a putea merge cu fiicele mele într-o vacanță de o lună în Statele Unite, țara în care s-au născut ele, în care mi-am scris aproape toate romanele și unde suntem vulgar de fericiți când ne scăldăm în piscină, sub umbra pe care ne-o dau palmierii.

Sărbătorirea Camilei se împarte într-un mod înțelept, pentru că așa a hotărât ea, într-o petrecere adolescentină cu prietenele și prietenii ei de liceu, într-un inevitabil ceai luat cu membrii familiei (pe care ea îl așteaptă oarecum resemnată, dar și curioasă, căci vrea să vadă cum mă vor trata unii membri ai familiei care mă detestă în mod cordial) și un dejun cu sora sa și cu părinții săi, la o oră crudă pentru mine, șapte dimineața, în care deschide căscând cutiile cu cadouri (pe care și le-a comandat prin internet, le-a trimis la adresa mea de la Miami și pe care le-am văzut împreună pe furiș, imediat după ce am sosit la Lima) mimând surpriză și bucurie.

Petrecerea ei este un succes zgomotos, iar acest lucru mă alarmează. Un număr neașteptat de mare de băieți neașteptat de mari umplu până la refuz ringul de dans. Mulți dintre ei nu au fost invitați și au pătruns în casă fraudulos, mințind și păcălindu-l pe paznic, folosind nume care nu erau ale lor, dar care se aflau pe lista invitaților, ceea ce-l zăpăcește pe sărmanul paznic. Pentru că nu știe niciodată cine este invitatul și cine este impostorul, acesta, năucit și umilit de purtarea arogantă a acelor tinere de la alte licee, care nici măcar nu o cunosc pe fiica mea, îi lasă pe toți să intre. Camila vrea să-i dea afară pe nepoftiți, dar eu o sfătuiesc să nu facă acest lucru, să uite de ei și să se bucure de petrecere. Unul dintre intruși își bate joc de urâtenia unei fete (o strigă „Betty, Betty”, de la *Betty cea urâtă*), iar aceasta se enfurie și îi trage o palmă. Toate cântecele, dacă pot fi numite astfel, aparțin aceluia gen hidos și atroce numit reggaeton, pe care Camila îl adoră și după care dansează cu frenezie, dar care mie mi se pare o agresiune acustică insuportabilă și provoacă plângerile justificate ale vecinilor, sătui de aceste texte agresive, obscene, pe care difuzoarele din grădină le lansează la un volum nemilos și care nu îi lasă să se odihnească. Îi

cer frumos omului pe care l-am angajat ca să se ocupe de muzică să pună ceva decent, dar el răspunde, cu o față de zănatic, că el nu are decât reggaeton, că fiica mea nu vrea decât reggaeton, că dacă nu pune reggaeton îl vor scoate afară în șuturi. Mă așez într-un colț, cu picioarele lângă șemineu, și o văd de la distanță pe foarte frumoasa mea Camila dansând pe aceste ritmuri grotești cu o grație și o aparentă fericire care dau sens la orice altceva, inclusiv bănuiei tot mai mari că doamnele care mănâncă sandviciuri mă urăsc în tăcere și la un nivel înalt pentru că spun la televizor că îmi plac bărbații și pentru că îmi permit să spun chiar și ce bărbați îmi plac sau mi-au plăcut, ceea ce pentru ele, care mănâncă atât de pripit și cu atâtă fericire acele sandviciuri pe care le-am cumpărat ca să-și umple frumoasele burtici, e ceva de un prost-gust atroce, deși nu atât de atroce ca a te mișca în ritmul reggaeton perreo.

Ceaiul în familie se dovedește neașteptat de distractiv. Fosta mea soacră mă salută cu o afecțiune surprinzătoare. Arată foarte bine, e zveltă și încântătoare. Atribuie tinerețea ei veșnică unor rădăcini, uleiuri, băuturi, semințe și frunze din zona Amazonului pe care le folosește cu religiozitate și nu ezită să le recomande, cu riscul de a face să crească potența sexuală a consumatorilor acelor miracole curative. Sofía arată foarte bine, și ea zveltă și încântătoare. A scăpat de un descântec dușmănos pe care i l-a urzit cineva. Bănuiește o femeie care o invidiază. A fost la un șaman sau vraci, un bărbat mic de statură, cu răsuflarea mirosind a alcool și privirea rătăcită, și i-a cerut să desfacă descântecul, să neutralizeze ambuscada dușmancei, să o apere și să o purifice de vraja înfricoșătoare. Vraciul i-a cerut să se dezbrace. Sofía a întrebat, alarmată firesc: „De tot?” Șamanul a răspuns cu o rigoare de înțeleș: „De tot, mămico. Dacă nu te dezbraci, nu pot să-ți pun cobaiul.” Sofía s-a întins goală pe un pat urât mirositor. Vraciul a

frecat-o pe spate și pe fese cu un cobai viu, un mic rozător din zona Anzilor, cu blană de culoare cafenie. Deodată a strigat: „La dracu’, a murit cobaiul!” A explicat apoi că sârmanul rozător s-a dus pentru că a absorbit întreaga energie negativă pe care Sofía o avea în corp, ca rezultat al descântecului malefic făcut împotriva ei. Sofía a bănuț (ca și mine, de altfel) că vraciul a strangulat cobaiul, doar pentru a o impresiona și a dovedi prin acea modalitate histrionică discutabila lui eficiență. Apoi, după ce s-a debarasat de animal, bărbatul a aruncat apă cu petale de trandafir pe trupul Sofíei. Ea a avut impresia că vede ceva, nu neapărat un cobai, care se umfla și se mișca între picioarele șamanului. După aceea l-a plătit și s-a simțit radioasă, eliberată de descântecul malefic, purificată și optimistă, cum s-a simțit, probabil, și atunci când a divorțat de mine, cu un bun-gust ireproșabil.

În ziua următoare, foarte devreme, fiicele mele și Sofía s-au dus la aeroport, pentru a lua un avion spre Miami. Ne vom vedea acolo peste câteva zile. Am rămas la Lima cu sufletul înăcrit, suportând de nevoie ceața, burnița, mișcătoarea idioțenie a patrioților și moraliștilor, lătrăturile câinilor fiicelor mele, care speră să le mai arunc cârnăciori. Dezolat, am deschis agenda Sofíei, l-am chemat pe vraci și i-am cerut să mă frece cu un cobai.

Martín îmi spune că s-a săturat de valul de frig de la Buenos Aires și că are nevoie disperată de soarele de la Miami.

Problema este că Sofía și fiicele mele se află la Miami. Sofíei nu-i place să stea în casa mea, preferă să locuiască în cea a unchilor săi, care sunt încântători și au o casă mai mare și mai frumoasă decât a mea, cu un iaht la chei.

Îi cer lui Martín să nu vină încă, să aștepte ca Sofía să se întoarcă la Lima. Nu vreau să risc. Sofía și Martín nu se cunosc și nici nu au

chef să se cunoască. Sofía nu are o părere bună despre el (i se pare un tânăr materialist, oportunist, care vrea să profite de banii mei), iar Martín nu are o părere bună despre ea (i se pare o femeie intolerantă și conservatoare, care nu e dispusă să permită ca eu să-mi petrec vacanța cu fiicele mele și cu amantul meu). Martín acceptă de nevoie că trebuie să aștepte ca Sofía să se întoarcă la Lima pentru a putea lua avionul care să-l ducă spre soarele din Miami, de care are atâta nevoie.

Totul pare să fie în ordine: fetele vor petrece jumătate din vacanță cu mama lor, apoi cu mine și cu Martín.

Cu toate acestea, hazardul are grijă să ne strice planurile.

Mama Sofíei se hotărăște să vină la Miami și rămâne în casa unchilor. Sofía și mama ei se ceartă pentru că niciuna nu vrea să doarmă pe sofaua-pat. Sofía consideră că este nedrept ca mama ei să o scoată din camera de oaspeți și să o trimită pe sofa. Îi ofer casa mea. Sofía își face bagajele și vine la mine cu fiicele noastre. Nu este pentru prima oară când se ceartă cu mama ei, se întâmplă des. Cobor temperatura aerului condiționat și răcoresc casa. Știu că Sofíei și fiicelor mele le place să fie foarte răcoare.

Sofía hotărăște că trebuie făcută curățenie în casă, pentru că e imundă. Mă încui în biroul meu ca să scriu, în timp ce fiicele mele și Sofía se distrează curățind casa cu un entuziasm pe care îl găsesc, în egală măsură, admirabil și inexplicabil. Deodată, Sofía descoperă trei pungi negre, saci pentru gunoi, în closetul meu, pline cu haine bărbățești pe care nu le recunoaște. Le privește, le desface, le miroase. Vine la mine în birou și mă întreabă ale cui sunt. Știe că nu trebuie să facă asta, dar nu se poate abține. Mă simt prins cu mâța în sac (deși știu că nu am făcut nimic rău), roșesc și răspund că hainele sunt ale unui prieten de-al meu. Sofía mă întreabă de ce le-am ascuns. Îi spun că nu știu când îl voi revedea

pe respectivul prieten și prefer să nu le țin atârinate pe umerașe, în dulap. Mint. Le-am ascuns pentru că sunt hainele lui Martín și nu doream ca Sofía să le găsească. Le-am ascuns la fel cum am făcut și cu fotografiile cu Martín. Le-am pitit pentru că mi-e frică de Sofía, mi-e teamă că le duce pe fete la Lima dacă descoperă că Martín vine peste câteva zile. Sofía nu mai pune alte întrebări, iese din birou contrariată, nu e proastă, știe că îi ascund ceva și nu o fac deloc bine.

După incidentul cu hainele, revine calmul. Le duc la cumpărături, le dau bani să-și ia tot ce doresc, le tratez în conformitate cu ce sunt, cele trei femei care îmi conduc viața și al căror supus fericit mă simt. Noaptea dorm prost, deoarece casa e înghețată, am tot felul de coșmaruri, dar mă consolez cu gândul că fetele sunt mulțumite.

Numai că hazardul are din nou grijă să conspire împotriva armoniei familiale.

Într-o seară mergem la supermarket, iar Sofía vede un tabloid care a publicat pe copertă o fotografie de-a mea cu un titlu referitor la preferințele mele sexuale („Jaime Baylys: Iubesc un bărbat!"). Face atunci ceva ce, poate, nu trebuia să facă: deschide tabloidul, caută pagina, citește declarațiile mele (eu o asigur că sunt false), vede fotografiile lui Martín (care spune „suntem aproape căsătoriți"), după care îl lasă pe raft, în așa fel încât fetele să nu-și poată vedea tatăl în acea circumstanță ciudată. Mai târziu, acasă, intră în birou, închide ușa pentru ca fetele să nu audă și mă întrebă dacă Martín vine curând. Mint cu nerușinare, spun că nu, că voi rămâne singur cu fetele mele. Sofía nu mă crede, dar nu are dovezi. Mă întrebă apoi ce este aparatul cenușiu pe care îl am în baie. Nu știu la ce se referă. Mergem în baie. Ea mi-l arată. Pare un penis artificial. Asta a crezut și ea că este, dar nu-i așa. Este un

aparat electric, cu vârful rotunjit, pentru depilarea firelor de păr din nas. Sofía mă crede când fac o demonstrație a eficacității îndoielnice a aparatului. Mă întreabă apoi dacă am început iar să iau cocaină. Sunt surprins, îi spun că nu, că nu mai iau cocaină de ani de zile. Sofía mă duce la birou și îmi arată un praf alb pe masă. Îi spun că e zahărul pudră de la niște bucăți de turtă dulce pe care le-am mâncat seara trecută, în timp ce încercam să scriu la roman. Nu mint. Este zahăr pudră. Am mâncat toate bucățile de turtă dulce, douăzeci la număr, una după alta. După aceea nu am mai scris niciun rând.

În ajunul plecării Sofíei la Lima, îl sun pe Martín la Buenos Aires și îi cer să-și amâne călătoria cu încă o săptămână, pentru că am chef să stau câțva timp singur cu fiicele mele, nu vreau ca Sofía să plece seara, iar el să sosească dimineața. Martín se supără, ridică vocea, îmi spune că s-a săturat să-și tot schimbe planurile din cauza Sofíei, că e sătul să se tot ascundă de ea. Îi cer scuze, îi spun că a fost o idee nefericită și că poate să sosească atunci când și-a planificat. Martín este însă îndurerat și nu mai vrea să vină, detestă faptul că îl oblig să-și schimbe planurile într-un mod atât de egoist și capricios, că îi dau prioritate fostei mele soții în fața lui. În acea seară îmi trimite un e-mail în care îmi spune că nu va veni și să nu-l mai caut un timp.

Rămân singur cu fetele mele. Mergem la supermarket. Cumpărăm turtă dulce. Ele văd tabloidul. Scandalos, îmi văd poza și râd: de acum sunt obișnuite cu scandalurile din jurul meu și se distrează râzând de mine. După ce ajungem acasă, intrăm în piscină. Fetele par fericite. Mănânc încă o turtă dulce (ce importanță are că mă îngraș dacă Martín nu mai vine), mă uit la fetele mele cum râd și mă gândesc că, la urma urmelor, sunt un bărbat norocos.

Martín a venit în vizită. Este o ședere scurtă, pentru că sora lui, Candy, este foarte bolnavă. După o săptămână se va întoarce la Buenos Aires pentru a fi alături de ea la aniversarea zilei de naștere.

Martín, fiicele mele și cu mine mergem la un magazin de îmbrăcăminte. Când intrăm, Camila spune:

— Ultima oară am fost aici cu Manuel.

Nu își dă seama că a spus ceva ce va avea consecințe devastatoare asupra dispoziției lui Martín. Ar trebui să fi ținut minte că Martín și Manuel se detestă, că Martín urăște faptul că eu mă văd cu Manuel.

Îi promisesem lui Martín că nu mă voi mai întâlni niciodată cu Manuel, dar acum a aflat că nu de mult am fost la cumpărături cu el și se simte trădat, simte că sunt un mincinos, că nu poate avea încredere în mine.

Martín mă întreabă dacă e adevărat ce a spus Camila, că nu demult am fost la acel magazin cu Manuel, iar în timp ce fiicele mele se uită foarte absorbite la haine, eu mă resemnez să spun adevărul:

— Da, am venit aici cu Manuel când tu erai la Buenos Aires.

— Și de ce nu mi-ai spus? mă întreabă Martín.

— Pentru că tu îl urăști pe Manuel și nu voiam să mă cert cu tine.

— M-ai mințit. Mi-ai spus că nu te vei mai vedea cu Manuel.

— Nu îmi poți interzice să mă întâlnesc cu un prieten pe care îl apreciez. Nu are sens să-l urăști pe Manuel. Nu ți-a făcut niciun rău.

— Manuel mă urăște. Ți-a spus lucruri urâte despre romanul meu. E gelos pe mine. I-ar plăcea să fie el prietenul tău, de aceea mă urăște.

— Nu poți fi sigur de asta.

— Sunt sigur. Este evident că tipul acesta e obsedat de persoana ta. Este *stalker*-ul tău. Nu-ți dai seama că vrea să ne despărțim pentru ca el să-mi ocupe locul?

— Acest lucru este imposibil, iar el o știe. Eu l-am cunoscut cu mult înainte de a te întâlni pe tine și niciodată nu s-a întâmplat nimic între noi. I-am spus că putem fi doar prieteni, pentru că nu îl iubeam.

— Nu mai știu dacă să te cred sau nu. Minți atât de mult, încât nu știu dacă să te mai cred.

— Nu te-am mințit. Nu ți-am povestit că am ieșit cu Manuel pentru a nu te răni. Dar a nu spune ceva nu înseamnă a minți.

— Dar mi-ai zis că nu te vei mai vedea cu Manuel. Știi că puștiul acela mă urăște și nu îți pasă. Dacă m-ai iubi cu adevărat, nu ai ieși cu un tip care mă vorbește de rău.

— Mie nu-mi vorbește niciodată rău de tine.

— Nu mă interesează. M-am săturat de minciunile Inie. Nu știu de ce am venit. N-ai decât să rămâi cu Manuel al tău. Eu mă întorc la Buenos Aires mâine.

Seara, Martín sună la compania aeriană și devansează data călătoriei de întoarcere. Îi cer să nu plece, să nu facă nebunia asta. Îi explic că nu am făcut nimic împotriva lui, că doar l-am văzut pe Manuel și nu i-am spus, dar Martín este îndurerat, simte că sunt un mincinos, că nu sunt loial, că sunt în stare să fiu amic cu persoane care îl detestă, precum Manuel, precum Ana, fata care și-a tatuat numele meu pe spate.

— Eu nu aş putea niciodată să fiu prieten cu cineva care te urăşte, îmi spune el. Iar tu ştii că Manuel şi Ana mă urăsc. Şi te doare-n cot. Te vezi cu ei în continuare. Îţi scriu trei e-mailuri pe zi şi tu, la rândul tău, le trimiţi tot trei e-mailuri pe zi. Şi îţi spun că te îndrăgesc, că te iubesc. Şi le spui că îi îndrăgeşti, că îi iubeşti. Şi te întâlneşti cu ei pe furiş. Şi îmi spui că sunt doar amicii tăi, dar cu tine nu se ştie niciodată, Jaime.

— Îţi promit că nu mă voi mai vedea nici cu Manuel, nici cu Ana, îl asigur. Te rog să nu pleci mâine. Nu are sens să ne certăm pentru un asemenea fleac. Doar nu m-ai găsit în pat cu Manuel.

Manuel şi cu mine ne-am cunoscut într-o farmacie din Key Biscayne, în urmă cu peste zece ani. Eu nu-l cunoşteam pe Martín. Manuel şi cu mine nu am fost niciodată amănţi, doar nişte prieteni care se vedeau ocazional. Am făcut astfel încât Martín şi Manuel să se cunoască într-un restaurant de pe insulă, cu cinci ani în urmă. S-au văzut doar de câteva ori de atunci. A fost evident de la început că nu se înţelegeau, nu se simpatizau, se respingeau în mod natural. Ori de câte ori vorbeam de el, Martín îmi spunea:

— Puştiul acesta este o sulă periculoasă. Nu ştiu ce face singur la Miami. Ar trebui să se întoarcă la Santiago şi să-şi găsească un iubit.

Acum însă Manuel a devenit un motiv de ceartă pentru Martín, un motiv pentru a pleca brusc la Buenos Aires, o fantasmă care îi accentuează propriile îndoieli şi temeri în legătură cu continuarea relaţiei sale cu mine: acest bărbat matur, gras, obosit, previzibil, plictisitor, însingurat, care îşi petrece zilele tolănit în pat, dormind, încercând să doarmă sau vorbind despre cât de rău a dormit şi despre cât de bine dormea înainte de a-l cunoaşte.

— Toate acestea mi se întâmplă pentru că sunt prea bun, îi spun istovit, cu dureri de cap, la trei dimineaţa, în timp ce fiicele mele

dorm, iar eu mă gândesc dacă trebuie să iau un Alplax pentru a-mi asigura șapte ore de somn neîntrerupt. Ar trebui să-mi petrec vacanța singur, doar cu fetele mele.

— De aceea plec mâine, spune Martín. Pentru a nu-ți mai deranja viața de familie.

Dimineața, toți am dormit bine. Este un miracol pe care îl atribui hărniciei mele: am blocat căile de acces ale aerului condiționat în camera și în baia mea cu ajutorul unui șervet de pânză și al unei folii de aluminiu fixate cu bandă adezivă, în așa fel încât încăperile fetelor și cea a lui Martín să rămână răcoroase, așa cum le place lor, dar în a mea să fie mai calduț, așa cum am cu nevoie pentru a nu dormi foarte prost.

Îl îmbrățișez pe Martín, îl sărut pe obraji, îi cer iertare, îi spun că-l iubesc, că e băiatul visurilor mele, că îl rog să nu plece. Martín are bagajul făcut, spune că trebuie să plece seara. Îl conving totuși să luăm prânzul la restaurantul mexican care îi place atât de mult. Mâncăm frigărui, turte de porumb. Bem bere. Ne amețim puțin. Mergem apoi să mâncăm înghețată. Martín râde, amețit de băutură și fericit, cu bermudele lui largi și sandalele de cauciuc, cu tricoul fără mâneci care lasă să se vadă brațele bine lucrate la sala de gimnastică, iar eu simt că niciodată nu am iubit și nici nu voi iubi pe cineva atât de mult cum îl iubesc pe acest băiat înalt, slab, frivol, depresiv, tăcut și capricios, pe care unele doamne îl cred fiul meu și pe care în niciun chip nu-l voi lăsa să plece în această seară la aeroport, chiar dacă trebuie să-i cer iertare și să-i promit că niciodată nu mă voi mai vedea cu Manuel, cu Ana sau cu oricine altcineva pe care el, Martincito cel frumos, băiatul visurilor mele, îl urăște cu motiv sau fără.

Cu câțiva ani în urmă ajung la Montevideo pentru a prezenta un roman. Vorbesc cu o oarecare nerușinare, povestesc întâmplări pe care sunt sigur că le-am mai relatat, mă las fotografiat de indivizi care se ocupă de evenimente sociale și îmi exercit farmecele îndoielnice pentru a seduce invitații care mă însoțesc în acest hotel de lux.

În mijlocul atâtor zâmbete și false cuvinte măgulitoare, cunosc o femeie. E frumoasă, cu păr negru, ochi scânteietori, profil acvilin, dar nu frumusețea, ci insolența ei îmi atrage atenția. Ea se prezintă, îmi dă mâna cu grație, își spune numele, Dolores, și mă întreabă:

— Dacă îți plac bărbații, de ce te-ai căsătorit cu o femeie?

Întrebarea nu este pusă pe un ton agresiv. Există în ea o anumită nuanță de complicitate. Surprins, nu știu ce să răspund. O privesc în ochi și îi spun:

— Îți voi mărturisi mai târziu dacă mă lași să te invit la cină.

În acea seară, când toată lumea pleacă, Dolores și cu mine coborâm la restaurantul hotelului, speriem câțiva muzicanți care încearcă să ne cante la ureche, bem șampanie și ne împărtășim câteva secrete. Ea îmi spune că e căsătorită, dar că nu îl mai iubește pe Daniel, soțul ei argentinian, că a avut și mai are câțiva amanți ascunși, că pasiunea ei este fotografia, să facă fotografii, să-și facă ei însăși fotografii. Eu îi povestesc că am fost căsătorit cu Sofía pentru că am iubit-o și într-un anumit fel încă o iubesc pe acea femeie, dar că îmi plac și bărbații, că mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc de un bărbat (nu îl cunoscusem încă pe Martín). Ea îmi spune că și ea e bisexuală, că îi plac mai mult bărbații, dar că, ocazional, poate să-i placă și o femeie, deși nu s-a îndrăgostit niciodată de una. Când terminăm cina, îmi propune să urcăm în cameră pentru a fuma o țigară cu marijuana. Are în poșetă. Nu am mai fumat de câteva luni, dar în seara aceea nu văd niciun motiv

pentru a refuza. Fumăm. Apoi îi sună telefonul. Este Daniel, soțul ei. Ea îl minte, spune că e cu o prietenă și apoi pleacă.

Ziua următoare se întoarce la hotel și îmi cere să o las să-mi facă fotografii. Suntem în camera mea. Ea îmi cere să nu zâmbesc, să privesc cu seriozitate spre aparat, fără vreun surâs forțat. Îmi cere apoi să mă dezbrac, să rămân în chiloți, deși îmi promite că mă va poza doar până la ombilic, nu mai jos. Ascult, mă las ghidat, simt o plăcere stranie să mă supun voinței femeii care îmi face fotografii. Acest joc sau această întâlnire a vanităților îmi produce o anumită crispă erotică pe care nu reușesc să o disimulez. Ea, desigur, observă acest lucru, lasă aparatul și, în continuare la comandă, face dragoste cu mine.

Începând din acea seară devenim amănți. Ea citește cărțile pe care le-am publicat. Eu privesc fermecat fotografiile pe care le-a expus, portretele pe care și le-a făcut ei înseși.

Întrucât e căsătorită și trebuie să ascundă de soțul ei întâlnirile cu mine, face un plan: să-i spună lui Daniel că sunt prietenul ei, dar că nu trebuie să-și facă griji, deoarece sunt gay și am un iubit. Îmi prezintă planul. Îmi spune că este absolut credibil, întrucât circulă deja prin oraș zvonul că-mi plac bărbații. Rămâne doar să-mi inventeze un iubit, iubitul pe care nu-l am încă, dar pe care îl caut discret. Deși am unele temeri, accept planul. Dolores îmi amintește:

— Când vei fi cu Daniel, trebuie să te comporți nebunatic. Astfel nu va bănuși nimic.

Dolores organizează o cină în onoarea mea, la ea acasă. Invită prietene actrițe, modele, fotografe; prieteni scriitori, ziariști, actori. Îl cunosc pe Daniel. Îl salut într-un mod foarte afectat, încercând să accentuez latura mea feminină. Le povestesc că am un iubit la Miami (un cubanez tânăr și viguros, pe care l-am cunoscut la sala de gimnastică) și altul secret la Lima (un actor cu faimă de

afemeiat). Totul este o minciună, dar Daniel pare convins că sunt un homosexual fericit. La sfârșitul serii, Dolores îi cere voie să mă ducă la hotel. Pentru că e beat și discută cu prietenii, acceptă fără probleme. Dolores mă conduce la hotel, urcă la mine în cameră și face dragoste cu mine. Este un moment perfect. Am găsit modul de a fi amănți fără ca nimeni să bănuiască ceva. Ea se întoarce repede acasă.

În lunile următoare, mă întâlnesc deseori cu Dolores. Nu pot trăi departe de ea. Am nevoie de sărutările ei, de mângâierile ei, de glumele ei insolente, de educația sentimentală și muzicală la care mă supune. O invit într-o călătorie. Daniel, soțul încrezător, aprobă călătoriile soției sale, fotografia, alături de noul ei prieten, scriitorul homosexual. Dolores și cu mine mergem la Buenos Aires, la un târg de artă. Aproape că nu ieșim din hotel. Nimic nu ne distrează mai mult decât să fumăm țigări cu marijuana, să bem șampanie, să facem dragoste și să ne facem unul altuia fotografii impudice. Cu o altă ocazie mergem la Lima și Cuzco. Tot ce îmi amintesc din această călătorie este că, pe când eram sus, pe niște ruine faimoase, am simțit amândoi nevoia de a urina și am făcut-o în aer liber, în creierul munților, extaziați de peisaj, iar când am făcut-o am simțit ceva asemănător cu fericirea. Am călătorit, de asemenea, la Miami și New York. Ea pare fericită când își înșală soțul. Eu mă simt vinovat că abuzez de încrederea lui Daniel, care mi se pare un bărbat încântător, dar asta nu mă împiedică să mă delectez cu iubirea stranie și improbabilă pe care mi-o oferă această femeie, care seduce uneori alte femei la fel de frumoase ca ea și care adesea mă îndeamnă să-mi caut un băiat frumos pentru a nu mă plictisi doar cu ea.

Am crezut că acea iubire va dura cât timp îmi mai rămâne de trăit. Într-o dimineață, însă, pe când făceam un duș la Miami, sună

telefonul. Răspund. Este ea. Plânge. Îmi spune că e însărcinată. Nu știe dacă acel copil e al lui Daniel, al meu sau al unui actor uruguyan. Amuțesc, nu știu ce să spun. O întreb dacă va păstra copilul. Spune că da, că nu poate avorta. Are deja trei fii cu Daniel, îi place să fie mamă, nu poate curma o viață din lașitate, pentru că nu știe cine este tatăl. O sprijin, îi spun cuvinte dulci, îi promit că voi fi lângă ea, fie ce-o fi. Dar ea mă surprinde: îmi spune că va păstra copilul, dar îi va zice lui Daniel că el este tatăl. Consider că e o greșeală, că nu trebuie să-l mintă, că trebuie să-l păstreze și să facă discret analize genetice și, dacă rezultă că e al lui Daniel, să nu spună nimic, dar dacă este fiul meu sau al actorului, atunci trebuie să mărturisească adevărul. Dolores nu este de acord. Se înfurie. Discutăm. Știe că nu poate să-i facă asta lui Daniel, că dacă păstrează copilul afirmând că este al lui, nu-i poate spune într-o zi că nu e al lui, că asta ar provoca multă nefericire. Îi spun că o înțeleg, dar că greșește, că trebuie să fie mai curajoasă.

Peste câteva zile mă sună și îmi spune plângând că a avortat, că nu ne mai putem întâlni, că va încerca să fie fericită cu Daniel. Îi spun că o înțeleg, că o sprijin, că îi doresc noroc.

Lunile trec și nu mai știu nimic de Dolores. Nu mai merg la Montevideo. Nu vreau să mă aflu acolo fără a o putea vedea pe iubita mea. Nu voi mai pune piciorul în Montevideo. În acel oraș totul îmi amintește de ea.

Două săptămâni cu fiicele mele la Miami – fără călătorii și emisiuni de televiziune în agendă, fără angajate care să le servească și nici rude care să le admonesteze, fără orare sau obligații de vreun fel – sunt o promisiune sigură de inactivitate fericită pentru mine, dar nu știu dacă și pentru ele.

Trebuie să mulțumesc cui se cuvine pentru faptul fericit că fetele au moștenit din genele mele și nu din cele ale mamei lor, care este o femeie harnică și întreprinzătoare, o anumită predispoziție naturală pentru lene, pentru a asocia plăcerea cu inactivitatea, fericirea cu viața sedentară și lenea cu virtutea.

Oricum, acest motiv nu ne-a oprit să ne facem câteva planuri înainte de a sosi la casa din Miami, dar, cum nu va întârzia să se manifeste spiritul nostru de leneși și oboseala cronică venind, se pare, de foarte departe, presupun că de la străbunii mei irlandezi care au ajuns turmentați pe coastele peruane, acele planuri nu au putut să devină realitate, întrucât pentru aceasta erau necesare o energie și o hărnicie care ne lipseau cu desăvârșire.

Am hotărât că vom merge la Washington pentru a vizita muzeele, parcurile, spitalul unde s-a născut Camila, casele în care am locuit, dar le-am spus că nu trebuie să ne asumăm un risc atât de mare, deoarece la știrile de la televizor se anunțase că teroriștii plănuiau un nou atentat și părea imprudent, aproape. Sinucigaș, să ne urcăm într-un avion sau să ne apropiem de vreun aeroport.

Am hotărât că vom merge la un sfârșit de săptămână în parcurile de distracții din Orlando, dar le-am spus că în iulie e atât de cald încât lumea leșină, iar cozile celor care așteaptă la jocuri sunt atât de lungi încât cei care nu leșină de căldură o fac pentru că trebuie să aștepte ore în șir în picioare. Cei care supraviețuiesc căldurii și cozilor, reușind să intre la jocuri, leșină adesea ba chiar mor prin asfixiere, din cauza amețelii, tahicardiei sau atacurilor de panică, așa cum am putut citi în ziare, care relatau că o persoană a murit pe tobogan, iar alta în casa groazei, astfel încât fiicele mele au înțeles că era aproape o certitudine statistică faptul că unul din trei nu va ieși viu dacă vom comite imprudența de a merge la distracțiile Disney.

Am hotărât că vom merge la un parc acvatic din nordul orașului, dar le-am spus că fusese închis pentru că mulți copii au murit înecați acolo. Nu am știut niciodată despre ce parc vorbeau fiicele mele și nici unde se afla, dar le-am povestit atâtea întâmplări sinistre încât le-a pierit tot cheful de a se da pe tobogane gigantice și a se juca în valuri artificiale.

Am hotărât că vom merge la sala de gimnastică în fiecare după-amiază, o sală la care sunt înscris și pentru folosirea căreia am plătit tariful pentru un an întreg, dar nu am fost acolo nici măcar o dată pentru că ar fi putut să plouă și nu aveam umbrele, iar în afară de aceasta erau prea mulți țăntari care ar fi putut să ne înțepe pe drum.

Am hotărât că vom merge cu bicicletele, dar aveau cauciucurile dezumflate și era prea obositor să mergem cu ele la atelier pentru a le umfla, pentru că nu încăpeau toate în camionetă și ar fi trebuit să facem mai multe drumuri, o idee care mi se părea extenuantă, așa încât bicicletele au rămas nefolosite, cu cauciucurile dezumflate și lanțurile ruginite.

Au hotărât că se vor vedea cu prietenele lor care își petreceau și ele vacanța în oraș, dar eu deconectam telefonul fără ca ele să observe, așa că telefonul nu suna niciodată și nimeni nu le invita nicaieri, iar ele nu înțelegeau de ce deveniseră atât de nepopulare. Eu le spuneam că așa e viața, o dezamăgire după alta și că nicio prietenie nu durează veșnic.

Am hotărât că vom merge la plajă, dar eu le-am spus că e mai sigur să folosim piscina de acasă, pentru că nu cu mult timp în urmă o pisică de mare și-a înfipt acul veninos în picioarele unui prieten care tocmai se pregătea să intre în marea din jurul insulei în care locuim, iar ele și-au amintit că în ultima vară în care am fost la plajă ne-am trezit că înotam la câțiva metri de un lamantin și am

ieșit îngroziți, așa că ne-am convins că era mai bine să ne răcorim în piscină și să cunoaștem fascinantă viață marină uitându-ne la documentarele de televiziune.

Am hotărât că vom ieși să facem o plimbare cu un iaht închiriat, dar le-am spus că, din cauza majorării prețurilor la combustibili, ne-ar costa o avere, așa că ele s-au dus să se plimbe cu iahturile unchilor lor, care, din fericire fiind foarte generoși, au plătit călătoria, ceea ce mi-a mărit afecțiunea pentru ei.

Se poate spune astfel, fără a exagera, că nu am făcut niciuna dintre activitățile și excursiile pe care le hotărâsem, că prudența și lenea au conspirat contra tuturor planurilor pe care le-am imaginat înainte de călătorie. Oricum, recunoașterea faptului că acele planuri au rămas vorbe goale, nefiind materializat nici măcar unul dintre ele, nu ne-a întristat, ci dimpotrivă, ne-a confirmat că a fost o vacanță complet inutilă și, în același timp, complet fericită.

Ar fi exagerat să se tragă concluzia că fiicele mele și cu mine nu am făcut nimic de luat în seamă în săptămâna pe care am petrecut-o împreună. Este adevărat că toate planurile noastre au fost zădărnice, dar tot atât de adevărat este și că, datorită împrejurărilor, am știut să improvizăm, bazându-ne totdeauna pe două legi fundamentale ale leneșului: nu te agita și respectă rutina.

Ceea ce acum, la sfârșitul vacanței petrecute cu familia, îmi amintesc cu cea mai mare mândrie, pentru că îmi confirmă că nimic nu se poate obține fără o anumită disciplină, este sârgul sau stăruința adolescentină de care au dat dovadă fiicele mele în acțiunea comună de a dormi în fiecare zi până la două după-amiază cel puțin, ceea ce ne permitea să ne sculăm atât de îmbătați sau dopați de somn, încât, după un dejun sumar, ne întorceam în pat pentru a ne odihni din cauza oboselii generate de atâta somn.

Nu pot uita bucuria pe care o simțeam în timp ce glumeam pe seama rudelor noastre, le criticam sau le imitam, euforia care mă cuprindea când aruncam cu pietre sau apă cu clor în pisica vecinului, ca și senzația plină de satisfacții a datoriei împlinite care ne cuprindea văzând manualele de liceu pe care ele aveau obligația să le citească, dar pe care nu le citiseră și nici nu aveau de gând, pentru că eu îmi voi lua sarcina să fac asta pentru ele.

Ca un tată bun, le-am făcut de mâncare, asigurându-le o dietă echilibrată, constând din lapte cu cereale la micul dejun, pâine cu șuncă și brânză la prânz și pâine cu brânză și șuncă la cină, însoțite de coca-cola, totul în farfurii și pahare de plastic de unică folosință, pentru a nu trebui să spăl vasele.

Dacă aș fi fost întrebat ce ar fi putut învăța fiicele mele în această vacanță, aș putea spune câteva lucruri: că dacă dorm până târziu, zilele le vor fi mai plăcute, că pâinea cu șuncă și brânză nu ușurează digestia și că fericirea constă uneori în a inventa un pretext bun pentru a nu ieși din casă.

Revin la Buenos Aires după cinci săptămâni. Ziarele anunță zile foarte reci. Nu mă îngrijorez prea mult. Lângă pat am un radiator portabil care împrășteie aer cald (furat dintr-un hotel chilian și pe care îl numesc „fraierul”), care este ca un animăluț preferat pentru mine și mă împiedică să răcesc.

Îi spun șoferului să mă ducă la San Isidro, dar nu prin General Paz, care este la această oră, opt dimineața, o adevărată capcană, ci pe o rută alternativă: Gaona și Camino del Buen Aire. Șoferul îmi spune că mă va costa cu douăzeci de pesos mai mult. Îl asigur că nu contează, deci să-i dea bătaie. Îmi zice că am putea fi fotografiați și amendați. Îl liniștesc: în acest caz eu voi plăti amenda. În afară de oboseală, nimic altceva nu îmi cere să ajung repede acasă. Manifest însă graba celui care călătorește des, care,

fără să se gândească, împins de o veche obișnuință, vrea să fie primul care iese din avion, care trece de controale, care urcă în taxi și care ajunge acasă, de parcă ar fi într-o întrecere cu ceilalți pasageri sau cu sine însuși, ca și cum ar dori să bată un record personal. Apoi, după ce ajung acasă, acea grabă dispare și pot petrece o oră în fața calculatorului, citind ziare și corespondență pe care, poate, nici nu ar trebui să le citesc.

Dorm doar câteva ceasuri. Visez personaje celebre. E un obicei ciudat și alarmant acela de a visa personaje celebre. Când mă trezesc din somn, telefonez la restaurantul german, spun că ajung acolo în cincisprezece minute și comand mâncarea. Din toate restaurantele pe care le-am vizitat, este cel care m-a făcut cel mai fericit. Se numește Charlie's Fondue. Se află în Libertador y Alem. Când mă aflu în San Isidro, iau prânzul acolo în fiecare zi, iar uneori și cina.

După prânz, mă duc să mă tund la Walter. Lucrează în Walter Pariz, cu z, pe strada Martín y Omar, aproape de colțul cu Rivadavia. Am devenit clientul său în altă frizerie, dar a avut curajul să-și deschidă propria afacere și nu am ezitat să-l urmez. Este un tânăr amabil și întreprinzător. Îmi vorbește de fiica sa, îmi arată fotografiile de-ale ei. Îmi vorbește de echipa de fotbal San Lorenzo, altă pasiune de-a lui. Mă tunde mai bine decât orice alt frizer din Miami sau New York. Îmi ia doisprezece pesos, iar eu îi las opt pesos bacșiș, îi spun că ne vedem peste trei săptămâni, când voi reveni în cartier.

Trec pe la clinica San Lucas. Martín mă însoțește. Sora lui, Candy, continuă să lupte cu un cancer care nu cedează. Intrăm în cameră. Părinții lor mă salută cu afecțiune. Candy e foarte slabă. Are o aerotermă în funcțiune alături de ea, în pat. Mă impresionează luciditatea ei. Vorbim despre călătorii: de cea pe

care a făcut-o la Río cu Martín, cea din Africa de Sud cu sora ei sau la Londra cu tatăl ei. Televizorul e în funcțiune, pe un program de bârfe mondene. Deodată începe să se plângă de faptul că este într-o asemenea stare, ținută la pat și intubată, într-un sanatoriu, cu sonde și seruri, cu tot felul de dureri și neplăceri de nemărturisit, prin care o femeie de vârsta ei, de abia treizeci de ani, nu ar trebui să treacă. Fără să se prăbușească sau să-și plângă soarta, cu o tărie și un curaj admirabile, spune: „Vreau să-mi scoată toate astea și să mă lase să mă întorc acasă. Dacă e să mor, prefer să mor mai repede. Nu are rost să trăiesc așa, doar ca să poată veni lumea la mine să mă viziteze.” Se lasă tăcerea. Nimeni nu știe cum să reacționeze. La despărțire, o sărut și îi spun că o iubesc mult.

În zilele următoare îmi înregistrez interviurile pentru televiziune. Este ironic faptul că apar într-un program despre modă și *glamour*, două domenii care îmi sunt complet necunoscute. Port aceleași haine de fiecare dată, același costum, aceeași cravată, aceeași pantofi vechi de la reduceri. Port trei perechi de ciorapi lungi, din cauza frigului, care nu-mi dă pace. Când merg la televiziune, cel mai mult îmi place să conversez cu doamnele de la machiaj. Sunt trei și au forme ciudate de înțelepciune, dar și un număr mare de bârfe. Mi-o povestesc pe cea mai recentă: o divă, sătulă să mai aștepte după o actriță tânără, care a întârziat o oră la înregistrări, a intrat în cabina de machiaj și i-a strigat tinerei: „Ești o negresă împuțită!” și a palmuit-o. Ele, care au asistat la scenă, îi dau dreptate divei. Însă nu prea îmi place la televiziunea argentiniană că mă machiază cu bureți murdari, folosiți, mirositori, impregnați de sute de fețe celebre și ofilite, frumoase și infatuate, false și încântătoare. Îmi spun că data viitoare voi veni cu bureții proprii, pentru că pare riscant ca unuia să i se treacă peste obraz atâtea ore de televiziune, atâtea particule minuscule ale atâtor euri

colosale, care sfârșesc amestecate pe fața mea de tont, împreună cu fondul de ten, pudra și zâmbetul, mai mult sau mai puțin forțat. Dar cele mai bune momente nu sunt cele care se petrec la televiziune, ci cele din cartierul meu San Isidro, prin care, în ciuda frigului și a unei ploi persistente, îmi place să mă plimb fără țință, lăsându-mă ghidat de hazard. Mă duc la prăvălia din colț pentru a cumpăra lucruri de care nu am nevoie, doar pentru a conversa cu fetele serviabile care lucrează acolo. Trec pe la magazinul de discuri pentru a-mi lua discuri pe care nu le voi asculta, doar pentru a vorbi cu băieții suavi care mă salută cu drag. Intru în magazinul de ciorapi groși, mă plâng de frig și îmi mai cumpăr câteva perechi. Probabil se gândesc că merg să schiez. Cumpăr șampoane franțuzești doar pentru plăcerea de a o întreba pe acea doamnă franțuzoaică foarte în vârstă, care fumează fără încetare, ce fel de șampon s-ar potrivi mai bine genului meu de păr, iar ea trage din țigară, dă afară fumul, tușește, își pierde din vivacitate, spre norocul meu, apoi îmi atinge părul gras și îmi recomandă Kérastase gri, care este complet nepotrivit pentru mine, dar pe care îl cumpăr, ascultător, pentru că mă încântă să-mi atingă părul cu mâinile ei bătrâne, foarte bătrâne. Mă opresc la centrul de calculatoare și mă așez să imprim câteva povestiri inutile, la care se poate renunța, doar pentru că doresc să îl privesc și să conversez cu băiatul atât de chipeș care stă în spatele teighelei. Acestea sunt momentele de capriciu și fericire cărora le simt lipsa atunci când plec din Buenos Aires, fără să le pun la socoteală, desigur, pe cele petrecute cu Martín.

În zori, încă pe întuneric, urc în taxi și plec spre aeroport. Șoferul îmi povestește că are zece fii și că i s-a mai născut unul cu puțin timp în urmă, toți cu aceeași femeie. Îi spun că trebuie să fie foarte frumos să ai o familie atât de numeroasă. Îmi răspunde:

„Nu. Nu e frumos. Problema e că ajung acasă atât de obosit, la șapte dimineața, încât uit mereu să-mi pun prezervativ.” Râdem. Există în râsul său înnebunit o ciudată formă de înțelepciune. Doar în Buenos Aires poți întâlni astfel de oameni. De aceea vreau să locuiesc în acest oraș.

Când eram copil, furam bani din portofelul tatălui meu, în timp ce el era la duș. Nu o făceam pentru că aveam nevoie de bani (deși nu-mi picau deloc rău atunci când cumpăram dulciuri de la chioșcul de lângă liceu). Furam din pură plăcere.

Nu m-a prins niciodată, nu mi-a spus niciodată că îi lipseau bani, nu m-a bănuț niciodată (sau dacă a făcut-o, nu mi-a zis). Când ajungeam la liceu, după un drum lung și încurcat pe șosea, care dura o oră sau ceva mai mult, își scotea portofelul dacă era bine dispus și îmi dădea bani pentru cazul în care mi se întâmpla ceva neplăcut. Eu mă simțeam vinovat pentru că aveam deja, ascunsă în ciorapi, bancnota pe care i-o furasem.

Tatăl meu nu era un om bogat, dar trăia ca și cum ar fi fost, pentru că așa l-au obișnuit de copil părinții săi, care aveau bani mulțumită abilității lor în afaceri și unei discipline de fier. Trăiam într-un conac ca în filme, în împrejurimile orașului, o casă cu grădini nesfârșite, întinse pe zece mii de metri pătrați, pe care tatăl meu nu o cumpăraseră, ci îi fusese dăruită de tatăl său. Înainte locuisem într-un apartament situat vizavi de clubul de golf, pe care i-l dăduse tot bunicul meu.

Când eram întrebat la liceu care era ocupația tatălui meu, eu răspundeam: „Administrator.” Spuneam asta pentru că suna bine și pentru că era adevărat. A fost administrator într-o companie nord-americană de automobile, General Motors, până când compania a hotărât să plece din Perú. A fost administrator la o

bancă, la o companie de automobile suedeză, Volvo, la o fabrică de explozibil, la un club hipic, Jockey. Deja bolnav de cancer, a lucrat la o companie minieră mulțumită generozității cumnatului său, legendarul unchi Bobby, un om cu o avere imensă, care a avut noblețea de a-l ajuta în acele clipe grele, în ciuda faptului că mai demult avuseseră anumite neînțelegeri.

Tatăl meu nu avea spirit de întreprinzător, poate pentru că nu avea încredere în sine și nu-și asuma riscuri ca să-și întemeieze o afacere proprie, dar era cinstit, disciplinat și laborios, virtuți pe care șefii lui nu au întârziat să le recunoască, și a avut astfel un nume cu prestigiu în lumea afacerilor, pe care îl moștenise de la tatăl său, care se numea la fel și era foarte respectat de bancherii și întreprinzătorii din oraș.

Când a murit tatăl său, nu a putut primi partea din moștenire care i se cuvenea, așa cum și-ar fi dorit. A trebuit să aștepte ca mama lui, o femeie bună la suflet, care îl iubea mult, să moară și ea. Abia atunci a putut moșteni banii de care avea nevoie pentru a ne simți mai liniștit și a nu trebui să meargă la lucru în fiecare dimineață, ca administrator al cuiva.

Nimeni nu s-a așteptat să facă ceea ce a făcut: a împărțit jumătate din moștenirea sa în zece părți egale, a împărțit-o între cei zece fii ai săi și a anunțat că va continua să muncească în calitate de administrator, pentru că nu voia să rămână toată ziua în casă, plictisit pentru că nu făcea nimic. Surprinși, noi, fiii lui, am primit sumele respective ca „avans la moștenire”, cum a spus tatăl meu.

În acel moment eu eram la Washington, îmi scriam primul roman și nu voiam să aud de tatăl meu, nu îi răspundeam la telefon, eram furios pe el. Cu toate acestea, a depus în contul meu bancar partea din moștenirea anticipată pe care se hotărâse să mi-o dăruiască. Nu i-am mulțumit.

După câțva timp, romanul meu a văzut lumina tiparului. Mulțumită banilor pe care mi i-a dăruit tatăl meu, am putut să-l termin. Ca o ironie a sorții, el a fost unul dintre principalii prejudiciați ai publicării romanului, deoarece un personaj îi semăna mult. Fără să-l citească, îmi ceruse să nu-l public. Știa că va fi un scandal și voia să-și ferească familia de el. Voia să salveze prestigiul numelui pe care eu eram pe punctul de a-l păta.

Câțiva ani mai târziu, tatăl meu a fost acuzat că a semnat facturi supraevaluate în calitate de administrator al Jockey Clubului. A fost dat în judecată. A negat că ar fi făcut ceva ilegal. A spus că el doar a semnat hârtiile așa cum i s-a cerut să le semneze și că niciodată nu a obținut vreun beneficiu ilicit pentru așa ceva. Aflând de dificultățile prin care trecea, l-am sunat și i-am oferit ajutorul avocatului meu, un prieten foarte drag. Ne-am întâlnit cu mai mulți avocați, în fața cărora tatăl meu a trebuit să treacă prin încercarea rușinoasă de a explica, așezat lângă mine, încurcăturile facturilor suspecte, iar, în cele din urmă, s-a hotărât să recurgă la serviciile prietenului meu. l-am precizat că eu voi plăti onorariul avocatului, oricât ar fi durat apărarea sa legală. Mi-a mulțumit, emoționat. Nu ne-am îmbrățișat. Niciodată nu ne-am îmbrățișat, dar poate că în acel moment am fost foarte aproape să o facem.

Procesul a fost lung și plin de ramificații complicate. La sfârșit, mulțumită istețimii avocatului său, tatăl meu a fost absolvit de toate acuzațiile. A fost un mare triumf pentru el. M-am simțit în parte responsabil pentru acea victorie.

Nu mai țin minte care a fost natura scandalului ce ne-a îndepărtat din nou, dar probabil că a avut legătură cu refuzul meu de a-mi ascunde sau disimula bisexualitatea, o temă care îl deranja și despre care prefera să nu vorbească (poate pentru că simțea că eu nu eram așa și făceam paradă pentru a-l umili). Adevărul este

că, după o perioadă lungă în care nu ne-am vorbit, mi-a trimis un e-mail în care îmi relata că vânduse conacul copilăriei mele și mă întreba dacă voiam ca el să-mi înapoieze banii pe care îi dădusem avocatului său pentru a-i presta acele servicii valoroase.

A trebuit să-i explic că banii au reprezentat o contribuție dezinteresată și că nu trebuia să-mi înapoieze nimic. Dar, cum eram supărat pe el, i-am scris spunându-i că mi se părea drept să-mi înapoieze jumătate din ce îi plătisem avocatului și că această sumă trebuia să i-o dea Sofíei.

Câteva zile după aceea mi-a scris că mama mea nu era de acord cu ce îi cerusem eu, deoarece ea considera că onorariile avocatului nu constituiseră un împrumut, ci o contribuție generoasă din partea mea și, prin urmare, nu trebuia ca ei să-mi înapoieze vreun ban. Deși nu mi-a spus-o (și am regretat acest lucru), mi s-a părut că el era de acord cu ea. De atunci și până în zilele premergătoare morții sale am încetat să ne mai vorbim.

Acum cred că a fost meschin din partea mea să-i cer să-i dea Sofíei jumătate din ce îi plătisem eu avocatului său. Nu aveam nevoie de acești bani, tot așa cum nu aveam nevoie nici de cei pe care îi luam din portofelul său înainte de a pleca la școală. Voiam doar ca, în acea lungă încleștare de orgolii și vanități care a fost relația noastră, el să cedeze măcar o dată în fața mea.

Cu trei zile înainte de a muri, pe patul unei clinici, tatăl meu a vrut să mănânce o înghețată. Am coborât să i-o cumpăr și i-am adus-o la pat. În timp ce o savura încetișor, m-a privit cu drag și m-a întrebat: „Îți datorez ceva?” Bineînțeles că nu-mi datora nimic. Eu îi datoram îmbrățișarea pe care nu i-am putut-o da niciodată.

Un anume Gonzalo Brignone îmi trimite un e-mail în care spune: „Nu vreau decât să-mi explici până unde a mers relația ta

cu soția mea. Aștept onestitate din partea ta, din respect pentru fiii mei.”

Nu știu cine este Gonzalo Brignone. Nu îl cunosc. Dacă l-am cunoscut, nu îmi mai amintesc de el. Nu știu cine e soția lui. Dacă am cunoscut-o, nu mi-o mai amintesc nici pe ea. Dacă nu îi cunosc sau nu îmi mai amintesc de ei, relația mea cu soția lui Gonzalo Brignone nu a existat decât în imaginația lui înfierbântată ori, dacă a existat cu adevărat, nu a ajuns nicăieri sau în niciunul din locurile pe care și le imaginează, înveninat de gelozie și ranchiună, sărmanul Gonzalo Brignone.

După adresa poștei sale electronice, pot presupune că Gonzalo Brignone e chilian, deși s-ar putea să nu fie sau chiar să nu se numească așa.

Întrucât nu știu cine este Gonzalo Brignone și nici la care femeie face aluzie, tot așa cum mi se pare penibil să-și invoce fiii pentru a cerceta comportarea intimă a soției sale și, în afară de aceasta, abuziv – să-mi scrie fără să mă cunoască, cerându-mi o mărturisire în legătură cu viața mea sexuală sau cu presupusele mele iubiri secrete –, mă hotărâsc să nu-i scriu.

Însă Gonzalo Brignone a căzut pradă febrei geloziei, acea boală omenească și nenorocită, care are obiceiul să se înverșuneze pe cei mai slabi. De aceea, nu vrea sau nu poate tolera tăcerea mea și îmi scrie din nou pe acel ton sec și agresiv care îl caracterizează: „Explică-mi asta. E un lucru care mă surprinde dat [sic] fiind condiția ta de homosexual sau bisexual. Ai făcut sex cu soția mea? Aștept răspunsul tău.” În continuare reproduce două scrisori: una pe care mi-a scris-o Francisca Costamagna, soția lui, și alta, pe care i-am trimis-o eu Franciscai. Când le citesc, realizez în sfârșit cine e soția lui Gonzalo Brignone, femeia pe care el o suspectează că s-a culcat cu mine. Am cunoscut-o cu ani în urmă, la Santiago de

Chile. Lucra la televiziune. Era simpatică, spirituală, cam nebunatică. Voia să scrie un volum de povestiri. Îmi citise romanele. I-am dat adresa de e-mail. Mi-a scris.

Gonzalo Brignone copiază una dintre acele scrisori pe care mi le-a trimis Francisca, soția lui: „Mult iubitul meu bărbat frumos, sarcina mă ține în hibernare. Nu merg la serate mondene, iar în fiecare zi mi-e tot mai lene să apar la televiziune. Căsnicia e ca întotdeauna, cu sușuri și coborâșuri. Uneori mă gândesc că soțul meu e un înger pentru răbdarea pe care mi-o arată. Crede-mă că uneori nu vorbesc cu el, ci latru la el. Nu pentru că nu l-aș iubi, ci pentru că sunt năzuroasă, recunosc. Dar ciudat este, în relația noastră, că atunci când eu mă simt îndrăgostită, cu chef de sex, el se depărtează, renunță. În schimb, când eu mă retrag, nu vreau să stau cu el și cu adevărat nu am chef, atunci lui îi curg balele după mine. Lumea e pe dos și se pare că sunt condamnată la o relație instabilă. Acum e rândul tău. Unde ești, când vii, ce scrii și cât de mult mă iubești. Îți simt lipsa mult, te sărut mult, Fran.” În continuare, Gonzalo Brignone copiază o scrisoare pe care i-am trimis-o soției lui: „Fetița mea, sunt la Lima. Am sosit în această dimineață împreună cu fiicele mele și mă întorc diseară la Miami, pentru că vreau să lucrez în continuare la roman. De o lună nu am mai scris nimic, iar asta mă îngrijorează. Sunt cam amețit de călătorie, dar vreau să-ți spun că te iubesc. Sărutări.”

Gonzalo Brignone crede sau vrea să creadă că soția lui și cu mine am fost amanți, iar aceste două scrisori îi servesc drept dovadă. Soția lui îmi zice „mult iubitul meu bărbat frumos” și „spune-mi cât mă iubești”. Eu îi zic „fetița mea” și „te iubesc”. Sunt condamnat. Gonzalo Brignone a spionat corespondența soției sale (cine i-ar putea reproșa acea slăbiciune omenească) și pare convins că nevasta lui l-a înșelat cu mine.

Deși știu că ar fi mai bine să nu-i răspund și să mă mențin în afara acelei triste dispute domestice, îi scriu: „Stimate Gonzalo, regret tonul și persistența corespondenței tale, pentru că presupun că treci prin momente grele. Doar un om care iubește cu disperare (așa cum, în mod inevitabil, presupune iubirea) ar face ceea ce ai făcut tu, adică să-mi scrii cu o asprime inutilă, cerându-mi niște explicații pe care nu am de ce să ți le dau, dar pe care mă hotărâsc să ți le dau, pentru că nu vreau să suferi mai mult decât se pare că suferi în acest moment. Nu, nu am avut niciodată vreo legătură sexuală cu Francisca. Am fost prieteni pentru scurt timp și ne-am trimis e-mailuri drăgăstoase, dar nimic mai mult. Cred că nu trebuia să-mi scrii pe acest ton atât de impetuos, dar nu face nimic, așa e dragostea și unii mai fac nebunii câteodată. Îți doresc tot binele. Sper să găsești seninătatea și înțelepciunea de a înțelege și ierta defectele altora, care uneori sunt mai mici decât ale noastre. Îți doresc să depășești acest moment dificil. Te îmbrățișez.”

M-am gândit că Gonzalo Brignone îmi va mulțumi pentru cele câteva rânduri amabile, de care aș fi putut să mă lipsesc. M-am înșelat. Nu a întârziat să-mi scrie: „Cred că ai procedat corect răspunzându-mi. Oricum, nu procedezi bine profitând de faima ta pentru a te folosi de slăbiciunile unora. Obții câștig din aceasta fără să te gândești la daunele pe care le produci familiilor și fiilor care nu au de ce să fie amestecați în lumea imundă în care te învârți. Poate că pentru tine sunt acțiuni furișe fără prea mare importanță, dar pentru ceilalți reprezintă viața lor. Gândește-te la ele, pentru că mai devreme sau mai târziu cineva ți-o va plăti foarte scump. Sper ca atât eu, cât și Francisca să nu mai auzim de tine.”

Supărat, întrucât noul lui mesaj mi-a confirmat că nu ar fi trebuit să-i răspund, i-am scris: „Îmi spui că viața mea este «imundă». Într-adevăr, așa este. Nu fac niciodată curățenie în casele în care

locuiesc. Dacă vrei într-o zi să mă ajuți să curăț murdăria care mă înconjoară, îți promit că voi cumpăra două măhuri, una pentru tine și una pentru mine. Te aștept cu toată dragostea și murdăria.”

Din fericire, Gonzalo Brignone nu mi-a mai scris, în schimb, Francisca, soția lui, de la care nu primisem nimic de ani de zile, m-a surprins: „Scuză neînțelegerea. Îmi este rușine, mai ales având certitudinea că e-mailurile noastre au fost doar prietenești, ale mele chiar mai mult decât ale tale. În afară de asta, au trecut atâția ani de când nu mai știu nimic de tine. Așa cum îți poți închipui, pentru mine lucrurile nu merg cum mi-ar plăcea, dar tu nu ai nicio vină. În sfârșit, te rog să mă scuzi încă o dată.”

Nu am rezistat tentației de a o admonesta pe Francisca. De aceea i-am scris: „Să nu-ți faci griji, nu e vina ta. Oricum, o persoană inteligentă sau cel puțin binevoitoare nu ar fi scris rândurile pe care le-am primit de la acest sărman om. Pot înțelege gelozia, dar nu și stupiditatea. Îmi pare rău pentru tine. Sărutări și toate cele bune.”

Francisca mi-a răspuns: „Din nou, toate acestea mă fac să-mi fie rușine. Adevărul este că el a pierdut perspectiva lucrurilor. Nimeni nu are dreptul să se refere astfel la persoana ta. Te rog să mă scuzi.”

Gonzalo Brignone nu mi-a mai scris. Păcat. Viața mea este și mai imundă când el nu-mi scrie.

Mama mea nu știe că am, de ani de zile, un iubit. Nu știe că îl iubesc pe Martín. Nu știe pentru că nu i-am spus și pentru că nu m-a întrebat. Nu i-am spus pentru că nu doresc să îi mai provoc neplăceri. Nu m-a întrebat deoarece nu vrea să vorbească despre anumite lucruri care o dor. Nu știe pentru că, poate, preferă să nu știe.

Sofía nu ştie că am un iubit sau se face că nu ştie. Poate că ştie, dar nu mă întreabă, pentru că preferă să nu vorbească despre asta. E păcat, deoarece eu cred că ea şi Martín s-ar putea înţelege bine dacă nu aş fi eu la mijloc, înveninând atmosfera.

Fetele îl cunosc pe Martín, dar nu ştiu că e iubitul meu. Ele cred că este cel mai bun prieten al meu. Nu le-am spus că prietenul meu cel mai bun este şi amantul meu cel mai bun, sau că este prietenul meu cel mai bun în primul rând, dacă nu exclusiv, tocmai pentru că este amantul meu cel mai bun, astfel încât prietenia mea pentru el se dovedeşte a fi cu totul interesată. Nu ştiu dacă se cuvine să le mărturisesc toate acestea fiicelor mele. Le-am povestit că îmi plac atât femeile, cât şi bărbaţii, dar cred că ele nu prea dau importanţă vorbelor mele, crezând că sunt cam nebun, cam tont sau şi una, şi alta, şi că nimic din ce le spun nu trebuie luat în serios. Mi-e teamă că într-o zi îmi vor reproşa că nu le-am destăinuit la timpul potrivit că prietenul meu cel mai bun, pe care ele îl apreciază atât de mult, este şi cel mai bun amant al meu.

Martín nu ştie că sunt fericit când sunt cu el, dar că sunt fericit şi atunci când nu sunt cu el, deşi poate că este nedrept să asociez fericirea cu persoana lui, pentru că fericirea mea depinde mai ales, dacă nu exclusiv, de cât de bine sau de rău am dormit, adică dacă am luat sau nu pastila pentru somn pe care mi-a prescris-o psihiatrul, aceasta fiind, în consecinţă, pastila fericirii. Nu ştie că eu ştiu că şi el este fericit atunci când nu e cu mine, când îmi spune că-mi simte lipsa şi, în acelaşi timp, se bucură de lipsa mea. Nu ştie că mi-e teamă să trăiesc cu el, dar şi că mai mult mă tem să nu-l pierd sau să nu se ducă să trăiască împreună cu un alt bărbat, care să-l iubească mai bine decât mine. Nu ştie că visele mele erotice sunt, în mod ciudat, cu femei şi că, uneori, mai am chef să mă culc cu o femeie. Nu ştie că pot fi o adevărată femeie cu el şi im adevărat

bărbat cu o femeie. Nu știe sau nu crede că mă pot bucura de ambele feluri de a iubi, deși niciodată așa de mult cum o fac cu el. Nu știe că uneori corespundez cu femeii și le promit întâlniri secrete și mângâieri fierbinți, dar că nu ajung și nici nu voi ajunge vreodată să onorez asemenea întrevederi pentru că mi-e teamă că nu voi fi la înălțimea așteptărilor, mi-e teamă că le voi dezamăgi, că nu voi fi masculul pe care și-l închipuie ele, masculul care, împotriva tuturor evidențelor, cred încă, cu încăpățănare, că sunt.

Mama nu știe câți bani am la bancă și nu o interesează, pentru că nu i-a păsat niciodată de așa ceva, iar pentru asta o iubesc atât de mult. Nici Sofía nu știe sau știe doar pe jumătate și are delicatețea să nu mă întrebe, pentru că este înainte de toate o doamnă și de aceea o îndrăgesc atât de mult. Martín știe vag, dar nu mă întreabă, deoarece este foarte manierat și, înainte de toate, este o doamnă și de aceea îl iubesc atât de mult. Știe totuși că în cazul în care mor subit, cum i-am spus că se va întâmpla, nu voi putea să-i las nimic, pentru că am scris în testament că totul le va rămâne fiicelor mele. Mă emoționează când îmi confirmă că așa e bine, că puținul pe care îl am și pe care nu l-am câștigat muncind, ci prefăcându-mă că muncesc (ceea ce este totuși ceva, este anevoioasa simulare a unei munci), trebuie să-l las fiicelor mele, drept compensație pentru considerabila dificultate care trebuie să fie greaua sarcină de a fi fetele mele.

Prietena mea Blanca, aflată la Madrid, nu știe cât o doresc. Nu i-o spun pentru că are un iubit și pentru că sunt un laș. Nu vreau ca iubitul ei să-mi tragă o mamă de bătaie. Crede că îi scriu pentru că țin la ea ca la o prietenă. Deși acest lucru, că țin la ea ca la o prietenă, este adevărat, tot atât de adevărat este și faptul că o doresc, că o visez, că adesea stau și mă gândesc că, probabil, cu ea aș putea fi – pe jumătate – bărbatul care nu am îndrăznit să fiu, un

bărbat cu o prietenă pe care o iubește și este a lui, dar și cu un amant pe care îl iubește și căruia i se dăruiește. Nu-i spun nimic din toate acestea pentru că Martín este prietenul ei, iar iubitul ei este prieten cu mine, dar și pentru că Martín se supără când îi spun că Blanca e femeia pe care o doresc cel mai mult.

Prietenul meu James, care e la Londra, nu știe cât de mult regret că nu l-am sărutat când am stat împreună într-un pat la Madrid și i-am zis că preferam să rămân prietenul său și doar atât. Nu știe nici cât m-a indispus, în defavoarea lui și în defavoarea săratului niciodată consumat, aerul greu pe care l-a lăsat în baie înainte de a se întinde în pat, lângă mine.

Prietena mea faimoasă nu știe cât de mult visez la ea, câte plăceri experimentăm împreună în halucinațiile mele vinovate din zori de zi, cât de mult mă excit în acele filme fierbinți al căror spectator și protagonist încântat sunt atunci când o văd culcată alături de mine și simt că e a mea, cât de mult regret că nu am dus-o la cinematograful pentru a vedea filmul cu naufragiul, atunci când niciunul nu avea iubit, când ea mă privea intens și la fel încercam și eu să o privesc, dar probabil ea simțea deja că eu, mai mult decât o doream pe ea, doream să fiu ca ea.

Cealaltă prietenă faimoasă a mea nu știe că noaptea trecută am visat că era iubita mea, că urma să ne căsătorim și că o prezentam mamei mele, iar mama, desigur, era surprinsă, dacă nu consternată, pentru că prietena mea faimoasă are aceeași vârstă ca ea sau poate doi ani mai puțin, dacă nu cumva doi ani mai mult. Această prietenă faimoasă nu știe că eu realizez că nu va citi niciodată volumul pe care i l-am dăruit cu dedicație și e foarte bine așa, pentru că există atâtea alte cărți mai bune.

Tatăl meu, care a murit și pe care nu cred că îl voi mai vedea în niciuna dintre celelalte vieți promise de predicatori, nu știe cât de

mult regret că am scris acele lucruri insidioase pe care le-am scris gândindu-mă la el, atunci când îl uram și nu știam că îți petreci jumătate de viață urând persoanele pe care le iubești cel mai mult, doar pentru a descoperi asta când ele nu mai sunt.

Cu două zile înainte de a muri, Candy s-a trezit dintr-un somn adânc, fiind deja sub efectul morfinei, care îi era administrată în doze mari, l-a privit pe Martín și i-a spus: „Ce frumos te-ai îmbrăcat.” Apoi a închis ochii și a continuat să doarmă. Acelea au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus.

Am avut șansa să-mi iau rămas-bun de la ea în camera pe care o avea la clinica San Lucas din San Isidro, într-o după-amiază în care era încă lucidă. Știa că nu mai avea mult de trăit. Nu se înșela. A zis pe neașteptate: „Dacă mor în două săptămâni, atunci prefer să fiu dusă acasă.” Nu a spus-o supărată, plângând sau văitându-se, ci cu o seninătate admirabilă. Era sătulă de umilințele la care cancerul nu înceta să o supună. Am întrebat-o despre cele mai frumoase călătorii pe care le făcuse. Voiam să o scot de acolo, să călătoresc cu ea în imaginație, să o duc în locurile în care fusese fericită. Mi-a vorbit de un voiaj pe care îl făcuse în munții din Cordoba împreună cu Maxi, soțul ei. Am simțit că, pentru o clipă, sufletul ei se elibera de mizeriile corpului, ieșea din cameră și zbura deasupra peisajelor ce rămăseseră înregistrate în memoria ei ca scenarii fericite. A cerut apoi ceai și pâine prăjită, înainte de a pleca, am sărutat-o pe obraji și i-am spus la ureche: „Te iubesc mult.” Ea mi-a zis: „Și eu.” Am simțit că aceasta era despărțirea noastră și așa a fost.

Când m-am întors la Buenos Aires, Candy era în agonie. Deja nu mai putea vorbi, rareori era trează. Nu am avut curajul să mă duc

la ea. Nu voiam să o văd distrusă de boală. Nu voiam să rămân cu acea imagine a ei. Era sora lui Martín. Era sora mea.

Seara, când făceam duș, am simțit că îl suna cineva pe Martín pentru a-i comunica știrea. Cum am ieșit din baie, l-am întrebat: „A sunat cineva?” Mi-a spus că nu sunase nimeni. După câteva minute s-a auzit telefonul. Am avut presimțirea că acela era apelul. Martín a răspuns. Tatăl lui i-a spus: „S-a sfârșit.” Martín a venit la mine, m-a îmbrățișat și nu a plâns. Apoi s-a dus la clinică pe jos. Nu am putut să-l însoțesc pentru că trebuia să termin înregistrarea interviurilor mele. În taxi, în drum spre Palermo, l-am sunat. Plângea, nu putea să vorbească. Se încuiase într-o cameră de terapie intensivă, la etajul cinci, pentru a plânge singur. Nu voia să plângă de față cu alte persoane. A umblat prin toată clinica pentru a găsi un loc unde să poată fi singur. Când l-a găsit, s-a așezat pe podea și s-a lăsat pradă lacrimilor.

În timp ce înregistram interviurile cu un model și cu un actor, mă întrebam în tăcere, ascunzându-mi tristețea, de ce trebuie să fie viața așa de mizerabilă, de ce trebuia să se înverșuneze pe o femeie tânără și fără apărare, care nu dorea decât să-și protejeze fiica și să-i aducă bucurie, de ce fiica ei de numai trei ani trebuia să rămână fără mamă, ce îi vor spune ei, Catitei, ce vor face cu ea în ziua funeraliilor.

După o serie de zile cenușii și ploioase, în dimineața funeraliilor a ieșit soarele. Eu aproape că nu dormisem; era foarte devreme, ora nouă la Buenos Aires, dar în realitate era ora șapte pentru mine, pentru că ora mea este totdeauna cea de la Lima, deși aproape că nu locuiesc în acel oraș. Martín a spus că nu își pune cravată, s-a îmbrăcat fără să facă duș și a plecat cu mașina ca să-i caute pe părinții săi. Eu i-am spus că preferam să iau taxiul. Nu voiam să

invadez momentul de intimitate familială în care Martín era împreună cu părinții săi în mașină, mergând spre cimitir.

Am ajuns la cimitirul Pilar când slujba începuse. Preotul a spus câteva cuvinte simple și afectuoase. A zis că acum Candy se afla într-un loc mai bun, că era împreună cu Dumnezeu, că renăscuse, că se născuse pentru eternitate, că la un moment dat ne vom reîntâlni cu ea. Mi-ar fi plăcut să cred toate astea. Nu m-am rugat. Nu l-am rugat pe Dumnezeu pentru Candy. M-am gândit că era absurd să presupun că, în cazul în care Dumnezeu există, va avea mai multă grijă de ea pentru că îl rog eu. Am închis ochii și i-am spus lui Candy că totdeauna am iubit-o mult, că îi voi simți lipsa. Am rugat-o să mă ierte că nu am dus-o la Costa Galana atunci când am fost împreună la Mar del Plata și, din zgârcenie, am preferat un hotel mai ieftin. În timp ce se spuneau rugăciuni pe care aproape că nu mi le mai amintesc, eu nu mă gândeam decât ce idiot am fost că nu am dus-o la Costa Galana.

După slujbă, Martín m-a căutat și m-a salutat cu discreție. Ne-am plimbat apoi pe aleile cimitirului, străbătând pajiștile încă înmuiate de ploaie, printre arborii înalți și bătrâni din Pilar, sub soarele strălucitor al dimineții, urmând coșciugul. Era multă lume, persoane de toate vârstele, dar mai ales tineri. Când sicriul a fost depus în bucata de pământ care urma să-l primească și au fost aruncate ultimele flori, Martín și-a îmbrățișat mama și a plâns împreună cu ea. Apoi și-a pus capul pe umărul meu și a plâns fără să-i mai pese de privirile celorlalți, în timp ce eu îl mângâiam pe spate. Nu erau cuvinte care să poată ușura clipele de durere. Eu îi repetam: „Liniștește-te, liniștește-te.” Dar era inutil.

Inés, mama lui Candy și Martín, care m-a primit în familia ei cu enormă afecțiune, mi-a spus, atunci când am îmbrățișat-o: „Ce rău îmi pare că te-am făcut să te trezești atât de devreme.” M-a

surprins grija ei pentru mine într-un moment în care tocmai își pierduse fiica. Ea totdeauna a fost așa cu mine, având grijă de somnul meu, aranjându-mi consultații la medici, preocupându-se de sănătatea mea. Nu am știut cum să reacționez. I-am spus că îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să mai adaug: „Ești o mamă extraordinară.” Aceasta pentru că felul în care a fost alături de fiica sa în timpul bolii, până în ultima clipă, ținând-o de mână și ajutând-o să moară în pace, a fost admirabil și emoționant. Și pentru că pe mine, care nu eram fiul ei, m-a iubit de parcă aș fi fost.

După ce am sosit acasă, am deschis corespondența și am citit ultimul e-mail pe care mi-l trimisese Candy: „Salut, ce mai e pe acolo, pe la tine? Acest e-mail ți-l trimit pentru a-ți spune încă o dată MULȚUMESC!!! pentru tot. Martín i-a cumpărat Catei un televizor și știu că a făcut-o cu ajutorul tău, așa că... mii de mulțumiri. Asta e tot. Sper să ne vedem cât de curând, acum mă duc să mă plimb în mașina lor nouă care e super. Nu vei avea nicio scuză dacă nu vii, oare așa se scrie «scuză»? În sfârșit, îți trimit un sărut maaaaaaare mare, te iubesc mult, nu știu pentru ce, dar așa simt, ești cu adevărat un prieten de suflet, iar din aceștia eu nu am prea mulți, ține minte. Bucură-te de fiicele tale și pe curând. Candy.”

Cu ani în urmă, într-o după-amiază ploioasă de august la Buenos Aires, Martín merge acasă la Juan pentru a-i lua un interviu. Martín este editor al unei reviste de modă. Juan este un faimos ziarist argentinian de radio și televiziune. Martín este foarte tânăr, are abia douăzeci și trei de ani și îl admiră pe Juan, deși nu i-o spune, din pudoare. Juan e frumos, inteligent, are succes și nu are decât treizeci de ani.

Martín îl întreabă dacă nu îl deranjează că un faimos ziarist de radio, Fernando, spune în public, de mai multe ori, cu obişnuitul său spirit provocator, că Juan este homosexual.

— Nu sunt homosexual, îi spune Juan zâmbind. Sunt un mare homosexual.

Pentru prima oară, Juan recunoaşte într-un interviu că îi plac bărbaţii. Este o eliberare, o mărturisire personală. Nu va mai trebui niciodată să se prefacă ori să simuleze că este ceea ce, în realitate, nu este. Mai mult de două ore îi povesteşte lui Martín, deja eliberat de teama de a spune adevărul, cum a descoperit în adolescenţă că îi plăceau bărbaţii, cum a încercat în van să dorească anumite femei cu care a ieşit în oraş ca iubit zbuciumat, cum i s-a impus definitiv asupra destinului certitudinea obscură şi melancolică de a fi homosexual. Martín ascultă emoţionat şi, din când în când, uşor înfiorat de o crispă erotică bine disimulată.

Când revista apare la chioşcuri, izbucneşte scandalul. Presa lumii spectacolului nu face economie de detalii. Cu toţii află că Juan este homosexual, că se simte foarte bine în pielea lui şi că s-a săturat să tot trăiască închis, minţind, ferindu-se, ascunzând adevărul care îl defineşte atât de mult în faţa lumii. În mod curios (iar acest lucru îi surprinde, poate, şi pe Juan şi pe ipocriţii care îl critică), după ce adevărul a ieşit la lumină cariera sa nu intră în criză, nu îi scade nici audienţa, ci dimpotrivă, publicul care îl urmăreşte se înmulţeşte, iar prestigiul său profesional se consolidează.

Un an mai târziu, într-o după-amiază ploioasă de august în Buenos Aires, Martín, care continuă să fie editor al acelei reviste de modă, vine la un hotel din centru pentru a-mi lua un interviu. Pe atunci, eu nu mai ascundeam că îmi plac bărbaţii. Martín încă o face, nu a ieşit la lumină. Îl seduc. Ne îndrăgostim unul de celălalt.

Lui Martín îi dispare teama și își asumă homosexualitatea. Le spune părinților și fraților săi, prietenilor, colegilor de redacție. Toți primesc vestea cu naturalețe și bună dispoziție. Nimeni nu pare prea surprins.

În luna aprilie a următorului an mă instalez câteva luni la Buenos Aires pentru a prezenta un monolog umoristic la un teatru de pe strada Corrientes. Opera, dacă o putem numi astfel, este o viziune acidă și zbuciumată asupra descoperirii târzii a homosexualității mele, asupra ieșirii mele la lumină cu romanul sub braț și repercusiunile scandaloase pe care le-a avut asupra familiei mele și asupra orașului în care m-am născut. Este toamnă în Buenos Aires. Închiriez un apartament pe strada Gutiérrez, colț cu República de la India, vizavi de Grădina Zoologică.

Cu intenția de a atrage lume la teatru, dau interviuri. Într-unul din ele, prezentatoarea unui program de televiziune mă întreabă care e tipul meu preferat de bărbat. Îl menționez pe Juan, faimosul ziarist de televiziune. După câteva minute, Juan, care se pare că înregistra ceva într-un studio alăturat, apare pe neașteptate în emisiune, mă îmbrățișează, îmi deranjează bretonul. Întâlnirea provoacă un oarecare scandal în presa mondenă, scenele afectuoase (Juan răvășindu-mi bretonul, eu îmbrățișându-l, sărutându-l pe obraji) sunt reproduse cu încetinitorul și se sugerează că între noi s-a născut o poveste de dragoste.

În acea seară îmi amintesc că i-am luat lui Juan un interviu pentru o emisiune-pilot care s-a înregistrat la Buenos Aires și care nu a fost difuzată niciodată. În acel interviu, uluit de frumusețea lui, de ochii lui verzi, am atins subtil tema iubirii între bărbați, iar el, curajos ca totdeauna, nu s-a eschivat. Apoi, după terminarea înregistrării, i-am dat numărul meu de telefon, cu speranța de a-l revedea, dar nu m-a sunat.

În ajunul premierei monologului meu teatral, încă amuzat de bârfele difuzate de televiziune după întâlnirea cu Juan în programul de varietăți al serii, primesc un telefon. Este el. Vrea să mă vadă. Dorește să-mi ia un interviu pentru emisiunea sa de televiziune. Accept, încântat.

Juan și cu mine ne întâlnim într-un restaurant din Palermo, într-o după-amiază de aprilie. El poartă un tricou negru ajustat pe corp, care îi pune în evidență musculatura. Este însoțit de iubitul său, care poartă tot haine strâmte și un lanț băcător la ochi. Eu m-am îmbrăcat neglijent, ca de obicei, și vin cu Martín. Luăm ceva de băut. E cald. Ne ducem pe terasă. Tehnicienii aranjează luminile, cablurile, microfoanele. Juan și cu mine ne așezăm față în față. Iubiții noștri asistă în tăcere. Juan arată frumos și frământat, frumos și nervos, frumos și angoasat. Mă întreb de ce pare atât de neliniștit, atât de surescitat. Intuiesc motivul. Am auzit niște zvonuri. Am luat astfel de prafuri când eram tânăr. Știu să le recunosc efectele.

Mai mult de o oră, Juan mă supune unui interogatoriu inteligent și îndrăzneț, care atinge aproape tot timpul tema homosexualității. Eliberat cu ani în mană de temerile și sfiala pe care le impune trista viață secretă, povestesc cu franchețe cum m-am căsătorit, cum am avut două fiice, cum am divorțat, cum m-am îndrăgostit de Martín. Odată terminat interviul, îi invit pe Juan și pe iubitul lui la teatru, la premiera monologului meu. Ei promit că vor veni.

Din motive pe care nu le-am aflat niciodată și nici nu le voi afla, interviul nu a ajuns să fie difuzat. Poate că, văzându-l, Juan s-a considerat prea tulburat sau stimulat. Poate i-am părut plictisitor sau idiot. Poate s-a gândit că acele confesiuni intime puteau fi considerate orice altceva, dar nu noutăți. Cert este că nu a fost difuzat niciodată.

În ziua premierei, îngrozit în fața unei săli pline care plătise pentru a râde, simțind că nu mi-a fost niciodată atât de teamă ca în acea seară în care trebuia să vorbesc singur două ore fără să uit nimic și făcându-i pe oameni să râdă, m-am bucurat când i-am văzut intrând, după începerea spectacolului, pe Juan și pe iubitul său. Bucuria nu a durat mult. Zece sau cincisprezece minute mai târziu s-au ridicat și au plecat brusc, fără să dea vreo explicație, probabil decepționați de calitatea spectacolului și sub privirile lui Martín, căruia nu-i venea să creadă că e posibil un asemenea afront.

Atunci l-am văzut ultima oară: Juan ridicându-se în picioare și plecând grăbit din teatru, eu întrebându-mă ce făcusem atât de rău pentru ca prietenul meu să plece la zece minute după ce venise.

Câteva zile mai târziu, în februarie, mă trezesc într-o cameră a unui hotel din Amsterdam. E frig. Deschid calculatorul și intru pe pagina lui *La Nación*. Nu-mi cred ochilor: Juan a căzut de la balconul apartamentului său din Palermo și e în comă. Moare ziua următoare, la doar treizeci și trei de ani. Aprind o țigară cu marijuana, intru în baie și plâng amintindu-mi de acel bărbat frumos și frământat, care a ieșit la lumină pentru a cădea apoi de pe balcon.

Este sâmbătă. E cald la Buenos Aires. Martín, mama sa Inés, sora sa Cristina și nepoata sa Catalina, care îi este și fină, merg să mănânce o friptură în partea de jos a cartierului San Isidro, în apropierea fluviului. Cristina alege un restaurant care nu-i place lui Martín, dar acesta nu spune nimic și acceptă hotărârea surorii sale. Catita este mulțumită pentru că Martín i-a făcut cadou trei perechi de pantofiori, fiecare de altă culoare: albi, roz și azurii. În mașină și i-a pus pe cei albi. În timpul prânzului, însă, în timp ce

bunica, mătușa și nașul ei mănâncă mai multă grăsime decât ar trebui (au o slăbiciune pentru cartofii prăjiți), se hotărăște să-și schimbe pantofii și să și-i pună pe cei roz. Martín aprobă hotărârea și o ajută să se schimbe. Cristina se opune categoric. Martín spune că nu e nimic rău ca fetița să poarte pantofi albi și apoi roz. Cristina zice că nu poate tolera un astfel de comportament, că o educă greșit permițându-i să-și schimbe pantofii într-un restaurant.

— Trebuie să i se fixeze niște limite. Nu poate face orice îi trece prin cap. Dacă și i-a pus pe cei albi, să rămână cu cei albi. Dacă vrea să-i poarte pe cei roz, va trebui să aștepte până mâine.

Catita bocește pentru că nu e lăsată să poarte pantofiorii roz. Mătușa Cristina rămâne fermă pe poziție. Martín o urăște pe sora lui, nu înțelege de ce trebuie să fie atât de strictă cu fetița într-o chestiune minoră, fără importanță. Dacă e fericită când își schimbă pantofii, atunci să o facă, așa consideră el. Nu spune însă nimic și respectă hotărârea surorii sale mai mari, în timp ce mama sa urmărește scena cu un aer absent, de parcă nu ar mai avea energie pentru a discuta, iar clienții de la mesele vecine se uită urât, iritați de plânsul copilului în mijlocul restaurantului.

E sâmbătă. E frig la Lima. Am sosit în zori, după o călătorie lungă și epuizantă. Nu m-am putut odihni bine din cauza frigului. Sunt obosit, prost dispus, sătul de atâtea călătorii. Îmi petrec după-amiaza cu Lola, care e bolnavă, o doare gâtul. Camila e în vizită la unul dintre numeroșii ei prieteni. Lola și cu mine ne așezăm la masă. Ei nu-i este foame, cere un iaurt și cereale. Eu mănânc fără chef ce îmi servește Aydeé. Deodată sosește Sofía. Se plânge, deoarece Camila e plecată cu niște prieteni și nu știe cu ce fel de prieteni. Îi spun să privească situația cu calm, că fata are deja paisprezece ani, e inteligentă și va ști să-și poarte singură de grijă. Sofía îmi spune că nu trebuie să fim atât de permisivi, că fata face

ce-i trece prin cap, că trebuie să-i fixăm limite pentru a-i face o educație corectă. Îi mărturisesc că nu cred în limite, că limitele nu sunt bune decât pentru a fi depășite, că mai bine este să-i arătăm afecțiune și încredere, lăsând-o pe ea să hotărască ce e mai bine pentru ea. „Dar e un copil”, protestează Sofia. „Nu, nu e un copil, e deja o femeie”, comentez eu. „Are paisprezece ani”, se exaltă Sofia. „Are paisprezece ani, dar este deja o femeie”, insist eu și adaug apoi o frază care o înfurie: „Dacă vrea să aibă un iubit și să se culce cu el, e treaba ei.” Sofia începe să strige: „Nu poate avea un iubit la paisprezece ani! Nu se poate culca cu cineva la paisprezece ani! Nu poți să o încurajezi pe fiica ta să facă asta!” Mă apăr: „Din partea mea, să aibă iubit atunci când se îndrăgostește și să se culce cu el atunci când îl provoacă, nu mă interesează ce vârstă are, mi-e indiferent. Eu am încredere în ea.” Sofia nici că poate să se împotrivească mai tare: „Nu are vârsta potrivită pentru așa ceva. Trebuie să-i stabilim niște limite! Nu poate face tot ce îi trece prin minte!” O contrazic: „O va face oricum, cu consimțământul tău sau pe ascuns. Eu prefer să o facă la mine acasă, cu aprobarea și complicitatea mea, fără să trebuiască să mă mintă sau să se ascundă pentru a fi alături de iubitul ei.” Sofia afirmă: „Eu nu voi tolera ca ea să facă acele lucruri în casa mea cu iubitul ei! Nu voi permite așa ceva!” Eu spun: „Atunci o va face altundeva, dar nu va renunța dacă are chef. Și te va minți, așa cum de altfel o face deja pentru că ești prea strictă cu ea.” Sofia zice: „Nu pot să cred că îți pare bine dacă fiica ta de paisprezece ani are relații sexuale!” Întreb, contrariat: „Și începând de la ce vârstă ar trebui să-i dăm voie să aibă relații sexuale?” Sofia nu are nicio îndoială: „Începând cu optsprezece ani, nu înainte.” Râd cu un aer batjocoritor: „Asta e o absurditate. Ea va face ce va dori și cu cine va dori înainte sau după optsprezece ani, iar tu nici nu-ți vei da seama. Însă dacă îi

spui că înainte de optsprezece ani nu poate să se culce cu iubitul ei, te va urî și va considera asta un abuz și va muri de dorința de a o face doar pentru a se simți stăpână pe trupul ei și liberă față de această limită capricioasă și arbitrară pe care i-o stabilești.” Sofía spune: „Ei bine, asta e casa mea, iar aici nu îți voi permite să se încuie cu iubitul ei într-o cameră până când nu va avea vârsta de optsprezece ani. Este o chestiune de respect.” Îi răspund: „Foarte bine, ai dreptul să faci asta. Eu însă, în casa mea, îți voi da voie. Așa că în cazul în care nu îți permiți să fie liberă aici, va merge la mine și acolo va avea tot ce își dorește împreună cu iubitul ei sau iubita ei sau cu amândoi în același timp, putând să conteze pe complicitatea mea absolută.” Sofía se ridică în picioare și strigă: „Nu pot să cred că ești atât de stupid și spui atâtea prostii!” Apoi se duce la o cină de la care se va întoarce târziu, după ce și-a dat pe buze cu un ruj de un roșu foarte închis. Pleacă atât de tulburată, lovind cu zgomot podeaua de lemn cu tocurile pantofilor, încât își uită telefonul, unul din mai multele sale telefoane mobile. Rămân cu Lola. Râdem. Ea îmi dă dreptate. Spune că sora ei va avea un iubit atunci când va dori ea, nu când vom hotărî noi. Aydeé, care a asistat la discuție, zâmbește pe jumătate. S-a obișnuit deja cu caracterul vesel și libertin al „tânărului Jaime”, cu discuțiile pe care acesta le are cu doamna Sofía despre chestiunile ce țin de morală. O întreb ce părere are despre problema spinoasă a sexului și vârstei. Ea, care e foarte isteată, spune: „Important este să o învățați să se ferească, tinere, pentru că în ziua de azi fetele prind imediat.” Râd și îi mai cer o limonadă. O duc apoi pe Lola la culcare, o îmbrățișez, aștept să adoarmă și rămân cu capul sprijinit de spatele ei, ascultându-i bătăile inimii.

Luni, ora opt dimineața. Fetele au plecat la școală, Paul, șoferul, îmi amintește că trebuie să schimb cauciucurile camionetei, întrucât sunt foarte uzate. Îl întreb cât mă va costa. Îmi arată o bucată de hârtie pe care a scris cifra. Îi spun că nu am atâția bani la mine, că îi voi da peste o săptămână, când mă voi întoarce. Urc în taxi și merg la aeroport.

Miercuri, miezul nopții. Sofia conduce camioneta mea, deoarece mașina ei este la atelierul de reparații. Un cauciuc explodează. Camioneta este cât pe ce să se răstoarne. Reușește să evite accidentul. Este atât de speriată încât nu se oprește, continuă să meargă cu cauciucul distrus. O sună pe prietena ei Laura și o roagă să o țină de vorbă până ajunge acasă. Odată ajunsă, îmi trimite un e-mail: „Trebuie să-mi schimb viața, trebuie să plec din orașul ăsta.” Mă întreb dacă vrea să se ducă la Paris, la Michel. Însă fetele nu vor să plece din Lima. Le place Lima, aici au liceul, petrecerile din fiecare sâmbătă cu prietenele. Nu vor să se depărteze de această viață previzibilă și fericită.

Joi, ora patru după-amiază. Camila îmi povestește despre incidentul Sofiei cu cauciucul. Îmi spune că ar fi trebuit să le schimb atunci când mi-a sugerat șoferul. Îi zic că nu credeam să fie atât de urgent, că mai puteam aștepta o săptămână. O întreb ce ar trebui să fac. „Vinde camionetele și cumpără două noi”, îmi spune ea. „Dar camionetele sunt bune. Trebuie doar să le schimb cauciucurile.” „Nu. Sunt de rahat. Trebuie să le schimbi.” îmi place când fiica mea folosește cuvinte vulgare. Simt că are încredere în mine, că nu mă minte, că suntem prieteni. Eu nu le-am zis niciodată părinților mei vreun cuvânt vulgar. Îi spun fiicei mele că acea camionetă nu are decât cinci ani și e în stare bună. „Nu e. Scârțâie din toate încheieturile. Are o acustică foarte proastă.” Mă

amuză că folosește cuvântul „acustică”. „Și care camionetă crezi tu că are acustică bună?”, o întreb eu. „Nu știu. Dar a ta nu are.”

Joi, ora șase după-amiază. Îi trimit un e-mail Sofiei pe care știu că nu ar fi trebuit să i-l trimit. „Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu camioneta mea ieri.” Nu scriu „cu camioneta”, ci „cu camioneta mea”, care este deja un semn de ostilitate. Ea îmi răspunde de la BlackBerry-ul ei. Spune că a explodat un cauciuc în timp ce se afla pe autostradă, că ar fi putut să se producă un accident grav, că a tras o spaimă strașnică, dar să nu mă îngrijorez, pentru că va plăti ea cauciucul dacă e nevoie. Îi scriu că voi plăti eu cauciucurile noi. O întreb de ce a folosit camioneta mea și nu pe a ei și de ce nu mi-a spus de incident, astfel încât a trebuit să aflui totul când am sunat-o pe fiica mea. Îmi răspunde că a ei era la service și nu mi-a scris pentru că a avut o zi încărcată.

Joi, miezul nopții. Mă întorc de la studio. Îl caut pe Martín. Îmi spune că a avut o zi încărcată. A trecut pe la părinții săi și a fost martor la o discuție în familie. Mama lui tocmai o mângâia pe cățelușa Lulu pe care Martín o spălase cu șampon după-amiaza. Tatăl său i-a spus mamei sale că în ultimul timp avea mai multă grijă de cățelușă decât de el. Mama lui i-a răspuns că Lulu era mult mai drăgăstoasă cu ea decât el. De asemenea, i-a spus că pe el nu-l interesa decât rugby-ul. „Bine, dar e campionatul mondial”, i-a explicat el. „Da, desigur, dar nu mă scoți niciodată la plimbare, nu te interesează decât rugby-ul”, a protestat ea. „Ei bine, e pasiunea mea și nu e nimic rău în asta.” Apoi a adăugat: „Fiecare dintre noi are un tendon al lui Ahile, iar rugby-ul este pentru mine tendonul lui Ahile.” Mama lui i-a spus râzând: „Nu e tendonul lui Ahile, e călcâiul lui Ahile.” Tatăl său s-a încăpățânat: „Nu, Inés, e tendonul, asta i-a fost fatal lui Ahile, tendonul, și din această cauză a fost ucis.” Mama sa a insistat: „Nu fi prost, a fost călcâiul, nu tendonul,

I-au lovit pe Ahile în călcâi cu o săgeată otrăvită.” Tatăl său a replicat: „Greșești. Săgeata l-a lovit în tendon, i s-a umflat tendonul și din asta i s-a tras moartea.” Mama sa nu a mai rezistat: „E vorba de călcâi, nu de tendon, tâmpitul!” Strigau unul la altul când Martín a plecat fără să-și mai ia rămas-bun.

Vineri, la amiază. Martín îmi spune că a primit o anonimă plină de insulte. Mi-o trimite să o citesc. Cineva îi spune că e un parazit, o domnișoară întreținută, o târfă de doi bani. Mă indignează că este insultat într-un mod atât de laș. E trist că gândește cineva așa despre el, fără să știe cât este de delicat și de atent cu mine în acel sens, cel al banilor, care nu l-au interesat niciodată, precum și în toate celelalte sensuri. Cel mai mult mă deranjează că acel calomniator anonim îi spune lui Martín că sunt un grăsan. E adevărat, bineînțeles, dar mă doare că sunt numit grăsanul. Îl sun pe Martín și îi cer scuze pentru că trebuie să citească grosolăniile pe care i le scriu idioții care îl urăsc pentru că eu îl iubesc. Din fericire, el râde și îmi spune că l-a amuzat scrisoarea jignitoare. Îl întreb dacă vrea să vină cu mine la o festivitate din Los Angeles. Îmi spune că nu vrea să călătorească nicăieri, că urăște avioanele, că se simte bine la Buenos Aires. Îl invidiez. Îi spun că voi veni în curând la Buenos Aires ca să locuim acolo împreună și nu mă voi mai mișca. Știu că nu mint când îi spun acest lucru.

Vineri, ora trei după-amiază. Camila a ieșit devreme de la școală. Mă întreabă dacă mergem curând la Buenos Aires. Îi spun că da, o să mergem cu siguranță. Se bucură, îi place acest oraș, așa cum îmi place și mie. Îi spun că atunci când va termina colegiul din Lima ar trebui să meargă la Buenos Aires ca să stea acolo cu mine, că acolo universitățile sunt bune, ieftine și, mai ales, distractive. Îmi spune că sunt nebun, că sub nicio formă nu va merge la Buenos Aires la universitate. „Eu mă duc să studiez la New York

sau la Londra.” Trebuie să fac în continuare economii, îmi zic. Mă întreabă apoi la ce vârstă m-am sărutat pentru prima oară. Îi spun că la optsprezece ani, când eram la universitate. „Mincinosule.” „E adevărat, îți jur, am sărutat-o pe Adriana, o fată foarte frumoasă.” „La optsprezece ani?” întreabă, nevenindu-i să creadă. „Ești un fraier.” îmi place când folosește cuvinte argotice. Eu nu o întreb dacă s-a sărutat deja pentru prima oară. Știu că nu-i plac astfel de întrebări.

Sâmbătă, trei dimineața. Mă așez la calculator și îi scriu anonimului care l-a insultat pe Martín: „Știu cine ești. Știu unde stai. Dacă îmi mai insulti prietenul, voi tocmi niște bătauși să te caute. Iar dacă mă vei mai numi «grăsan», le spun să te omoare.”

Sâmbătă, ora trei după-amiază. Sofía îmi trimite un e-mail care sună așa: „Plinuțule, am schimbat deja cauciucurile.”

Sâmbătă, trei și jumătate după-amiază: Martín îmi scrie: „Grăsuț iubit, îmi lipsești cam multcel.”

Sâmbătă, ora patru după-amiază. Anonimul îmi scrie: „Slab nu ești.”

Mama mea trăiește singură într-o casă mare cu multe încăperi goale, care au fost ale fiilor săi, dar aceștia nu mai stau în ele pentru că s-au căsătorit sau au plecat în alte țări.

Cu toate acestea, nu se simte singură pentru că este îngrijită cu zâmbetul pe buze și cu afecțiune de doi tineri care sunt angajații ei, Lucy și Manuel, care s-au cunoscut acolo, s-au îndrăgostit și au anunțat că se vor căsători în curând la o biserică pe care încă o caută, ceea ce o face foarte fericită pe mama mea, care îi iubește de parcă ar fi copiii ei și care va înceta, poate, să-i mai iubească dacă ar face doar căsătoria civilă și nu s-ar lăsa binecuvântați de religia care i-a dat ei atâta tărie sufletească.

Mama mea este plină de dragoste. Îl iubește pe Creator, pe cel Preaînalt, a cărui casă o vizitează în fiecare dimineață înainte de dejun și pe care, uneori, atunci când îi adresează o rugăciune, îl numește Slăbuțul, Tătuțul sau Drăguțul, deoarece sunt deja mulți ani de când poartă discuții luminate cu El și e aproape firesc ca dintr-o familiaritate atât de veche să apară acest stil plin de încredere și presărat cu diminutive afectuoase. Îl iubește pe soțul ei care nu mai este, pe care și-l imaginează ca fiind în cer, bucurându-se de pacea de care nu a avut parte în mijlocul nostru. Își iubește fiii, pe toți, deși, cum e de înțeles, îi iubește mai consecvent și similar pe cei care îi împărtășesc credința religioasă, iar într-un fel mai frământat, dar nu mai puțin intens din acest motiv, pe un anumit fiu neascultător, care, stăpânit de trufie – veninul pe care îl inoculează Diavolul cu nemăsurata-i viclenie –, se declară agnostic și îl ia în derâdere pe cardinal. Își iubește angajații domestici, pe care de obicei îi botează, îi confirmă și îi educă pe calea sfințeniei, o cale pe care ea a străbătut-o fără să se teamă. Iubește casierile de la supermarket, pe vecinele mloage, pe estropiații care o așteaptă la ieșirea de la slujba religioasă, pe președintele convertit la creștinism, pe prietenele ei de liceu, pe toți locuitorii țării pe care a văzut-o născându-se și din care nu a vrut niciodată să plece. Iar, mai recent, îl iubește pe Miguelito, cu care ia micul dejun, prânzul și cina, zilnic.

Miguelito este un pui palid și gălbui, care s-a născut cu două luni în urmă și a ajuns în acea casă împreună cu cei patru frați ai săi, într-o cutie de carton. Unul dintre frații mei i-a spus mamei că trebuia să plece într-o călătorie și a rugat-o să aibă grijă de pui cât lipsea el de acasă. Ea a acceptat încântată, fără să știe că după doar câteva zile vor muri de foame, frig sau tristețe patru dintre cei cinci

pui, care au fost înmormântați într-o ceremonie laică, fără rugăciuni, în grădina casei.

Doar unul a supraviețuit, Miguelito. Mama a crezut că va muri și el, deoarece nu voia să mănânce, tremura și umbla cu mare greutate. „Era deprimat”, ne asigură ea acum, mângâindu-l. Atunci s-a hotărât să-l iubească fără rezerve, să-l adopte ca și cum ar fi un alt fiu al ei. L-a numit Miguelito, în semn de dragoste pentru unul dintre fiii ei, Miguel, care a făcut-o atât de fericită, un băiat bun la suflet, cu inimă mare, care o umplea de sărutări și cadouri și o făcea să râdă așa cum ea nu-și închipuise niciodată că putea râde o doamnă, întrucât considera că acele hohote puteau fi considerate nepotrivite cu exercitarea sobră a credinței. Îl lua pe pui cu ea la biserică, ținându-l în poșetă, îl lăsa să doarmă la picioarele ei (pentru că Miguelito refuza să se culce pe covor și se urca în pat), îi spunea rugăciunea Angelus, îi cânta rugăciuni dedicate Fecioarei Maria, ba chiar îl lăsa să dea cu ciocul în șiragul de mătănii, îl încălzea cu uscătorul de păr și îl ținea în poală când mânca. Miguelito nu se arăta însă interesat de mâncare.

Asta până în ziua în care mama a descoperit întâmplător ce dorea să mănânce Miguelito, ceea ce i-a salvat viața și l-a făcut să crească până a ajuns un pui robust și în stare să se cațăre, care nu se mulțumea să trăiască la nivelul solului, ci sărea pe pantofii protectoarei sale, de unde se agăța apoi de fustele ei. Exasperată de mulțimea moliilor din camera ei, a luat o paletă de omorât muște și a strivit fără milă una din ele. De îndată ce resturile vietății au căzut pe covor, Miguelito s-a repezit la ele și le-a devorat cu o determinare pe care mama mea nu o mai văzuse până atunci la el. A continuat să omoare molii și să-l privească pe Miguelito cum le mănâncă fără ezitare. Aceasta a schimbat viața puiului, care a început să se îngrășe și să crească, tot așa cum s-a întâmplat și cu

viețile mamei mele, ale lui Lucy și Manuel, care își petrec acum ceasuri întregi vânând molii cu paleta de omorât muște.

Seara, înainte de a se culca, mama mea are obligația de a omorî zece molii. Pentru a evita ca Miguelito să le mănânce îndată ce cad pe podea, îl închide în baie și îl aude cum piuie cu o disperare care o înduioșează. Ea trebuie să omoare însă zece molii pe care să le pună în micul frigider din camera ei ca să fie astfel sigură că dimineța, când ea se trezește, iar Miguelito sare din pat, îi va putea servi un mic dejun proaspăt și întremător, constând din zece molii păstrate la rece, pe care el le va mânca fără să facă mofturi, deși i-ar fi plăcut mai mult, fără îndoială, să le mănânce „călduțe”, cum spune mama mea, adică de curând ochite și strivite.

Unul dintre frații mei i-a spus că e o nebunie să-l ia pe Miguelito la biserică, băgat în poșetă, să se roage cu mătaniile împreună cu el și să-i servească în fiecare dimineță zece molii ținute la rece. Mama mea i-a răspuns că ea îl iubește pe Miguelito ca pe copilul ei, că e un puișor foarte amărât, care nu și-a cunoscut mama și i-a văzut murind pe cei patru frați ai săi și că nu e nimic rău în faptul că ea îl iubește în felul acela pe puiul cu apucături omenești.

Cum nimeni nu e ferit de dușmani, Miguelito are și el. E vorba despre porumbeii din cartier care, cum văd că i se servesc insectele preferate, însoțite de porumb, orez și pâine (acestea variază, în funcție de instrucțiunile mamei mele: „Dați-i lui Miguelito pâine cu molii” sau „dați-i molii cu orez, să nu se plictisească”), coboară nerăbdători, îl sperie cu fâlfâit de aripi, îndepărtându-l de farfurie, și apoi își dispută mâncarea, care nu era pentru ei.

Văzându-i pe porumbei cum îi fură mâncarea adoratului ei Miguelito, mama nu a ezitat să urce în camera răposatului ei soț, să ia pușca de vânătoare, să introducă în ea două cartușe, să ochească de la fereastră și să descarce o ploaie de alice asupra lor. Nu și-a

închipuit niciodată că ea, dușman declarat al armelor și al violentei, va simți o asemenea fericire omorând porumbei.

Acum, în fiecare după-amiază, după ce îl hrănește pe Miguelito al ei în sufrageria casei (pentru că în grădină sărăcuțul de el este traumatizat când vede un porumbel și își pierde pofta de mâncare), mama îi cere lui Lucy să-l ducă pe Miguelito în dormitor pentru a-și face siesta, iar ea scoate pușca de vânătoare, se duce pe terasă și așteaptă cu răbdare ca vreun porumbel să se așeze pe ramurile arborilor din grădină. Imediat ce se întâmplă asta, se lasă în mâinile Creatorului, ochește porumbelul, trage, simte un fior de euforie când vede norul de pene zburând prin aer și spune, încântată:

— Un căcăcios mai puțin.

Îi cere apoi lui Manuel să ridice porumbelul mort și să-l azvârle peste zid, în curtea vecinului.

Lucía are douăzeci de ani și studiază filosofia la universitate. De fapt nu studiază, ci se plictisește la universitate, pentru că detestă să meargă la cursuri. S-a săturat să se scoale devreme, să conducă până la universitate prin mijlocul haosului și să asiste, pe jumătate adormită, la cursurile unor profesori care i se par de neînțeles și aroganți. Mă întreabă ce o sfătuiesc. Îi spun că experiența mea universitară nu a fost prea bună, că mă plictiseam la cursuri, că lecturile care îți rămân în memorie nu sunt cele impuse, ci acelea pe care ți le alegi tu, că profesorii de atunci erau foarte șmecheri, deoarece te puneau să citești cărțile pe care le scriseseră ei și nu pe cele care combăteau punctele lor de vedere, că dacă nu o interesează ce studiază, atunci mai bine renunță și gata, să nu insiste, să nu se chinuie, că viața e scurtă și trebuie trăită bine, chiar și când ești atât de tânăr sau mai ales când ești atât de tânăr.

Lucía se întoarce în apartamentul părinților ei, își pune pantalonii cu picățele rozalii și papucii tigurați (deci ceea ce numește ea „hainele de paiață” cu care iese uneori la plimbare fără să știe încotro și fără să dea atenție privirilor libidinoase ale trecătorilor care sunt excitați de corpul ei splendid, de frumusețea feței sale) și le spune părinților ei că s-a hotărât să renunțe la universitate, că nu va termina nici acest an de studii, că nu mai face față examenelor parțiale de filosofie. Mama ei o întreabă ce are de gând să studieze. Lucía îi răspunde că, pentru moment, nimic, că nu vrea să studieze nici filosofie, nici literatură, nimic. Tatăl ei o întreabă dacă are de gând să muncească. Lucía îi răspunde că nu are chef nici să muncească. Mama îi amintește că dacă nici nu studiază și nici nu muncește nu va avea bani. Lucía îi răspunde că nu are nevoie de bani pentru a fi fericită. Tatăl o întreabă ce vrea să facă în viață, din moment ce nu vrea nici să studieze, nici să muncească. Lucía le spune adevărul:

— Vreau să dorm până târziu, să mă plimb pe malul fluviului și să scriu.

— Ce să scrii? o întreabă tatăl ei.

— Nu știu, răspunde ea.

Părinții îi acceptă hotărârea, deși îi fac cunoscut că nu sunt de acord și îi spun ceea ce ea știa deja, că dacă nu va mai merge la universitate și nici nu are de gând să lucreze, nu îi vor mai da bani. Lucía le spune că ea este fericită când se plimbă pe malul fluviului fără un ban în buzunarele pantalonilor ei de paiață.

Când Lucía îmi povestește toate acestea, îi spun că e nebună, că o admir și că presimt că a luat hotărârea corectă. Îi confirm că a dormi până foarte târziu și a te plimba pe malul fluviului par două modalități bune de a-ți organiza viața, asta pentru oricine, iar ceea ce se construiește pe acești doi piloni nu poate fi decât ceva bun și

durabil. Lucía iese să se plimbe pe malul fluviului cu Tomás, iubitul ei. Sunt împreună de cinci ani. S-au cunoscut pe o plajă, când erau adolescenți. Făceau surf amândoi. Au descoperit împreună, uluiți, secretele iubirii. Se iubesc liniștit, fără ambiții și promisiuni. Lui Tomás îi plac motocicletele. Are una. Îi place și să participe la curse de motociclete. Din când în când cade și își mai rupe un os, i se pune în ghips și îi promite Luciei că nu mai urcă niciodată pe o motocicletă. Dar când i se scoate ghipsul, nu poate rezista și se întoarce la motocicletă. Lucía s-a împăcat deja cu gândul că Tomás nu va renunța niciodată la motociclism. Ea știe că Tomás e fericit atunci când merge pe motocicletă și a înțeles că nu are niciun sens să încerce să lupte contra acelei forme nebunești de fericire, care ei h provoacă atâta neliniște, deoarece visează uneori că Tomás cade de pe motocicletă și își pierde viața.

Lucía se întoarce la locuința părinților ei și are în fața ochilor o panoramă dezolantă: tatăl ei este beat, iar mama ei plânge în pat. Lucía detestă să-și vadă tatăl beat, știe că atunci când se îmbată iese la iveală tot ce e mai reprobabil în el, devine rău, meschin, crud. Tatăl ei o cheamă strigând, îi spune că starea în care se află camera ei e rușinoasă, căci dezordinea se apropie de haos. Lucía nu îi răspunde, știe că nu trebuie să-i răspundă când e beat. Cel mai bine e să rămână tăcută. Tatăl său îi strigă să facă ordine în cameră de îndată, că dacă nu vrea, va trebui să se mute în altă parte. Lucía se supune. Deodată, mama ei se duce în baie și încuie ușa. Lucía presimte că se întâmplă ceva rău acolo. O roagă pe mama ei să deschidă ușa, dar zadarnic. Lucía știe că mama a încercat de mai multe ori să se sinucidă și se teme că în această seară va avea din nou o tentativă, motiv pentru care o roagă să deschidă, dar nu îi răspunde nimeni. Cu răbdare și curaj încearcă să deschidă încuietoarea și, în cele din urmă, reușește. O găsește pe mama ei

înghițind somnifere, cu fața plânsă și descompusă. Îi smulge din mână sticluța cu pastile, o duce înapoi în pat, încearcă să o liniștească, o mângâie pe cap, îi cântă ceva și o lasă dormind. Între timp, tatăl său adormise deja uitându-se la un meci de fotbal, cu un pahar de votcă în mână, iar conținutul i se vărsase pe pantaloni.

Lucía iese din apartament, urcă pe terasă, mă sună și îmi povestește ce s-a întâmplat. E liniștită. Râde. Îmi spune că viața ei e o nebunie, dar că nu ar schimba-o pe nicio alta. Își iubește părinții în ciuda situației. Îi înțelege. Știe că sunt buni. Înțelege că sunt afectați de ce li se întâmplă. Mamei sale i-a fost redus salariul, a fost umilită, nu i-a folosit la nimic că a studiat atât, că și-a luat atâtea masterate și doctorate. Tatăl ei a aflat că va fi dat afară săptămâna viitoare și de aceea a început să bea. Îi spun că e o fată foarte frumoasă, foarte suavă, delicios de nebunică, că este ceva în ea, în felul ei de a scrie, de a merge, de a privi cu uimire haosul, care mă face să o iubesc într-un fel care nu credeam că mai exista în măruntaiele mele. Îi ofer ajutorul meu, o bursă literară, o pensie de văduvă, o compensație civilă pentru tot ce a suferit pe nedrept. Îmi spune că nu vrea bani, că singurul lucru pe care îl dorește este ca eu să flu prietenul ei foarte gay și ca, doar din când în când, să o las să-mi sărute sfârcurile sânilor.

Lucía se întoarce acasă și constată că nu are cheia de la intrare. Nu sună la ușă, știe că părinții ei dorm și că nu e cazul să-i facă să revină la realitate. Se duce «ă se plimbe purtând papucii ei tigrați, pantalonii cu picățele rozalii și șalul galben al bunicii ei la gât. Bărbații se uită la ea provocator, îi aruncă vorbe vulgare, își ling buzele când o văd. Ea îi ignoră. Ascultă muzică, are iPod-ul în funcțiune, dar le observă privirile, limbile, buzele care se umflă și îi trimit bezele scârboase, își privește papucii tigrați, care se fac tot mai negri cu fiecare pas pe care îl face. Nu știe încotro merge. I se

strigă că e nebună. Știe că așa e, că e nebună. Mai știe și că eu o iubesc tocmai din acest motiv.

Când m-am dus să trăiesc la Miami, acum douăzeci de ani, am descoperit programul de televiziune al lui David Letterman și am devenit finul său.

Pe atunci Letterman avea mai mult păr decât acum, nu purta ochelari, avea obiceiul de a purta ciorapi albi, încă nu i se făcuse *by-pass* de cinci ori și nu avusese un fiu. Eu visam să fac o emisiune care să aibă exact acea privire cinică și ironică asupra tuturor lucrurilor. Nimeni nu era atât de bun ca Letterman când venea vorba de interviuri surprinzătoare, imprevizibile, în care amesteca – într-un ritm irezistibil – întrebări serioase cu bazaconii comice. Nimeni nu era atât de bun ca el când era vorba de monologuri umoristice actuale, făcând glume pe seama celebrităților, bătându-și joc de el însuși, jucându-se cu publicul.

Timp de mai mulți ani am încercat să-l copiez cu succes la televiziunea peruană și la cea din Miami, dar nu am reușit.

Când am înțeles că nu voi fi niciodată versiunea latinoamericană a idolului meu, m-am mulțumit cu o idee mai modestă, dar oricum stimulatoare: să vizitez teatrul Ed Sullivan de pe Broadway colț cu strada 53 din Manhattan și, amestecat în mulțimea publicului, să fiu martor la înregistrarea emisiunii sale. Visam să-l văd pe Letterman în acțiune și, cu mult noroc, să apar fugitiv, două sau trei secunde, în vreun cadru, râzând sau aplaudând din fotoliul meu.

De aceea, cum am ajuns în Manhattan, am alergat la teatru și m-am așezat la lungă coadă a celor care doreau să asiste în acea după-amiază, cu puțin înainte de ora cinci, la înregistrarea emisiunii. Mi s-a atras atenția că șansele mele de a intra erau infime, dar nu m-

am mișcat din rând. După un ceas și jumătate, când eram pe punctul de a intra, o femeie cu o purtare cam necioplită a anunțat că sala era plină și că trebuia să plecăm. M-am apropiat de ea și am întrebat-o cine era invitatul principal al programului. Mi-a spus că era Ben Stiller.

Mă întorceam descurajat la hotel când mi-am amintit că, uneori, Letterman scotea o cameră de filmare în stradă și o puneă să spioneze dintr-o bodegă din spatele teatrului, numită Hello Deli, a lui Rupert Jee, un comerciant oriental, fiul unor imigranți chinezi, care devenise unul dintre personajele pitorești ale programului. Am mers câteva sute de metri, am intrat în bodegă (care, așa cum se întâmplă de obicei, arăta mult mai bine la televizor decât în realitate), i-am cerut un autograf lui Rupert, patronul ei, de acum faimos, care mi l-a dat cu o anumită reticență sau dispreț, apoi am rămas să aștept, împreună cu alte persoane din diferite părți ale lumii, apariția bruscă a camerei de filmare, ghidată de Letterman din studio, pentru a face năzdrăvăanii. Cu mult noroc puteam apărea o secundă în program, salutând din ușa lui Hello Deli, ori puteam chiar să fiu chemat pentru a participa la unul dintre jocurile tâmpite pe care Letterman avea obiceiul să i le propună lui Rupert, cârciumarul oriental.

Din păcate, nu era ziua mea norocoasă, deoarece s-a produs o defecțiune chiar când cameramanul era pregătit pentru a parcurge traseul stradal, iar acesta a făcut semne disperate unui producător, avertizându-l că există pericolul să nu-i mai funcționeze camera. Producătorul a anunțat imediat studioul, iar partea cu Rupert a fost scoasă. Din stradă, noi, spectatorii, am înțeles că nu vom apărea în acea seară în programul idolului nostru, nici măcar de la Hello Deli, așa că ne-am risipit, abătuți, dar hotărâți să ne uităm la

televizor la unsprezece și jumătate seara, pentru a ne dovedi, încă o dată, fidelitatea față de actorul din Indianapolis.

Tocmai mă întorceam de unul singur la hotel, cu privirile ațintite pe asfaltul Broadway-ului, când un jet de apă m-a lovit în cap și în spate, scoțându-mă dintr-odată din starea de melancolie în care mă cufundasem. M-am oprit, am privit în jur, nu am putut descoperi originea agresiunii acvatice și, după ce m-am uscat un pic, mi-am continuat drumul, trist și ud, spre Central Park.

În acea seară, ajuns la hotel, am schimbat canalul pe programul lui Letterman, i-am invidiat pe spectatorii care au putut intra în teatru și am râs, ca de obicei, de excesele, abuzurile și josniciile amfitrionului. Deodată am văzut că anunța o secțiune nouă, care consta din atacarea unor pietoni neprevăzători cu un jet de apă ce ieșea dintr-un loc ascuns. Apoi camera a arătat un pieton care mergea încet, în zigzag, care era cam dolofan, cam prostănac sau amețit, și care părea foarte prost dispus, iar Letterman a hotărât că respectivul merita să fie trezit cu o baie bună cu apă rece. A apăsât pe un buton și un jet de apă s-a prăvălit asupra trecătorului. Publicul a râs în hohote, la fel și Letterman.

Se înțelege că acel pieton tont și muiat eram eu.

A fost un moment de glorie. Mi se împlinise unul dintre visuri, acela de a apărea în emisiunea lui David Letterman. Nu a fost așa cum îmi închipuisem, deoarece am trecut drept un idiot, dar poate a fost chiar mai bine, pentru că am reușit, fără să-mi fi propus, ca marele Dave să râdă de mine. În acest mod curios, hazardul a hotărât să se facă dreptate și eu, cu întârziere și prost, să-i plătesc idolului meu pentru multele, nenumăratele râsete pe care i le datoram.

Nouă dimineața. Mă aflu la Lima. Sună telefonul mobil. Am uitat să-l închid. Răspund. Este mama.

— Ești răcit, scumpule? mă întreabă ea.

— Nu, îi spun eu. Tocmai mă trezeam.

— Te sun pentru că la amiază mergem să ne rugăm Domnului Miracolelor, zice ea.

Rămân perplex.

— Vom merge cu toată familia, continuă ea. Iar tu nu poți lipsi, Jaimín.

Eu tac în continuare.

— Mătușa ta Chabuca a obținut pentru noi bilete de intrare în Las Nazarenas, pentru a fi singuri timp de jumătate de oră cu Domnul Miracolelor, îmi spune emoționată.

— Ce noroc! Însă nu cred că pot să vin.

— De ce, scumpule? întreabă ea.

— Am stabilit o întâlnire cu cineva la amiază, mint eu.

— Contramandez-o, mă sfătuiește ea. Nimic nu e mai important decât Domnul Miracolelor. El poate face miracole în viața ta.

— Înțeleg, mamă, dar nu cred că voi putea veni, îmi pare rău.

— Să nu-ți pară deloc. Vino cu mămica ta, care te iubește atât de mult. Îți aduci aminte când erai micuț și mergeai să ne rugăm Sfintei Fecioare?

— Mamă, eu nu mă mai rog.

— De aceea ești cum ești, Jaimín.

— Cum sunt, mamă?

— Ești trist, scumpule. Te văd abătut.

— Abătut?

— Vei vedea miracolele pe care le va face pentru tine Hristosul Violet dacă vei veni să i te rogi. Vor fi acolo toți frații tăi. Nu poți lipsi tu, care ai fost totdeauna cel mai evlavios dintre fiii mei.

— Mamă, sunt agnostic, îi precizez eu.

— Ce e asta, scumpule? se alarmează ea. Ești bolnav?

— Nu, mă simt bine, spun eu. Nu știu însă dacă Dumnezeu există. Mă îndoiesc de existența lui Dumnezeu.

Mă simt un nemernic după ce i-am spus asta. Din fericire, ea râde și spune:

— Vai, Jaimín, ce nostim ești, tu mă faci totdeauna să râd.

— Nu e o glumă, insist eu. Chiar nu vreau să mă rog.

— Tu nu ești agnostic, scumpule. Tu ești catolic de când ești pe lume, cel mai catolic dintre cei zece fii ai mei.

Rămân tăcut.

— Îți amintești de prima comuniune când mi-ai spus că voiai să te faci preot? Nu rostesc niciun cuvânt. Ea continuă: îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Erai atât de plin de spiritualitate încât începeai să plângi când te rugai.

— Mii de mulțumiri, mamă. Ești o scumpă.

— Atunci ne vedem la douăsprezece în Las Nazarenas?

— Da, mamă, ne vedem acolo, îi spun eu, deși știu că nu mă voi duce.

— Dacă poți, pune-ți o cămașă violet, îmi amintește ea. Mătușa ta Chabuca va fi fericită să te vadă.

În acea seară mă duc la Buenos Aires.

— Nu pot avea un iubit care stă cu mine o săptămână și apoi dispare trei, spune Martín când mă întâmpină.

Ne aflăm în apartamentul din San Isidro.

— Nu pot să rămân aici, în Buenos Aires, îi spun eu. Pot să vin doar o săptămână în fiecare lună.

— Nu-mi place să trăiesc singur, spune el. Nu-mi place să dorm singur. Vreau un iubit cu normă întreagă, care să doarmă cu mine.

— Eu nu pot fi o asemenea persoană, îi spun eu.

— Atunci nu mai veni, nu mă mai suna, îmi cere el.

— Nu are rost să ne certăm pentru așa ceva, îi spun eu. Să fim prieteni în continuare. Iar dacă vrei un iubit care să doarmă cu tine, caută-l, eu nu am nimic împotriva.

— Adică suntem prieteni? Întreabă el. Nu suntem iubiți?

— Nu știu ce suntem, îi răspund eu. Asta nu are importanță. Totul e să ne simțim bine.

— Eu nu mai pot. Vreau să termin.

— Ce să termini?

— Relația noastră.

— Nu fi prost. Nu terminăm nimic. Când îți găsești iubitul pe care îl dorești, îmi spui și aranjăm noi ceva. Eu însă nu vreau să renunț la iubirea noastră.

— Nu-ți convine, spune el. Mai bine să fim prieteni la distanță.

— Și asta ce înseamnă? Întreb eu.

— Să nu mă mai suni în fiecare zi.

— Bine, nu te voi mai suna în fiecare zi, îi promit, deși știu că voi continua s-o fac.

O săptămână mai târziu mă întorc la Lima și merg la fiicele mele.

— Mori, imbecilo, îi spune Lola Sofíei.

Lola e furioasă, pentru că Sofía i-a spus că nu poate să meargă iarăși acasă la prietena ei, unde a rămas peste noapte, și că trebuie să o însoțească la un prânz, la clubul de polo.

— Ce ai spus? Întreabă Sofía, surprinsă.

— Am spus „să mori”, răspunde Lola.

Gata să izbucnească în plâns, Sofía mi se adresează:

— Jaime, spune-i fiicei tale să-mi ceară scuze.

O privesc pe Lola în ochi, tare mai e frumoasă, și îi spun:

— Lola, cere-i scuze mamei tale.

Lola mă privește sfidătoare și zice:

— la mai du-te dracului, rahatule.

Izbucnesc într-un hohot de râs. Mă amuză că e atât de insolentă și grosolană.

— Nu râde, mă mustră Sofía. Nu-i putem permite să vorbească așa.

Eu însă nu mă opresc din râs, în timp ce Lola mă privește, încăpățânată, curajoasă, călită în luptă, gata să mă insulte din nou dacă o oblig să meargă la clubul de polo. Sofía pleacă singură. O duc pe Lola în camera ei, mă întind lângă ea în pat, iar ea adoarme foarte adânc.

E vineri și e toamnă în această insulă liniștită, apropiată de centrul orașului Miami. Sofía a venit și ea de la Las Vegas, oraș care nu i-a plăcut deloc. Neliniștit de sosirea ei, m-am trezit mai devreme decât de obicei. Nu am avut puterea să o întâmpin la aeroport, așa că am preferat să trimit un șofer. Sofía sosește cu două geamantane, îmbrăcată de parcă ar fi venit de la o serată. Puțin mai târziu ajung grădinarii – doi tineri salvadorieni într-o camionetă roșie – și își încep concertul de zgomote insuportabile. Îi sugerez Sofiei să ieșim pentru a evita această agresiune acustică, aproape tot atât de odioasă precum lătratul continuu al câinelui vecinului.

Sofía și cu mine intrăm într-un restaurant de pe insulă. Ea cere o salată, eu cer meniul: supă de linte și pui cu orez. Sofía spune că Las Vegas i s-a părut oribil, că hotelul era vechi și urât, că a deranjat-o faptul că în cazinou se putea fuma, că oamenii păreau

însăpăimântători. Ascult fără să mă agit, sunt ostenit, am dormit prost. Spune apoi că nu e mulțumită cu munca din compania părinților ei, că se gândește să se apuce de altceva. Nu îi dau niciun sfat, deoarece știu că sfaturile mele sunt inutile. Sofía se impacientează când vorbește de munca ei și de casa ei, vrea să schimbe serviciul, casa, poate și țara, nu pare fericită cu viața pe care o are. Nu pot face nimic altceva decât să o ascult cu afecțiune și să-i ofer mai multă linte din supă, căci este delicioasă.

Când ajungem înapoi acasă, grădinarii au plecat. O las pe Sofía la parter și mă duc în camera mea să mă odihnesc. În prealabil, închid telefonul, pentru a evita ca acesta să-mi întrerupă siesta. Mă trezesc când se întunecă deja, parcă mai obosit decât înainte. Cobor în bucătărie. Sofía stă întinsă pe sofa, uitându-se la televizor. Mă întreabă dacă am sunat la compania aviatică pentru a-i confirma locul în avionul de la miezul nopții. Deschid telefonul, sun la compania aviatică, confirm locul, îl caut apoi pe șofer și îi cer să vină să o ia la unsprezece seara. Închid telefonul. Sunt gata să-l opresc din nou când acesta începe să sune. Răspund. Este Martín, de la Buenos Aires. Sunt surprins. Se întâmplă foarte rar să mă sune. Sofía e lângă mine, pe sofaua din bucătărie.

— Ce faci? mă întreabă el cu o voce drăgăstoasă.

Vorbiserăm la amiază, înainte de a fi sosit Sofía. Eu l-am sunat, ca de obicei. Nu i-am mărturisit că Sofía își va petrece seara la mine. Nu am vrut să-i spun pentru că el și ea nu se plac.

— Nimic deosebit, mă uit la știri, răspund eu.

Chiar așa e – televizorul merge și transmite programul de știri. Martín observă că vocea mea e rece și distantă. Nu-i pot vorbi atât de drăgăstos cum mi-aș fi dorit pentru că Sofía e la doi pași de mine, mă privește și se întreabă cine m-a sunat, de ce m-a incomodat atât de mult acel telefon.

— Te-am sunat pentru că mă duc la petrecerea lui Tito și a lui Matías, îmi spune Martín.

La Buenos Aires e cu două ore mai târziu decât la Miami. Este aniversarea zilei de naștere a lui Matías, un prieten de-al lui Martín. Matías e dentist, e gay, e un băiat încântător și e iubitul lui Tito.

— Ai confirmat? Îl întreb și mă simt foarte prost pentru că am rostit un cuvânt atât de ciudat și neașteptat, care dă conversației un aer de seriozitate absurdă, forțată, pe care Martín o simte imediat:

— Mi-am dat seama deja că nu poți vorbi. Știi și de ce nu poți.

Acum se simte puțină supărare în vocea lui. L-a deranjat faptul că nu sunt afectuos cu el, că îi vorbesc pe un ton distant pentru că fosta mea soție, mama fiicelor mele, femeia care îl detestă, se află lângă mine.

— Te deranjează dacă te sun mai târziu? Îl întreb eu.

— Nu mă suna, spune el, furios. Pe curând.

Închei convorbirea. Sofía întreabă:

— Probleme cu serviciul?

— Nu-ți face griji, spun eu. Nimic important.

Nu am avut curaj să-i spun că era Martín. Nu am avut curajul de a-i spune că era timpul ca ea să accepte că acel om face parte din viața mea și că, deși nu o interesează să mă întrebe vreodată de el, eu nu sunt dispus să-l ascund în continuare de ea din cauza furiilor și represaliilor ei, de teamă că nu mă va lăsa să călătoresc cu fiicele mele în următoarea noastră vacanță.

Mă deranjează că am devenit atât de crispat când a sunat Martín. Aș fi vrut să fiu viteaz și să îi vorbesc drăgăstos, fără să-mi pese că Sofía era lângă mine. Nu am putut. Mi-e frică de Sofía, de crizele ei de gelozie, de rigorile sale morale, de incapacitatea ei de a-mi accepta sexualitatea, fără ca aceasta să o facă să sufere, fără ca,

în ochii ei, să fie ceva asemănător unei înfrângerii rușinoase, umilitoare. Nu mai vreau să o fac să plângă. Din aceste motive evit să-i vorbesc de Martín, de acele subiecte care încă o dor.

În timp ce mă plimb singur noaptea prin parc, îl sun de mai multe ori pe Martín pe telefonul mobil, dar nu îmi răspunde, știu că nu o va face. Știu că acum mă detestă și consideră că sunt un laș. Nu mă înțelege. Nu înțelege că o frică pe care nu am putut să o stăpânesc m-a cuprins când i-am auzit vocea la telefon, cu ea la doi pași de mine.

Înainte de a pleca la televiziune îi amintesc Sofiei că șoferul va veni să o ia la unsprezece. După ce urc în camionetă îl sun iarăși pe Martín, dar în zadar, nu răspunde. Mă întorc acasă la miezul nopții, istovit. Găsesc un e-mail de la Martín, în care îmi scrie: „Așadar nu poți vorbi cu mine pentru că Sofia este la tine? Eu nu sunt amantul nimănui, OK? SĂ NU MĂ MAI CAUȚI NICIODATĂ.”

Bineînțeles, îl sun pe Martín. Nu răspunde. După mai multe încercări, de acum fiind foarte târziu, reușesc să vorbesc cu el. Îi cer scuze, îi spun că nu pot să-i vorbesc cu afecțiunea obișnuită când Sofia se află alături de mine și îl rog să mă înțeleagă.

— Dacă vrei să mai fim împreună, va trebui să vorbești cu Sofia despre mine, îmi spune el. M-am săturat să mă tot ascunzi. M-am săturat să nu poți vorbi cu mine când ea este lângă tine. M-am săturat să nu pot răspunde la telefon atunci când suntem cu fetele.

Încerc să mă apăr, dar are dreptate. Va trebui să fiu curajos, să o înfrunt pe Sofia, să-i spun adevărul: că atunci când călătoresc cu fiicele noastre, Martín are obiceiul să ne însoțească și că atunci când vine la mine acasă trebuie să se obișnuiască cu gândul că poate să apară și el sau să dea telefon, iar în acest caz nu voi mai ascunde afecțiunea pe care o am pentru el.

După o lungă și extenuantă conversație din care nu lipsesc reproșurile, închid telefonul și merg la culcare. A fost o zi proastă, cu ghinion. Martín nu putea să sune într-un moment mai nepotrivit. Sofía și-a petrecut doar câteva ceasuri la mine, iar el, care nu mă sună niciodată, s-a găsit să mă caute tocmai în acea după-amiază. Am rămas fără grai. Poate ar trebui să-i spun Sofiei că Martín este iubitul meu și e mai bine ca ea să se obișnuiască de acum cu asta. Poate ar trebui să-i spun lui Martín că nu doresc să am un iubit, adică să fim o pereche, că vreau să trăiesc singur și el să fie pentru mine un prieten, nu un amant posesiv. Poate ar trebui să deconectez telefonul complet.

Știam că duminica aceea nu era o zi bună. Se petrecuseră mai multe lucruri nefericite și nu era imposibil ca destinul să-mi mai joace o festă. De când am sosit la Lima în zori, lucrurile au început să se încurce. Când am ieșit din aeroport, taxiul pe care îl comandasem nu era acolo. A trebuit să-l aștept jumătate de oră. Când am intrat în hotel și m-am prăbușit pe pat, am înțeles că nu voi putea dormi pentru că, deși era ora nouă dimineața, se făceau reparații la etajul de deasupra și se auzeau fără încetare ciocănituri în pereți. Buimac după călătorie, m-am dus la farmacie să cumpăr pastile care să-mi potolească durerea de cap. În ușa, o femeie mi-a cerut bani. I-am dat un dolar. M-a privit decepționată și a spus: „Cu asta nu-mi pot lua nimic.” Mai târziu, la locuința fiicelor mele, Sofía a ieșit cu camioneta ei și a călcat fără să vrea pe laba lui Simba, o câțea care era aproape oarbă și surdă.

În seara aceea m-am dus la televiziune indispus. Nu aveam chef de emisiune și nici să fiu la Lima. Ce s-a întâmplat în timpul programului, care s-a transmis în direct și a fost văzut de toți cei care, ca și mine, voiau să plece din acel oraș, dar care nu mai

puteau face acest lucru pentru că obligațiile domestice îi răpuseseră, a părut o sumă de mici răutăți pe care eu le plănuisem bine, dar care au fost de fapt opera hazardului, o succesiune de întâmplări insidioase, de accidente fericite sau nefericite, în funcție de relația pe care cineva ar avea-o cu victima, fosta mea soacră.

Luam un interviu unei doamne focoase, membră a Congresului și prietena unui fost președinte căzut în dizgrație, când, așa cum se obișnuiește, am întrerupt interviul pentru a anunța publicitate. În acel moment, în lipsa camerelor de luat vederi sau a sonorului, doamna, foarte încântătoare, mi-a povestit că studiasse la liceu împreună cu fosta mea soacră. Am rămas surprins. Mi-a povestit că fuseseră colege de clasă la un liceu religios și că în fiecare an, ori aproape în fiecare an, se vedeau la întâlnirile fostelor colege de promoție.

De îndată ce am intrat din nou în direct, cred că am surprins-o întrebând-o dacă era prietenă cu soacra mea sau cu fosta mea soacră, o condiție pe care nu am dorit să o precizez, cea de soacră sau fostă soacră, pentru a părea ceea ce și era de fapt: o răzbunare. Membra Congresului a spus că, deși studiaseră împreună la liceul religios, nu fuseseră niciodată prietene, în sensul obișnuit al acestui cuvânt. Am întrebat-o de ce. A spus că ea era foarte sportivă, foarte naturală, foarte sociabilă, în timp ce fosta mea soacră era, ei bine, să zicem, un pic cam... Nu a găsit cuvântul potrivit pentru a o defini. Am încercat să o ajut: „Sclivisită?” După câteva ocolișuri politicoase, ea s-a predat în cele din urmă: „Destul de sclivisită.” Publicul a râs, intuind ce urma să se întâmple. Am întrebat-o imediat de ce i se părea că era destul de sclivisită. Pa a răspuns: „Pentru că nu stătea de vorbă cu cele care aveau sânge indian ca mine și nici cu cele grăsuțe.” Publicul a început iarăși să râdă. M-am întrebat dacă fosta mea soacră urmărea emisiunea. Membra

Congresului a povestit, de acum mai în largul ei, că nu se aveau bine în liceu pentru că fosta mea soacră, a cărei limbă putea să fie la fel de veninoasă ca și a mea, le spunea „trup de măslină” celor grăsuțe și *brownies* celor care nu erau așa de blonde și albe la ten ca ea. Am întrebat-o dacă se văzuseră de curând. A spus că se întâlniseră cu ocazia unei reuniuni a fostelor colege de clasă și că fosta mea soacră mă vorbise de rău („băiatul acela a spus toate secretele familiei, nu are morală”), dar că ea mă apăraseră („băiatul acela e un bărbat foarte bine, face pe grozavul, dar nu e decât un foc de paie, se va da până la urmă pe brazdă”). Publicul a gustat acele confesiuni, deși nu tot atât de mult ca mine, care m-am trezit deodată vorbind de fosta mea soacră la televiziunea națională, ceea ce părea un mod ciudat de a-ți încheia ziua.

Cu toate acestea, lucrurile au luat iarăși o turnură nefavorabilă, iar eu nu am dat dovadă de prudență pentru a împiedica așa ceva.

Dintr-odată, după alte întreruperi pentru publicitate, am asaltat-o pe membra Congresului cu o întrebare mizerabilă despre etatea care îi rodea oasele, iar ea a răspuns, în aparență cu sinceritate, că nu își ascunsese niciodată vârsta și că, numărați bine, ieșeau deja la socoteală șaiszeci și doi de ani. Pentru cazul în care nu fusese suficient de clară, am întrebat-o în mod infam dacă aceea era și vârsta fostei mele soacre, care avea o părere atât de proastă despre mine, iar ea a răspuns, fiind conștientă de riscuri, că se putea aprecia ca fiind șaiszeci și doi de ani ori chiar șaiszeci și trei, anii acelei doamne distinse (dintre care cincisprezece, da, cincisprezece, nici mai mulți, nici mai puțini, avusesem eu norocul de a o fi cunoscut, de când fiica ei, pe atunci iubita mea, m-a prezentat, iar ea m-a întrebat ce apă de colonie folosisem. I-am răspuns că alesesem Brut, la care ea a spus sentențios: „Este o apă de colonie preferată de cei cu sânge indian.”). Așa stând lucrurile, vârsta

fostei mele soacre fiind dezvăluită la televiziune, am simțit că era momentul potrivit pentru a încheia interviul și a-mi lua rămas-bun de la invitata mea, nu fără a o fi copleșit cu obișnuitele elogii.

În timpul pauzei publicitare, o colegă de promoție a membrei Congresului a sunat la canalul de televiziune și a vorbit cu una dintre asistentele mele, asigurând-o că prietena ei, membra Congresului, mințise, pentru că nu avea șaiszeci și doi, ci șaiszeci și cinci de ani, dacă nu chiar mai mult. Asistenta mea a alergat la calculator, a intrat pe Evidența populației și a constatat că membra Congresului își micșorase vârsta cu un flecușteț de trei anișori. A cedat apoi tentației de a cerceta cu atenție documentul de identitate al fostei mele soacre, expus și el în același loc, constatând că aceasta împlinise deja șaiszeci și șase de ani.

De îndată ce asistenta mea m-a informat despre impreciziile din informațiile membrei Congresului și agitând fotocopiile ambelor fișe de identitate în care se puteau vedea datele nașterii lor, a trebuit să trec prin încercarea amară – era însă în joc reputația mea de ziarist –, de a le comunica telespectatorilor, printre care se afla, desigur, și fosta mea soacră, care fusese trezită de o prietenă bârfitoare, care a somat-o să se uite la emisiunea mea pentru că „te fac praf”, că membra Congresului mințise cu cochetărie în legătură cu vârsta ei, deoarece nu avea șaiszeci și doi, ci șaiszeci și cinci de ani bătuți pe muchie. Aș fi putut să nu adaug fraza rostită ulterior, într-o manieră nu prea elegantă, dar am simțit că, dacă tot eram hotărâți să ne reglăm conturile, trebuia să merg până la capăt: că o colegă de liceu, foarte iubitoare, nimic de zis, ne sunase pentru a lămuri și etatea fostei mele soacre, care se ridica la șaiszeci și șase de ani bătuți pe muchie, iar dacă cineva ar fi avut vreo îndoială în legătură cu aceasta, putea consulta pe calculator Evidența populației și confirma informația.

Nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi încheia seara spunând la televiziune vârsta fostei mele soacre. De asemenea, nu mi-aș fi închipuit nici ce mi-a zis ea la telefon, cu o iritare lesne de înțeles: „Tu nu vei ajunge să ai vârsta mea pentru că vei muri de SIDA.” Am reușit să-i spun: „Ei bine, vom vedea asta peste douăzeci și patru de ani.” Ea însă închisese deja.

Niciodată nu mi-au plăcut câinii. Nu mi-am închipuit vreodată că voi umbla prin această casă cu un câine alb urmându-mă peste tot și culcându-se lângă mine atunci când mă apuc să scriu, să citesc ziarul sau să mă uit la televizor. Niciodată nu m-am gândit că voi ajunge să împart piepții de pui fripți ce mi se servesc la prânz cu acel câine care așteaptă să-i arunc pe furiș câteva bucățele, fără să mă vadă fiicele mele sau angajatele, care mi-au interzis să-i dau de mâncare altceva decât hrana lui echilibrată.

Câinele alb care se plimbă prin casă ca și cum ar fi a lui, urcându-se pe paturi și pe sofale și scâncind când îl lăsăm singur, a fost cumpărat la un preț în dolari care mi s-a părut enorm, ținând seama că cel care l-a vândut face parte din familia mea directă (dar se știe de acum că dorința de câștig afectează loialitățile familiale). A fost numit Bombon de Lola, răspunzătoare pentru faptul că acest animal neliniștit a ajuns în casă, chiar dacă mama ei, sora ei și cu mine ne opuneam în mod categoric, argumentând că avem deja patru câini în grădină și că nu voiam să trăim cu unul și în casă. Lola nu a trebuit decât să plângă un pic pentru a pune capăt discuțiilor, a-și impune voința și a ne obliga să cumpărăm un câine de rasa, culoarea și sexul alese de ea: bichon frisé, alb, mascul.

Deși formal este al ei, eu simt că acel câine mă iubește mai mult pe mine, cu toate că nu ignor faptul că iubirea lui este interesată și își are prețul ei: am cumpărat-o pe ascuns, de fiecare dată când îi

arunc o bucată de pui, de șuncă, de cotlet, de brânză. Când ajung acasă după o călătorie, câinele face niște mutre scandaloase, latră cu o isterie calculată, îmi linge degetele de la mâini și îmi morfoleşte pantalonii până obține ce și-a propus: deschid frigiderul și, fără să mă vadă fetele, care cred că vreau să-l omor dându-i să mănânce salam ieftin de la bodegă, îi dau un pic de mâncare bună, felii de șuncă sau de pui, nu mâncarea aceea echilibrată pe care îl obligă să o înghită pentru ca fecalele lui să fie suficient de tari și să nu pută.

Nu aș putea să zic că afecțiunea pe care acest animal mi-o arată sau se prefacă că mi-o arată (cu toții exagerăm adesea manifestările noastre de afecțiune pentru a mânca bine) m-ar deranja în vreun fel. Mă amuză că merge după mine peste tot, chiar și la toaletă, că plânge când nu îl iau pe sofa, de parcă s-ar simți umilit că stă pe covor, că atunci când îl privesc în ochi, lară să-i vorbesc, îmi înfruntă privirea, de parcă ar fi vrut să-mi spună că, de fapt, sunt tot atât de vagabond ca și el, deși ceva mai idiot, și că mă trage de pantaloni pentru a mă face să mă întorc la frigider, unde știe că se ascunde fericirea, acea fericire care îi este interzisă atunci când sunt plecat în vreo călătorie.

Afară, în grădină, rămân doar trei câini chow-chow, doi castanii, unul negru, câini chinezești, câini lei, pentru că Simba, cea mai bătrână, prima chow-chow care a ajuns în această casă drept cadou pentru Camila, acum paisprezece ani, a murit azi pe masa de operație a unei doctorițe veterinare (în mod curios, tot de origine chineză), care a încercat să o salveze după accidentul de acum câteva zile și care a costat-o, în cele din urmă, viața.

Dinainte de accident știam că Simba nu mai avea mult de trăit și aveam grijă de ea în mod special. După spusele fiicelor mele, care ori știu multe despre aceste lucruri, ori le mai și inventează, câinii

chow-chow trăiesc de obicei între zece și doisprezece ani, iar ea avea mai mult de paisprezece, mergea cu mare greutate, părând surdă și oarbă, deoarece nu răspundea când o chemam, iar bucățile de salam îi ricoșau din botic când i le aruncam, iar apoi nu putea să le găsească pe podea și ceilalți câini i le mâncau înainte ca ea să le fi putut repera, în acea după-amiază, într-o sâmbătă, Simba dormea la umbra camionetei albastre. Sofia a pus în funcțiune motorul, Simba se pare că nu l-a auzit, nu a putut reacționa la timp sau nu a văzut nimic, Sofia a dat înapoi, iar Simba a scos un urlet când roata din spate i-a strivit șoldul. Nu s-a mai putut scula. Nu a mai putut să umble. A rămas întinsă într-o baltă de urină, gemând de durere. După o săptămână, a făcut stop cardiac, sub anestezie, pe masa de operație.

Eu nu voiam să fie operată și le-am spus asta veterinarei, fiicelor mele și Sofiei. Le-am sugerat să o lase să doarmă.

— Nu e drept să sufere atât, am zis eu, atunci când veterinara ne-a comunicat că trebuia să-i facă trei operații pentru a putea, cu mult noroc, să meargă din nou.

— Tu suferi, pentru că nu vrei să plătești operația, mi-a reproșat Lola.

Operația la șold costa cinci sute de dolari. Apoi, dacă supraviețuia, urma să fie operată la coloana vertebrală, pentru alți cinci sute de dolari, iar la celelalte oase afectate, pentru alți trei sute.

— Mi se pare o nebunie să cheltuim atâția bani pentru a opera o cățea bătrână, oarbă și surdă, care va muri oricum în curând, am comentat eu.

Veterinara m-a fulgerat cu privirea, nu știu dacă din dragoste pentru cățea sau pentru că dorea să câștige acei bani. Lola a spus:

— O operăm.

— Va muri în timpul intervenției, am spus eu.

Am întrebat-o apoi pe veterinară:

— Dacă moare, ni se va cere să plătim operația?

Femeia, în uniforma ei verde, nu a stat pe gânduri:

— Da, domnule. A adăugat imediat, pe un ton plin de compasiune: Dar dacă moare cățeaua, vi se va face o reducere.

— Cât de mare? am întrebat eu, ignorând privirile ostile ale fiicelor mele.

— De 50%, a spus ea.

— Atunci faceți tot posibilul să moară, am zis eu, dar femeia nu a râs și m-a privit cu un aer de dispreț sau superioritate morală care m-a obligat să mă retrag.

În această după-amiază, în timp ce încercam să scriu cu Bombon dormitând la picioarele mele, a sunat telefonul. Veterinara ne spusese că operația va dura câteva ore și că ne va contacta de îndată ce se va termina. Era devreme pentru a ne suna. Cu toate acestea, ea era la telefon. Sofia a răspuns. Femeia i-a spus:

— Doamnă, îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că a decedat cățeaua dumneavoastră.

Sofia i-a mulțumit, a închis telefonul și mi-a transmis vestea. Aș minți dacă aș spune că a fost o veste proastă. I-am cerut să-mi reproducă exact cuvintele pe care i le spusese veterinara. A repetat:

— Cățeaua a decedat.

Am râs. Presupun că sunt un om rău pentru că nu mi-a părut rău că a murit. Nu m-am gândit decât că operația mă va costa pe jumătate și că nu-i vom mai auzi gemetele. Sofia a zâmbit și ea, ușurată. Presupun că este un om rău. Presupun că din acest motiv m-am îndrăgostit de ea.

Acum fetele mele dorm fără să știe că a murit cățeaua. Sofia și cu mine ne-am gândit să o înmormântăm în grădină, acolo unde

mânca porumbeii pe care îi prindea. Când voi muri, vreau să fiu îngropat în acea grădină, cu Bombón la picioarele mele, iar veterinara să pronunțe acest scurt discurs funebru:

— Căteaua a decedat.

Enrique, tatăl lui Martín (cu care Martín nu se are bine și nici nu s-a avut bine vreodată), o internează pe mătușa sa, Otilia, o bătrână, într-o clinică geriatrică din împrejurimile Buenos Aires-ului, apoi obține de la ea o împuternicire pentru a dispune de patrimoniul ei, vinde apartamentul Otiliei din cartierul Palermo, bagă banii într-un rucsac și îi promite bătrânei că îi va plăti întreținerea în clinica de geriatrie cât va trăi. Nu îi spune ceea ce, poate, gândește: că-i convine dacă ea moare cât mai repede.

Inés, soția lui Enrique, găsește rucsacul cu bani în camera de oaspeți a apartamentului său, scoate pe furis câteva bancnote și cumpără o mobilă modernă. Se va muta curând într-un apartament pe care Martín l-a cumpărat pentru ea, la câteva sute de metri de cel pe care îl ocupă acum și în care a trăit în ultimii douăzeci de ani.

Enrique descoperă că lipsesc câteva bancnote din rucsac și i-o reproșează lui Inés pe un ton mânios. Ea recunoaște că le-a luat de acolo fără să-i spună nimic și îl roagă să o ierte. Enrique se înfurie, spune că banii nu sunt ai lui, ci ai mătușii sale și sunt pentru a-i plăti acesteia întreținerea în clinica de geriatrie cât va trăi. Inés râde și îi zice că nu trebuie să se supere așa, că nu a fost decât o pozna.

Inés și Enrique discută. Inés se plânge că el nu o iubește, nu o duce niciodată la film ori la plimbare, îi cere să plece din casă. Enrique nu așteaptă să i se spună de două ori: pleacă cu rucsacul, trântind ușa. Inés crede că se va întoarce ziua următoare, că e vorba de o ceartă ca atâtea altele pe care le-au avut în cei treizeci și

cinci de ani de căsătorie. Enrique nu se întoarce. Inés îl cheamă, îl roagă să bea împreună o cafea, îi spune că se simte ciudat acolo fără el. Se întâlnesc la mijlocul după-amiezii într-o cafenea de pe strada Chacabuco, ce se numește Cosquillas. Inés îi cere iertare, se emoționează, plânge discret. Enrique îi spune că s-a săturat de ea, că nu se mai întoarce, că vrea să trăiască singur și să-și împlinească visurile. Inés rămâne surprinsă, nu se aștepta la așa ceva de la soțul ei de o viață, simte că acest om nu este cel pe care credea că îl cunoaște. Nu înțelege la ce se referă când vorbește de împlinirea visurilor sale.

Enrique închiriază un apartament nu prea departe de cartierul în care trăiește de o viață. Își petrece timpul la clubul de rugby, cu prietenii. Se simte liber. Unii nu îl privesc cu ochi buni, pentru că și-a părăsit soția într-un moment delicat, după tragedia care s-a abătut asupra familiei ca urmare a morții lui Candy, dar lui nu îi pasă. Inés îi simte lipsa, regretă că l-a dat afară din casă, își dă seama că nu se simțea bine nici cu el, dar că fără el e mai rău. Se consolează cu afecțiunea pe care i-o arată cățeaua Lulú, care doarme cu ea în pat și îi linge degetele mâinilor.

Martín o duce pe Inés la un psihiatru din Recoleta, doctorul Farinelli, care îi prescrie niște antidepresive mai puternice. Inés le ia, dar continuă să fie tristă și să plângă. Martín e furios pe tatăl său, i se pare că nu trebuia să o părăsească pe mama lui în acel fel, doar la câteva luni după moartea lui Candy. Își dorește ca mama lui să se îndrăgostească de un om bogat, care să-i satisfacă toate capriciile.

Poate că, în timp ce fumează pe balconul apartamentului său, Enrique se gândește: îmi convine să o duc pe mătușa mea Otilia la o clinică geriatrică mai ieftină. Îmi convine ca bătrâna să moară cât mai curând.

Poate că, în timp ce o mângâie pe cățelușa ei Lulu, Inés se gândește: Va veni Enrique la masa de Crăciun? Dacă nu vine, voi muri de inimă rea.

Poate că, în timp ce aleargă pe banda rulantă din sala de gimnastică, Martín se gândește: Handicapatul de taică-meu va cheltui toți banii din rucsac și va reveni cu coada între picioare, dar când se va întâmpla asta, îl voi da afară din casă, pentru că mama va locui în apartamentul pe care l-am cumpărat eu pentru ea și în niciun caz nu-l voi lăsa pe tâmpit să-i nenorocească iarăși viața.

Întins pe un scaun de avion fără să pot dormi, mă gândesc: Voi cumpăra frizeria lui Walter.

Mă tundeam într-o luni după-amiază în cartierul San Isidro când Walter mi-a spus că frizeria va fi vândută. El nu avea bani să o cumpere și de aceea va trebui să caute repede altă locație, ceea ce va fi foarte riscant pentru afacerea lui, deoarece putea să-și piardă o parte din clientelă. M-am interesat despre detaliile afacerii, am întrebat care era prețul frizeriei, am reușit să-l determin pe vânzător să facă o reducere substanțială de preț și am dat niște bani – un avans – pentru a mi se permite să optez primul pentru cumpărare. Walter mi-a promis că îmi va oferi o chirie mai mare decât cea pe care o plătea. M-am gândit că ar fi amuzant să fiu proprietarul unei frizerii din mai multe motive: părea să fie o afacere bună, îl voi ajuta pe Walter – pe care îl consideram un frizer excelent – și voi putea spune că mă retrăsesem din televiziune pentru a mă dedica, împreună cu Martín, unei activități mult mai rentabile, cea de proprietar al frizeriei din strada Martín y Omar.

Primesc un e-mail care conține atenționarea „urgent” scrisă cu majuscule și cu mai multe semne de exclamare. L-a trimis Gladys, o doamnă care este angajată în casa fostei mele soacre. Gladys îmi

cere un împrumut pentru a-și cumpăra o casă. E o sumă considerabilă, care mă surprinde: mai mult decât costă frizeria lui Walter. Gladys spune că nu o mai suportă pe patroana ei, că trebuie să plece din casa în care a trăit în ultimii douăzeci de ani ca o sclavă, muncind din greu pentru un salariu foarte modest și că vrea să-și cumpere o casă cu trei etaje și opt încăperi în cartierul Salamanca, nu foarte departe de casa patroanei sale, de la care vrea să plece fără să se mai întoarcă vreodată. Gladys îmi promite că îmi va plăti datoria în zece ani, închiriind câteva din camerele casei. Nu-i răspund. O îndrăgesc pe acea femeie nobilă și harnică, cu convingeri religioase ferme, dar pare imprudent să-i împrumut atâția bani și să aștept zece ani ca ea, dacă va avea noroc, să mi-i înapoieze dacă reușește să închirieze toate încăperile casei. Trecând prin Lima, mă simt obligat să-i precizez că nu-i voi împrumuta banii pentru că nu văd cum mi-i va putea restitui. Gladys se simte umilită. Toate băncile i-au spus că nu-i vor împrumuta niciun cent, iar acum tânărul Jaime nu vrea să-i dea banii pentru casa cu opt camere din cartierul Salamanca, dintre care ea se gândea să închirieze șase.

Strângând în brațe ursulețul ei negru de pluș, Gladys se gândește, poate: Tânărul Jaime e un om foarte rău. Ce l-ar fi costat să mă ajute? În zece ani eu i-aș fi înapoiat tot și aș fi avut propria mea casă.

Conducând cu grijă o camionetă care deja scârțâie din toate încheieturile, mă gândesc: Mi-e frică să nu fiu sechestrat în orașul ăsta.

În timp ce numără zilele până când voi cumpăra frizeria, Walter se gândește, poate: Când vine peruanul Jaime Baylys să-i mai cer doisprezece pesos pentru tuns sau nu ar trebui să-i mai iau nimic pentru că, de fapt, el este acum proprietarul frizeriei?

Machiindu-se ușor înainte de a merge la un recital susținut de prietena lui, Sandra, Martín gândește, poate: Dacă Jaimito mă iubește, va petrece Crăciunul cu mine la Punta del Este, așa cum mi-a promis.

Mâncând pateuri în timp ce se uită la televizor, Inés se gândește, poate: Enrique nu m-a iubit niciodată, dacă m-ar fi iubit nu m-ar fi lăsat plângând în cafeneaua Cosquillas.

În timp ce fumează în barul clubului, Enrique se gândește, poate: Puteam fi un bun jucător de rugby, dar căsnicia mi-a ruinat viața.

În toaleta avionului, mă gândesc: Vreau să-mi petrec Crăciunul cu Martín la Punta del Este.

Cu puțin înainte de ora două a unei însorite după-amiezi de vineri din decembrie, intru într-un restaurant de pe insulă și mă așez să le aștept pe prietenele mele cubaneze, pe care le-am invitat la prânz pentru a ne lua rămas-bun de la acest an.

Continuă să mă surprindă faptul că prietenele mele cubaneze, care mă fac să râd atât de mult și pe care le văd aproape în fiecare seară, sunt atât de mature: două sunt străbunici, iar una e bunică.

Nu întârzie să sosească cea mai tânără, Thais. Frumoasă, elegantă, distinsă, îmbrăcată în alb, cu un colier de pietre prețioase roșii, cară o sacoșă plină de cadouri pentru mine, pentru Martín care se află la Buenos Aires (cu care corespundează des prin e-mail) și pentru Catita, nepoata lui Martín.

Deși nu îi place să conducă, Thais a venit cu mașina de la casa ei din Coral Gables. Împlinește șaptezeci și unu de ani peste câteva zile, dar pare de doar șaiszeci sau chiar mai puțin, poate pentru că merge în fiecare dimineață la hotelul Biltmore și face gimnastică acvatică. Este căsătorită cu un medic care iubește opera, are trei fii,

se distrează făcând coliere și spune că era deprimată până m-a cunoscut pe mine. M-a văzut într-o seară la televizor, a venit apoi și la studio, mi-a făcut cadouri, mi-a povestit că pierduse un fiu care nu avea decât douăzeci și cinci de ani, mi-a arătat fotografiile de-ale acestuia și mi-a mărturisit că eu îi aminteam de el, iar din acea seară am devenit prieteni.

În fiecare luni, Thais îmi aduce la studio o pungă plină cu bunătăți, ca să nu-mi lipsească mâncarea toată săptămâna și să nu trebuiască să merg la supermarket. De când o cunosc cred că m-am îngrășat. Are o slăbiciune pentru ciocolată, iar eu, la rândul meu, nu sunt în stare să rezist tentației, dacă ea mi-o facilitează.

Peste puțin timp sosesc la restaurant Esther și Delia. Sunt de nedespărțit, vin să mă vadă la studio aproape în fiecare seară. Esther este veselă, totdeauna bine dispusă, râde din orice; Delia e mai timidă și tăcută. Cea care conduce micuțul automobil coreean este Esther. Delia merge mai greu, se sprijină în baston. Esther are optzeci de ani, dar cum râde tot timpul, pare de șaptezeci, o fetiță care a îmbătrânit fără a înceta să fie o fetiță. Delia a împlinit deja optzeci și trei. Îi spun că nu am cunoscut niciodată o femeie de această vârstă care să fie atât de ageră, atât de curioasă, atât de atentă la tot ce o înconjoară, atât de tânără. Le admir pe amândouă, mereu pline de energie și vitalitate, mereu spunându-mi lucruri amabile și râzând din orice.

Prietenele mele cubaneze și cu mine comandăm de mâncare. Thais alege pui *à la milanaise*, Esther și Delia vor cod. Îmi povestesc cum au ajuns la Miami, tinerele toate trei, Thais îndrăgostită, gata să se căsătorească cu bărbatul care este și acum soțul ei, Esther deja căsătorită, cu copii, fugind de dictatură, Delia și ea căsătorită, cu copii, fără să știe engleza, fără să știe cum își vor câștiga existența. Au trecut prin tot felul de privațiuni și sacrificii, erau sărace, lucrau

ca infirmiere, vânzătoare în magazine, femei de serviciu, făcând pe dracu-n patru pentru a avea grijă de copii, a fi alături de soții lor și a câștiga bani. Au lăsat în urmă o țară, o viață bună, plină de promisiuni și amintiri. Nimic din toate acestea nu le-a făcut dure și acrite și nici nu le-a otrăvit sufletul cu ranchiună. Au avut vieți îngrozitoare, au fost nevoite să facă față unor greutăți cumplite, să lupte neîncetat pentru ca familiile lor să supraviețuiască, fără ca, din această cauză, să înceteze să fie bune, cu suflet cald, zburdalnice, cochete, jucăușe. Eu le spun că sunt fetele mele cubaneze, iar ele râd, Esther îmi spune „taci!” și eu râd împreună cu ele și le iubesc pentru că mă simt fericit lângă ele, uit de necazuri, îmi dau seama că sunt niște fleacuri în comparație cu cele pe care au fost obligate să le înfrunte acele femei vesele și din care au știut să iasă cu bine.

Toate trei au pierdut fii și îmi povestesc despre asta cu tristețe, dar în același timp cu seninătate, resemnate în fața relelor cu care ne lovește soarta. Fiul lui Thais se numea Héctor și a murit de SIDA la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Îmi arată fotografiile alb-negru. Era foarte frumos, părea un actor de cinema, trăia ca un prinț în Manhattan pe timpurile Studioului 54. Își adora mama, iar ea murea de dragoste pentru el, chiar și acum moare de dragoste pentru el, îl pomenește în fiecare zi, e prezent mereu în gândurile și rugile ei, iar ea crede că regăsește ceva din el în mine. Într-un fel eu sunt acel fiu pe care l-a pierdut, iar, într-un fel, ea e mama mea cubaneză, una dintre mamele mele cubaneze, și acest lucru i-l spun ori de câte ori am ocazia.

Esther avea un fiu foarte frumos, care se numea Jorge. Era un adolescent, avea doar paisprezece ani, chiar vârsta pe care o are acum fiica mea cea mare. Îmi arată o fotografie a lui Jorge, un băiat foarte frumos, cu o privire inocentă, de înger. Într-o zi s-a dus cu

prietenii săi pe plajă, Jorge a sărit în apă de la o înălțime destul de mare, s-a lovit la cap și a murit pe loc. Esther îmi povestește totul fără să se piardă cu firea, fără să plângă, fără să se auto compătimească, cu o tărie admirabilă, ca și cum mi-ar fi vorbit despre viața altcuiva. A fost căsătorită aproape cincizeci de ani cu Bebo, un cubanez de la țară, un om bun. Îmi arată fotografia lui Bebo, deși mi-o mai arătase. Bebo a murit cu puțin timp înainte de aniversarea nunții lor de aur. Trăiau într-un apartament din apropierea căii ferate. Lui Bebo îi plăcea șuieratul locomotivei, avea senzația că se afla la țară. Esther e mândră de fiii săi. Îmi vorbește de fiul ei Luis. Cuvintele ei sunt pline de iubire. Îmi povestește că Luis are un coleg, Juan, care e spaniol. „Pe Juan îl iubesc ca pe un fiu de-al meu.” Când spune asta admir înțelepciunea femeii din fața mea care crede în Dumnezeu, dar și în bucurie, în iubire, în toate formele iubirii.

Delia este mai timidă și tăcută, și doar îmi răspunde la întrebări. Îmi place că știe să asculte. Este inteligentă, cu mintea ascuțită, rafinată în glumele și observațiile pe care le face. La fel ca Thais și Esther, a pierdut un fiu și îmi povestește și ea întâmplarea cu o enormă demnitate. Se numea Mario, avea patruzeci de ani sau ceva mai mult când a murit din cauza SIDA. Delia l-a îngrijit și a fost alături de el până la sfârșit, ca o mamă exemplară ce este. Scoate o fotografie de-a lui – un bărbat frumos, cu costum și cravată, zâmbitor. Îmi arată cartea lui de vizită, cu o adresă din Coconut Grove. Îmi vorbește de Mario al ei cu o duioșie și un devotament care mă emoționează. Totul la ea este suav și delicat, iar felul în care își evocă fiul este la fel.

Cele trei cubaneze ale mele mănâncă turte din făină și zahăr cu cremă de lapte îndulcit, apoi mă roagă să-l sun pe Martín. Ele știu că se află în Buenos Aires și că eu îl iubesc. În fiecare lună când mă

duc să-l văd, îi trimit prin mine scrisori și cadouri. Au aflat că Martín a pierdut-o pe sora sa, Candy, iar din acest motiv ele îl iubesc și mai mult și le preocupă starea lui. Îl sun pe Martín. Îi spun că sunt cu fetele mele cubaneze. Martín râde, crede că sunt nebun. Îi zic că ele vor să-l salute. În timp ce le văd pe Thais, Esther și Delia vorbind cu Martín, spunându-i cuvinte frumoase și îndemnându-l să vină cât mai curând la Miami, mă gândesc că sunt mai fericit de când le cunosc pe aceste trei femei adorabile și mă mai gândesc și că așa mi-ar plăcea să mă iubească mama.

Mă văd obligat să părăsesc hotelul din fața terenului de golf pentru că zgomotul pe care-l fac jucătorii echipei naționale de fotbal, cazați la etajul de deasupra mea, și țipetele isterice, înfierbântate de un patriotism de viață scurtă ale admiratorilor lor adunați în fața intrării hotelului, mă împiedică să dorm.

Fug pentru câteva zile la Buenos Aires. Nu știu de ce anume fug, presupun că de viața publică din Lima, de obligațiile familiale. Mă refugiez în apartamentul din San Isidro, unde reușesc de obicei să dorm bine. De data aceasta nu am noroc însă. Se fac reparații în apartamentul de deasupra. Nu cu mult timp în urmă a murit proprietara lui, o doamnă în vârstă, iar fiii ei îl renovează. Zgomotul e copleșitor și începe la ora nouă dimineața. Când încetează lucrul, la ora cinci după-amiază, iau un calmant și dorm câteva ceasuri ca să nu înnebunesc.

Mă refugiez la un hotel din afara orașului, aflat la kilometrul șaizeci al autostrăzii care duce la Pilar. Este un conac vechi, cu două etaje, încăperi mari și bine așezate, o piscină suficient de mare și o grădină întinsă, prin care mă plimb seara, după cină, împreună cu Martín. Telefonul lui sună fără întrerupere. Este Inés, mama sa, care e foarte tristă pentru că Enrique, soțul ei, a părăsit-o.

Martín își iubește mama, are multă răbdare, o ascultă, îi dă sfaturi. Doar că telefonul sună și iar sună. Martín îmi spune că o va aduce și pe mama lui aici, în acest hotel din afara orașului, pentru a petrece Crăciunul departe de agitația insuportabilă caracteristică sărbătorilor și pentru ca ea să resimtă mai puțin absența lui Enrique.

Într-o zi cu soare arzător mergem să mâncăm la un restaurant din centrul comercial al localității Pilar. La masa de alături, un individ vorbește foarte tare în engleză. Pare un turist din India sau Pakistan. Pare mândru că vorbește englezește și poate că din acest motiv discută pe acest ton agresiv, vulgar. Cel care îl ascultă și încuviințează docil (poate este angajatul său) este un tip care pare a fi argentinian și vorbește cu dificultate engleza. Nu suportăm strigătele și cerem să ni se dea o altă masă. Chelnerița, o blondă care în mod sigur gândește că într-o zi va triumfa ca actriță și ne privește cu un anumit dispreț, ne spune că nu putem să ne mutăm la altă masă pentru că partea din spate, departe de vorbărețul odios, „nu este amenajată”. O întreb cine trebuie să o amenajeze dacă nu ea, care, după cum se pare, refuză să facă niște pași în plus. Nu-mi răspunde. Părăsim restaurantul furioși pe gălăgios și bucuroși că nu am fost niciodată în India sau în Pakistan.

Ziua următoare suntem invitați la o petrecere la Alvear. Nu putem rezista la farmecele aceluia hotel. Martín conduce cu toată viteza, îi cer să meargă mai încet. Ascultăm un disc al lui Mika. Martín cântă, euforic. E un moment fericit.

În salonul hotelului e atât de multă lume încât nu te poți mișca. Apar niște mariachi și un cântăreț argentinian, urcă pe scenă, iar muzica explodează. În zgomotul atâtor conversații mai mult sau mai puțin mincinoase care se amestecă în jurul nostru și larma veselă a acelor mariachi e foarte greu să te faci auzit. Vorbesc cu un

designer care are cai în Palm Beach. Vorbesc cu proprietarul unui faimos restaurant, care mă invită să iau masa acolo ziua următoare. Vorbesc cu o prietenă actriță și cu iubitul ei, care se vor căsători la toamnă. Vorbesc strigând și tot sau aproape tot ce spun reprezintă doar minciuni, dar niște minciuni mai mult sau mai puțin încântătoare, spuse cu o convingere absolută. După o oră, obosit de atâta strigat, mă duc cu Martín la restaurantul hotelului. E plin, nu au nicio masă liberă. Cu toate acestea, ni se găsește un separeu. Martín e încântător, bea șampanie. Este un alt moment fericit.

Joi, la amiază, am programare la maseuză. E o doamnă grasă, în vârstă, cu ochelari. Martín spune că i se face silă doar la gândul că îl va atinge. Femeia îmi cere să mă întind cu fața în jos. Mă supun. Îmi masează spatele, dar nu așa de riguros cum mi-aș fi dorit. Nu vreau să-mi vorbească. Îmi vorbește. Mă întreabă cum mi s-a părut discursul președintei. Îi spun că nu l-am urmărit. Îmi mărturisește că pe ea a încântat-o. Spune: „Femeia aceasta are niște ovare impresionante.” Doar faptul că aud cuvântul „ovare” din gura maseuzei distruge posibilitatea ca apăsările mâinilor ei pe pielea mea să fie plăcute.

După-amiază am întâlnire cu psihiatrul, doctorul Farinelli, care este și psihiatrul lui Martín și al mamei sale. Mergând pe bulevardul Las Heras, învăluit într-un nor de fum cenușiu pe care îl scot mijloacele vetuste de transport în comun, mă simt ca în Lima. Mă doare capul, sau „îmi crapă capul”, cum spune Martín. El are tot felul de expresii ciudate, care mă fac să râd. Când e încălzit, îmi spune „te voi despica în două”. Iau două analgezice într-un bar de pe Las Heras și mergem, astupându-ne urechile, deoarece zgomotul de pe acest bulevard este insuportabil.

Doctorul Farinelli mă întreabă care este conflictul meu. Îi spun: „E prea mult zgomot, domnule doctor.” îmi spune că sunt

deprimat. Îmi prescrie un antidepresiv nocturn și altul diurn. Îl întreb dacă sunt deprimat și atunci când dorm. Îmi spune că da. Cumpăr antidepresivele. Citesc indicațiile. Unul dintre ele, cel nocturn, ar putea produce priapism, adică o erecție îndelungată, până într-atât încât ar deveni dureroasă. Martín râde și îmi spune că ar trebui să-l iau și ziua.

În drum spre aeroport, la șase dimineața, șoferul taxiului nu tace o clipă. Iau un Alplax și două analgezice pentru a suporta toată trăncăneala lui crudă despre politică. În timp ce vorbește strigând, coboară fereștrua și încearcă să alunge și o muscă. Din cauza asta, pierde pentru o clipă controlul mașinii și aproape că facem un accident. Îi spun: „Te rog să te concentrezi asupra drumului.” Zadarnic, individul își continuă discursul.

După ce ajung la Lima la amiază, mă refugiez într-un hotel, cel în care am vrut să mă sinucid când eram tânăr. Încerc să mă odihnesc. În scurt timp încep zgomotele. Hotelul urmează să se extindă, se vor adăuga mai multe încăperi, deoarece va avea loc în curând nu știu ce conferință. Cer să mi se dea altă cameră. Fug din hotel.

În casa fiicelor mele nu pot scrie pentru că latră câinii. Îi cer lui Ayde6 să deschidă ușa ca să iasă în stradă. Ea îmi spune că oamenii din cartier vor să-i otrăvească. „Să dea Domnul”, îi spun eu.

Seara mă întorc la hotel. Mi-au dat altă cameră. La ora două dimineața dorm în sfârșit, înconjurat de o liniște mult dorită. Fericirea durează puțin. La șapte și jumătate dimineața, în zi de duminică, izbucnește un vuiet de muzică electronică. Are loc un maraton, iar punctul de plecare este exact în fața hotelului, în picioare, în fața ferestrei, mă uit la sutele de bărbați și femei, îmbrăcați în echipament sportiv de culoare albă, sărind și dansând

după ritmul pe care îl stabilesc pe o scenă trei tinere acrobate, îmbrăcate în tricouri portocalii. Detest toată mulțimea aceea optimistă și asudată care nu mă lasă să dorm. Doctorul Farinelli are dreptate, probabil că sunt deprimat. Ies din hotel, urc în camionetă și ajung pe bulevardul Javier Prado. Nu știu încotro să o apuc.

Un oarecare Manuel Ceballos îi scrie insulte și amenințări lui Martín de pe un cont Yahoo México. Nu o face pentru prima oară.

Acel Ceballos îi spune lui Martín că e un prost, un întreținut, un parazit, un om bun de nimic. De asemenea, îi spune că eu nu-l iubesc și că îl înșel, că am alți amanți.

Martín, care se află la Buenos Aires, mă sună la Lima și îmi spune pe un ton iritat că Ceballos nu e un mexican care ne urăște fără să ne cunoască, ci un chilian care locuiește la Miami și ne cunoaște pe amândoi. Îmi cere apoi să-l învăț minte pe chilianul cu pricina.

Îi spun că nu pot lua niciun fel de măsuri împotriva chilianului pentru că nu am nicio dovadă că el este autorul e-mailurilor.

Martín se supără și îmi spune că sunt un prost, că este evident că respectivul îl urăște și este obsedat de mine, că s-a ascuns sub numele de Manuel Ceballos pentru a semăna zâzanie între noi. Apoi îmi cere ca, dacă îl iubesc cu adevărat, să sun la Miami și, folosindu-mă de puterea pe care mi-o conferă celebritatea, să fac în așa fel încât chilianul să fie concediat de la canalul de televiziune pentru care lucrează.

Îi spun că nu pot face așa ceva, că trebuie să fiu sigur că într-adevăr chilianul este în spatele numelui de Manuel Ceballos înainte de a trece la represalii împotriva lui.

Martín mă acuză că am „prieteni ridicoli” care sunt obsedați de mine și îl urăsc pe el. O dă exemplu pe Ana, o prietenă de-a mea care și-a tatuat numele meu. Mă acuză că nu am prieteni, ci doar admiratori fanatici pe care îi manipulez. Mă asigură că Manuel Ceballos e de fapt chilianul, că este îndrăgostit de mine, și din acest motiv tot țese intrigi împotriva noastră.

Îi spun că voi face cercetări pentru a afla cine e Manuel Ceballos. Martín își pierde răbdarea, ridică vocea, strigă la mine, apoi închide brusc telefonul.

Acel Manuel Ceballos a obținut exact ce își dorea: ca Martín și cu mine să ne certăm.

Angajez doi experți în cibernetică pentru a pătrunde în contul lui Ceballos de pe Yahoo México și a-mi da scrisorile lui. Nu vreau să știu decât dacă acel Ceballos este chilianul sau un deranjat mintal care nu mă cunoaște. Intuiția îmi spune că nu este chilianul, dar nu pot să-i dovedesc nimic lui Martín, iar el este sigur că cel care l-a insultat și pe mine m-a acuzat că îl înșel „cu un amant în fiecare port” este chilianul.

Experții în cibernetică nu reușesc să pătrundă în contul lui Ceballos. Îmi spun că pot să se infiltreze în conturi de Hotmail sau Gmail, dar nu într-unul de Yahoo.

Frustrat, îi scriu lui Ceballos făcându-l mizerabil și laș. Îi cer să nu-i mai trimită lui Martín e-mailuri, spunându-i, de asemenea, că îl iubesc pe Martín așa cum nimeni nu-l va iubi pe el.

Ceballos îmi răspunde făcându-mă „grasul Cantinflas”, grasan mincinos, grasan cu o iubire în fiecare port, grasan laș, grasan josnic. Îmi spune și că a fost amantul meu și că ultima dată m-am culcat cu el în 24 noiembrie, „în hotelul nostru favorit”. De bună seamă, îi trimite lui Martín o copie a mărturiei false.

Cel mai mult mă doare că acel Ceballos mă face grăsan de atâtea ori, pentru că e o acuzație pe care nu o pot respinge.

Martín mă crede că nu îl cunosc pe Ceballos, deoarece în 24 noiembrie am fost la Buenos Aires, așa că nu m-am culcat niciodată cu acest individ care bagă zâzanie din umbră. Nu știu dacă e convins și că nu am amanți secreți. În mod sigur nu mă crede atunci când îi spun că nu sunt un grăsan mincinos. Replica lui este că, deși știe că mă doare, e adevărat că sunt gras și că sunt un mincinos. Apoi îmi zice că aceasta dovedește că Manuel Ceballos e chilianul: căci deși minte în legătură cu întâlnirea noastră secretă din 24 noiembrie, știe în schimb că sunt un grăsan mincinos, ceea ce, conform părerii sale, dovedește faptul că mă cunoaște. El e chilianul.

Îi scriu lui Ceballos spunându-i că dacă îl mai deranjează pe Martín, mă voi răzbuna pe el și va regreta.

Angajez pe cineva care să afle și să-mi spună cine este Ceballos și unde locuiește. Dacă Martín are dreptate și el este chilianul din Miami, voi cere să fie concediat. Dar nu cred că e el. Bănuiesc că e un nenorocit care nu mă cunoaște, dar care a citit vreunul dintre romanele mele și este obsedat de noi de atunci.

Mi se transmite că există un Manuel Ceballos în Lima, care a scris împotriva mea pe forumuri cibernetice. A afirmat că sunt rasist, că nu sunt pe gustul său, că nu se uită la emisiunea mea, că mă detestă.

Există un Victor Manuel Ceballos în Mexic, care a fost coordonator de producție al emisiunii „Inimi la limită” a canalului Televisa și apoi asistent la „Să cadă cine s-o nimeri” a canalului Azteca. I se spune Vulpea.

Există un Manuel Ceballos în Mexic, care este scriitor de opere istorice și religioase.

Există alt Manuel Ceballos în Mexic, care a publicat critică de artă în ziarul *El Universal* și care poate fi același cu scriitorul de opere istorice și religioase, dar poate fi și Vulpea, deși pare improbabil.

Există un Manuel Ceballos care e actor și locuiește în Phoenix, Arizona, și care a jucat într-un film independent.

Există un Manuel Ceballos care este din Extremadura și e arbitru de fotbal de divizie secundă în Spania.

Există un Manuel Ceballos care e boxer de categorie mijlocie în Argentina.

Există un Juan Manuel Ceballos care trăiește în Peni, este inginer agronom și ar putea fi cel care a scris pe forumuri cibernetice, insultându-mă.

Am doi suspecti: acel Ceballos care trăiește în Perú și mă atacă atât de des pe forumuri și mexicanul de la televiziune, căruia i se spune Vulpea.

Îi povestesc lui Martín. Se supără. Îmi spune că e evident faptul că sub numele de Ceballos se ascunde chilianul și că îmi pierd timpul. Mă supăr. Îi spun că e un încăpățânat. Îmi place acest cuvânt. Este o insultă elegantă. Martín îmi închide telefonul.

Obțin numărul de telefon al lui Ceballos mexicanul, căruia i se spune Vulpea, și pe cel al peruanului care m-a atacat pe forumuri cibernetice. Îi sun și le las mesaje amenințătoare: „Sunt grăsuțul Cantinflas. Dacă îl mai superi pe prietenul meu, voi trimite câțiva bătauși să-ți rupă picioarele.” După ce las mesajele, simt că a fost inutil. Dacă eu aș primi un astfel de mesaj nu mi-ar fi frică.

Îl sun pe Martín la trei dimineața și îi spun că sunt sigur că inamicul nostru este Vulpea, mexicanul. Martín îmi zice că e sigur că este chilianul, care a fost și este și acum amantul meu, că în 24 noiembrie de fapt m-am întâlnit cu el în vreun hotel de tranzit din

Buenos Aires. Îmi spune apoi că s-a săturat de mine și să nu-l mai caut.

Intrigantul a obținut ce și-a dorit: Martín îl crede pe el mai mult decât pe mine și nu vrea să-mi vorbească.

Petrec două săptămâni la Lima. Încă nu se simte vara. În unele dimineți o ceață groasă ascunde terenul de golf.

Nu reușesc să dorm bine. Psihiatrul meu, doctorul Farinelli, mi-a prescris antidepresive și calmante. Dorm zece ore în șir. Ziua următoare sunt alt om, un om care se simte și mai rău. Mă târăsc de colo-colo, ațipesc foarte des, mă simt un laș, un grăsan, un om fără viitor, sfârșit, învins. Dorm în paturile fiicelor mele, cu câinele Bombon făcut covrig la picioare. Renunț la pastilele argentinene. Prefer insomnia.

Mă salvează pastila pe care mi-a recomandat-o Inés, mama lui Martín. O am totdeauna cu mine și mă resemnez să o iau în zilele cele mai grele. Întrucât sunt în vacanță, mă droghez așa cum mi-a prescris, iubitoare, mama lui Martín. Administrat în doze mici, acest drog mă transformă pentru câteva ceasuri într-un om răbdător, tolerant, fără grabă, senin. Port la încheietura mâinii stângi ceasul cu cadran mare pe care mi l-a dăruit, după ce i l-am luat, marele poet și pirat Joaquin Sabina. Acel ceas mi-a schimbat viața. Acel ceas și drogurile lui Inés mi-au reînsoțit un anumit optimism. De când folosesc ceasul lui Sabina mă simt mai tânăr și am chef să păcătuiesc iarăși. Cu toate acestea, trebuie să fiu atent. Nu mai sunt un băiat. Din fericire însă, acest ceas mă înșală.

În alte vremuri m-aș fi întristat dacă unchiul meu, administrator al unei bănci, nu m-ar fi invitat de Crăciun la prânz și dacă verișoara mea favorită, pe care am considerat-o totdeauna ca fiind irezistibil de încântătoare, nu m-ar fi invitat la petrecerea de nuntă, la care mi s-a povestit că a cântat cu farmecul debordant, năvalnic,

care m-a vrăjit de când eram copil și veneam în casa de pe plajă din care nu lipseau niciodată strugurii verzi. Acum, însă, nu mă doare că ei fac abstracție de persoana mea. Mi se pare o hotărâre ireproșabilă. Ei știu că sunt indiscret și povestesc totul. Fac bine că nu mă invită. Nici eu nu m-aș invita. Iar o petrecere pare mult mai distractivă atunci când ți se povestește cum a fost, bârfele spuse cu acea răutate rafinată care ne este atât de caracteristică. Și mai am ceasul de la Sabina și drogurile de la Inés pentru a-mi aminti că mai sunt câteva persoane care mă iubesc, chiar dacă ele știu că nu sunt în stare să păstrez un secret și că modul meu stângaci în care iubesc este să scriu tot, chiar și ce nu ar trebui sau mai ales ce nu ar trebui.

În curând va fi ziua mea de naștere și mă tentează să organizez o petrecere, dar nu una luxoasă și înfumurată precum cea pe care am dat-o într-un hotel din Miraflores când am împlinit treizeci și cinci de ani, ci una haotică, la care nu i-aș putea invita pe verișoara mea și nici pe unchiul meu, deoarece nu s-ar simți în largul lor și ar deplânge lipsa mea de gust, dar la care voi invita anumite persoane pe care le iubesc mult, de exemplu pe toate angajatele care le-au servit și le servesc pe fiicele mele și care sunt, în ordinea vechimii: Meche, Gladys, Aydeé, Gisela, Rocío și Laurita. M-ar încânta să le așez la o masă și să le servesc ca pe niște regine în acea seară, ori pe corectul și educatul Paolo, șoferul fiicelor mele, care ascultă muzică clasică și străbate bulevardul Javier Prado de mai multe ori fără să leșine, fără să se plângă, gata oricând să iasă iarăși pentru a satisface vreun capriciu sau vreo extravaganță a fiicelor mele, vreo vizită la salonul lor de coafură sau la cel al lui Bombón, precum și pe un cântăreț popular pe care îl iubesc ca și cum mi-ar fi frate, marele Tongo. Vreau ca în acea seară, sau în oricare altă seară, Tongo, Mechita, mama mea și cu mine să cântăm

Sclivisita în engleză și Tongo să țină un discurs emoționant despre viața lui și a mea, despre întâlnirea improbabilă între destinul său și al meu, un discurs cât toate zilele, pe care să nu-l înțeleagă nimeni și care să ne facă să plângem. Apoi vreau ca fiicele mele și cu mine să dansăm pe melodiile lui Tongo știind că nu e Sabina, dar că există în ele alte forme de poezie neînțeleasă care se dovedesc și ele admirabile și îmi redau, în oarecare măsură, încrederea în omenire, în lipsa de sens care este traiul în orașul în care nimeni sau aproape nimeni nu mai vrea de acum să mă vadă decât la televizor, aceasta fiind singura formă de a mă vedea fără a fi denunțat.

Seara de Crăciun acasă la Sofía se dovedește nesperat de fericită. Fiicele mele și cu mine cântăm *Sclivisita* în engleză, uitându-ne la videoclipurile lui Tongo. Sofía ne delectează cu o cină splendidă. Câinele Bombón mănâncă atât de mult curcan încât nu mai poate și se întinde la picioarele mele, speriat de efectele pirotehnice din cartier. Curcanul a fost ținut la cuptor cu ierburi fine șapte ore și Aydeé și Meche îl aduc pe umeri de parcă ar fi un cortegiu funebru. Sofía este foarte frumoasă. Îmi spun că am noroc să fiu tată mulțumită ei. Nu știu ce m-as face fără fiicele mele, Sofía, ceasul lui Sabina și drogurile lui Inés în această seară de Crăciun. Când voi muri, vreau ca Aydeé și Meche să-mi ducă trupul umflat așa cum au adus curcanul ținut șapte ore la cuptor, iar cineva să cânte *Sclivisita* în engleză, doar pentru că acel cântec este ca viața însăși, în cea mai bună expresie a ei: nu se înțelege, nu are sens, dar te face să râzi.

Fetele îmi dăruiesc un fotoliu care face masaj. Așezat în fotoliul de piele, apăs pe butoane și simt vibrații și frecări pe spate și pe picioare. E un cadou nemaipomenit. Cu noul meu fotoliu cu masaj din care scriu aceste rânduri nu mai simt nevoia să fiu invitat la

prânzul de Crăciun sau la petrecerea de nuntă. Le am pe fiicele mele, pe mama fiicelor mele, care este ca o mamă și o fiică în același timp și care îmi face multe cadouri frumoase și cumpără toate darurile mele de Crăciun cu o pasiune pe care o admir uluit, îl am pe Martín, prietenul meu argentinian care detestă Crăciunul, nu face niciun cadou și rămâne singur acasă urând lumea întreagă și dansând singur ca o zeităate splendidă ce este, o am pe mama mea, care nu-l cunoaște pe Martín și care, poate, nu-l va cunoaște niciodată, dar care mă iubește dincolo de limitele rațiunii, așa cum o iubesc și eu pe ea. Și mai am pastilele lui Inés, cântecele lui Tongo și ceasul prietenului meu, piratul și poetul Joaquin Sabina, pe care îl voi purta atâtea zile câte voi mai avea de trăit. Și mai am acest fotoliu care îmi face masaj în timp ce scriu. Nu mai am nevoie de nimic altceva, poate doar să mi se povestească despre petrecerile la care nu sunt invitat.

Fetele și cu mine fugim din Lima pentru a petrece două săptămâni la Buenos Aires. Nu vrem să mergem la Miami în ianuarie. E frig. Nu ne place frigul. Nu vrem să mergem nici la Punta del Este. E prea multă lume. Acolo merge lume bună și vanitoasă. Merg cei la modă. Poate că fericirea în asta constă – în a te afla în locuri care nu sunt la modă.

Buenos Aires este un loc potrivit pentru o vacanță în ianuarie pentru că e mai puțină lume, traficul e redus și e mai puțin zgomot. În afară de aceasta, în zilele cele mai fericite temperatura este în jur de patruzeci de grade Celsius, ceea ce este, conform părerii mele, clima ideală pentru a te simți fericit. Spre norocul meu, și fetelor le place căldura, deși simt lipsa prietenelor, care se află pe plajele Asia, la sud de Lima, și care le sună des de pe

Nextel-urile lor pentru a le povesti despre distracțiile pe care le pierd.

Însă cu mine, la Buenos Aires, au parte de alte distracții, care, chiar dacă nu rivalizează cu tentațiile adolescente ale plajei Asia, nu sunt nici ele de lepădat, ori cel puțin așa cred eu. De exemplu, plimbările de trei-patru kilometri de la ora trei după-amiază, când ne trezim, căutând umbra rară de pe strada José C. Paz, în cartierul San Isidro. De exemplu, momentele în care, sensibilizați de filmul *Bee Movie*, salvăm cu strecurători insectele care cad în fiecare noapte în piscină, zăpăcite de lumina reflectoarelor din apa azurie. De exemplu, invitația adresată paznicului din colțul străzii și fiului său Lucas, de unsprezece ani, de a veni să se scalde în piscină împreună cu noi, chiar dacă nu au costum de baie, nu știu să înoate și intră în apă în chiloți. De exemplu, mersul la cinematograful pentru a asista la spectacolele de după miezul nopții, deoarece Buenos Aires e cu trei ore înainte de Lima, iar la miezul nopții e prea devreme ca să ne culcăm, întrucât ceasul nostru biologic peruan arată abia ora nouă și nu vrem să-l deranjăm, dintr-un patriotism ciudat care ne împiedică să ne dăm ceasurile înainte, mai ales cel pe care mi l-a dăruit marele Joaquin Sabina, pe care nu mi-l îndepărtez de pe mână nici când dorm. De exemplu, un joc de biliard la etajul trei al clădirii, deși rareori nimerim bilele. De exemplu, traversarea porțiunilor celor mai largi ale bulevardului Libertador, de la Dorrego până la Pueyrredon, cu Honda automată, care aleargă delicios, reglând viteza în așa fel încât să nu prindem niciun semafor pe culoarea roșie, urcând fericiți pe „valul verde” al semafoarelor sincronizate, o distracție tâmpită și memorabilă pe care fiicele mele o numesc Jocul verde” și care, târziu în noapte, când ieșim de la cinematografele din Village la trei dimineața, e ceva mai riscantă și te obligă uneori să o iei pe o

arteră secundară, pe un drum care intră în teritoriul travestiților, doar pentru a evita un semafor care e pe roșu. De exemplu, plimbatul pe străzile din Orice, în cartierul cunoscut sub numele de Little Lima, căutând un restaurant peruan pentru a mânca porumb în lapte cu brânză proaspătă, un capriciu de vară, și a da autografe fetelor peruane care își câștigă existența cu abnegație, totdeauna cu același mesaj glumeț care nu dă greș: „Pentru Rosita, mărită-te cu mine”; „Pentru Elena, de ce m-ai părăsit”; „Pentru Rebeca, încă te mai iubesc”, iar apoi pentru a asculta răsetele fericite ale Rositelor, Elenelor și Rebecilor din această lume, în timp ce ne depărtăm mergând în căutarea cinematografelor din Abasto.

Cu toate acestea, nicio distracție nu e mai bună decât cea pe care ne-o oferă cățeaua Lulu, care era timidă față de noi la început și care se temea, dar care acum, de îndată ce intrăm în casă împreună cu Martín, își exprimă scandalos fericirea care o cuprinde, știind, desigur, că o vom băga în piscină și îi vom da bucățile de pui care ne-au rămas de la restaurantul Kansas și care o fac atât de fericită pe ea, Lulu cea timidă, un caniș alb totdeauna curat și parfumat, deși îi provoacă apoi o constipație de trei zile, iar ea scâncește toată noaptea în camera lui Inés, mama lui Martín, până ce, în sfârșit, după multe chinuri, elimină o bilă enormă de fecale, formată din numeroase bucățele de carne de pui, pe care nu ar fi trebuit să i le dăm, dar pe care ea le-a mâncat foarte bucuroasă, pentru că mâncarea echilibrată îi face bine, dar are un gust oribil. Prezența lui Lulu în grădină, în piscină, în bucătărie, la picioarele frigiderului, amușinând petardele rămase în grădină după noaptea de Anul Nou, compensează, din fericire, absența câinelui nostru Bombon, care a rămas la Lima, bolnav de conjunctivită și supus unui tratament strict cu picături în ochi și antibiotice.

Totul curge lent și fericit în acele zile de vară, până când, din nenorocire, fiicele mele și cu mine ieșim să ne plimbăm și discutăm despre ce vom face în februarie, lună în care sunt eliberate din regimul de captivitate și exploatare la care le supune liceul, un sechestru care, totuși, le face plăcere, pentru că, spre deosebire de mine, care uram să merg la școală, ele așteaptă cu bucurie prima zi de martie pentru a reveni la cursuri și a se supune tuturor formelor sofisticate de tortură cu care, în teorie, sunt educate, lipsindu-le de cele opt ore de somn la care orice fată are dreptul. Nu ar fi trebuit să le spun că în februarie ar fi mai bine să vină cu mine la Miami în loc să se refugieze pe plajele Asia, la sud de Lima, unde le așteaptă toate prietenele lor cu legitimații VIP pentru barul Juanito. Nu ar fi trebuit. Copilele, care nu mai sunt chiar niște copile, mi-au spus, strigând indignate, că sub nicio formă nu vor merge în februarie la Miami cu mine sau cu mama lor și că au deja fiecare sfârșit de săptămână ocupat cu diferitele lor prietene care au case pe plajă – unul la Playa Blanca, altul în La Isla, altul în Playa Bonita, altul în Ancon și tot așa până la sfârșitul verii. În loc să fi tăcut, cum ar fi trebuit, am îndrăznit să spun că și așa e destul că trebuie să stea nouă luni pe an la Lima și că cele trei luni de vacanță, adică ianuarie, februarie și iulie, ar trebui să le petrecem călătorind, pentru a cunoaște lumea. Fetele mi-au mărturisit că deja s-au sacrificat destul petrecând Anul Nou cu mine la Buenos Aires, mâncând pâine cu brânză și aprinzând artificii, în timp ce prietenele lor dansau până în zori la petrecerea de pe plaja Asia și că nici moarte, nici moarte nu vor merge în februarie la Miami. Așadar, plimbarea de o oră s-a sfârșit prost, aproape în strigăte și lacrimi, iar eu am spus ceva ce niciodată nu aș fi crezut că îmi va ieși din gură: „Bine, atunci voi cumpăra o casă pe plaja Asia”, la care ele au răspuns ceva la care nu mă așteptam: „Nu, nici să nu-ți

treacă prin minte, noi vrem să dormim la prietenele noastre, pentru că e mult mai distractiv decât să stăm cu tine.” Din fericire cearta a luat sfârșit când, epuizați de plimbarea de patru kilometri la patruzeci de grade Celsius – senzație termică, am intrat în piscină.

Acolo se află fetele și acum, râzând în hohote și strigându-mă. Acolo alerg și eu chiar acum, pentru a mă arunca în apă în chiloți, precum paznicul de la colțul străzii și fiul său Lucas, care de abia așteaptă să vină pentru a face baie împreună cu noi.

Los Cóndores, Lima. Sora mea și cu mine am fugit pe furiș până la prăvălia din colț. Am primit pe caiet ciocolată, băuturi răcoritoare și înghețată. Domnul de la prăvălie își notează într-un caiet ce ne-a dat pe datorie. Știe că tatăl meu îi va da banii. Sora mea și cu mine, care avem unsprezece și, respectiv, nouă ani, suntem încredințați că tatăl nostru va plăti suma fără să observe că am luat dulciuri pe furiș. Greșim. Domnul de la prăvălie îl informează pe tatăl meu că ne-a dat pe datorie lucruri scumpe. E sâmbătă la amiază. Tatăl meu nu e bine dispus. Are în mână un spray contra insectelor. Își pierde stăpânirea de sine. Ne stropește cu acel spray. Sora mea și cu mine începem să tușim, frecându-ne la ochi. Apoi râdem.

Fir-ar al dracului de Perú. Sofía și cei doi frați ai săi au călătorit zece ore pe drumuri mizerabile până să ajungă la căsuța pe care tatăl lor și-a construit-o pe malul râului. Atunci când vor să-l vadă, trebuie să meargă până acolo. Tatăl lor ajurat că nu se va mai întoarce la Lima. Înainte de a merge în munți și-a ars toate documentele și i-a dăruit prietenului său cel mai bun mașina pe care o avea. Sofía are atunci șapte ani, e cea mai mică dintre cei trei frați. Îl iubește pe tatăl său, dar căsuța aceea plină de păianjeni, fără saltele, fără lumină electrică, în care gătesc cu mare greutate ceea

ce culeg din grădină, o sperie. Sofía și sora ei trebuie să aducă apă din râu pentru a găti și spăla. O aduc în albii și găleți din plastic. Pentru că sunt grele, le duc pe cap. Într-o zi, găleata cu apă îi scapă Sofíei din mână și se răstoarnă pe podea. Tatăl ei își pierde cumpătul. Strigă la ea, o pedepsește, o obligă să stea pe o piatră din mijlocul râului. Sofía este îngrozită. Se gândește că dacă râul se va umfla o va lua cu el. Rămâne așezată pe o piatră în mijlocul râului pentru o oră, atât cât a pedepsit-o tatăl ei.

Los Cóndores, Lima. Fratele meu a reușit încă o dată să înșele vigilența mamei noastre și să-i deschidă sertarele secrete unde păstrează banii. Mama mea, sătulă de poznele sale, își pierde cumpătul. Îl duce târâș în baia ei, îl bagă sub duș îmbrăcat și dă drumul apei reci. Fratele meu e mic de statură, dar foarte puternic. Strigă și se apără înghiontind-o. Mama mea îmi cere să o ajut. Încerc să-l țin, dar e zadarnic, se împotrivește, ne împinge, e mai puternic decât noi, nu îl dovedim. Mama mea strigă: „Un duș rece ca gheața îți trebuie ca să te porți cum se cuvine!” Încetăm toți trei. Fratele meu plânge, umilit.

Mar del Plata. Martín, părinți și frații lui au închiriat o casă în Los Troncos și au coborât pe plaja Ocean pentru a-și petrece ziua. Inés împarte sandviciuri și băuturi răcoritoare copiilor. Dintr-odată vântul suflă cu putere și ridică nisip. Martín mușcă din pâinea cu șuncă și brânză și simte nisipul în gură, între dinți. Scurpă pâinea cu nisip. „Este o scârboșenie”, spune el. „E plină de nisip.” Tatăl său strigă la el: „Vei mânca sandviciul!” Martín protestează: „Dar e plin de nisip!” Tatăl său își pierde cumpătul: „Nu mă interesează! Mănânci și nisipul!” Martín mănâncă plângând pâinea plină cu nisip.

Buenos Aires. Martín nu vrea să se ducă să joace rugby. Tatăl său e un fanatic al rugby-ului și vrea ca Martín să fie la fel. Însă

Martín detestă să se lovească de alți copii în timp ce aleargă după minge, nu vede sensul acestei activități. Tatăl său îi spune că se va duce să joace rugby și gata. Martín are încă răni din meciul de duminica trecută. Tatăl său își pierde cumpătul. Îl duce în ghionturi până la autobuzul echipei de rugby și îl urcă în el cu forța, sub privirile prietenilor lui Martín, așezați pe scaune. Martín plânge, umilit. Nici măcar posibilitatea de a-i privi discret pe prietenii săi dezbrăcându-se în vestiar nu va compensa durerile pe care le va simți pe teren, practicând un sport de neînțeles pentru el și care i se pare ridicol.

Disneyworld, Orlando. Camila nu vrea să se urce în carusel. E obosită, vrea să se întoarcă la hotel. Sofía își dorește să urce împreună cu Camila în carusel și se simte frustrată pentru că nu poate să o facă în timpul primei călătorii de familie la Disneyland din cauza unui capriciu al fiicei sale. Sofía insistă ca ea să urce în carusel. Camila refuză. Sofía îmi cere să o urc pe Camila cu forța. Refuz, îi spun că vom face asta altădată, că fetița e obosită și vrea să plece. Sofía își pierde cumpătul. O ia pe sus pe Camila și o așază pe un căluț al caruselului, deși fata plânge, dă din picioare și vrea să coboare. Caruselul începe să se miște. Copiii par fericiți, își salută părinții. Camila plânge însă, furioasă, umilită, în timp ce mama ei o prinde de căluț.

Buenos Aires. Lola e plictisită. Nu vrea să-și cumpere haine, spune că nu sunt pe măsura ei. Nu mai vrea să meargă la cinematograful, spune că se plictisește. Nu vrea să asculte muzică la itouch-ul ei, nu vrea să discute cu prietenii pe internet, nu vrea să facă baie în piscină, spune că apa e foarte rece. Când mergem la masă, nu vrea nici să mănânce, spune că friptura are „vine și fire de păianjen”. Îmi pierde cumpătul. Îi spun că dacă se plictisește în

vacanțele petrecute cu mine, nu vom mai călători împreună. Lola se duce plângând în camera ei.

Buenos Aires. Fiicele mele și cu mine ne plimbăm pe o stradă din San Isidro sub soarele arzător de ianuarie. Le spun că voi închiria o casă pe plaja Sol. Sunt indignate. Îmi spun că plaja aceea e urâtă, oribilă, vulgară, că lumea e zgomotoasă, că în timpul carnavalurilor se aruncă ouă stricate și baloane cu caca. Atunci le spun că nu voi închiria nicio casă. Ele comentează: „Mult mai bine, cu tine ne plictisim.” Îmi pierd cumpătul. Le spun: „Este ultima oară când călătorim împreună, vara viitoare veți rămâne la Lima.” Ele îmi zic: „Mult mai bine, la Lima ne distrăm mai mult.” Când ne întoarcem acasă, sun la compania aeriană și cer trei bilete pentru Lima în seara aceea, dar nu mai sunt locuri, așa că nu putem pleca. Îmi pierd cumpătul. Mă duc la culcare fără să le urez noapte bună fiicelor mele. Când mă trezesc dimineața, ele dorm în patul meu.

Când sunt departe de Sofía, îmi dau seama cât o iubesc și cât de mult îmi înveselește zilele când îmi zâmbeste, mă îmbrățișează și mă scoate la plimbare îmbrăcată cu hainele ei de vară care i se ridică și pe care ea trebuie să le prindă, plină de pudoare.

Nu înseamnă că vreau să mă recăsătoresc cu ea. Nu înseamnă că vreau să dorm cu ea. Nu înseamnă că vreau să o iubesc cu pasiunea cu care ne-am iubit când eram tineri, o pasiune ce s-a stins odată cu trecerea anilor, așa cum trebuia să se întâmple. Înseamnă că am nevoie de ea pentru a mă simți bine. Simt nevoia să-i văd fața. Simt nevoia să o văd zâmbind. O iubesc ca și cum mi-ar fi fiică, cea mai bună prietenă sau soră, o iubesc ca și cum ar fi ceea ce și este de fapt, femeia pe care am iubit-o cel mai mult, fără să știu că o iubeam.

Ea știe că nu sunt bărbatul de care trebuia să se îndrăgostească. Ea știe că a dat greș cu mine, că nu trebuia să-l părăsească pe Michel pentru mine. Nu e proastă și știe acest lucru. Dar tocmai pentru că nu e proastă, nici nu se gândește la asta și acceptă că hazardul a împletit viețile noastre într-un mod care este deja definitiv, astfel încât știe că în situația actuală cel mai bine este să ne acceptăm așa cum suntem și să învățăm să ne iubim în ciuda mizeriilor noastre, acele mici mizerii despre care știi că nu se vor schimba.

Adevărul este că m-am căsătorit cu ea mort de frică. Ea zâmbea și încerca să mă calmeze. După atâția ani, mă gândesc acum că a fost un lucru extraordinar că ne-am căsătorit și o prostie că am divorțat. Ar fi fost grozav să fi rămas căsătoriți, trăind fiecare unde avea chef, așa cum trăim acum, văzându-ne atunci când simțim cu adevărat nevoia, așa cum ne vedem acum și culcându-ne cu cine trebuie să se culce fiecare, pentru că nu trăim decât o dată, iar libertatea nu se negociază, dar acceptând că ne-a fost scris să ne iubim, iar acest lucru trebuia să rămână scris, nicidecum să fie șters. E totuna, hârtiile nu valorează nimic. Ceea ce contează e cum mă îmbrățișează ea, cum mă privește, cum îmi vorbește la telefon, cum îmi mai spune încă acele cuvinte suave pe care le rostea când am început să ne iubim.

Ar fi fost atât de ușor să aleagă ura. Multă lume a considerat că o umilisem, că o implicasem în scandaluri rușinoase, că nu ar fi trebuit să-mi mai vorbească. Un ziar din Lima, cel mai conservator din oraș, publica scrisori ale unor cititori indignați, care, în numele onoarei și al bunelor moravuri, îi cereau să schimbe numele de familie al fiicelor noastre. Mulți din familia ei o rugau să mă dea uitării, să mă șteargă din viața ei, să plece și să trăiască departe de mine. Nu i-a luat în seamă. Ea mă înțelegea, știa că trebuia să fac

toate acele lucruri și că nimic nu punea sub semnul îndoielii iubirea noastră, acel pact secret de a ne iubi liber, onorând fiicele pe care ea mi le-a dat împotriva părerii unei jumătăți de lume, a acelor persoane care îi spuneau că era mai bine să avorteze, că nu era bine să rămână legată de mine, că eu voi fi cel mai rău tată din lume, un tată netrebnic, egoist, degenerat, un tată absent. Ea a crezut în continuare în mine, a înțeles și a iertat tot ce trebuia înțeles și iertat, și nu au fost puține lucruri. Cred că, făcând toate acestea, a devenit și ea mai puternică și mai înțeleaptă, iar într-un fel a găsit și câteva forme de fericire mai senine, care, poate, i-ar fi fost refuzate dacă ar fi ales calea durității și ranchiunei, dacă s-ar fi hotărât să fie dușmana mea, așa cum o sfătuiau mulți.

Ea a ales să fie prietena mea. Dacă nu puteam fi niște soți fericiți, o pereche convențională, puteam încerca în schimb să fim prieteni, respectând faptul că fiecare avea niște amanți de care era mai bine să nu vorbim pentru a nu ne răni mai mult decât era deja inevitabil să o facem. Și așa s-a întâmplat că, în loc de a ne depărta unul de altul, am ajuns să ne cunoaștem și să ne iubim mai mult. Libertatea pe care ne-am acordat-o, resemnați, gândindu-ne că era o înfrângere, a sfârșit prin a fi un stimulent formidabil pentru dragoste, o victorie împărtășită, un discret triumf moral care ne-a înfrățit.

Dragostea se află în mărunțișuri și nu în tăvălirile din pat. Ea îmi demonstrează în fiecare zi dragostea pe care mi-o poartă, prin lucruri mici.

Dacă mi s-au uzat chiloții, ea îmi cumpără din cei care îmi plac mie. Dacă am nevoie de un costum nou, ea îmi face rost de cel mai frumos. Dacă șoferul îmi lovește camioneta, ea nu îmi spune nimic ca să nu mă supăr și plătește reparația. Dacă mă simt rău și tușesc fără încetare, îmi găsește cei mai buni medici, merge cu mine la

consultație, mă așteaptă până când termin, mă sfătuiește și îmi cumpără inhalatoarele, pentru a putea respira mai ușor. Când se apropie momentul în care sosesc în oraș dă dispoziții să mi se cumpere rodiile, strugurii, bananele și sucurile de mandarine care știe că mă fac fericit. Dacă e duminică, mă așteaptă la ea acasă cu carne la grătar și deserturi delicioase pe care le face singură.

Dacă îmi exprimă cineva o părere favorabilă despre mine, îmi spune. Dacă mă vorbește cineva de rău, nu-mi destăinuie nimic. Dacă propun să facem o călătorie, e totdeauna gata să o facă. Dacă îi spun că ar fi mai bine să nu călătorim pentru că sunt sătul de atâtea avioane, nu se supără, mă înțelege.

De Crăciun cumpără cadouri pentru toți, redevine copil, se bucură într-un fel care mă face invidios. Când se sărbătorește o aniversare a vreunei zile de naștere, cumpără sandviciurile și dulciurile cele mai scumpe, are grijă ca totul să iasă perfect. Dacă trebuie să schimb hotelul, îmi face alte rezervări și obține cele mai bune tarife. Dacă mă pregătesc să apar la televiziune și îmi dau seama că pantofii pe care îi am în picioare sunt vechi, vine în fugă cu o pereche nouă, de care eu nu știam nimic. Mereu îmi face astfel de surprize. Dacă o întreb ce vrea să facă când va împlini patruzeci de ani, îmi spune că vrea să meargă la Paris cu fetele și cu mine. Îi spun că vom merge la Paris și ea va fi traducătoarea mea, și ne vom plimba pe aceleași străzi pe care ne-am plimbat cu mulți ani în urmă, când am petrecut acolo luna noastră de miere, ea fiind însărcinată cu Camila, și o voi săruta pe obraji și îi voi spune la ureche, fără ca fetele să audă:

— Ești cea mai frumoasă femeie din lume.

Cineva bate la ușa de la intrare. Încerc să scriu. Sunt întrerupt din lucru. Nu am de gând să deschid. Ghemuit într-un colț, încerc să văd cine e la ușă. E o femeie. Nu o cunosc.

Se aud iarăși bătăi în ușă. Nu se sună pentru că nu este sonerie. Nu este sonerie pentru că am deconectat-o. Am deconectat-o pentru că, în general, sună foarte devreme și mă scoală din somn.

Într-o zi au venit niște femei la ora nouă dimineața și nu s-au oprit din sunat până nu m-au trezit din somn. Am coborât furios, în papucii de casă din blană de iepure. Mi-au spus în engleză că doreau să-mi vândă fursecuri. Le-am spus în spaniolă: „Duceți-vă să le vindeți bunicii voastre.” M-au privit consternate. Atunci am deconectat soneria și am lipit pe ușă o hârtie pe care am scris: „Nu bateți la ușă în niciun caz înainte de ora două după-amiaza.” Avertizarea e atât în spaniolă, cât și în engleză, pentru ca mesajul să fie clar.

Această hârtie rămâne lipită pe ușa de la intrare. E însă ora patru după-amiaza și, poate de aceea, femeia insistă. Învins, deschid. Nu știu cine e.

— Bună ziua, spune ea în spaniolă. Sunt vecina dumneavoastră. Este o femeie înaltă, distinsă, ceva mai în vârstă decât mine.

— Vă rog să mă scuzați pentru deranj, spune ea, dar zgomotul făcut de aerul dumneavoastră condiționat mă ucide.

Este nervoasă, agitată, deși reușește să se controleze totuși.

— Nu știu la ce zgomot vă referiți, îi spun eu. Instalația mea de aer condiționat nu funcționează. Am oprit-o. Nu o folosesc niciodată.

Face un ușor gest de necaz, ca și cum nu m-ar fi crezut, ca și cum s-ar gândi că am mințit-o cu sânge rece.

— E un zgomot care vine din grădina dumneavoastră și care mă împiedică să dorm, spune ea, ridicând vocea. Mă scoate din minți. Trebuie să faceți ceva.

— Nu știu despre ce vorbiți, îi spun eu. Nu sunt o persoană zgomotoasă.

— Lăsați-mă să vă arăt, dacă nu mă credeți.

Intră în grădină prin poarta laterală pe care o folosesc grădinarii și bărbatul care curăță piscina. Merg în spatele ei. Urmându-i pașii, aud un zgomot din ce în ce mai puternic. Femeia arată înspre o mașinărie neagră, care funcționează.

— E pompa de la piscină, îi spun eu. Nu e aerul condiționat.

— Pentru mine e totuna, spune ea. Zgomotul acesta mă scoate din minți. Nu pot dormi. Nu pot picta după-amiază. Nu pot face nimic.

Mi se pare că exagerează. Consider că este un zgomot suportabil, făcut în mod normal de o pompă de piscină.

— Nu am remarcat, îi spun eu. Vă cer scuze. Știți, eu nu mă ocup cu astfel de treburi.

— Totuși, trebuie să faceți ceva, spune ea, punându-și mâinile în șolduri și privindu-mă cu duritate. Acest zgomot nu e normal.

— Așa vi se pare? întreb eu, surprins. Aș zice că acest zgomot nu e prea deranjant în comparație cu cel făcut de câinele dumneavoastră.

Mă privește pe jumătate surprinsă, pe jumătate furioasă.

— Nu am câine, spune ea.

— Ce ciudat! În fiecare dimineață mă trezește lătratul unui câine despre care aș jura că se află în casa dumneavoastră.

— Nu e câinele meu, spune ea. Este al vecinului de acolo, adaugă ea și arată spre casa de pe partea cealaltă a grădinii sale.

— Bine, îi spun eu. Voi vedea ce pot face. Îl voi chema pe omul care are grijă de piscină.

Femeia face câțiva pași spre ieșire. O urmez. Se oprește și îmi spune:

— În această seară organizez o cină. Vă rog să faceți ceva ca să înceteze acest zgomot.

— Nu vă faceți griji, îi spun eu.

O văd plecând cu repeziciune. Mă duc la pompa piscinei și o opresc. Abia în momentul acela îmi dau seama ce zgomot deranjant face. În mod curios, nu îl auzisem din casă și nu merg niciodată în grădină sau la piscină în această perioadă a anului.

În seara aceea aud muzica, strigătele, râsetele, scandalul de la cina din casa vecinei. E ora patru dimineăta, stau în pat și nu pot să dorm pentru că dincolo nu încetează râsetele și strigătele. Mă încălț cu papucii din blană de iepure, cobor în grădină și, drept răzbunare, pun în funcțiune pompa care o deranjează atât.

Se aud bătăi în ușa de la intrare. S-a luminat deja de ziuă. Mă trezesc speriat. Cobor în papucii mei din blană de iepure. E poliția. Deschid și mai speriat. Afară e o mașină a poliției. Un ofițer obez în uniformă albastră îmi spune în engleză că vecina mea s-a plâns de zgomote supărătoare care provin din casa mea.

Îi spun că e neobișnuit să fiu trezit din somn pentru o plângere lipsită de fundament, că nu am făcut niciun fel de zgomot. Susține că vecina mea afirmă că o mașină avariata face un zgomot insuportabil pentru ea și că, în ciuda plângerilor sale, eu insist în a o menține în funcțiune. Merg cu ofițerul până la pompa piscinei și îi arăt mașinăria bănuită a fi stricată.

— Vi se pare că acest sunet este excesiv sau anormal, domnule ofițer? Întreb eu, cu certitudinea că rațiunea e de partea mea, iar vecina e doar o nebună ranchiunoasă.

— Da, îmi spune polițistul. Într-adevăr, zgomotul nu e normal. Pompa este defectă. De aceea face așa. Trebuie să o schimbați cât mai repede.

Deconectez pompa și nu spun niciun cuvânt, simțindu-mă umilit de autorități.

După ce pleacă polițistul, mă întorc în pat pentru a-mi urzi răzbunarea. Nerușinate, îmi zic eu. Ai un câine odios care latră tot timpul și negi acest lucru. Faci petreceri scandaloase din cauza cărora nu pot să dorm și chemi poliția pentru că pompa piscinei mele este stricată. Neobrăzato! Mă voi răzbuna pe tine.

Mai târziu sun la poliție și mă plâng că în casa vecinei mele e un câine isteric, care latră zi și noapte și mă împiedică să dorm. Puțin după aceea, poliția vine la casa vecinei mele. Urmăresc de la fereastră ce se întâmplă. Din fericire este alt ofițer de poliție. Vorbește cu vecina mea. Amândoi intră în casă. Nu mult după aceea, agentul vine la mine.

— Nu sunteți corect informat, îmi spune el, amabil, în casa aceea nu e niciun câine.

— Este imposibil, susțin eu. Îl aud în fiecare dimineață. Probabil că l-au ascuns.

— Doamna care locuiește acolo îmi zice că nu are câini, iar eu nu am de ce să nu o cred.

Apoi pleacă fără grabă. Eu însă știu că vecina mea minte, că are un câine isteric pe care îl urăsc de luni de zile și vreau să-l reduc la tăcere indiferent prin ce metode.

În dimineața aceea ies în grădină și pornesc pompa, pentru a o deranja pe vecină.

În dimineața următoare găsesc un bilet lipit pe geamul camionetei. Pe el scrie: „Dobitocule, nu mă lași să dorm.”

Scriu un bilet și îl las pe covorașul de la ușa vecinei: „Eu schimb pompa dacă tu îți faci câinele blestemat să tacă.”

După-amiază opresc pompa, deoarece zgomotul mă deranjează și pe mine acum. Seara ies însă pentru a o pune din nou în funcțiune, pentru ca vecina mea să nu poată dormi, chiar dacă nici eu nu o să pot.

Dimineața mă trezesc lătrăturile câinelui pe care vecina mea îl ascunde atât de bine. Cobor să văd dacă mi-a mai lăsat vreun bilet. Nu găsesc nimic. Sunt decepționat.

Ies în grădină. Pompa este oprită. Poarta laterală e deschisă. Vecina mea a intrat și a oprit-o ea însăși.

Câinele ei începe iar să latre. Sunt sigur că în casa aceea este un câine. Lătrăturile vin de acolo.

Mă apropiu de piscină. Văd trei cărți pe fund. Sunt trei romane de-ale mele. Vecina mi-a aruncat în piscină trei romane.

Câinele începe iarăși să latre. Trebuie să găsesc un mijloc de a intra în casa aceea, de a sechestra câinele și a-l face să tacă definitiv.

Acest război e de-abia la început.

Scena disputei familiale pe punctul de a izbucni este o mașină japoneză, automată, cu patru uși, care merge cu o sută patruzeci de kilometri pe oră pe drumul ce duce de la Mar del Plata la Buenos Aires, într-o joi după-amiază, cu Martín la volan. Mama sa, Inés, se află lângă el. Pe bancheta din spate stă Cristina. Cei trei au petrecut o săptămână de vacanță la Mar del Plata și poate că s-au plictisit să-și vadă fețele atât de mult, iar acum sunt și epuizați din cauza călătoriei de cinci ore cu mașina. Așa cum se întâmplă de obicei cu voiajurile în familie, fiecare se gândește (fără să o spună) că e mai greu să-i iubești pe cei din familie când îi vezi zilnic și că metoda cea mai bună de a te înțelege cu ei este să-ți iei vacanțe nu pentru a

le petrece împreună, ci pentru a te depărta de ei. Desigur, aceste lucruri eventual le gândim, dar nu le spunem.

Fără să-și dea seama că duce conversația înspre o confruntare cu fratele ei, Cristina spune:

— Nu este drept ca mama să nu-i împrumute tatălui nostru mașina pentru sfârșiturile de săptămână.

Inés tace, simțind lipsa cățelei sale Lulu, rămasă singură în apartament. Nu a trecut mult timp de când Enrique a părăsit-o. Inés a plâns zile întregi, s-a gândit că era o tragedie inexplicabilă, a căzut într-o depresie. Apoi însă, în mod surprinzător, lucrurile au început să se schimbe: a găsit în Lulu o companie mai iubitoare, mai senină și mai loială decât cea a soțului ei, s-a mutat într-un apartament pe care i l-a dăruit Martín pentru a lăsa în urmă amintirile neplăcute, s-a simțit mai liberă și lipsită de griji și, spre surprinderea ei, a început să-și dea seama că absența lui Enrique, departe de a o doborî, putea să se dovedească propice pentru propria-i fericire. De aceea, când Enrique i-a comunicat că i-ar plăcea să folosească mașina la sfârșit de săptămână, ea a refuzat să i-o dea.

— Mașina e a mamei, spune Martín, conducând cu o viteză imprudentă. Nu are de ce să i-o împrumute.

Cristina, care se înțelege mai bine cu tatăl ei decât Martín și care de obicei, în discuțiile de familie, ia partea tatălui ei, spune pe un ton iritat, în mod sigur sătulă de prezența fratelui ei la hotelul din Mar del Plata, la clubul de pe plajă și acum în mașină:

— Mașina mamei noastre este și a mea. Eu am contribuit cu o parte din sumă la cumpărarea ei. Am dreptul să o folosesc. Și am, de asemenea, dreptul să o împrumut tatălui meu.

Cristina este avocată și își știe bine drepturile. A fost totdeauna cea mai studioasă din familie, o promisiune academică, cea care

primea cele mai bune note în liceu și la facultate. Cu toate că nu era așa de studios, Martín a reușit totuși să câștige mai mulți bani decât ea, pe căi neconvenționale (dar în limitele permise de lege), mulțumită îndrăzelii și ingeniozității sale. Aceste aspecte deloc neglijabile – că ea a studiat mai mult și că el are mai mulți bani – o irită, deși nici asemenea lucruri nu se spun.

— Nu vorbi tâmpenii, se enervează Martín. Mașina e a mamei. A cumpărat-o cu banii ei.

— Și eu am contribuit, protestează Cristina.

— Nu te-a obligat nimeni, precizează Martín. Acum mașina e a ei. Iar dacă mama nu vrea să-i împrumute tatălui nostru mașina, mie îmi pare foarte bine. Cum își permite handicapatul să-i ceară mașina după ce a părăsit-o?

— Să nu vorbești urât de tata, sare Cristina. A părăsit-o pentru că e deprimat.

— Nu, spune Martín. A părăsit-o pentru că e un egoist. După ce Jaime s-a despărțit de soția lui, a avut totdeauna grijă să-i dea bani, nu a abandonat-o niciodată.

Inés rămâne tăcută în continuare, se abține să intervină, dar, bineînțeles, este de acord cu fiul ei. Chiar mai mult decât despărțirea în sine, o doare modul în care a părăsit-o Enrique, cruzimea cu care a executat operațiunea de a dispărea cu banii și a o lăsa în voia sorții.

— Sigur, iubitelul tău e perfect pentru că este gay, îl ia peste picior Cristina. Și tu ești perfect tot pentru că ești gay, continuă ea, întărindu-i lui Martín bănuielile pe care le-a avut dintotdeauna: sora lui e homofobă. În schimb tata e rău pentru că nu este gay.

— Nu mă interesează, spune Martín. Eu nu vreau să-l mai văd. Oricum, mașina e a mamei, nu a ta.

— În parte e și a mea. Și eu am pus bani pentru a fi cumpărată.

— Te rog să nu vorbim de bani, căci dacă e să vorbim de bani, eu tocmai i-am cumpărat mamei un apartament pentru a putea să-și refacă viața, iar tu nu ai contribuit nici măcar cu un sfanț.

— Cu banii tăi? Întreabă Cristina. Sau cu ai iubițelului tău?

— Cristina, te rog, protestează Inés.

— L-am cumpărat cu banii mei, spune Martín. Și dacă l-aș fi cumpărat cu banii lui Jaime, pe tine ce dracu' te privește? De ce trebuie să-ți bați joc de el?

— Pentru că e un fandosit, spune Cristina. Și pentru că tu te dai vedeta familiei și îl critici pe tata, dar ești un întreținut, trăiești pe spinarea iubițelului tău.

— Grăsană de rahat, ia foc Martín. Nu îți permit să-mi vorbești așa în mașina mea.

— Te doare pentru că e adevărat, strigă Cristina. Ești un întreținut. Ai mai multe parale decât mine, care muncesc.

— Și eu muncesc, grăsană tâmpită, strigă Martín. Muncesc în fiecare zi.

— Cu iubitul tău.

— Da, cu Jaime. Ce e rău în asta? Formăm o echipă.

— O echipă, desigur. Încetează cu aiurelile astea.

— Și tu? Oare tu nu muncești cu unchiul Pepe? Nu ai muncit toată viața ta în biroul lui Pepe pentru că el te-a dus acolo?

— O fac pentru că e biroul familiei și pentru că sunt o avocată acceptată în barou, nu ca tine, care nici nu ai terminat facultatea. Eu nu trăiesc pe spatele iubițelului meu.

— Asta pentru că nu ai un iubit și nici nu vei avea vreodată, strigă Martín. Pentru că ești o grăsană insuportabilă. De aceea mă invidiezi, pentru că eu am un iubit, iar tu ești singură.

— Târfă masculină de rahat, ce știi tu despre viața mea amoroasă? strigă Cristina.

— Ce știi e că nu te culci nici măcar cu o focă!

Inés plânge în tăcere și se lamentează că a lăsat-o singură pe cățeaua Lulu, care o iubește fără să se certe, să strige ori să reproșeze.

— Și tu cu cine te culci? Cu un peruan ridicol, care e cu douăzeci de ani mai bătrân decât tine și care e o viperă ce dezvăluie intimitățile familiei sale, spune Cristina.

Martín frânează brusc și strigă:

— Coboară chiar acum din mașina mea.

— Martín, te rog, intervine mama sa.

— Coboară!

— Du-te dracului, strigă Cristina, apoi deschide portiera și se dă jos.

— Nu vreau să te mai văd, îi spune Martín.

Cristina rămâne plângând pe marginea autostrăzii. Martín accelerează.

— Cine se crede grășana asta să-mi vorbească așa?

Poate Inés se gândește: Nu mai vin la Mar del Plata cu copiii mei, cea mai plăcută vacanță este cea de acasă, cu Lulu.

Poate Martín se gândește: Nu mai suport familia asta de nebuni, plec la Miami.

Poate Cristina se gândește: Mi-am lăsat geanta în mașină, cum ajung acum acasă?

Înainte de a pleca din Buenos Aires, Martín și cu mine mergem la cinematografele trenului de coastă⁸. Simt cinematografe vechi,

---

⁸ Tren care circulă între nordul marelui Buenos Aires și parcul de distracții din Tigre (n. tr.).

neglijate, dar mie îmi plac pentru că nu e multă lume, iar vânzătorul de bilete mă privește pofticios.

Martín este exasperat pentru că o femeie face să scârțâie mereu scaunul pe care stă. Îi cere, strigând, să se mute. Femeia se face că nu aude și continuă să se foiască în scaun, făcându-l să scârțâie. Martín deschide un pachet de M&M's și începe să arunce în ea cu proiectilele multicolore. Când o nimerește în cap, femeia se întoarce și ne insultă. Martín îi spune că dacă nu se mută pe alt scaun va continua să arunce în ea cu M&M's. Femeia și prietena ei pleacă din cinematograful.

În această seară, Martín și cu mine facem dragoste. „A fost un moment sacru. Niciodată nu a fost atât de grozav ca azi.”

După ce ajung la Lima, merg la o casă de pe plajă unde mă așteaptă fiicele mele și Sofía. Îl sun pe Martín. Nu îi spun că merg pe plajă. Îl mint. Îi spun că mă duc la mama.

Martín știe că l-am mințit pentru că m-a auzit în apartamentul din Buenos Aires vorbind cu Lola și spunându-i să mă aștepte la casa de pe plajă. Știe că l-am mințit, dar nu îmi reproșează nimic.

La plajă fac o baie în mare, dorm în timpul siestei și apoi mă așez la masă cu fiicele mele și cu Sofía. Mai am doar puțin credit pe telefonul mobil, pentru că am uitat să cumpăr cartelă. Intru în baie și îl sun pe Martín. Vorbesc încet, ca să nu mă audă Sofía, îl mint iarăși, spunându-i că sunt acasă la mama. Martín simte că îi ascund ceva. Încheie convorbirea cu un rece: „Pe curând.”

Mai târziu, în timp ce discut cu o prietenă, primesc un apel cu număr privat. Nu-mi imaginez că ar putea să fie Martín. Nu răspund. Puțin mai târziu mi se termină creditul.

La unu dimineața mă întorc în oraș. Când ajung, nu reîncarc imediat telefonul mobil, ci mă duc să dorm la hotel. Când mă trezesc, opresc la o benzinărie și reîncarc mobilul. Atunci ascult

mesajele. Am primit trei, toate de la Martín. Sunt violente. Ultimul sună așa: „Mie nu-mi închide nimeni telefonul. Nu mă mai suna.” Îi transmit că telefonul meu mobil nu mai avea credit. Martín știe însă că l-am mințit. De aceea îmi scrie: „Știi adevărul. Spune-mi adevărul.”

Îi scriu, mărturisindu-i că am fost pe plajă, dar că nu i-am zis, ca să nu-l supăr.

Martín îmi trimite un e-mail brutal. Îmi spune că nu merit să stau cu el, că nu merit un băiat inteligent, rafinat și distractiv ca el, că merit să mă întorc la Sofía, să dorm cu Sofía, să fac sex cu Sofía, să trăiesc la Lima, în orașul pe care el îl detestă. Apoi îmi scrie ceva teribil: „Nici nu îmi mai place să mă culc cu tine.”

Citesc acel e-mail și intru în studio pentru a face emisiunea de televiziune.

În ziua următoare plec la Miami. La aeroport citesc un e-mail al lui Martín. Mi-a zis că s-a înfuriat pentru că în seara în care m-a sunat și nu am răspuns voia să-mi spună că i-au descoperit niște polipi maligni și va trebui să se opereze.

Înainte de a urca în avion îi scriu spunându-i că îmi pare foarte rău, că voi fi alături de el în ziua în care va fi operat.

După ce ajung la Miami, nu îl mai sun și nu-i mai scriu. Sunt îndurerat. Îmi amintesc de cuvintele pe care mi le-a scris: „Nu mă meriți, meriți Lima, meriți să te întorci la Sofía.”

Într-o după-amiază mă sună și lasă un mesaj. Deși sunt acolo, nu ridic telefonul.

Îi scriu: „Nu pot uita lucrurile oribile pe care mi le-ai spus. Dacă meriți pe cineva mai bun, nu mai sta cu mine.”

Îmi scrie: „Sunt un nebun și sunt rău, dar te iubesc.”

Apoi vine boala. Nu pot respira. Mă sufoc. Simt că voi muri singur în casă și că va trece o săptămână fără ca să-și dea cineva seama.

Nu mi-am schimbat testamentul. Dacă mor, totul va reveni fiicelor mele. Lui Martín nu îi las nimic. Tușind și sufocându-mă, merg în zori la spital, cu mașina. Mi se cere asigurarea medicală. Le dau cardul de asigurare peruană. Mi se spune că nu mă pot interna pe baza acelei asigurări. Le ofer cartea mea de credit. Mi se spune că nu sunt acceptați pacienți fără asigurare. Mă simt umilit.

Niciodată nu mi-am închipuit că nu voi fi primit într-un spital, chiar dacă sunt atât de faimos.

Întors acasă, îl sun pe Martín și îi spun tușind: „Ești un nebun și ești rău, dar te iubesc.”

Totul se înrăutățește într-o joi dimineața. O tuse persistentă și dureroasă îmi amintește că ceva continuă să nu fie în regulă. Dușman cum sunt al medicilor și al medicamentelor, sper că va înceta în cele din urmă și mă va lăsa în pace. Însă tușea de origine misterioasă se înverșunează împotriva mea cu o cruzime mai mare decât mi-aș fi putut imagina. Departate de a ceda, pune stăpânire pe mine cu o asemenea virulență, încât nu mă lasă să respir, să dorm, să mănânc și nici măcar să umblu.

M-a slăbit în asemenea hal încât a umbla câțiva metri prin casă, târșâindu-mi papucii din blană de iepure, se dovedește a fi o operațiune pentru care trebuie să fac anterior o pregătire mintală, adunându-mi toate puterile slabe pe care le mai am, iar a urca la etajul doi, unde se află camera mea plină de praf, este deja o acțiune ce iese din sfera realului și pe care necazurile respiratorii mi-o interzic.

Cu toate acestea, îmi spun că, bând doar foarte multă apă și abținându-mă să înghit diverse siropuri și antibiotice, îmi voi reveni rapid și voi putea iarăși să respir ca de obicei.

Thais, al cărei fiu a murit de SIDA și poate din acest motiv mă iubește ca și cum aș fi al ei, îmi aduce supă de pui, suc de portocale, antibiotice, siropuri, pastile pentru dureri în gât, dar nu mi-e foame, nu pot mânca nimic, iar antibioticele mă slăbesc și mai mult, poate fiindcă le-am luat fără să fi mâncat câteva zile la rând.

Duminică seara, micul meu domeniu privat, ale cărui teritorii s-au redus treptat pe măsură ce boala avansează, se reduce acum doar la fotoliul din care nu mă mai pot ridica, fotoliul în care, întins îmbrăcat doar în pijama, cu telefonul într-o mână și cu telecomanda în cealaltă, mă vor găsi probabil peste câteva zile, rece ca gheața și absent complet, atunci când mirosul pestilențial va pătrunde insidios în casa vecinilor, care mă urăsc, desigur.

Temându-mă că voi muri asfixiat, incapabil să mă deplasez de la fotoliu la frigider, de la fotoliu la calculator sau în oricare altă parte, chem ambulanța și cer ajutorul cadrelor medicale.

O clipă mai târziu mă aflu întins pe o targă, într-o ambulanță, cu o mască de oxigen, în timp ce vuietul sirenei sparge liniștea nopții și mă supune unei forme de tortură de neînțeles.

Îi cer infirmierului să oprească sirena. Îmi spune că nu e posibil și că nu trebuie să-mi scot masca. Îi spun că nu boala mă omoară, ci sirena.

La spitalul de urgență îmi înțepă fără milă toate venele și arterele posibile, îmi scot mai mult sânge decât credeam că am, mă supun unor încercări umilitoare, îmi injectează nenumărate substanțe gălbui, mă pun să semnez niște hârtii spunându-mi că dacă mor sau rămân invalid ei nu au nicio vină și mă întreabă pe cine să caute în cazul în care se va întâmpla ceva rău. „Pe nimeni”,

spun eu. Domnișoara îmi cere un nume și un număr. Îi dau două, cel al lui Martín și cel al Sofíei, dar sunt în America de Sud și nu pot efectua convorbiri internaționale. Îmi cere un număr local, din Miami. „Nu am prieteni în acest oraș”, îmi spun eu. Ea insistă totuși, așa că îi zic: „Scrieți numărul dumneavoastră, dați-vă singură telefon.”

O doctoriță blondă și cu ochelari îmi spune că nivelul oxigenului din sângele meu este foarte scăzut. Mă informează că va trebui să mă interneze. Îi spun că deja mă simt mai bine după toate medicamentele pe care le-au băgat în mine și că, dacă îmi vând un balon de oxigen, mă voi duce acasă încântat. Ea îmi spune că nu pot pleca, că trebuie să mă interneze. Evident, mă gândesc eu, vreți să scoateți bani de la mine, lipitorilor.

La un moment dat, spre sfârșitul dimineții, sunt dus într-o cameră de la etajul trei, cu vedere la parcare și la o jumătate de arbore. Sunt înghețat. Aerul condiționat este pornit la maximum și nu îl pot opri pentru că provine dintr-un sistem central, iar nivelul temperaturii îl hotărăște cineva care nu le arată deloc milă celor care suferă permanent de frig. Nu pot să mă acopăr. Pentru că sunt înțepat, intubat și prins în cursă, trebuie să rămân aproape gol, îmbrăcat doar cu halatul vechi și rupt, de culoare verzuie, care se va fi despărțit în timp de nu puțini morți, iar acum își așază stofa uzată și nedorită pe mine.

Sunt extenuat, dar nu pot dormi din cauza frigului produs de aerul condiționat, a tusei care nu cedează, a umilitoarei condiții de ostatic și a strigătelor unui bolnav care s-a oprit în mijlocul coridorului, în fața ușii camerei mele, vociferând:

— Nu simt un găgăuță și niciun mâncător de rahat! Nu sunt un găgăuță și niciun mâncător de rahat! Nu sunt un găgăuță și niciun mâncător de rahat!

Individul, care strigă cu un pronunțat accent portorică, îi acuză pe medici și pe infirmieri că vor să-l omoare, că s-au vorbit să-l priveze de libertate și să-i distrugă, încet și bine planificat, puțina sănătate rămasă.

Nimeni nu reușește să-l facă să tacă pe pacientul scos din minți. Nu pot dormi, iar tușea mă omoară. Cer un sedativ: zadarnic, nimănui nu-i pasă că nu am dormit și nu am mâncat de mai multe nopți, tot ce vor să știe este ce voi mânca la micul dejun, la prânz și la cină, dacă doresc ouă sau cereale, dacă vreau cremă de zahăr ars ca desert, dacă am poftă de păstrăv sau de merlucius. Iar eu nu vreau decât să plec de acolo, să dispar cu totul, să mă facă cineva să dorm douăsprezece ore. Dar se pare că e prea mult să cer așa ceva.

La opt dimineața, după ce a tăcut nătărăul de pe coridor, mi se aduce un mic dejun unsuros și pestilențial, o farfurie cu ouă, un hamburger și cartofi, al cărui aspect este suficient pentru a-mi produce o greață pură și nemăsurată.

Nu încetează să mă surprindă că, la fiecare cincisprezece minute, cineva intră în camera mea pentru a îndeplini o sarcină de rutină, minoră, precum cea de a-mi aduce un pieptene, de a-mi scoate ciorapii, de a-mi lua tensiunea, de a schimba oxigenul, de a-mi mai administra lichide gălbui, de a-mi lăsa loțiuni și șampoane, ori chiar niște ciorapi roșii care aderă bine la podea, ca să nu cad. La fiecare zece sau cincisprezece minute cineva intră și mă atinge un pic, mă înțeapă iarăși, mă întoarce, mă răsuțește și parcă mă prinde și mai bine în cursă și apoi pleacă, iar eu rămân îngrijorat, văzând cum trec ceasurile fără să pot dormi.

Medicii mi-au spus că trebuie să mai rămân câteva zile, suportând strigătele nătărăului. Le zic că trebuie să plec, dar ei îmi spun că nu pot aproba externarea, că sănătatea mea e în mare

pericol dacă plec. „Mai mare este pericolul dacă rămân”, îi asigur eu.

După-amiază găsesc complicele pe care îl căutam, un infirmier tânăr, îmbrăcat complet în alb, foarte frumos, cu numele de Armando, care m-a recunoscut de la televizor și e foarte amabil cu mine. Îl rog să mă ajute să scap. I se face milă de mine. Îmi dă să semnez niște hârtii, îmi scoate toate tuburile și pansamentele adezive, aduce un scaun cu roțile, mă așază în el și, sfidând privirile medicilor (care, pentru a se răzbuna, au refuzat să-mi dea rețetele pentru continuarea tratamentului), mă scoate din acel infern. Unul dintre medici, un individ odios, cu burtă și mustață, îmi aține calea la ieșirea din ascensor și mă întreabă de ce plec din spital împotriva recomandării sale profesionale.

— Pentru că nu sunt un găgăuță și un mâncător de rahat, îi replic eu, iar el mă privește fără să înțeleagă.

Puțin mai încolo Armando, infirmierul și complicele meu, începe să râdă, iar eu mă gândesc că într-o zi voi reveni la spital, nu pentru a muri în sfârșit acolo, ci pentru a-i spune că în acea dimineață în care am tușit continuu m-am îndrăgostit de el și de mâinile lui binefăcătoare, și că tușea, la fel ca iubirea, e ceva care nu se poate ascunde.

Este efectiv imposibil să te simți bine duminică, la miezul nopții, în Lima, sub o burniță neașteptată și perfidă ca bârfele ce înveninează viața orașului. E imposibil să te simți bine dacă ai terminat emisiunea ta de televiziune, dar ești încă machiat, tușești tot timpul și conduci ca un sinucigaș pe o autostradă dezolantă și întunecoasă care mărginește litoralul de sud.

Ce mă încurajează să perseverez în acțiunea mea, accelerând un pic mai mult, simțind cum cauciucurile alunecă ușor la curbele

care taie deșertul și mă îndepărtează de oraș, este iluzia sau fantezia că, dacă ajung la casa de pe plajă împrumutată de Sofía, mă voi simți mai bine, tușea va ceda, voi reuși să dorm fără să mă droghez și voi găsi în aerul pur care vine dinspre mare leacul pentru toate necazurile mele.

Mama mea mi-a spus, alarmată, că trebuie să consult imediat un medic, mi-a recomandat doctori cu o pregătire excelentă (bănuiesc că niciunul dintre ei nu e agnostic), a obținut pentru mine o consultație pentru următoarea zi de luni, după-amiază, la clinica în care a murit tatăl meu, dar eu i-am spus că nu am forța de a reveni acolo și la nicio altă clinică și că cinci zile singur în fața mării îmi vor face mult mai bine decât atingerile oricărui doctor năucit de căldura verii din oraș.

Cum era previzibil, nu am rezolvat nimic prin faptul că stau acum în acea casă mare, cu un singur etaj, multe camere cu paturi și decorațiuni interioare curajoase, ridicată în mod temerar la mai puțin de o sută de metri de mare. Nu se schimbă nimic pentru că tușesc în continuare, sunt nedormit și înghețat, întins pe un pat fără cuverturi, încălțat cu trei perechi de ciorapi, cu două aeroterme care emană aer cald la câțiva centimetri de picioare, atât de aproape încât uneori mă trezesc cu picioarele fierbând și cu bănuiala că mi-au luat foc ciorapii. Ce se schimbă nu e starea sănătății mele, ci scenariul în care aceasta se deteriorează: o casă atât de goală încât tușea mea produce ecou și o mare atât de aproape încât valurile mor nu departe de aerotermele care mă mențin calduț.

Posibilitatea de a contempla marea în absența creaturilor umane de pe plajă și din jurul casei, plăcuta companie a păianjenilor de prin colțuri și muștele, care apar în mod misterios în bucătărie, deși toate ușile și ferestrele sunt închise, ar putea să nu reprezinte

rezolvarea necazurilor mele, dar se dovedește o consolare pentru spirit, știind că în această casă sunt liber în cel mai înalt grad, nu deranjez pe nimeni și nimeni nu mă deranjează, și amintindu-mi de situația umilitoare de ostatic intubat într-un spital din Miami din care am scăpat și la care mă voi întoarce doar dacă voi fi dus acolo dopat, inconștient sau fără viață.

Resemnat cu faptul că acele cinci zile de singurătate în fața mării se vor scurge fără cea mai mică tresărire, mâncând doar miere, polen și banane, mutându-mă dintr-un pat al casei în altul, aud în depărtare, tot mai iritat, niște strigăte care vin dinspre plajă, ceea ce mă face să mă apropiu de terasă și să observ perplex spectacolul neașteptat care se desfășoară în fața ochilor mei: douăzeci de bărbați tineri, bruneți, bine făcuți, în costume de baie strâmte în cele mai multe dintre cazuri și în general de culoare neagră, au instalat două mici porți de fotbal și aleargă cu ardoare după o minge albă care se mișcă înapoi și încolo, cu salturi capricioase pe nisipul plajei, exact în fața grădinii mele, în timp ce strigă, se ceartă, protestează și se bucură zgomotos când marchează un gol.

Spectacolul este de o frumusețe neobișnuită și cutremurătoare, motiv pentru care deschid ușa terasei, mă expun brizei mării, fiind acum departe de sobele mele, și mă așez, mai exact mă las să cad într-un scaun pliant pentru a contempla extaziat fiecare mic detaliu al acestei formidabile demonstrații atletice pe care băieții respectivi, cu siguranță salvamari, grădinari sau paznici ai acestor case de lux, au avut generozitatea de a o oferi, fără să știe, unui om bolnav, care nu a mai jucat fotbal de multă vreme, de la acea partidă de la Rosario, dar care urmărește încă plin de extaz acel du-te-vino al mingii din orice meci de profesioniști sau amatori, jucat de bărbați sau femei: confirm acest lucru pentru că, atunci când ies la plimbare prin parcul de la Key Biscayne și se joacă

fotbal, este imposibil ca privirile mele să nu fie atrase de vraja mingii, iar din acest motiv sfârșesc prin a mă așeza pe o bancă pentru a urmări partida și a-mi aminti de vremurile în care încă mai jucam și eu. Cred că nu o făceam prea rău.

În acea oră și jumătate în care privirea mea urmărește mișcările neastâmpărate ale mingii, deseori deviate sau oprite de nisip, care nu favorizează fluenta jocului, dar mai ales trupurile elegante și admirabile ale celor care aleargă după ea neobosiți și cu o risipă de energie și vitalitate pe care eu nu o voi mai putea-o face vreodată, uit de toate necazurile, nu mai tușesc, nu îmi mai e frig la picioare și, spre surprinderea mea, mă simt cuprins de o poftă tot mai mare de a coborî pe nisip pentru a juca împreună cu ei. Când pleacă, după ce au făcut o baie în mare, boala sau amintirea bolii pune din nou stăpânire pe mine.

Ziua următoare, la aceeași oră, unu după-amiază, aceiași bărbați neobosiți, cu costume de baie sobre, revin pe fâșia de nisip din fața casei, instalează porțile, fac încălzirea și încep să strige în timp ce aleargă după mingi, străini de orice formă de oboseală. Deodată, unul dintre ei mă vede așezat pe terasă, hipnotizat de joc și de frumusețea protagoniștilor, și mă întreabă:

— Slăbuțule, vrei să joci?

Este evident că „slăbuțule” nu corespunde cu studierea atentă a înfățișării mele, ci este o expresie folosită curent, cu intenții bune.

— Nu sunteți în formație completă? întreb eu.

— Nu, spune el. Ne lipsește un om.

Câteva minute după aceea m-am dezbrăcat de haine, mi-am pus un costum de baie cu flori, mi-am dat pe față și pe umeri cu loțiune de protecție solară și am coborât pe plajă. După salutarile și glumele previzibile, întrucât toți mă recunosc de la televizor și sunt surprinși să mă vadă acolo fără costum și cravată, cu barba

crescută și burta micșorată de boală, încep să o iau la trap, să caut mingea, să o cer, să mă demarchez, să pasez din prima, înainte ca unul dintre acei tineri musculoși să mă atace. Nu există tuse, boală sau oboseală cronică în stare să mă împiedice să mă bucur de această partidă pe nisip, chiar dacă precara mea condiție fizică nu-mi permite să alerg cu viteza coechipierilor mei și nici să mă aventurez în driblinguri, ceea ce mă obligă să joc mai mult de pe loc, dozându-mi cu zgârcenie puținul aer pe care îl tezaurizez, și făcând sprinturi scurte doar atunci când sunt absolut inevitabile, accelerări urmate de secreții de salivă pe malul mării și de o amețeală trecătoare.

Atunci, amintindu-mi de vremurile bune, îmi recapăt suflul de altădată, mă antrenez într-o combinație rapidă și îndrăcită, mă prefac că vreau să șutez, îl evit pe apărătorul imprudent și trimit o torpilă în colțul micuței porți, cu atâta noroc încât mingea intră chiar acolo, în colțul neatins pe care l-am țintit. Cel mai grozav lucru nu e senzația extraordinară de a fi marcat un gol după atât de mult timp în care nu am jucat fotbal, ci contopirea în îmbrățișările asudate ale salvamarilor, grădinarilor și paznicilor care îmi spun „Jaimito”, mă bat cu palma pe spate și mă fac să le simt splendida tărie a trupurilor. Apoi spun că nu mai joc, mă prăbușesc în nisip fără puterea de a mai alerga, privesc cerul meschin care ascunde soarele și încep iar să tușesc, gândindu-mă să intru în mare chiar de o fi să mor apoi noaptea, la căldura aerotermelor.

Avionul coboară pe nisipurile din Lima când se crapă de ziuă. Nu am dormit. Masca albă pe care mi-a dat-o doctorița îmi acoperă nasul și gura pentru a nu mă contamina cu microbi, bacteriile și

virusii care, conform opiniei sale, mișună prin avioane și trec de la un pasager la altul, infectându-i pe toți.

— Duci o viață sănătoasă? m-a întrebat doctorița.

— Da, i-am răspuns eu. Nu fumez, nu beau alcool, nu mănânc multe grăsimi, fac zilnic plimbări prin parc.

— Cât de des călătorești?

— La fiecare sfârșit de săptămână, am precizat eu.

— Atunci nu duci o viață sănătoasă, a afirmat ea, sentențios.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că avioanele sunt pline ochi de germenii. Avioanele te omoară.

I-am explicat că nu pot renunța să zbor așa des pentru că am semnat contracte pe care trebuie să le respect, chiar dacă mă umplu de germenii.

— Atunci vei călători totdeauna cu masca pe față, a spus ea.

Necazul cu purtarea măștii în timpul călătoriilor este că stewardesele și pasagerii te privesc compătimator și păstrează o distanță prudentă față de tine. Dacă stau să judec bine, poate că nu e o problemă.

— Ești bolnav? m-a întrebat o stewardesă, în timp ce așeza tava cu mâncare pe masa rabatabilă a scaunului de alături, care, din fericire, era liber.

— Da, i-am spus eu.

— Ce ai? a întrebat ea.

— Simt că nu mă aflu în corpul potrivit, i-am spus eu.

M-a privit alarmată și a avut bunul-simț să nu mai pună alte întrebări.

Nu că aș vrea să fiu femeie sau că mă dezgustă penisul pe care îl am. Nu, tot corpul – burta obscenă, fleșcăiala jalnică, cavernele

afectate, firele pubiene albe, dar pe care nu le voi vopsi – mi se pare o eroare.

Se spune că sufletul nu e nemuritor, că e tot atât de muritor ca trupul și că, uneori, moare chiar înaintea trupului. Poate că asta este și cazul meu. Poate că nu am avut niciodată suflet, poate m-am născut lipsit de suflet, nu știu. Dar dacă am avut suflet, al meu era muritor și mi se pare că a murit din cauza excesului de machiaj și a orelor de televiziune, a murit în vreun studio de televiziune, iar eu am continuat să vorbesc, fără suflet.

După ce dorm două ore, cu fața în jos și încălțat, merg la doctoriță. Îi duc salivă într-o sticlută sterilizată, oare asta o fi ceea ce a mai rămas din sufletul meu? Doctorița mă atinge, mă palpează, mă auscultă, îmi masează spatele, îmi face cadou bomboane de ciocolată. Mă întreabă apoi dacă îmi administrez droguri injectabile. Îi răspund că nu. Îmi spune că am urme de narcotice în sânge. Îmi spune că am o infecție la plămâni. Îmi spune că trebuie să-mi ia sânge de îndată, îi spun că trebuie să merg la toaletă. Însă nu merg la toaletă. Ies din cabinetul ei de consultații, cobor cinci etaje pe scări, parcurg o distanță de vreo sută de metri, cumpăr o cremolada⁹ din struguri de Burgundia, urc în camionetă și plec de acolo, amintindu-mi zâmbind de diagnosticul doctoriței:

— Grasule, ești plin de mucozități.

Când ajung acasă, citesc un e-mail trimis de Thais, care îmi recomandă să-mi fac injecții cu un medicament pentru întărirea sistemului imunitar. Mă duc la farmacie, cumpăr mai multe cutii

---

⁹ Băutură răcoritoare peruană de o consistență apropiată de cea a unei înghețate (n. tr.).

cu medicamentul respectiv, mă întorc acasă și o rog pe Sofia să-mi facă injecția.

Sofia îmi făcea injecții când locuiam amândoi la Washington, îmi cunoaște bine fesele și știe ce are de făcut. Mă duce în camera ei, pregătește injecția, pune un prosop alb și îmi spune să mă întind cu fața în jos. Scena nu e lipsită de un anumit erotism, cel puțin pentru mine, care nu am suflet sau care îl scuipe deseori.

Îmi dau jos pantalonii, mă întind pe patul adus cu vaporul de la Miami, îmi dau jos chiloții și îmi arăt cu mândrie reținută singurul talent pe care îl am, cel care mi-a permis să-mi croiesc drum în viață, bunul meu cel mai de preț, cheia tuturor triumfurilor mele: fesele. Are prea puțină importanță că îți moare sufletul când ai niște fese semețe, justițiare și pline de demnitate ca ale mele, niște fese care au supraviețuit câtorva mii de bătălii aspre și sunt oricând gata să mai poarte una, pentru onoare.

Sofia îmi șterge fesa cu o bucată de vată îmbibată cu alcool, se joacă un pic cu ea, își înfige unghiile încercând astfel să mă pregătească încet și drăgăstos pentru durerea care se apropie, iar eu ridic fesele plin de curaj și aștept înțepătura.

În clipa aceea, fără ca niciunul dintre noi să observe, mama ei, care nu mă iubește câtuși de puțin și al cărei suflet a murit în mod sigur înaintea sufletului meu, intră în casă, se apropie de încăperea în care ne aflăm și o aude pe Sofia când îmi spune:

— O să te doară când ți-l bag, dar și mai rău te va dura când ți-l voi scoate.

Mama Sofiei, care nu ignoră veleitățile mele amoroase, se oprește, nevenindu-i să-și creadă urechilor, și se uită discret prin ușa puțin întredeschisă. Ceea ce vede o umple de stupeoare, o îngrozește, îi dă fiori reci: eu stau întins cu fața în jos, cu ochii

închiși, cu fesele goale și ridicate, în așteptarea pedepsei mult dorite, spunând cu o voce suspect de optimistă:

— Bagă-l fără frică. Bagă-l odată.

— O să te doară.

— Nu contează. Sunt deja obișnuit.

Mama Sofiei face un pas înapoi, speriată, simțind că e gata să leșine. Apoi o aude pe fiica ei spunându-mi cu o voce iubitoare:

— O să te doară mai tare pentru că e puțin cam uleioasă.

Asta e deja prea mult. Ea, o doamnă onorabilă din înalta societate, știa că eu eram soi rău, un pervers, un degenerat. Nu și-a închipuit însă vreodată că propria ei fiică, educată la Washington, Philadelphia și Paris, îmi poate spune:

— Te-a durut mult când l-am băgat?

Iar eu să-i răspund:

— Nu a durut cine știe ce. Bagă-l tot. Bagă până la ultima picătură.

Iar ea, controlând situația, bucurându-se de poziția dominantă pe care o are acum asupra mea în pat, să-mi spună:

— Te va durea atunci când ți-l voi scoate.

Iar eu să o rog:

— Te rog, scoate-l. Nu mai suport.

Și ea să refuze:

— Încă nu. Mai e puțin. Rezistă. Ți va face bine.

Mama Sofiei părăsește casa în lacrimi, amețită, năucită, întrebându-se cum de-a păcătuit într-atât încât fiica ei să ajungă să sodomizeze cu o sculă uleioasă un scriitor mediocru și leneș, care a distrus tot ce era bun și nobil în fiica ei și a corupt-o cu firea lui destrăbălăță și ideile lui libertine.

Când trece prin dreptul ferestrei, urmată de câinii odioși care nu se mai opresc din lătrat, se oprește, ne vede îmbrățișați în spatele

perdelelor și mă aude cum îi spun Sofiei, cuprins de o formă de iubire pe care nu o cunoșteam atunci când făceam dragoste în acel pat pe care l-am adus de la Miami:

— Nimeni nu o face mai bine ca tine, grăsuțo. Pleacă apoi în mare grabă, socotind că a sosit momentul să mă otrăvească, fără să știe că sunt deja otrăvit și că tocmai din acest motiv fiica ei mi-a împuns fesa și a introdus în ea un medicament în mod sigur inutil.

Doctorii din Miami mi-au spus că, având plămânii infectați și astm acut, nu ar fi trebuit să merg la Buenos Aires. L-am întrebat: „Cine nu e infectat? Poți trăi fără să fii infectat? Oare nu sunt eu însumi o infecție?”

Doctorița din Lima mi-a făcut grăbită un desen pentru a-mi arăta că partea inferioară a plămânilor mei apărea neagră pe plăci, de parcă aș fi fost un fumător inveterat, și că, dacă nu reușeam să o curățăm printr-un tratament șoc cu antibiotice, ar fi mai bine să o extirpăm pentru a evita o evoluție canceroasă. A mai spus că nu foloseam decât jumătatea superioară a plămânilor și că din această cauză nu aveam aer, iar când ieșeam să alerg prin parc mă întreceau doar mergând și doamnele în vârstă, o umilință pe care i-o relatasem eu însumi: „Alerg atât de încet, doamnă doctor, încât mă depășesc oameni care merg, nu aleargă.” Doctorița mi-a cerut să anulez călătoria la Buenos Aires.

Dar toți acești doctori amabili, pe care nu i-am plătit, lăsându-i să creadă că își vor primi banii de la asigurări, deși eu nu sunt asigurat de fapt, nu știau că, infectat sau ba, trebuia să merg la Buenos Aires pentru a sărbători a treizecea aniversare a lui Martín, deși el, cu fața lui de bebeluș, pare să nu aibă mai mult de douăzeci (motiv pentru care unele doamne cu capul în nori mă întreabă uneori dacă e fiul meu). Treizeci de ani din care eu l-am avut lângă

mine doar în ultimii șase, pentru că până atunci el ieșea cu fete frumoase care doreau să ajungă cântărețe faimoase.

I-am promis lui Martín că vom da o petrecere periculoasă și excesivă, cum presupun că trebuie să fie petrecerile bune, pentru a sărbători cei treizeci de ani ai săi care par douăzeci (și care sunt cu treisprezece mai puțini decât ai mei) și niciun doctor avid să-mi găsească pete negre pe plămâni nu mă va priva de plăcerea de a-l vedea dansând extaziat noaptea întreagă, plin de rom la gheață și stimulenți, care este, desigur, singurul mod în care dansăm unul cu altul, dată fiind nepriceperea mea în ale dansului: Martín făcând salturi ca un apucat, iar eu stând pe scaun și privindu-l nu mai puțin extaziat, sărind în imaginație alături de el și bând șampanie roze foarte dulce.

Ieșind din Ezeiza în zorii zilei, un vânt înghețat mi-a amintit că venise toamna: patru grade Celsius, după cum spuneau la radio.

Când am sosit, Martín era deja în picioare și făcea duș, pentru că trebuia să mergem la medic (el și cu mine mergem la medic în fiecare săptămână, doar că el îl ia în seamă) și, imediat după ce s-a îmbrăcat, mi-a arătat ferestrele ermetice germane care au fost montate la salon și la camerele noastre pentru a fi protejați de frig și de zgomotele străzii. Cu toate acestea, în bucătărie păstrasem fereastra veche și nefolositoare, atât de ruginită încât nu se putea închide. Nu fusese schimbată pentru că așa hotărâse arhitecta, care îl convinsese pe Martín să facă niște modificări și să micșoreze dimensiunile ferestrei. Cât de mult aveam să regretăm că nu am schimbat-o (fereastra sau arhitecta) în zilele următoare...

Întrucât fereastra nu se putea închide în continuare și frigul tot se strecura, țineam închisă ușa de la bucătărie pentru ca asprimea toamnei să nu se simtă în tot apartamentul, ceea ce ne făcea să trăim în trei temperaturi: cea din camera mea, unde era foarte cald,

cea din bucătărie, unde era o ghețarie, și cea din restul apartamentului, călduță după Martín, dar cam rece pentru gustul meu.

Într-o dimineață m-am trezit simțind că mă sufoc. Nu puteam respira. M-am gândit că revenise boala, ca să-mi strice sărbătoarea. Am ieșit din camera mea. Nu am știut unde mă aflam: totul era plin de fum, un nor dens de fum se strecurase prin fereastra de la bucătărie și, pentru că Martín uitase să închidă ușa de la bucătărie când s-a dus la culcare, se împrăștiase în tot apartamentul, ascunzând privirilor noastre lucrurile din casă, cufundându-ne în neliniștitoarea ambiguitate a ceții, despre care nu se știe niciodată de unde vine și nici unde se sfârșește. M-am speriat. Am alergat să-l trezesc pe Martín. I-am spus: „A luat foc clădirea, să ieșim repede.” Martín și-a pus niște sandale în picioare și a ieșit în fugă. Nu a fost nevoie să mă îmbrac, întrucât, așa cum fac de obicei, dormisem îmbrăcat în hainele de oraș și încălțat. Mi-am luat un sacou și am ieșit în urma lui. Am coborât în mare grabă scara plină de fum. Ajungând în stradă, am constatat perplex că era fum peste tot: pe trotuar și pe strada cu pavaj vechi, învăluind mașinile, pe coroanele arborilor, pe terenurile de tenis, ascunzând lumina semafoarelor și ștergând contururile suave ale feței lui Martín, care, zăpăcit, părea o fantomă în pijama. Putea fi un moment romantic dacă nu aș fi început să tușesc.

De unde venea tot acest fum? Ce zei mânioși ni-l trimiseseră? Ce arsese sau continua să ardă pentru ca atât de mult fum să se lase asupra orașului, răspândindu-se pe străzi și piețe, intrând în case, pătrunzând în nări, infectându-ne fără milă? Mi-am amintit ce le spusese doctorilor: „Cine nu e infectat?” Fumul apăruse pentru a ne infecta pe toți.

Era deja prea târziu. Apartamentul fusese de acum colonizat de imperiul fumului. Mi-am pus masca pe care o folosesc în avioane, m-am trântit în pat și am aflat de la televizor sursa fumului: cineva dăduse foc vegetației de pe mii de hectare în afara orașului, obligându-ne în mod deliberat sau accidental – oricum aproape că nu mai contează –, să respirăm un aer viciat, pestilențial, toxic, deși în timpul dimineții anumite ziare dădeau asigurări că fumul nu era periculos pentru sănătate, ci doar deranjant.

Pe mine însă, chiar și cu masca pusă, nu mă lăsa să respir, ceea ce era, poate, mai puțin vina fumului și mai mult a măștii. Cert este că simțeam că mă sufoc. Și mai aveam și discuții cu Martín, spunându-i că dacă am fi schimbat fereastra de la bucătărie, nu am fi înghițit acum așa ceva.

Într-un moment de panică, am mers la o clinică și am spus că nu pot respira, cerând să fiu adormit și să mă facă să respir cu ajutorul unui balon de oxigen.

Când m-am trezit, era deja ziua aniversării lui Martín. L-am îmbrățișat și am ieșit la plimbare, eu fiind încă sub influența sedativelor. Fumul era prezent în continuare, dar oamenii se obișnuiseră cu el și poate unora chiar le producea plăcere, ca și cum ar fi avut o imprecisă calitate literară, ca și cum un oraș populat cu oameni cu contururile șterse din cauza fumului era, prin însuși acest fapt, un loc propice pentru a trăi și a muri, ca și cum norul urât mirositor și cenușiu nu ar fi fost altceva decât amintirea impertinentă a faptului că și noi toți suntem cenușii și urât mirositori.

Martín a sugerat să anulăm petrecerea, dar eu am refuzat. „Fumul o va face de neuitat”, i-am spus eu. În acea seară, Martín a băut tot romul la gheață pe care a putut să-l bea, iar eu mi-am scos masca aceea, cu care i-am întâmpinat pe toți invitații, pentru a bea

șampanie roze foarte dulce și a mă îmbăta cum nu mă mai îmbătasem demult. La un moment dat, băiatul care se ocupa de muzică nu a avut o idee mai bună decât să lanseze un nor de fum pe ringul de dans. Martín a izbucnit într-un hohot de râs când a văzut că fumul s-a îndreptat direct spre locul în care stăteam eu. Apoi, văzându-mă că tușesc în mijlocul fumului de pajiști arse și artificii de discotecă, s-a enervat atât de tare încât a luat foarfecă pe care prietenul său Nico o folosea ca să taie pastilele stimulatoare, a urcat la etajul al doilea și i-a spus băiatului cu muzica să nu mai lanseze fum în direcția mea, că îl omoară cu foarfecă aia. Când a venit iarăși să danseze lângă mine, l-am sărutat prin fum, fără să fi fost sigur că el era.

Pe neașteptate, într-o după-amiază, vine o pasăre care își face cuibul într-un arbore din fața casei mele și nu încetează să cânte zi și noapte.

La început e amuzantă și chiar benefică pentru inspirație, dar apoi începe să deranjeze, pentru că nu încetează să cânte în diferite registre, mai mult sau mai puțin acute, iar când vreau să dorm sau să scriu și pasărea continuă să-și proclame fericirea, în cele din urmă cântecul ei devine iritant.

Ciudat este că o aud cântând la orice oră, ceea ce înseamnă că nu doarme. Eu credeam că păsările cântă doar la anumite ore, de exemplu în zori, dar aceasta este o pasăre stranie, care cântă dimineața, după-amiaza, noaptea, la orice oră.

Nu că ar face un zgomot extraordinar, e doar o pasăre care cântă, dar e un zgomot persistent, care nu încetează, un zgomot care sfârșește prin a deranja, pentru că te gândești că ea cântă într-un mod atât de strident pentru că e fericită. Ceea ce irită atunci cel mai mult nu e neobosita ei vocație cântătoare, ci certitudinea că

această venetică e mult mai fericită decât tine sau că e așa de fericită cum tu nu vei fi niciodată și că ne-o amintește la fiecare zece secunde.

De aceea, într-o noapte, pe la patru, sătul de imprevizibilele ei încercări muzicale, care se deosebesc unele de altele, ca și cum ar căuta un mod de a-și exprima bucuria ce se dovedește mereu insuficient sau imperfect și justifică din acest motiv încă un tril sau încă un cântec, ies, mă apropii de arbore, o văd cântând cu o bucurie ofensatoare și hotărâsc că trebuie să moară.

Multe au fost zilele în care a trebuit să-i suport trilurile odioase, o săptămână întreagă am auzit-o proclamând cât de bine se simte acolo sus, în acel arbore, în apropierea unui cablu de înaltă tensiune: din cauza ei nu pot să-mi fac siesta, nu reușesc să scriu mai mult de trei rânduri, mă trezesc în zori torturat de recitalurile ei, mă simt obosit și foarte prost dispus.

Pasărea fericită trebuie să moară. Nu-mi place să omor pe nimeni, dar în acest caz e vorba de legitimă apărare. Trebuie să aleg între fericirea ei fără margini și dreptul meu de a trăi în pace sau, cel puțin, în liniște.

Caut niște pietre și le arunc cu toate forța de care sunt în stare. Nu reușesc s-o nimeresc. Pasărea se sperie și zboară până într-un palmier care se află la vreo cincizeci de metri. Pentru o clipă tace, în sfârșit. Mă întorc în casă, gândindu-mă că nu mă va mai deranja.

A fost doar o iluzie. Nu trec mai mult de zece minute și e iarăși în arbore, în fața casei, anunțându-ne pe noi, cei care locuim pe această stradă, că aici s-a hotărât să se instaleze, să locuiască, să-și facă o familie, să dea concerte gratuite și să-și anunțe fericirea în stânga și-n dreapta, cu ciudate inflexiuni vocale.

Îmi amintesc atunci de înțelepciunea tatălui meu, care avea obiceiul să țină în casă tot soiul de arme de foc: pistoale, revolvere,

carabine, puști, arme de vânătoare. Îmi amintesc de dimineața în care și-a golit rezerva de cartușe a armei sale de vânătoare asupra unor porumbei care gângureau și își făceau nevoile pe acoperișul casei, conspirând împotriva dreptului nostru la odihnă.

Văzându-l trăgând în porumbei, am considerat atunci că dă dovadă de cruzime. Acum cred că a fost un act de eroism admirabil, un act de legitimă apărare pentru redobândirea păcii pe care păsările ne-o tulburaseră.

Întrucât nu am arme de foc, ies din nou în stradă cu portmoneul pe care l-am adus de la Buenos Aires săptămâna trecută și încep să arunc în pasărea cântătoare cu toate monedele argentinienne pe care le am asupra mea, în speranța ca una dintre ele să o nimerească în piept, să o doboare și să scăpăm astfel de trilurile ei înnebunitoare. Monede de un peso, cincizeci de centavos, douăzeci și cinci de centavos, de zece și cinci centavos zboară prin aer și trec prea departe de pasăre, care, trufașă și semeață, continuă să piuie și să ciripească deasupra capului meu, indiferentă la suferința pe care mi-o provoacă, umilindu-mă, amintindu-mi că fericirea ei nerușinată nu va fi niciodată și a mea și că, deși eu apar la televiziune și ea nu (sau încă nu), e totuși mai puternică decât mine, deoarece nu pot face nimic pentru a o reduce la tăcere și trebuie să mă supun, plin de ranchiună, dictaturii capricioase a gâtlejului ei muzical.

În dimineața următoare, cu cearcăne, epuizat, când mă privesc în oglindă și văd cu spaimă o față mizerabilă pe care nici nu mi-o recunosc, hotărâsc că această pasăre nu mă poate învinge așa ușor și că, arătându-mă un demn urmaș al tatălui meu, voi cumpăra o armă de foc și o voi preface într-o mână de pene plutind prin aerul cald al acestei insule după bubuitul care va pune capăt scurtei sale vieți cântătoare.

Pasărea cântă până moare, iar aceasta nu va fi o excepție, doar că eu voi decide, apăsând pe trăgaci, când trebuie să moară, care va fi ultimul ei tril fericit.

Nu e ușor să cumperi o carabină pentru potârnicchi la Miami sau, cel puțin, nu pentru mine: trebuie să conduci pe autostrăzi aglomerate, poți să te pierzi prin cartiere în care o manevră greșită sau o pană de cauciuc te poate costa viața, să mergi pe coridoarele unui magazin gigantic, să dai autografe false și să zâmbești fals pentru camerele telefoanelor mobile ale clienților care te recunosc și se întreabă ce naiba cauți acolo, să tratezi cu vânzătorul, să-i explici ce se înțelege prin potârnicchi și gloanțe mici, să-i arăți acte de identitate expirate și să plătești mai mulți bani decât poate cineva să-și imagineze.

La întoarcerea în insulă conduc foarte încet, de teamă să nu mă oprească poliția și să găsească pe bancheta din spate carabina cu aer comprimat pe care tocmai am cumpărat-o.

Acum mă aflu pe balconul camerei fiicelor mele, ținând pasărea nespus de bucuroasă și ascultând cu delectare ceea ce urma să fie ultima ei inflexiune muzicală. Tocmai mă pregătesc să apăs pe trăgaci când decapotabila albastră a vecinului meu trece încet prin fața casei, iar el mă vede acolo sus, ascuns după parapet cu o armă în mână. Mă salută cu un aer mirat, iar eu ascund carabina, de parcă m-aș pregăti să fac ceva rău, iar puțin mai încolo văd că formează un număr și vorbește la telefonul mobil.

Am avut ghinion că vecinul m-a surprins chiar în momentul în care sprijineam carabina de zidul balconului. Trebuie să acționez rapid. Ochesc pasărea căutătoare și trag. Pasărea cade, iar câteva din penele ei plutesc ușor în aer. Un fior de satisfacție îmi străbate șira spinării. Mă simt mândru că sunt cine sunt. Mă simt demnul

fiu al tatălui meu. Să mai vină păsări muzicale, că le aștept aici cu o ploaie de plumbi, ca să știe cine e jupânul pe strada asta.

Când intru în camera fiicelor mele, aud o pasăre cântând exact cum obișnuia să o facă cea pe care o doborâsem. Poate am omorât din greșeală o pasăre nevinovată, una care nu era dușmanul meu. Poate a sosit alt cântăreț amator al acelei familii artistice, pentru a continua să mă tortureze. Ies cu carabina, gata să-i înfig un mic glonț în burtă, când observ că se apropie mașina poliției.

La sfârșitul anului trecut, fratele meu Javier a călătorit până la Buenos Aires pentru a sta câteva zile cu mine. Nu cunoștea orașul, iar eu îi promisesem de când eram copii că într-o zi vom merge împreună să vedem fotbal adevărat și să mâncăm bine.

Cu câteva zile înainte de călătorie l-am întrebat dacă dorea să-l cunoască pe Martín. Mi-era teamă că, din rațiuni de morală sau de religie, din cauza educației pe care o primiserăm în familie, Javier nu va aproba relația mea cu Martín și va fi deranjat când îl va vedea. Din fericire, mi-a spus că va fi încântat să-l întâlnească.

I-am zis că, deoarece Martín și cu mine dormim în camere separate și nu avem o cameră pentru oaspeți, aș fi preferat să-l cazez la un hotel foarte frumos, în centrul cartierului San Isidro, vizavi de catedrală. Lui Javier i s-a părut o idee bună, deoarece așa avea mai multă libertate de mișcare.

Într-o seară, Martín a rămas în apartament, uitându-se la televizor, iar Javier și cu mine am ieșit să cinăm. Eu simțeam că tocmai îmi descopeream fratele. Totdeauna fusese printre favoriții mei, motiv pentru care am vrut să fie nașul Camilei, dar acum eram surprins de inteligența lui, de simțul umorului pe care îl avea, de aptitudinile sale de a întreține o conversație veselă și relaxată, ca și de încântătoarea sa capacitate de a trata totul cu calm. Niciodată nu mă simțisem atât de prieten cu un frate și atât

de frate cu un prieten. Era o descoperire care nu înceta să mă bucure în fiecare dintre clipele pe care le-am împărtășit: în mașină, îndreptându-ne spre terenurile din Pilar; luând ceaiul pe terasa John Bull; în barul hotelului Plaza (unde l-am cunoscut și pe Martín); plimbându-ne pe străzile labirintice ale cartierului Parque Aguirre, unde îi spuneam că aș fi vrut să trăiesc după ce mă voi retrage din viața publică.

În seara aceea, după cină, ne-am întors pe jos la hotel, iar când am ajuns ne-am așezat să stăm de vorbă în curtea interioară a acestui vechi conac, ascultând zgomotul făcut de mașini pe caldarâmul din piatră cubică al centrului istoric.

Atunci mi-a povestit cum a fost pe punctul de a-l omorî în bătaie pe fratele nostru José, cu câțiva ani în urmă.

S-au întâlnit într-o discotecă din Miraflores, la ceva timp după ce se luminase de ziuă. Javier avea douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani, José urma să împlinească destul de curând treizeci. Amândoi băuseră mult, deși erau obișnuiți cu asta. La un moment dat, José i-a spus lui Javier că îl duce acasă, adică la părinții noștri, căci ei stăteau încă acolo. Javier a urcat în camioneta lui José. Totul era în regulă, vorbeau de femei, râdeau. Javier și José avuseseră totdeauna succes la fete. José ieșea cu o artistă foarte frumoasă; Javier, cu o studentă de la arhitectură, cu părul inelat și ochi de culoarea cerului. Dintr-odată, totul a luat o întorsătură periculoasă. José l-a întrebat de mine, știind că Javier și cu mine eram prieteni. Javier a spus că nu știa nimic despre mine, iar José a spus ceva împotriva mea. Javier nu a vrut să-mi spună exact ce. A fost însă ceva care l-a supărat. Probabil m-a criticat pentru că eram bisexual, ori pentru că am publicat anumite cărți, ori pentru că m-am despărțit de Sofia, cu care el și fratele nostru Oscar se înțelegeau foarte bine, aproape s-ar fi putut spune că mai bine decât cu mine.

Cert este că a comentat ceva împotriva mea, iar Javier s-a supărat și mi-a luat apărarea. L-am întrebat de mai multe ori ce a spus exact, dar, în ciuda încrederii pe care o aveam unul în altul, a refuzat să-mi spună, ceea ce mă face să cred că a fost ceva foarte dur, îngrozitor, ceva care îl doare sau de care îi este rușine să vorbească, întrucât se gândește că m-ar putea răni.

Când au ajuns acasă la părinții noștri, discutau deja aprins, violent. José continua să mă critice, să-și bată joc de mine sau să mă insulte, nu știu exact, în timp ce Javier insista să-mi ia apărarea, deși ar fi fost mai bine să renunțe la atitudinea imprudentă și inutilă.

Toți dormeau în camerele de sus. Javier și José au intrat în bucătărie, au deschis frigiderul și au luat ceva de mâncare pentru a putea continua să bea. Javier nu se lăsa intimidat de comportamentul brutal, atotputernic al fratelui său mai mare. Continua să-l înfrunte cu mult curaj. José și-a pierdut răbdarea și l-a îmbrâncit. Javier a fost cât pe-acți să cadă. Dacă nu reacționa la agresiune, ar fi fost considerat laș. Niciodată până atunci nu ar fi îndrăznit cineva din acea casă, cu atâția bărbați tineri (suntem opt frați), să sfideze supremația fizică a lui José. Javier a fost primul și doar l-a surprins: i-a dat doi pumni în față, plini de ferocitate, și l-a aruncat la pământ.

Când José s-a ridicat, avea fața plină de sânge.

— Te omor, i-a spus el.

S-a aruncat imediat asupra fratelui mai mic, student la arhitectură, jucător de fotbal remarcabil, autor de povestiri despre prietenie, iubire și alte neînțelegeri, cu certitudinea că patru sau cinci lovituri bine aplicate vor confirma poziția sa de lider incontestabil de până atunci, de mascul oficial al casei, cel de care ceilalți se temeau. A avut însă parte de o surpriză strașnică: cu

toate că Javier își permitea manierele rafinate ale unui artist, el moștenise de la tatăl nostru talentul pentru încăierările de stradă, conflictele fizice cu șoferii de taxi care îi tăiau calea, cu pietonii care aveau nerușinarea de a se lega de prietenele lui sau cu bețivanii din discoteci care își băteau joc de mine, fratele lui cu faimă de poponar. Acest talent și-l cultivase doborând acei inamici ocazionali și îl perfecționase făcând o mulțime de exerciții cu haltere la sala de gimnastică și în camera sa de la etajul trei, ca și cum ar fi așteptat această clipă, clipa înfruntării cu José, beți amândoi, în bucătăria casei părinților noștri.

Cu aplomb și sânge rece, Javier s-a ferit de cele mai multe lovituri, a încasat câteva, a neutralizat altele și apoi a lăsat să scape bestia pe care o ținea închisă în el și care îl chinuia, bărbatul plin de furie care îl făcea să lovească mașini pe chei, să îmbrâncească și să insulte polițiști în uniformă, să bea cu furie și spirit autodistructiv la petrecerea dată cu ocazia celei de-a treizeci și cincea aniversări a zilei mele de naștere. I-a tras o asemenea bătaie lui José încât l-a lăsat lat la pământ, plin de sânge, cu câțiva dinți lipsă și cu ochii atât de umflați încât nu putea să vadă. În dimineața aceea, pentru a mă apăra, Javier a fost pe punctul de a-l omorî în bătaie pe José, iar mama mea susține și acum că atunci când a coborât în fugă să vadă ce se întâmpla (crezând că intraseră hoții), i-a găsit cu niște cuțite în mâini, dar Javier neagă, spune că niciunul nu a scos cuțitul, că mama, văzând atâta sânge, a crezut că a văzut cuțite.

José era atât de grav rănit încât a trebuit ca Oscar să-l ducă la clinica Americana, unde a rămas internat trei zile. Javier își amintește, râzând, că atunci când pe José îl duceau la clinică lăsând în urma sa pete de sânge, acesta a reușit să-i mai strige:

— Evreica aia cu care umbli e o târfă!

Ziua următoare, Javier s-a dus să-l viziteze la clinică și și-au cerut reciproc scuze. Cu toate acestea, nimic nu a mai fost la fel ca până atunci. Frații mei au înțeles că era mai bine să-l trateze cu respect pe Javier și că în el conviețuiau, în mod ciudat și miraculos, un artist sensibil și o bestie periculoasă. Și au înțeles, poate, și că, dacă își băteau joc de mine sau făceau glume vulgare în legătură cu sexualitatea mea, puteau ajunge într-o clinică, cu ochii umflați.

— Nu a fost prima oară când a trebuit să fac pe cineva să scuipe sânge pentru a te apăra, James, îmi spune Javier și bea apoi o înghițitură de vin roșu. După o pauză, adaugă: Și nu va fi nici ultima.

În mod ciudat, la Lima dorm mai bine decât la Miami. Nu folosesc pijama, am renunțat de câțva timp la ea. Mă las să cad în patul de la hotel cu aceleași haine pe care le-am purtat în timpul zilei. Nu îmi scot pantofii, nu văd de ce ar trebui să fac asta. Mă întind cu fața în jos. În prealabil am pus să funcționeze la maximum Electroluxul portabil pe care l-am cumpărat la Buenos Aires. Îmi apropii picioarele de calorifer. Aerul cald mă cufundă într-un somn adânc. Mă trezesc după câteva ore, scăldat în sudoare, cu picioarele arzându-mi. Uneori reușesc să dorm șase ore.

Dacă nu am caloriferul Electrolux argentinian care îmi arde pantofii, am coșmaruri – tatăl meu mă insultă și mă lovește, fiicele mele se pierd sau se îneacă, avioanele cad, însă eu mă rog când e prea târziu –, iar când mă trezesc sunt furios, iritat, cu chef de ceartă și, în plus, tușesc fără încetare și expectorez nenumărate lucruri. Sofía se impacientează, pentru că scuip în glastrele ei, pe covoarele ei de import și pe revistele ei despre decorațiuni

interioare. Pe acestea din urmă îmi place cel mai mult să scuip, deoarece simt că este felul meu de a decora casa.

La Miami, nopțile sunt mai rele. Caloriferul Electrolux argentinian nu funcționează. Am făcut tot posibilul pentru a-l pune în funcțiune, dar nu am reușit. Am cumpărat alte calorifere, dar niciunul nu funcționează la fel, niciunul nu-mi arde picioarele, se încălzesc doar puțin, împrăstie un aer ridicol și nu sunt bune de nimic. Nu e ușor să găsești un calorifer la Miami, pentru că nimeni nu are nevoie de ele, cu excepția bolnavilor și nebunilor. Cele mai multe au un termostat încorporat, care oprește aerul cald atunci când se atinge temperatura maximă prestabilită. Acestea sunt vrednice de dispreț. Picioarele mi se răcesc și mă trezesc furios, lovind cu picioarele caloriferul de patruzeci de dolari pe care l-am cumpărat la Sears din Coral Way, după ce am făcut fotografii cu vânzătoarele în uniformă care încă nu au aflat că nu sunt heterosexual și chiar dacă le-aș fi spus că nu sunt, tot nu m-ar fi crezut, deoarece fiecare crede ce vrea să creadă.

La Miami dorm cu fața în sus, pentru că mă asfixiez dacă dorm cu fața în jos. Nu pornesc aerul condiționat, pentru că frigul sub toate formele sale este cel mai bun aliat al bolii. Nu pot preciza natura bolii. E incertă, misterioasă și încăpățânată. Nu mă lasă să respir, să dorm, să scriu, să fac dragoste și nici să cred în dragoste. Nu vreau să știu numele bolii și nici locul exact în care s-a instalat. Știu că trăiește cu mine și că m-a posedat printr-o iubire perversă și neînțeleasă, și mai știu că bătălia e pierdută. Știu că acei mici paraziți sunt ai mei și vor să rămână în trupul meu, iar eu mi-am dat totdeauna trupul oricărei vietăți rele care ar fi vrut să-l posede. De aceea nu merg la niciun medic. Ori merg, dar când îmi spun că trebuie să-mi ia sânge, fug. Sau merg, iar când mă lasă să aștept

mai mult de o oră, o întind, scuișând pe coridoarele cu covoare ale clinicii de lux paraziții care mă populează.

La Miami pun în funcțiune un radiator cu ulei într-una dintre camere și un alt radiator la fel de greu în camera de alături. Nu știu niciodată unde mă voi trezi, pentru că într-o cameră se aude lătratul câinelui vecinului, iar în cealaltă trilurile păsării fericite și strigătele copiilor de la grădinița care s-a deschis în fața casei mele. Atunci merg dintr-un pat în altul, căutând liniștea morocănoasă, imposibilă, și încercând să adorm din nou la căldura radiatoarelor și să neutralizez avansul micilor paraziți care îmi fură oxigenul și au parte de tot ce e mai bun în mine.

Nu dorm niciodată mai mult de două ore, iar când mă trezesc, cobor în bucătărie și atac gândacii cu spray-ul Mr. Clean. În ciuda nopții proaste, mă simt fericit când reușesc să ucid unul dintre acești mizerabili care dau târcoale gunoiului și în mod sigur așteaptă să mor ca să mă mănânce.

Atunci mă întorc la unul dintre paturile mele, în funcție de lătratul câinelui, de manifestările muzicale necontrolate ale păsării cântătoare, de chiotele copiilor de la grădiniță ori de zgomotele pe care le face grădinarul casei de alături, care aspiră iarba tăiată cu ajutorul unei mașini satanice, care face zgomotul cel mai cumplit posibil. Și cum nu pot niciodată să adorm din nou și a trecut o jumătate de dimineață, simt că sunt gata să înnebunesc și să ies în stradă trăgând cu arma pentru potârnică în grădinar, în câine, în pasărea cântătoare și în educatoarele de la grădiniță, știu că e momentul să intru în baie și să aleg pastila care să mă facă să mor un pic.

Nu e o alegere ușoară, pentru că sunt patru pastile distincte și fiecare are eficacitatea ei dovedită, dar și efectele ei secundare. Alplax-urile pe care mi le-a dăruit mama lui Martín sunt bune

pentru că mă relaxează și fac din mine o persoană mai bună, dar nu mă fac să dorm mai mult de trei sau patru ore, iar ziua următoare îmi lasă gura foarte uscată. Pastilele Lunesta pe care le pot cumpăra din farmacii fără prescripție medicală sunt mai bune pentru că mă fac să dorm șase sau șapte ore, dar ziua următoare mă simt mahmur, mă doare capul, devin zgârcit și mizerabil și îmi petrec ziua insultându-mi în imaginație dușmanii, care nu sunt puțini. Stilnox-urile pe care mi le-a recomandat doctorița din Lima sunt periculoase, dar tocmai din acest motiv sunt cele care mă tentează cel mai mult: nu dau mahmureală, mă fac să dorm adânc și cu fața în jos, cu radiatoarele stinse. Partea proastă e că îmi dau halucinații și somnambulism, iar adesea mă trezesc fără pantofi în fotoliul din bucătărie ori în chiloți în fotoliul din salon, fără să-mi pot aminti cum am ajuns acolo și nici unde mi-am scos hainele de pe mine. Toate aceste schimbări de temperatură îmi provoacă ziua următoare o tuse odioasă și senzația de recrudescență a bolii, dacă iau Stilnox. Din câte am citit, Jack Nicholson i-a spus lui Heath Ledger să nu-l mai ia, pentru că ar putea să-l coste viața. Dar când cineva e pe cale să înnebunească pentru că nu poate dormi, ia o pastilă sau mai multe știind că își riscă viața și nu-i mai pasă, important e să doarmă, chiar dacă nu se va mai trezi. Mai sunt și pastilele de Klonopin, pe care Thais mi le-a pus în buzunar într-o seară și mi le-a dat iarăși atunci când ne-am întâlnit la Buenos Aires și care sunt splendide pentru că mă fac să dorm chiar și opt ore în aceeași poziție, încălțat și fără radiatoare, fără să aud nici păsări, nici câini, nici educatoare grădinițare, dar ziua următoare nu mai pot să mă scol din pat, rămân culcat și mă uit la televizor, nu pot vorbi cu nimeni, nici măcar cu Martín, și doar dorința să ies cu bicicleta și să scuipe în grădinile cele mai frumoase din insulă mă animă, iar când merg seara la televiziune sunt atât de idiotizat

Încât pot vorbi doar cu mare greutate. Nu vreau decât să merg în continuare cu bicicleta și să-mi scui paraziții în grădinile celor care sunt sănătoși.

În nopțile cele mai rele pun în mână dreaptă un Alplax argentinian, un Lunesta albăstriu care poate a expirat deja, pentru că am multe, iar unele sunt foarte vechi, un Stilnox peruan care în mod sigur e falsificat și o jumătate de Klonopin, pentru că așa mi le-a dat Thais. Le privesc, le miros și mă gândesc să le iau pe toate o dată, să văd ce se întâmplă, câte ore dorm, cum mi se va schimba dispoziția în ziua următoare, dar apoi îmi amintesc că le-am promis fiicelor mele să le duc la Paris și atunci arunc pastilele pe pat, iar cea care ajunge mai aproape de pernă e câștigătoarea pe care o iau în cele din urmă.

Martín a hotărât să-și scurteze șederea în Miami alături de mine pentru a o invita pe mama sa la Madrid și Paris, unde vor sta trei săptămâni. Când a venit, mi-a spus că va rămâne toată vara la Miami și va reveni la Buenos Aires odată cu sosirea primăverii, pentru că nu suportă frigul din orașul său. Dar nu a trecut decât o lună și acum pare că nu mai suportă căldura din Miami și atunci se întoarce la Buenos Aires în ciuda valului de frig, pentru a o duce pe mama lui în Europa. Îmi pare rău că pleacă iar, dar în același timp mă bucur că Inés, care a suferit atât de mult în ultimul timp, are posibilitatea să facă acest voiaj împreună cu fiul ei.

Poate că ar trebui să plec și eu într-un voiaj împreună cu mama mea, să o invit la Madrid și Paris, așa cum a făcut Martín, într-un mod atât de generos, cu a lui, dar, cu toate că ne iubim atât de mult, mi-e teamă că, stând atâta vreme împreună, vom vorbi despre lucrurile care ne țin la distanță și vom termina discutând în contradictoriu. Ea nu va accepta niciodată iubirea între persoane

de același sex ca pe un lucru firesc, în timp ce eu nu voi avea niciodată simpatie pentru rigiditatea morală a lui Opus Dei și nici pentru cardinalii pe care ea îi admiră. Acest abis ne separă și mi-e teamă că ne va separa întotdeauna. Am putea călători împreună fără să vorbim despre asta, dar nu știu despre ce am vorbi dacă nu putem discuta despre lucrurile care sunt cu adevărat importante, precum iubirea.

De altminteri nu am chef să călătoresc nicăieri, nici măcar la Lima, unde se află fiicele mele, care îmi lipsesc cel mai mult când rămân la Miami, în ciuda faptului că sunt tratat atât de bine la spa-ul de la Ritz, unde pot depune mărturie că fericirea există și se prezintă sub aspectul unui halat foarte moale, al unor sandale de plastic, al unei saune, al unei săli pentru relaxare cu multe lumânări, lumină difuză, muzică liniștitoare și un băiat cubanez care îmi aduce ceai verde cu miere și mă întreabă dacă mai doresc un masaj. Fetele mele nu vor să-și petreacă vacanțele la Miami, deoarece spun că s-au săturat deja de Miami, de cumpărăturile de la Aventura, de filmele din fiecare după-amiază în cinematografele de pe Lincoln Road, de nopțile sufocante din casa mea pentru că nu deschid aerul condiționat, iar săracuțele trebuie să pornească ventilatoare care fac zgomot ca un elicopter și uneori ajung să doarmă în camerele de la parter și chiar în bucătărie, doar pentru a se putea răcori cu aerul condiționat pe care eu, egoist, nu îl tolerez la etaj. Din fericire, fiicele mele nu se tem de mine așa cum mă temeam eu de părinții mei și îmi spun că nu se mai distrează cu mine la Miami și că dorința lor este să meargă la Paris. Nu știu de ce sunt atât de sigure că trebuie să meargă la Paris și nu la Madrid sau la Barcelona, unde eu mă simt la fel de bine ca la Paris. Pentru ele este însă limpede, vor să meargă la Paris, iar Sofía, mama lor,

nu poate fi decât de acord și nu face nici cea mai mică încercare de a le face să-și schimbe gândul.

Așa cum ele sunt sătule de Miami și în special de casa mea insuficient de răcoroasă de la Miami, eu simt sătul să tot urc și să cobor din avioane, să stau la cozi prin aeroporturi, sunt sătul de faptul că viața mea socială constă exclusiv în a vorbi cu oameni în avioane și aeroporturi, oameni cu care, de cele mai multe ori, aș prefera să nu stau de vorbă, iar din acest motiv le spun fiicelor mele – cu mult regret și cu egoismul deja cunoscut de tată absent – că nu le voi însoți la Paris și că, în cazul în care nu vor să stea la Miami cu mine, vor fi nevoite să meargă în Europa cu mama lor. Am crezut că vor fi triste și contrariate că nu își vor petrece vacanța cu mine și că își vor revizui planurile, dar am avut parte de o surpriză dureroasă: fetele au fost încântate că Sofía va merge cu ele la Paris și că eu voi plăti călătoria și voi rămâne la Miami, ducându-le dorul.

Vor fi primele vacanțe în care fiicele mele nu vor fi împreună cu mine și nu a fost ușor pentru mine să accept acest lucru, dar Camila are aproape cincisprezece ani și este deja o femeie puternică, sigură, independentă, care știe ce vrea, iar ea vrea să meargă la Paris și nu neapărat cu mine, întrucât știe cât de odios, egoist și capricios pot fi cu orele de somn și temperatura din camere, știe de toate stările de oboseală care mă asaltează și atunci ea, care nu e proastă, nu-mi cere decât să-i plătesc voiajul la Paris și să nu i-l stric impunându-i o prezență care, de acum e limpede, poate că o cam deranjează un pic în această perioadă de adolescență fericită, oricum mai mult decât, eventual, prezența mamei sale, care doarme cu ele în pat, toate trei fără ciorapi, și se arată la fel de neobosită ca și frumoasele Lola și Camila, care-i seamănă atât de mult.

Încercând să fiu un tată bun și în același timp să știu să pierd și, în treacăt, să fiu bun prieten cu Sofía, care insistă să împărțim vacanțele fetelor – două săptămâni cu ea și două cu mine – și, desigur, eu să plătesc și partea ei de vacanță, am renunțat la cele două săptămâni ale mele cu ele ca să-și petreacă luna întreagă la Paris și să nu stea la Miami plictisite, suferind din cauza căldurii și dormind în bucătărie, lângă răcoarea frigiderului, ori stând cu mine în fața televizorului, cu gândul că ar fi putut să fie mai fericite la Paris. Am luat însă o hotărâre meschină și ranchiunoasă, cu care nu mă mândresc, dar care într-un fel mi se pare justă: dacă vor călători cu mama lor, nu cu mine, și insistă să viziteze un oraș atât de costisitor cum este Parisul, va trebui să o facă în scaunele mai înguste ale clasei a doua, cu care ele nu sunt prea obișnuite, pentru că biletele la clasa întâi până la Paris costă o avere, și să stea într-un modest hotel de trei stele, pentru că mă doare destul să plătesc niște vacanțe la care nu voi lua parte, dacă nu luăm în calcul fotografiile pe care mi le vor trimite zilnic prin e-mail și facturile care îmi asaltează cardul de credit. Evident, nu sunt dintre aceia care știu să piardă și niciun tată bun, deoarece planul meu secret, dar care de fapt nu știu cât de secret a rămas, este ca ele să înțeleagă că dacă nu vin la Miami să stea cu mine, cu rutina leneșă a filmelor, siestelor și după-amiezilor petrecute la piscină, cu shoppingul de la Aventura, față de care eu mă arăt recalcitrant, atunci va trebui să renunțe la anumite privilegii, de exemplu la scaunele mai late și mai moi de la clasa întâi și la cumpărăturile fără restricții, pentru că totdeauna am crezut în mod greșit că modul de a compensa absența mea fizică în calitate de tată este de a le cumpăra orice haine își doresc.

În timp ce Martín și mama lui se plimbă prin Madrid și Paris, iar fiicele mele și mama lor colindă neobosite străzile Parisului, și

poate într-o zi Sofía și Martín umblă prin aceleași locuri, în același timp, schimbă priviri, dar nu se recunosc, iar fiicele mele rămân tăcute pentru că nu vor să dezvăluie că băiatul acela înalt și slab este iubitul tatălui lor, eu voi fi în halat și sandale la sala de relaxare de la Ritz și mă voi consola cerându-i cubanezului să-mi mai aducă niște fragi și să-mi maseze spatele astfel încât să cred că fericirea există, dar costă optzeci de dolari ora. Așa vom fi cu toții fericiți și sper că la fel de fericit va fi și cubanezul.

— În niciun caz nu se va bea bere la petrecerea ta, spune Sofía.

— La toate petrecerile se bea bere, mămico, spune Lola.

— E o petrecere pentru împlinirea vârstei de treisprezece ani, îi amintește Sofía.

— Da, dar vor veni băieți de cincisprezece, spune Lola. Am o grămadă de prieteni care au cincisprezece ani.

— Și ce-i cu asta? Întreabă Sofía.

— Nu pricepi? Toți băieții de cincisprezece ani beau bere. Toți.

— Ghinion, comentează Sofía. La petrecerea fiicei mele de treisprezece ani nu se va servi bere. Nu voi permite acest lucru.

— Se spune că e bine să fie vizitat Escorialul, spune Martín.

— Mi-e lene, spune Inés. Toate monumentele sunt la fel.

— Ești o burtă-verde, spune Martín. Unde vrei să mergi?

— Du-mă la H&M, hai, spune Inés.

— Bine, dar am fost și ieri și am stat acolo ore întregi, mămico, spune Martín.

— Da, dar nu mi-am cumpărat o curea roșie care m-a încântat, spune Inés.

— Cât costa?

— Cincisprezece euro, spune Inés.

— Bine, mergem, dar o cumperi din banii tăi, spune Martín.

— Și după aceea pot să mă duci acolo, în fața palatului regal, ca să-mi facă indianca aceea încă un masaj? Întreabă Inés.

— E jenant să ți se facă masaj într-o piață publică, de față cu atâta lume, spune Martín.

— Vorbești așa pentru că nu știi cât de contractat mi-e spatele, spune Inés. Am dormit, probabil, într-o poziție proastă.

— Mereu dormi într-o poziție proastă, spune Martín.

— Vei veni de Ziua Tatălui, scumpule? mă întreabă mama mea.

— Nu, mamă, voi rămâne la Miami, spun eu.

— Dar cum vei rămâne departe de fiicele tale de Ziua Tatălui?

— Am sărbătorit-o duminica trecută.

— Dar trebuie să fii cu ele duminica asta. Dacă nu vii, vor fi nedumerite.

— Crezi?

— Da, desigur, trebuie să vii, altfel fiicele tale vor fi traumatizate.

— Dar nu este atât de important, mamă, știu că eu le iubesc. Nu trebuie să merg la Lima pentru a le demonstra că le iubesc.

— Cum să rămâi singurel de Ziua Tatălui? Vrei să vin acolo ca să te aduc?

— Nu, mamă, mii de mulțumiri.

— Dacă vrei, eu vin cu plăcere.

— Nu, mulțumesc, ești foarte amabilă.

— Și să nu-ți faci griji, că îmi plătesc biletul de avion și, dacă vrei, îl plătesc și pe al tău.

— Tăticul meu mi-a spus că-mi dă voie să se servească bere, zice Lola.

— Nu mă interesează, aici eu hotărâsc, răspunde Sofía.

— Nu e drept, nu tu vei plăti petrecerea, tăticul meu o plătește, replică Lola.

— O fi plătind-o, dar el nu știe cum sunt petrecerile astea, spune Sofía.

— Nici tu nu știi, zice Lola.

— Ba eu știu, spune Sofía. Eu mergeam la petreceri când eram de vârsta ta.

— Asta era acum treizeci de ani, mamă, afirmă Lola. Lucrurile s-au mai schimbat.

— Eu nu vreau ca la petrecerea fiicei mele să fie băieți beți, care să vomite, spune Sofía.

— Nimeni nu va vomita, mamă, o asigură Lola.

— Nu știi că există ceva ce se numește „comă alcoolică”? Se poate muri din cauza băuturii.

— Și atunci tu de ce bei? întreabă Lola.

— Eu beau doar când socializez, spune Sofía.

— Ha-ha-ha! face Lola. Când socializezi. La fiecare sfârșit de săptămână te întorci acasă mirosind a băătură.

— Nu fi lipsită de respect față de mine, spune Sofía. Sunt mama ta. Sunt mai în vârstă decât tine.

— Oamenii maturi nu fac comă alcoolică? întreabă Lola.

— Nu mai merge așa repede, spune Inés.

— Păi, tu te miști ca o broască-țestoasă, cu un kilometru pe oră, zice Martín.

— Eu umblu normal, tu umbli prea repede. Nu știi de ce te grăbești așa, doar suntem în vacanță, spune Inés.

— Pentru că trebuie să mergem la Prado și apoi la Atocha, pentru a ne lua bilete pentru Sevilla, iar la această viteză de broască-țestoasă nu vei mai vedea nimic, adaugă Martín.

— Nu vreau să mai descopăr nimic, spune Inés. Vreau doar să merg la cafeneaua Oriente pentru a mânca un *gazpacho*¹⁰.

— E bună cafeaua asta, spune Martín.

— Partea proastă este că e așa de scump, spune Inés. Zece euro un *gazpacho*. Cât face asta în pesos?

— Nu poți face calcula singură? spune Martín.

— Mereu uit cum, recunoaște Inés.

— Cincizeci de pesos, spune Martín.

— Nu îmi vine să cred cât de scump e totul aici, spune Inés.

— Atunci nu mai mergem la Prado? spune Martín.

— Nu, mai bine nu, simt nevoia să mă așez și să beau ceva, zice Inés. De altfel, toate muzeele sunt la fel.

— Tot așa și *gazpacho*-urile, spune Martín.

— Nu, cel de la cafeneaua Oriente este cel mai bun din lume, răspunde Inés.

— Ții seama de ce spune doctorița? mă întreabă mama.

— Nu în toate privințele, spun eu.

— Trebuie să ții seama de toate, scumpule.

— Nu pot. Mi-a spus să dorm în pielea goală.

— Așa ți-a spus?

— Așa cum ai auzit. Spune că ea doarme goală. Și că e absurd ca eu, în Miami, să dorm atât de gros îmbrăcat.

— Ei bine, dacă doctorița, care este o somitate, îți recomandă asta, o fi având ea un motiv, așa că ar fi bine să faci ca ea.

— Am încercat, dar nu am putut.

— Nu ai putut dormi, scumpule?

— Am adormit, dar mă trezeam mereu din cauza coșmarurilor.

---

¹⁰ Supă servită rece (n. tr.).

— Dragul meu Jaimín, nici nu știi cât mă preocupă starea ta de sănătate.

— Am avut cele mai cumplite coșmaruri. Nu am suportat decât două ore și m-am îmbrăcat.

— Și ți-ai pus ciorapii?

— Da.

— Bine, scumpule, dar ești în Miami, cum poți dormi cu ciorapi, e ceva contra naturii?

— Totul în viața mea este contra naturii, mamă.

— Tu bei bere? Întreabă Sofía.

— Evident că nu, mamă, spune Lola.

— Atunci nu are sens să se servească bere, spune Sofía. Nici eu nu beam bere la treisprezece ani.

— De aceea ești traumatizată, răspunde Lola.

— Să nu-mi vorbești așa, spune Sofía. Nu este normal ca minorii să bea bere.

— Tatăl meu zice că da, insistă Lola.

— Tatăl tău nu știe ce e normal, spune Sofía.

— Adică tatăl meu e anormal? Întreabă Lola.

— Eu nu am spus asta, se apără Sofía.

— Ba ai spus, zice Lola.

— Ce am spus este că e normal ca majorii să bea bere și minorii, nu, precizează Sofía.

— Dar tatăl meu e major și nu bea bere, spune Lola.

— Asta e ceva anormal, zice Sofía.

— Îi voi spune maseuzei că nu-i pot da decât cincisprezece euro, douăzeci e prea mult, zice Inés.

— Nu te poți tocmi cu ea, toate indiencele astea fac parte dintr-o mafie filipineză. Va apărea șeful și ne va lua la șuturi, spune Martín.

— Cel mai mult îmi lipsește verdeța, continuă Inés. Mă îmbolnăvește atâta ciment, atâta substanță solidă.

— Suntem la Madrid, mamă, spune Martín. Ce vrei?

— Nu știu, dar la Buenos Aires e mai multă verdeță, afirmă Inés.

— Așa e, spune Martín.

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău venea în Europa pentru a vedea meciuri de rugby, dar nu m-a luat niciodată cu el, spune Inés.

— Îți interzic să vorbești de tata, îi cere Martín.

— Bunica ta susține că Lulu scâncește toată noaptea, spune Inés. Se vede că-mi simte lipsa.

— Să-i dea un Alplax și să ne lase în pace, spune Martín.

— Data viitoare o iau cu mine, nici nu știi cât îi duc dorul, zice Inés.

— Știi cât costă să călătorești cu o cățea? spune Martín.

— Atunci nu mai călătoresc, decide Inés. Nu o mai pot lăsa.

— Preferi să stai cu cățeaua aia isterică decât cu fiul tău la Madrid?

— Ce mi-ar plăcea este să stăm toți trei la cafeneaua Oriente, spune Inés. Știi cât de mult i-ar plăcea lui Lulu purcelul prăjit?

— Ai luat cu tine la Miami fotografia înrămată a tatăcului tău, cea pe care ți-am dăruit-o? mă întreabă mama mea.

— Da, mamă, spun eu.

— Ai pus-o pe noptieră?

— Nu, mamă.

— Unde ai pus-o? Nu ai lăsat-o cumva la Lima?

— E în dulap.

— De ce în dulap, scumpule?

— Nu știu. Nu pot să mă uit la ea.

- De ce? Doar tăticul tău arată bine, e zâmbitor.
- Da, dar când mă uit la fotografie, mi se face fiică.
- Dar tatăl tău e în Cer și te iubește, scumpule.
- Se poate. Dar când am coșmaruri, totdeauna apare el.
- Pune fotografia tăticului tău pe noptieră și vei vedea cum încetează coșmarurile.
- Nu pot, mamă. Nu pot.

Un mod de a măsura singurătatea este să numeri de câte ori sună telefonul în casă.

Pentru ca măsurătoarea să fie demnă de încredere trebuie să stai singur în casă o zi întreagă, ceea ce poate deja să dezvăluie o predispoziție spre singurătate sau spre analizarea gradului de singurătate în care trăiești.

De asemenea, este neapărat necesar ca în acea zi să nu vorbești cu nimeni, doar cu persoanele care te sună pe tine și doar scurt. Nu trebuie să cauți însă pe nimeni, pentru că acest lucru ar putea determina un telefon de răspuns al celor pe care i-ai sunat și prin urmare ar perturba fidelitatea analizei de care vorbim.

În cazul în care ai telefon mobil, este mai bine să-l lași închis, nu doar în ziua măsurării ei, dacă e posibil, mereu, și să-l deschizi doar pentru a asculta, eventual, mesajele, deși la aceste mesaje care în mod sigur nu vei răspunde, pentru că sunt de la persoane care sună pentru a-ți cere ceva și urăști oamenii care te caută pentru a-ți cere favoruri.

Dacă telefonul nu sună trei zile la rând (fără să pui la socoteală nopțile, căci îl deconectezi pentru a putea dormi) și există două linii telefonice în casa ta (una pentru probleme personale și alta pentru cele de serviciu) și sunt șase aparate telefonice instalate în casa ta (cu fir sau fără fir, pe care le deconectezi înainte de a lua

pastilele de dormit), nu se cuvine să tragi concluzia pripită că nimeni nu te iubește. Dacă nu te sună nimeni înseamnă doar că nimeni nu dorește să-ți vorbească, nu neapărat că nimeni nu te iubește. Poate că există persoane care te iubesc în tăcere, ceea ce este un mod nobil și elegant de a iubi, sau care te iubesc fără să te cunoască bine, acesta fiind un mod mai puțin meritoriu, pentru că afecțiunea se bazează pe o percepție care adesea este înșelătoare ori ireală, sau care te iubesc tocmai pentru că nu te cunosc personal, adică nu te-ar fi iubit dacă te-ar fi cunoscut și nici nu te-ar fi sunat.

Dar faptul cert, dovedit și evaluat numeric, este că timp de trei zile la rând telefonul nu a sunat, iar acest lucru te-a făcut să cazi pe gânduri, fără să fii neapărat preocupat.

De fapt telefonul a sunat, dar cei care te căutau erau persoane care vorbeau în engleză cu voci fără inflexiuni și te întrebau dacă erai altcineva care, în mod sigur, avusese anterior acest număr și voiau să-ți vândă ceva, să încaseze de la tine facturi neachitate ori doreau să scoată de la tine bani prin tot felul de tertipuri viclene. Adică singurii oameni care te-au sunat în acele trei zile căutau o altă persoană, nu pe tine (iar tu te-ai prefăcut că ești acea altă persoană, vorbind ca o femeie, doar pentru a afla ce doreau, și așa ai descoperit că respectiva, care poate e deja moartă, nu a înapoiat o carte împrumutată de la o bibliotecă publică) sau doreau doar banii tăi, nu pe tine.

Nu e plăcut ca o persoană să își amintească de tine numai pentru a-ți cere bani (iar aici includ și familia), dar e mult mai rău să nu ai bani, pentru că în acest caz nu-și vor mai aminti de tine și nici măcar nu te vor mai suna. Cel puțin când te caută pentru a-ți cere bani realizezi că nu te sună din dragoste pentru tine, ceea ce nu este deloc încurajator, dar știi și că acea persoană are mai puțini bani decât tine, iar asta poate fi o consolare (iar aici îi includ în

continuare și pe cei din familie, care nu mă sună nici ei, iar asta deoarece ei știu că găsesc totdeauna o minciună pentru a nu împrumuta bani).

Trebuie să fi făcut ceva rău pentru ca nimeni să nu te sune nici măcar pentru a-ți cere bani împrumut, îmi spun eu mergând cu bicicleta pe străzile cele mai liniștite ale insulei, sedat cum se cuvine cu pastile.

Ori poate ai făcut ceva bun. Pentru că nu încapе îndoială că cel mai bine te simți atunci când nimeni nu te deranjează.

Aceasta mă face să trec la o altă chestiune, mai greu de măsurat și dovedit: cea mai bună versiune a mea este, neîndoios, aceea pe care o pot vedea doar eu. Adică persoana mea în modul cel mai exact, versiunea cea mai puțin impostată sau necinstită a persoanei mele, apare cu mai mare claritate când simt singur. Adică dacă sunt cu cineva mint totdeauna, pentru că încerc să fiu mai bun sau mai bine zis diferit, nu știu dacă mai bun, dar în mod sigur mai amabil și mai educat decât simt în realitate. Cu alte cuvinte, a fi în compania oamenilor (sau chiar a animalelor domestice) nu se dovedește deloc propice pentru bunăstarea mea, chiar dacă e vorba de persoane (sau animale) pe care le iubesc.

Dacă acest lucru este adevărat (iar pentru mine este, deși nu pot să-l dovedesc, dar pot să mi-l dovedesc doar mie însumi), sunt mai fericit când sunt singur, pentru că atunci sunt o persoană mai rea.

Din cele de mai sus s-ar putea deduce în mod logic că sunt o persoană rea pentru că, într-adevăr, mă simt bine fiind rău și mă simt rău încercând să fiu o persoană bună, că, fără îndoială, pentru mine e firesc să fiu o persoană rea și că îmi produce un anumit grad de stare de bine faptul de a mă accepta ca o persoană rea, a mă iubi ca o persoană rea și a cultiva aceste caracteristici negative

ale mele precum lenea, egoismul, meschinăria, un anumit dispreț pentru viața omului în general și pentru a mea în particular.

Nu știu dacă acest lucru care este cert pentru mine este și pentru alte persoane, dar uneori mă gândesc că unele persoane sunt nefericite pentru că nu știu că în esență sunt rele și se înșală pe ele însele, încercând să fie bune sau virtuozitate, iar efortul, obstinarea, încăpățânarea de a fi mai bune nu le fac așa, dar le fac în schimb și mai nefericite.

Poate că oamenii știu că atunci când sunt singuri sunt mai răi, iar din acest motiv mulți fug de singurătate, pentru că nu vor să-și amintească de mizeriile care sălășluiesc în ei, deoarece aceste mizerii se dizolvă, se ascund și se șterg când ești cu alte persoane, iar atunci adevărata ta identitate se întrepătrunde cu cele ale celorlalți și deja nimic nu mai este adevărat, cu excepția efortului de a nu fi cine ești, pentru a căuta în ceilalți ceea ce nu vei găsi niciodată în tine însuși pentru că nu ai curajul de a căuta acest lucru, de a te privi în față și a spune: sunt un ticălos, mă încântă să fiu un ticălos și ceea ce mă distrează este să fiu un ticălos, iar ceea ce mă plictisește este a încerca să fiu un sfânt. Un sfânt ticălos, asta sunt.

Faptul că telefonul nu sună sau că sună doar din greșeală poate fi considerat un semn încurajator, care nu ar trebui să te îngrijoreze: pe de o parte, pare să dezvăluie că ești un om rău fericit, iar pe de alta, poate să evidențieze că persoanele care te cunosc (iar printre ele includ în continuare și familia) știu că ești un om rău. Adică frecvența cu care sună telefonul măsoară mai puțin gradul de singurătate în care te-ai cufundat în mod voluntar și mai mult gradul în care te cunoști pe tine însuși și în care te cunosc ceilalți.

Și cutia de scrisori pare a fi un instrument demn de încredere în măsurarea calităților tale ca persoană și a viziunii pe care o au ceilalți despre aceste calități. Aceasta pentru că, după trei zile în care telefonul nu a sunat, ai ieșit să-ți ridici corespondența, ai deschis cutia poștală și ai găsit în ea o viperă neagră, care, din fericire, era moartă.

Doar un om rău poate găsi o viperă moartă în cutia sa poștală.

Nu e ușor să trăiești cu mine. Martín știe bine acest lucru. De aceea nu stă cu mine. De aceea mă vizitează sau îl vizitez o dată pe lună sau o dată la două luni.

Nu am talentul de a fi fericit. Dispoziția mea este de obicei sumbră. Martín mă iubește, cred că mă iubește, dar când stă mai mult cu mine simte că nu mai știe cine e, se pierde în tăcerile mele și în obsesia mea autodistructivă.

De data aceasta a rămas o lună cu mine. Avea de gând să rămână trei. Acum pleacă. E mai bine că pleacă. Merită să fie fericit. Merită să se simtă liber, să fredoneze cântecele ce se transmit la radio, să privească, să dorească și să atingă alți bărbați, mai tineri. Știu că trebuie să plece, că e mai bine pentru amândoi, dar mă doare.

Cred că și pe el îl doare, dar știe că nu poate să mai rămână. Multe lucruri nu poate el să suporte la mine. A încercat să le schimbe sau să se obișnuiască cu ele, a fost curajos, și-a asumat riscuri – nu puține, dar a înțeles că a trăi cu mine este o încercare sinucigașă, iar a mă iubi e un viciu care îl intoxică. De aceea pleacă. De aceea am luat eu mai multe pastile.

Nu știu dacă ceea ce sunt acum este ceea ce aveam obiceiul să fiu sau este o stare sufletească creată artificial de drogurile de care am ajuns dependent. În cazul meu seninătatea se cumpără la farmacie și costă mult. Martín mi-a educat credința periculoasă că

pastilele rezolvă problemele, îngrijorările, insomniile. Acum pleacă, dar eu rămân cu pastilele lui.

Mi-a promis că se va întoarce curând. Nu știu dacă să-l cred. A lăsat niște haine. Are obiceiul ăsta. Când nu e aici, mă îmbrac câteodată cu hainele lui. Nu e ușor să-mi vină. Cu pantalonii nici măcar nu încerc. Ar putea fi însă distractiv să-mi pun unul dintre tricourile lui sau unul dintre chiloții lui, care, bineînțeles, mă strâng foarte mult.

Și-a lăsat și laptopul. Spune că e o dovadă a faptului că se va întoarce în curând. Nu știu dacă să-l cred. Poate că l-a lăsat fiindcă îl deranjează să-l care după el, având oricum altul în orașul în care se întoarce, pentru că îi este milă să mă vadă scriind la un laptop vechi și murdar la care însă nu vreau să renunț și dorește să-l folosesc pe al lui, dacă tot nu mai pot să-l folosesc pe el.

Cu puțin noroc îl voi putea revedea peste o lună sau două. De data aceasta însă nu sunt așa de sigur că vrea să mai revină. Cred că s-a saturat deja de mine. Nu suportă faptul că nu fac niciodată curățenie în casă. Nu suportă să mă vadă tușind și scuipând, plângându-mă de o boală imaginară care, cu toate acestea, e pe cale să mă omoare. Nu suportă să mă vadă gras, bătrân, obosit. Însă, mai ales, nu suportă că nu facem dragoste.

Eu îl iubesc, dar nu am niciodată puterea de a face dragoste și încă nu am găsit o pastilă care să mă fac o persoană iubăreață. Am găsit pastile care să mă transforme într-o persoană senină, tăcută, adormită, care-și dorește să meargă cu bicicleta și să intre gol în piscină. Nu am găsit însă niciuna care să-mi redea un anumit interes pentru sex. În realitate nici nu o caut.

Problema este că nu mai știu ce îmi place în ceea ce privește sexul. Mi-am pierdut orice interes pentru femei și, poate, și pentru bărbați. Martín este un bărbat frumos, dar îmi doresc doar să-l

privesc. Problemele generate de sex au ajuns să mă deranjeze și să mă extenueze. Prefer să-l privesc fără ca el să-și dea seama atunci când stă la soare sau când face duș. Corpul lui este imul pe care, fără nicio îndoială, îl invidiez, dar nu din acest motiv doresc să-l am. La vârsta mea și cu boala mea sau cu pastilele care mi se dizolvă în organism, pozițiile sexuale pot fi considerate false, pentru că sunt previzibile și histrionice.

De aceea am sfârșit prin a ne certa înainte ca el să plece. Am simțit amândoi că trebuia să facem dragoste ca un mod trist și disperat de a ne despărți. Poate că totul a fost însă forțat, atât din partea mea, cât și a lui, pentru că s-a terminat prost. Nu știam ce să facem, cum să-i fim pe plac celuilalt. Martín dorea să-mi demonstreze că mă mai iubea, la fel ca atunci când ne-am cunoscut în orașul său, cu șase ani în urmă și poate de aceea mi-a dat o palmă peste fese care m-a durut, căci s-a arătat excesivă și chiar comică, iar eu m-am plâns și am râs. I-am cerut să nu mă mai lovească niciodată așa. Privirea i-a devenit tulbure. S-a simțit umilit. Nimic nu rănește mai mult decât un zâmbet zeflemitor în timpul actului sexual. Eu am glumit pe seama palmei pe care mi-o dăduse peste fese. Nu am putut să mă abțin. Iar el, care încerca să mă aibă pentru ultima oară, a înțeles că efortul lui era zadarnic, că eu nu meritam tot efortul lui.

Eu nu doream ca el să mă aibă, deoarece nu am această vocație specială pentru suferință. Am încercat cu o anumită obstinație ca durerea să se transforme în plăcere, dar ceea ce dura înainte continuă să doară și nu văd din ce motive să mă las pradă durerii într-un act care trebuia să producă doar plăcere.

Problema este că Martín gândește la fel ca mine și de aceea nu insistă niciodată când îmi cere să i mă dăruiesc, iar eu refuz din

dragoste pentru propria-mi persoană sau din respect pentru puțină sănătate care a mai rămas în mine.

Când i-am cerut să se întoarcă cu spatele, a refuzat. Am insistat, i-am spus să mă asculte, să nu scoată nicio vorbă, să se supună voinței mele. Spre surprinderea mea, mi-a mărturisit, pe un ton trufaș și sfidător, că nici pentru el nu era o plăcere să se lase posedat de mine și că în acea noapte, ultima petrecută împreună, vom face ce vrea el și nu ce îi ordon eu.

M-am sculat din pat, mi-am luat hainele și l-am privit zâmbind.

Mi-a spus: „Ești un egoist.”

I-am zis: „Bineînțeles. Și tu. De aceea te iubesc.” Am ieșit din cameră, am închis ușa încet și m-am dus la baie ca să iau două pastile.

Mai târziu a bătut în ușă, a deschis-o și mi-a spus: „Te rog să nu scrii nimic despre asta.”

Ziua următoare nu am vorbit despre cele întâmplate. Cu toate acestea sau poate tocmai de aceea, a fost o zi destul de fericită. A fost până în clipa în care a trebuit să ne luăm rămas-bun. Șoferul de taxi se uita la noi, dar mie nu mi-a păsat. L-am îmbrățișat și l-am sărutat, spunându-i să aibă grijă de el și să se întoarcă repede, pentru că îl voi aștepta. Martín mi-a zis că va reveni, dar nu mi-a spus ce bănuiam eu că-i trece prin minte: că atunci când se va întoarce va fi pentru mai puțin timp și că va căuta în alte trupuri plăcerile pe care nu le mai dobândește din al meu, că a renunțat la credința sau iluzia că odată ce ne iubim trebuie să trăim împreună.

M-a surprins să văd că plângeam sau eram gata să o fac atunci când taxiul s-a îndepărtat. Am mai luat o pastilă, m-am dezbrăcat, am intrat în piscină și, imediat după aceea, am auzit telefonul sunând. Nu am ieșit din apă ca să răspund.

Știu că îl iubesc și că ne vom revedea peste o lună sau două. Știu însă la fel de bine că interesul meu față de tot ce e legat de sex va continua să scadă și că niciun trup, nici măcar al său, nu îmi va putea da fericirea pe care o găsesc acum în pastile.

O întreb pe Lola ce vrea să-i dăruiesc cu ocazia zilei sale de naștere. Îmi spune: „Niște euro”. Surprins, o întreb: „Nu preferi dolari?” Îmi spune: „Nu, o sută de euro sunt o sută șizeci de dolari, așa că prefer euro.”

O întreb pe Camila dacă vrea să citească primele capitole din această carte. Îmi spune: „Nu, mulțumesc, nu mă interesează, în plus am de făcut o mulțime de treburi.” O întreb dacă pot să folosesc numele ei în această carte sau preferă să i-l schimb. Îmi spune: „Mi-e indiferent, pune-mi numele pe care îl vrei, oricum nimeni nu-ți citește cărțile.”

O întreb pe Sofía dacă își mai dorește să aibă un fiu. Îmi spune că da, că ar fi încântată. Îi spun că este încă tânără, că are abia patruzeci de ani, că ar putea să-l aibă. Mi-a mărturisit că nu a găsit bărbatul potrivit, că va depinde de noroc, de destin. Îi spun: „Dacă nu găsești omul potrivit, poți oricând să te folosești de mine.” Îmi zice: „Mulțumesc, dar cred că prefer să adopt unul.”

Îl întreb pe Martín cum a fost călătoria de la Madrid la Buenos Aires. Îmi răspunde că a fost oribilă, că erau mulți copii care plângeau, că nu a putut dormi, că mama lui și el nu și-au spus un cuvânt în cele douăsprezece ore și jumătate de zbor. Îl întreb de ce s-a certat cu mama lui. Mi-a răspuns că după trei săptămâni de voiaj împreună cu ea nu o mai putea suporta și că de îndată ce s-au suit în avion și s-au așezat, el și-a pus iPod-ul. Ea i l-a scos pentru a-i spune ceva fără importanță, iar el s-a supărat și i-a zis: „Să nu-mi mai vorbești tot timpul zborului, nu te mai suport, ești

țâfnoasă.” Mama lui i-a răspuns: „Iar tu ești un nevrotic, nu știu cum te suportă Jaime.”

Nu și-au vorbit în restul călătoriei, nu și-au vorbit în timp ce așteptau bagajul la Ezeiza (și a durat aproape o oră), nu și-au vorbit în taxi, în drum spre casă (și traficul era destul de aglomerat pe General Paz). Când au ajuns la clădirea în care locuia mama lui, Martín a lăsat valizele în fața ușii liftului și a plecat fără să-i dea vreun sărut. Mama lui l-a întrebat: „Nu mă ajuți să car valizele?” Martín i-a spus: „Nu mă bate la cap, fac pe mine, mă duc acasă.” Îl întreb dacă regretă că a fost cu mama lui în Europa. Îmi spune: „Nu regret, trebuia să o fac, dar nu mai călătoresc cu ea nici mort.”

O întreb pe mama mea dacă vreunii dintre frații mei continuă să fie supărați pe ea. Îmi spune: „Da, scumpule, continuă să fie supărați pentru că nu mi-am vândut acțiunile când mi-au zis ei și din acest motiv nu am mai câștigat bani.” O întreb: „Cât ai fi câștigat?” Îmi spune: „Nu știu exact, dar cred că mai mult de un milion de dolari.” O întreb: „Și până la urmă le-ai vândut?” Îmi spune: „Nu, nu am vândut nimic.” Îi zic: „Dar continuă să scadă, mamă.” Îmi spune: „Da, scad și frații tăi suferă din acest motiv.” O întreb: „Și când ai de gând să vinzi?” Îmi spune: „Când o să vrea Dumnezeu, scumpule.” O întreb: „Dumnezeu e agentul tău de bursă?” Ea îmi răspunde: „Da, iar El îmi va da un semnal.” Râd. Ea spune: „Vei vedea că vor crește din nou și că voi câștiga mai mult decât am pierdut pentru că nu am vândut când au zis ei, Dumnezeu nu mă lasă niciodată și nici San José Maria.”

Doamna cubaneză de la frizeria de pe insulă îmi spune: „Băiete, eu nu știu de ce mării care se întinde între Miami și La Habana i se spune strâmtoarea Floridei. Eu am venit cu pluta, sunt niște ani de atunci, și pot să te asigur că marea aceea nu seamănă deloc cu o strâmtoare! Când te afli acolo, pe plută, într-o imensitate care pare

că nu se mai sfârșește, este extrem de lată marea aia, nici nu se vede unde îi este capătul. Ce fel de strâmtoare mai e și asta, băiete! Eu nu înțeleg de ce continuă să o numească strâmtoare!”

Casiera de la frizerie îmi spune că este îndrăgostită de un cântăreț faimos. Îi precizez că acel cântăreț nu este interesat de femei și să nu-și facă iluzii, îmi spune că e sigură de faptul că acel cântăreț e un bărbat adevărat. Îi spun: „Nu fi atât de sigură, nu cred că-i plac femeile.” Casiera îmi mărturisește: „Mie îmi plac bărbații adevărați, îmi plac militarii, cei în uniformă.” O întreb: „Îți place să te bată?” îmi spune: „Da, mă încântă, îmi place să mi-o dea tare, îmi place să mă aibă precum taurul pe vacă.” Râd. Îi spun: „Ce ciudat că îți place cântărețul acela, nu pare un taur.” îmi răspunde: „Nici tu nu pari, dar și tu îmi plăci.”

Doamna care îmi taie unghiile de la picioare îmi spune: „Nu o să te doară.” E o minciună, mă doare tare și mă plâng. Îi spun: „Doare mai rău decât sexul.” Nu râde, ci îmi zice: „Nu știu, băiete, tu vei fi știind.” Se lasă tăcerea. Apoi îmi spune: „Nu-mi place că vorbești de viața ta privată la televizor.” Îi zic: „Înțeleg.”

O întreb pe Sofía dacă știe ce are de făcut când voi muri. Îmi spune: „Nu, ce vrei să fac?” O lămoresc: „Vreau să fiu incinerat și apoi vreau să fie aruncată cenușa în piscina casei mamei mele. După aceea vreau ca mama mea și frații mei să intre în piscină și, dacă e vreun preot de la Opus Dei care dă târcoale pe acolo, să intre și el.” îmi spune: „Nu e amuzant.” Îi spun: „Știu, dar asta îmi doresc.”

O întreb pe Sofía dacă știe cum trebuie să fie împărțit patrimoniul meu atunci când voi muri. Îmi spune: „Nu ai făcut un testament nou cu avocatul tău?” Îi spun: „Da, dar e bine să-l știi oricum.” îmi zice: „Spune-mi.” „30% pentru Camila, 30% pentru Lola, 20% pentru tine, 20% pentru Martín și restul pentru mama

ta.” îmi spune: „Nu e amuzant.” îi spun: „Știu, dar așa e scris în testamentul meu.”

O întreb dacă știe ce să facă cu hainele mele de interior atunci când voi muri. Îmi spune: „Cu hainele tale de interior?” îi zic: „Da, cu hainele mele de interior. Le trimiți la Opus Dei, ca dovadă că am avut viață interioară.”

O întreb dacă ține minte care trebuie să fie epitaful meu în cazul în care nu voi fi incinerat, ci înmormântat, așa cum preferă ea și fiicele mele. Mă întreabă: „Cum vrei să sune epitaful tău?” îi spun: „Am știut să dau și să primesc.” Râde. Continui: „Și dedesubt, cu litere mai mici: «Și e sigur că se bucură mai mult cel care dă».” Nu râde.

În fiecare după-amiază ies la plimbare cu bicicleta atunci când soarele nu mai arde. Înainte iau un sedativ, pentru a mă bucura și mai mult de plimbare.

Merg numai pe cele mai liniștite străzi ale insulei, cele pe care doar rareori trece câte o mașină sau cineva plimbându-se sau alergând.

Prudența îmi cere să evit două străzi în care sunt niște câini vagabonzi care m-au urmărit lătrându-mă și vrând, se pare, să mă muște, doi câini pe care aș vrea să-i omor, dar nu i-am lichidat încă, deoarece nu am găsit modalitatea de a o face lără să mă aresteze poliția. Aș putea să trag în ei cu carabina mea pentru potârnicchi, dar ar fi extrem de dificil și periculos să conduc bicicleta cu o carabină în mână și ar fi încă și mai complicat să-i ochesc din mers și să trag cu precizie.

Niciodată nu am pedalat mai repede decât atunci când mă urmărea un câine lătrând. Niciodată nu am fost mai mândru de mine când l-am lăsat în urmă, epuizat, curgându-i balele. O

anumită euforie sau încredere în aptitudinile mele atletice m-a determinat să pedalez în continuare cu aceeași vigoare. Puțin mai încolo am alunecat și am căzut pe asfaltul udat de ploaie. Spre norocul meu, câinele era deja mult în urmă și nu a mai venit să mă muște.

Câteodată mă gândesc să-mi trag un glonț pentru potârnicchi în piept, dar nu fac acest lucru, deoarece cred că ar fi o sinucidere inefficientă, nu doar ridicolă, mai ales că am mai avut o tentativă nereușită – cu pastile.

Niciodată nu mi-am închipuit că voi fi așa de fericit luând atâtea pastile. Tatăl meu ar fi fost un om mai puțin violent și chinuit dacă ar fi luat pastilele pe care le înghit eu și pe care nu mi le-a recomandat nimeni. La trei dimineața iau una care mă face să dorm cu fața în sus, la opt dimineața iau alta, care mă face să dorm cu fața în jos și neacoperit, având cele mai absurde și de nemărturisit vise erotice. La două după-amiaza iau pastile antidepressive care mă fac să scrâșnesc din dinți cu impetuositatea pe care o simțeam când luam cocaină, iar la șapte seara, înainte de a mă plimba cu bicicleta, iau o pastilă care mă ajută să văd lucrurile cu un calm neobișnuit, parcă miraculos.

Contemplarea vieții sau a caselor, arborilor, pisicilor și canalelor – peisajele obișnuite ale vieții mele care mi-ar plăcea să fie așa și în restul timpului care îmi rămâne de trăit – este perfectă la viteza leneșă a bicicletei, nu la viteza camionetei, în care trebuie să pun în funcțiune, spre marele meu regret, aerul condiționat, și nici la viteza corpului meu istovit, umblând cu niște pantofi pe care i-am comandat prin poștă și îmi sunt prea mari. Adică bicicleta pare a fi observatorul cel mai lucid și exact al vieții în mișcare și al lucrurilor care mă înconjoară, lucruri pe care nu reușesc să le observ când conduc mașina și pe care în mod sigur nu le-aș

observa dacă aş merge pe jos, deoarece pe această insulă e atât de cald încât nu se poate umbla; când am încercat să fac asta, totul mi s-a părut urât şi trist, probabil din cauza oboselii pe care mi-o provoca mersul pe jos pe o căldură atât de mare şi printre oameni care treceau pe lângă mine în maşini şi îmi strigau cuvinte optimiste, oferindu-se să mă ia şi pe mine, deşi eu nici măcar nu ştiam încotro mergeam.

Încetasem să mai merg cu bicicleta pentru că îmi se dezumflaseră cauciucurile şi îmi ruginiseră lanţurile, dar acum câteva luni, cu ocazia vizitei lui Martín, am hotărât să o duc la atelierul unui bărbat slab şi taciturn, care practică yoga şi pare persoana cea mai fericită de pe această insulă în care aproape toţi se grozăvesc cu averea lor, spre deosebire de el, care circulă cu bicicleta şi meditează în parc, privindu-ne cu o seninătate plină de beatitudine, pe care o invidiez şi care provine, poate, de la dragostea lui pentru biciclete şi lipsa de interes pentru bani şi lux.

Cineva nu ar trebui să locuiască într-un oraş în care să nu poată merge cu bicicleta, îmi spun eu. Nu ştiu dacă mersul pe bicicletă este un exerciţiu bun, nu mă interesează, nu am niciun interes să trăiesc mai mulţi ani decât este strict necesar, dar mi se pare că, făcându-l, mi se permite o cunoaştere mai precisă şi completă a dimensiunilor mele umane şi, în acelaşi timp, o anumită uluire în faţa frumuseţilor nebanuite ale cartierului meu: pisicile care mă privesc cu o inteligenţă superioară celei pe care o posed eu, slujnicele care se apără de soare cu umbrelele şi mă salută cu o veselie tropicală pe care eu nu o voi avea niciodată, adolescentele care mă ignoră şi poartă pantaloni scurţi foarte strâmţi şi îmi amintesc cu câtă uşurinţă aş putea fi un criminal dacă vreuna dintre ele m-ar privi şi mi-ar face cu ochiul, permiţându-mi să-i ating trupul pe care legile îmi interzic să-l ating, femeile care

aleargă cântând o muzică pe care doar ele o ascultă, veverițele temătoare, păsările care se încapățânează să cânte pe firele de electricitate, casele splendide în care nu voi locui niciodată și în care nu voi fi niciodată invitat, deoarece un scriitor impudic și lipsit de loialitate nu e binevenit la petrecerile celor care au de apărat o anumită reputație (adesea falsă), lucrătorii din construcții și grădinarii care muncesc la negru, curățătorii de piscine care mă iubesc și mă salută deoarece știu că ei, la fel ca mine, nu au reputație, iar acest lucru ne înfrățește într-un mod curios, ne face egali.

Alt avantaj al observării vieții de pe o bicicletă în mișcare este că ți se întâmplă lucruri la care nici nu te-ai gândi dacă ai merge cu mașina, ai merge pe jos sau ai alerga. Adică probabil că viteza bicicletei este la fel cu cea a gândurilor mele sau are ritmul propice pentru a le stimula, ceea ce nu se întâmplă nicidecum cu alte mijloace de transport, incluzând aici, desigur, trenul (care este supraestimat) și avionul (în care trebuie să dorm cu ajutorul tuturor pastilelor care îmi sunt necesare pentru a evada din realitatea înspăimântătoare a faptului că sunt atâția oameni în apropiere).

Mergând cu bicicleta mi-am amintit că, odată, i-am trimis tatălui meu o scrisoare din Madrid, în engleză, și m-am gândit că a fost, poate, un mod de a-i spune că dacă nu puteam fi prieteni în spaniolă, poate ar trebui să încercăm în engleză, dar el nu mi-a răspuns niciodată.

Mergând cu bicicleta am înțeles că, din punct de vedere moral, sunt obligat să trăiesc și să mor într-un loc depărtat de cel în care au trăit părinții și bunicii mei.

Mergând cu bicicleta m-am gândit că trebuie să am mereu la mine pastile care pot fi letale, pentru a termina cu viața.

Mergând cu bicicleta am văzut cu claritate fața persoanei care a ordonat să mi se pună un șarpe mort în cutia poștală a casei.

Mergând cu bicicleta m-am gândit că în familia mea există o tradiție în susținerea unor cauze greșite (unchiul meu – pe dictatorul cubanez; bunicul meu – pe dictatorul chilian; mama mea – pe Opus Dei; tatăl meu – loviturile de stat militare) și m-am întrebat dacă nu mi se va întâmpla ca după ce mi-am petrecut jumătate de viață spunând că sunt bisexual să descopăr, în cele din urmă, prea târziu pentru a dezminți, că de fapt am o nevoie disperată ca un bărbat să mă iubească așa cum nu m-a iubit tatăl meu și că a face sex cu un bărbat nu mă interesează în mod deosebit.

Ce este curios la certurile amoroase e că sunt uneori provocate de situații nevinovate, de neînțelegeri absurde ori de bănuieli care nu au nimic comun cu realitatea.

Amanții care se iubesc foarte mult se ceartă adesea nu din lipsa dragostei, ci din exces de dragoste, care este ca un drog ce îi intoxică și le provoacă halucinații periculoase.

Prin așa ceva am trecut în ultimele zile, printr-o gherilă amoroasă din care încă nu îmi revin.

Originea certeii a fost întâmplătoare și lipsită de intenții rele. Eu tocmai editam emisiunea pe care o prezint la Miami când s-a auzit o bătaie în ușă. Mai era puțin până la începerea emisiunii și în acele momente nu-mi place să fim întrerupți. Am deschis. Era Manuel, reporterul chilian al canalului de televiziune. Mi-a spus că tocmai luase un interviu unui magnat ecuadorian care trăiește la Miami și ale cărui canale de televiziune fuseseră sechestrate de guvernul țării sale. Mi-a oferit mie interviul înainte de a fi difuzat în programul de știri al canalului. L-am acceptat și i-am mulțumit

pentru gest. A plecat în grabă. Nu a stat mai mult de un minut în sala de editare și nu a apucat nici măcar să-mi strângă mâna.

Am văzut interviul și ni s-a părut valoros. Am extras trei fragmente. Le-am prezentat în timpul emisiunii. Pentru asta, i-am mulțumit lui Manuel și am afirmat despre el că este „un ziarist excelent”.

În acea seară am găsit un e-mail trimis de Manuel în care îmi mulțumea pentru că l-am elogiat în timpul programului. Nu i-am răspuns pentru că eram obosit.

Ziua următoare m-am întors din plimbarea cu bicicleta cam pe la șapte seara, când soarele nu mai arde, ora cea mai potrivită pentru a ieși pe insulă, în timp ce mă dezbrăcăm pentru a intra în piscină, aceasta fiind rutina mea din fiecare după-amiază, a sunat telefonul mobil. Era Martín, de la Buenos Aires. Era furios. Martín îl urăște pe Manuel, l-a urât din clipa în care l-a cunoscut. Crede că Manuel e îndrăgostit de mine și vrea să fie iubitul meu. Tocmai văzuse pe YouTube imagini din programul meu, chiar cele în care spuneam că Manuel era „un ziarist excelent”. De asemenea, a văzut și un comentariu referitor la reticenta mea sau la dezinteresul de a-i mai servi pe alții, față de patrie. Se pare că spusesem: „Eu nu-mi servesc decât fiicele, pe mama fiicelor mele (care-mi este ca o fiică), pe mama mea și pe nenumărații mei iubiți. Pe nimeni altcineva.” Nu-l menționasem însă pe Martín, bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult. Și chiar în același program îl elogiasem pe Manuel, omul pe care Martín îl urăște mai mult decât pe oricine altcineva.

A fost prea mult pentru el. Mi-a spus că îl umilisem, că-l trădasem, că eram un individ fără scrupule și fără sentimente, că nu mai vrea să mă vadă, că acum chiar că s-a terminat pentru totdeauna, că nu-mi va ierta niciodată o asemenea agresiune

mișlească și lipsită de noblețe. Mi-a spus apoi ceva care m-a impresionat:

— Ești un dos nespălat. Ești lipsit de morală.

Nimeni nu îmi spusese vreodată așa: dos nespălat. Insulta m-a încântat.

Bineînțeles că nu am mai intrat în piscină. Nu mai aveam timp. Am urcat să fac duș, m-am îmbrăcat și am fugit la televiziune. Printre alte avantaje, televiziunea are calitatea terapeutică de a te face să uiți de necazurile amoroase atunci când publicul te aplaudă și râde la glumele tale. Atunci te simți un tip deștept și ingenios (ceea ce nu este adevărat) și în niciun caz nu te simți un dos nespălat.

Când am ajuns acasă, am găsit un e-mail de la mama lui Martín. Inés a fost totdeauna foarte drăgăstoasă cu mine, deși atunci când Martín i-a spus, cu ani în urmă, că ieșim împreună, ea a comentat: „Aș fi preferat să ieși cu Peña decât cu peruanul ăsta de rahat.” Peña este Fernando Peña, actor și comic argentinian genial, homosexual, acid, lipsit de respect, provocator, care are SIDA, deși aceasta nu-l împiedică să-și demonstreze în continuare genialitatea.

Inés îmi scrisese un e-mail intitulat: „Rău făcut cu intenție.” M-a intrigat titlul, am presimțit că îmi va face reproșuri pentru răul pe care, fără intenție, i-l făcusem fiului ei elogiindu-l public pe cel mai mare dușman al său și pentru că nu l-am menționat explicit printre persoanele pe care declarasem că le servesc, deși s-ar fi putut argumenta că el putea să se regăsească printre „nenumărații mei amanți”, care, desigur, pot fi numărați chiar ușor – cu unul sau două degete sau pe degetele unei mâini.

Scrisoarea lui Inés era lipsită de orice fel de introduceri afectuoase: „Când Martín mi-a povestit ce ai spus în programul

tău, m-am întristat și mi-a venit să plâng. Ce poți simți când reușești să faci pe cineva să sufere? Nu cunosc mecanismul. Nu am făcut niciodată rău cu bună știință.”

Am fost înclinat să îi răspund, spunându-i că și ea făcea rău cu bună știință, pentru că altfel nu mi-ar fi trimis acel e-mail, și chiar dacă eu puteam face rău când scriam, puteam, de asemenea, să nu fac rău atunci când nu scriam, de exemplu când o invitam să facă o călătorie împreună cu Martín la Paris, sau când îi împrumutam bani lui Martín ca să-i cumpere ei un apartament, astfel încât capacitatea mea de a face rău prin literatură intra în opoziție uneori sau se neutraliza cu capacitatea mea de a nu face rău sau chiar de a face un bine material. M-am abținut totuși și am preferat să nu-i spun nimic.

În seara următoare, pentru că pastilele mă fac să dorm până la trei, am găsit un e-mail de la Martín, în care mă informa că pleacă din apartamentul nostru, că și-a luat lucrurile și că nu îl voi mai vedea.

L-am rugat să nu plece, i-am sugerat să ne mai acordăm puțin timp, i-am cerut ca, înainte de toate, să-mi fie prieten și nu iubit gelos și i-am trimis e-mailul primit de la mama lui. Mi-a răspuns: „Cu siguranță i-ai amintit că nu poate să te critice pentru că ai invitat-o la Paris. E stilul tău. Oricum, eu aș putea spune lucruri mult mai urâte despre mama ta.” (Martín și mama mea nu se cunosc, deși m-ar încanta să se cunoască pentru că eu cred că ar putea să se înțeleagă bine.)

Martín s-a dus să locuiască cu mama sa. Nu vrea să mă mai vadă. L-am rugat să se întoarcă în apartament, să mă ierte, dar a spus că între noi totul s-a terminat, că nu-l voi mai vedea, că pentru el sunt o amintire urâtă.

În această după-amiază am mers la poștă și am găsit desfășurătorul facturilor achitate din contul cardului meu de credit. Figurau pe el, printre alte cheltuieli, notele de plată de la hotelurile la care au stat Sofía și fiicele mele la Paris și Londra, precum și cele de unde au stat Martín și mama sa la Madrid și Paris.

În timp ce scriam cecul prin care am acoperit cheltuielile făcute de acele persoane pe care le servesc și voi continua să le servesc cu cea mai mare plăcere (și pe care nu le-am menționat cum se cuvine la televiziune), nu am putut evita să mă simt un dos nespălat (deși nu știu prea bine ce înseamnă). Însă nu regret, sunt cine sunt: un om de treabă când nu scriu și un om rău atunci când scriu.